

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

Авторката се издава
за първи път
на български език

ФАНТАСТИКА

ДЖОАН Д. ВИНДЖ

СНЕЖНАТА КРАЛИЦА

РОМАНЪТ Е НОСИТЕЛ НА НАГРАДАТА
ХЮГО

БАРД

ДЖОАН Д. ВИНДЖ СНЕЖНАТА КРАЛИЦА

Превод: Георги Стоянов

chitanka.info

Близо 150 години Зимните колонизатори владееха Тийумат и нейните богатства. Но скоро ще се затвори вратата към галактическата Хегемония и планетата Тийумат ще бъде изолирана, за да започне 150-годишното господство на Летните диваци. Освен ако... Еъриенрод, неостаряващата Снежна кралица не извърши геноцидно престъпление и не промени бъдещето...

ПРОЛОГ

Вратата безшумно се затвори. Зад тях остана балната зала със светлината и музиката, с бурното веселие. Внезапното откъсване от светлината и шума предизвикаха в него чувство на клаустрофобия^[1]. Той стисна още по-здраво инструментите, които носеше под пелерината.

В тъмнината откъм неговата страна се чу весел смях. Светлина заля малката стая, в която се бяха озовали. Не бяха сами. Напрежението в него започна да нараства, макар че го очакваше. През тази безкрайна нощ го беше правил вече пет пъти и му предстоеше да го върши още няколко пъти. Този път ставаше в една дневна стая — върху кушетка, която се натрапваше със своята скромност всред гората от скъпи мебели от тъмно дърво и с позлатени крака. Помисли си, че само за една нощ бе видял толкова много стилове и вкусове, колкото може би не бе успял да види за четирийсет години живот на Кареумов.

Но той не се бе върнал на Кареумов. Все още се намираше на Карбънкъл, а тази фестивална нощ беше най-странното нещо, което някога можеше да му се случи, дори и да доживее до сто години. Мъжът и жената сияха дълбоко, а на килима до кушетката стоеше недоизпита бутилка вино, наситена с наркотик. Той впери поглед върху лилавото петно, което пълзеше по орнаментите на килима, като се опитваше да не навлиза повече от необходимото в тяхната интимност.

— Сигурна ли сте, че тази двойка също е правила... любов?

— Съвсем сигурно. *Абсолютно сигурно.* — Неговата придружителка повдигна маската си от бели пера. Под нея се показаха буйни, ослепително бели коси, навити като змийско гнездо, разположено над изпълнено с желание женско лице. Маската представляваше гротеска, пълен контраст на това миловидно личице: остър клюн на граблива птица, очи с огромни черни зеници на нощен ловец, които излъчваха обещание за живот и за смърт... Не. Когато гледаше в нейните очи, нямаше никаква разлика: бяха очи на граблива птица.

— Вие, кареумовците, сте толкова самодоволни хора. — Тя отметна пелерината от бели пера. — И такива лицемери. — Отново се засмя. Смехът ѝ беше едновременно и приветлив, и злокобен.

Той с нежелание свали своята по-малко изящна маска: едно абсурдно, недействително същество — едната половина риба, другата половина чиста фантазия.

Тя разглеждаше лицето му в безмилостната светлина на лампата с престорена наивност.

— Докторе, само не ми казвай, че не обичаш да надзърташ.

Макар и трудно, той успя да сдържи възмущението си.

— Аз съм биохимик, ваше величество, а не воайор^[2].

— Глупости. — Устата ѝ се сви в усмивка, която беше прекалено стара за това лице. Всички доктори са воайори. Иначе защо ще стават доктори? С изключение на садистите, разбира се, на които кръвта и болката просто доставят удоволствие.

Не посмя да възрази. Мина покрай нея, прекоси килима, отиде до кушетката и остави инструментите си на пода. Отвъд тези стени празненството в град Карбънкъл по случай периодичното посещение на премиер-министъра на този свят беше в своя апогей. Той никога не беше очаквал, че ще участва в този празник заедно с кралицата на този свят — и, разбира се, не, като извършва онова, което се канеше да направи.

Спящата жена лежеше с лице към него. Той видя, че тя беше млада, средно висока, силна и здрава. Нейното усмихнато лице беше силно потъмняло от слънцето и вятъра. Оплетените ѝ коси бяха руси, с цвят на пясък. Тялото ѝ обаче беше бледо. Очевидно жената ходеше дебело облечена, за да се предпази от острия студ отвъд защитните стени на града. Мъжът до нея според него беше около трийсет годишен с тъмна коса и светла кожа и би могъл да бъде или местен, или чуждоземец. Той сега обаче не беше интересен. Техните фестивални маски, оставени на кушетката, изразяваха с невиждащ поглед своето неодобрение, подобно на безсилни богове пазители. Той разтри рамото на жената с антисептик, за да направи подкожна инжекция с трасиращ серум. С тази проста процедура искаше да се успокои. Кралицата стоеше до него и наблюдаваше безмълвно. Сега му беше нужна тишина.

Зад затворената врата шумът се усили. Той чу неясни гласове шумно да протестират. Сви се като попаднало в капан животно, което очаква да бъде открито.

— Не се безпокой, докторе — кралицата го докосна леко по рамото. — Моите хора ще разберат, че не вършим нищо лошо.

— Защо по дяволите се въвлякох в тази работа? — промърмори той повече на себе си, отколкото на нея. Върна се към своята работа, но ръцете му вече трепереха.

— Двайсет и две години допълнителна младост могат да бъдат много убедителни.

— От голяма полза ще са ми, ако трябва да ги прекарам в някоя наказателна колония!

— Успокой се, докторе. Ако не довършиш онова, което започна тази вечер, няма да получиш въобще твоите двайсет и две години. Споразумението е валидно само ако ми осигуриш измежду Летните хора на тази планета поне един свършен клон^[3].

— Запознат съм с условията. — Той завърши имплантацията на трасирация серум. — Но нали разбирате, че имплантацията на клон при тези условия е не само незаконна, но и в голяма степен непредсказуема. Това е сложна процедура. Шансовете за създаване на клон, който представлява дори приемливо копие на оригиналната личност, не са особено големи дори и при добре контролирани условия, камо ли пък...

— Тогава, колкото повече имплантации извършиш тази нощ, толкова по-добре и за двамата ни. Не съм ли права?

— Да, ваше величество — отговори той с чувство на отвращение от себе си. — Предполагам, че сте права. — Той обърна спящата жена по гръб и отново се пресегна към инструментите си.

---

[1] Клаустрофобия — неестествен страх от затворени или малки пространства. ↑

[2] Лице, което получава сексуално удовлетворяване, като наблюдава сексуални обекти или актове, особено склишом. ↑

[3] Клон — група организми, получени от един индивид посредством различни видове извънполово възпроизводство. ↑

1

Тук, на Тийумат, където водата е повече от сушата, границата между океана и небето е доста неясна — двете се сливат в едно. От блестящата повърхност на морето водата се изпарява мощно нагоре, за да се излее отново в поройни дъждове. Облаците преминават като вълнение пред лицето на Близнаците, които се отърсват от тях и ги превръщат в дъги. Дузини небесни дъги всеки ден, на които хората отдавна бяха престанали да се възхищават. Вече никой не се спираше в почуда, никой не вдигаше взор нагоре...

— Срамота е — каза неочаквано Муун и натисна силно направляващото гребло.

— Кое е срамота? — попита братовчед й Спаркс и се наведе, за да се предпази от люшналото се платно и ранготът, който едва не го удари по главата. Малката платноходка се стрелна напред като летяща риба.

— Срамота е, че не внимаваш. Какво искаш да направиш, да потънем ли?

Муун се намръщи, очарованието на момента отлетя.

— Или искаш да се удавиш?

— Наполовина вече съм се удавил. Оттам идва цялата беда. — Той се намръщи и погледна към водата. Беше стигнала до глезените. После погледна непромокаемите си ботуши от кожа на морски животни и отново взе раковината. Последната вихрушка беше прогонила доброто му настроение, помисли си Муун, така както бе помела подгизналите кошници с храна. А може би се дължеше на умората. Почти един месец как плуваха по веригата от острови Уиндуърд. А през последната година те бяха стигнали отвъд тях, отвъд морските карти, които познаваха. Бяха поели курс към безбрежната шир на открития океан, към трите острова, които пазеха за себе си светилището на Морето-Майка. Лодката им беше много мъничка за такова пътешествие, а единствените им ориентири бяха звездите и пръчките с кръстчета по тях, посочващи приблизителното

местоположение на морските течения. Бяха верни деца на Морето; тика верни, както бяха верни на родните си майки. Отиваха на поклонение и Муун беше сигурна, че То ще ги опази. Двете слънца на Тийумат разкъсаха надвисналите облаци и осветиха подскачащата глава на Спаркс. Внезапният блясък озари червената му коса и рядката му, едва набола брада, а на дъното на лодката се появи сянката на неговото стройно мускулесто тяло. Тя въздъхна, за да сдържи обхваналото я раздразнение, после протегна ръка и докосна с пръсти пламтящата му брада.

— Дъги... говорех за дъгите. Никой не ги цени. Какво ли ще бъде, ако никога повече няма дъги? — Тя отметна назад качулката на пъстрата си мушама и дръпна връзките около врата си. По гърба ѝ се проточиха бели като сняг плитки. Очите ѝ бяха с цвят на мъгла и ахат. Вдигна поглед нагоре и видя небе, забулено в облаци, разкъсани тук-там, за да пропуснат снопове лъчи.

Спаркс захвърли през борда още една раковина, пълна с вода, после вдигна глава, за да проследи нейния поглед. Кожата му, дори и без позлатата на слънцето, беше твърде тъмна за островитянин. Светлите му очи меняха цвета си според цвета на морето; веждите и миглите му бяха почти толкова светли, колкото и нейните.

— Хайде, остави това. Дъги винаги ще има, братовчедке. Докато съществуват те и докато вали дъжд ще има и дъги. Най-обикновена дифракция. Показах ти, че...

Тя страшно мразеше, когато ѝ говореше като техник — когато в гласа му прозвучаваше безсмислено високомерие.

— Известно ми е. Не съм толкова глупава — Муун рязко отметна назад тежката си плитка.

— О-о!

— Предпочитам да слушам обясненията на баба, че дъгата представлява символ на обещанието на богинята за изобилие, вместо приказките на търговеца, според когото това не означава нищо. Както и твоите приказки. Не е ли така, мое звездно дете? Признай си!

— Не! — Той отмести ръката ѝ от себе си. — Не си прави шега с това, дявол да го вземе! — Спаркс ѝ обърна гръб. Тя си представи как побеляват ставите на пръстите му над татуирания кръг с кръстчета в него: тогава, който неговият чуждоземен баща беше дал на майка му по време на последния Фестивал. „Майката на всички нас“.

Това беше единственото нещо, което ги разделяше като бръснач — съзнанието за наследството, което той не споделяше с нея или с когото и да било друг. Те бяха Летни хора и техният народ рядко имаше контакт със Зимните хора, любителите на техниката, които подкрепяха чуждоземните — с изключение на фестивалите, когато дръзките и веселите от целия този свят се събираха в Карбънкъл; когато всички слагаха маски, забравяха различията, за да честват поредното посещение на премиер-министъра и традицията, която беше много стара.

Майките им, които бяха сестри, бяха отишли в Карбънкъл на последния Фестивал, откъдето се бяха върнали в Нейт, носещи със себе си, както й бе казала майка й, „живия спомен за една незабравима нощ“. Двамата със Спаркс бяха родени в един и същи ден. При раждането неговата майка бе умряла. Баба им бе отгледала и двамата, тъй като майката на Муун беше непрекъснато в открито море с рибарската флота. Бяха израснали заедно, „като близнаци“, както често си мислеше тя — странни, сменени близнаци, растящи под стеснителния, безстрастен поглед на провинциалните островитяни. Но у Спаркс винаги съществуваше нещо, до което тя не беше допускана, което беше недостъпно за нея: частта от него, която чуваше шепота на звездите. Той правеше тайно размени с пътуващи търговци, от които получаваше сложни технически джунджурии, донесени от други светове, а после дни наред ги разглобяваше и отново сглобяваше, докато накрая ги изхвърляше в морето в пристъп на възмущение от себе си; а после, в знак на разкаяние и търсене на милост, извършваше и своето жертвоприношение от направени от листа изображения.

Муун криеше своите технически тайни от баба им, благодарна, че Спаркс ги споделя поне с нея, но хранеше тайно негодувание. Доколкото знаеше, нейният баща може би беше зимен човек или дори чуждоземец, но тя щеше да бъде доволна, ако успее да си създаде бъдеще, което да подхожда на нейния собствен свят. Затова й беше трудно да бъде търпелива към Спаркс, който беше раздвоен между настоящето, в което живееше, и бъдещето, което виждаше в звездната светлина.

— О-о, Спаркс. — Тя се наведе напред и постави ледената си ръка върху рамото му в опит да разтрие през дебалата дреха схванатите мускули. — Нямах такова намерение. Извинявай — промърмори тя и

си каза: *Предпочитам въобще да нямам баща, отколкото да прекарам целия си живот в неговата сянка.* — Не се натъжавай. Погледни там! — Над главата му блестяха червени искри, а отвъд тях, в океана, сини звезди играеха своя танц. Летяща риба проблесна и се издигна над вълните на Морето-Майка; сега тя видя ясно острова, най-високия от трите, откъм подветрената страна. Лъкатушна дантела очертаваше границата между морето и брега. — Мястото на избора! И виж — нимфи! — В знак на уважение тя изпрати една въздушна целувка.

Дълги, гъвкави шици на кафяви ивици се подаваха от морската повърхност наоколо; черни като абанос очи загадъчно ги изучаваха. Нимфите бяха деца на Морето. Те носеха щастие на моряците. Присъствието им можеше да означава само че богинята се усмихва.

Спаркс я погледна, усмихна се и я хвана за ръка.

— Дошли са да ни посрещнат. Тя знае за какво сме дошли. Ние наистина идваме, ние пристигаме, за да бъдем избрани. — Той извади от торбичката си, закачена на пояса, флейтата си от раковина, допря устни до нея и радостно засвири. Главите на нимфите започнаха да се полюшват в такт с музиката и техните тайнствени и мелодични песни и крясъци звучаха като контрапункт. В старите легенди се разказва, че те жалеят за ужасна загуба и ужасна беда, но никой не знае какви са те, защото няма две легенди, които да се повтарят.

Муун слушаше тяхната песен и въобще не я намираще за тъжна. Тя не можа да запее с тях, защото неочаквано гърлото ѝ се беше стегнало, като си спомни за един друг морски бряг преди много години, когато две деца прегърнаха една мечта, като рядка раковина, лежаща в пясъка сред краката на чужденец. Тя слушаше в захлас музиката, докато мисълта ѝ беше назад, в миналото.

Муун и Спаркс тичаха боси покрай грубите стени между плитките пристанищни басейни. Тежка мрежа, провиснала като хамак, тегнеше на рамото на всеки от тях и ги дърпаше надолу. Пъргавите им мазолести крака, привикнали на драскотини и ледена вода, се плъзгаха и шляпаха по каменните пътеки. Тритоните в басейните, обикновено трудно подвижни като тежки камъни в обрасло с водорасли дъно, изскачаха на повърхността с необичайна бързина, за да видят децата. Те изхвърляха водни фонтани и грухтяха от глад, но мрежата беше

празна, нейният товар от морска коса вече бе изсипан в басейните на семейната ферма за редовното обедно хранене.

— Побързай, Спарки! — Муун, както винаги напред, опъваше мрежата между тях, дърпайки изоставащия си братовчед. Тя отхвърли назад белия си бретон и погледна към дълбокия канал, който се простираше отвъд рибните ферми. Върховете на високите мачти — единственото, което можеше да види от рибарската флотилия — се носеха напред. — Никога няма да стигнем първи до доковете! — С чувство на безсилие тя задърпа още по-силно.

— *Бързам*, Муун. Аз също се чувствам така, сякаш *моята* майка се връща вкъщи! — Спаркс увеличи скоростта. Тя усети, че той я настига, чу тежкото му дишане. — Мислиш ли, че баба ще опече меденки?

Тя подскочи и едва не падна.

— Видях я да изважда делвичката с мед.

Те тичаха и танцуваха по камъните на брега под ослепителното обедно слънце, а в далечината зад плажа се виждаше селцето. Муун си представи кафявото, усмихнато лице на майка си, такова, каквото го бяха видели последния път, преди три месеца: дебели плитки с цвят на пясък, завити на как, скрити под тъмната плетена шапка; дебелият пуловер с висока яка, мушамата и тежките ботуши я правеха да изглежда досущ като членовете на екипажа на кораба *Й*. Тя отпрати последна въздушна целувка, а в това време двукорпусният кораб се насочи по посока на изгрева.

Днес отново беше вкъщи. Всички ще отидат в селския салон, заедно с другите рибарски семейства да празнуват и танцуват. А после, късно през нощта, Муун ще се свие в скута на майка си (макар че вече беше твърде голяма да се свие в майчиния скют), прегърнатата от яките *Й* ръце; щеше да погледне през натезжали клепащи, за да види дали той не беше заспал преди нея в ръцете на баба. От огнището ще идва топла светлина и шепотът на пламъците, от косата на майка *Й* — миризмата на море и кораби; ще се чуват хипнотични гласове, когато баба *Й* иска собствената си дъщеря от морето, което беше майка на всички.

Муун скочи на мекия златно кафяв пясък на плажа. Спаркс също скочи от стената зад нея и двете сенки от обедния блясък се сляха в една. С очи, втренчени ту в разхвърляните каменни къщички, ту в лодките със спуснати платна в пристанището, тя премина почти

тичешком покрай непознатата, която ги чакаше и наблюдаваше тяхното пристигане. Почти...

Спаркс се сблъска с Муун, когато тя съвсем неочаквано спря.

— Пази се, умнико! — Около глезените им избухна облаче от пясък.

Тя обхвана с ръце Спаркс, за да запази равновесие, с което предизвика неговото възмущение. Обзе я силно удивление. Спаркс се освободи от нея и се успокои. Мрежата падна забравена, както бе забравено селото, заливът, тяхната среща. Муун дърпаше шева на ръчно изплетения пуловер, сплитайки пръсти в дебелия ръждивочервена прежда.

Непознатата им се усмихна. Лъчезарен овал на лицето, загоряло от слънцето, старомодна сива парка^[1], дебели панталони и груби ботуши, каквито носят всички островитяни. Но тя не беше от Нейт, нито пък от някой от островите.

— Вие, вие от Морето ли идвате? — запита Муун задъхана. Спаркс стоеше до нея също задъхан.

Жената се засмя. Смехът ѝ, подобно на счупено стъкло, разруши чуждоземната магия.

— Не... през Морето, с един кораб.

— Защо? Коя сте вие? — попитаха двамата почти едновременно.

В отговор и на двамата жената им подаде медальона, който носеше на верижка: бодлив трилистеник, приличащ на букет от рибарски кукички, блестеше с тъмната злокобна красота на очите на влечуго.

— Знаете ли какво е това? — Тя коленичи в пясъка, черните ѝ плитки се провесиха напред. Децата се примъкнаха до нея и замигаха.

— Сибила... — прошепна плахо Муун и видя как Спаркс прикри своя медал. После погледът ѝ изцяло се съсредоточи върху очите на жената и тя разбра защо нейните тъмни, властни очи изглеждаха открити за безкрайността. Една сибила представлява земен канал за свръхестествена мъдрост, избрана по личната преценка на богинята, която чрез свръхчувствителност и тренировка има силата да издържи общуване с божеството.

Жената кимна.

— Аз съм Клавали Блустоун Самър. — Тя сложи ръце на челото си. — Питайте и ще ви отговоря.

Те не попитаха нищо, поразени от съзнанието, че тя ще... би могла... да отговори на всеки въпрос, който биха ѝ задали. Или че богинята ще им отговори чрез устата на Клавали, докато самата сибила бъде в транс.

— Нямате ли въпроси? — Формалността изчезна, остана на плажа, изтикана от нейното добро чувство за хумор. — Тогава ми кажете кои сте вие, които знаете всичко, което трябва да знаете?

— Аз съм Муун — каза Муун и отхвърли назад коси. — Муун Даунтрейдър Самър. А това е братовчед ми, Спаркс Даунтрейдър Самър... и аз не зная достатъчно много, за да питам нещо! — завърши тя смутено.

— Аз пък зная — Спаркс излезе напред и показа своя медал. — Какво представлява това?

„Вход...“ Клавали го взе в ръка, свъси вежди и започна тихо да шепти. Очите ѝ придобиха цвят на непрозрачен кварц, започнаха силно да се движат като очи на блънуващ; ръката ѝ стискаше медала.

— Знак на Хийгемъни — два кръста, вписани в кръг, символизируют единството на Кареумов и седемте подчинени му светове... медал, даден за вярна служба по време на бунта Киспа. Онова, към което всички можем да се стремим. Този, който е бил награден с него, го е постигнал. „На нашия възлюблен син Темън Ашуин Сириус, ден 9:113:04.“ Написано на сандий, официален език на Кареумов и Хийгемъни... *други данни няма*. — Главата ѝ се наклони напред, тласната от невидима сила. Тя се олюля леко, както беше на колене, въздъхна и седна. „Добре“.

— Но какво означава това? — Спаркс погледна към медала, който все още висеше пред неговата парка, и устата му се сви скептично.

Клавали поклати глава.

— Не зная. Богинята само говори чрез мен, но не на мен. Това е само транс — това дава той.

Устните на Спаркс трепнаха.

— Хийгемъни — каза бързо Муун. — Какво представлява Хийгемъни, Клавали?

— Чуждоземци! — Зениците на Клавали леко се разшириха. — Те наричат себе си Хийгемъни. Така че това е нещо чуждоземно и... аз никога не съм била в Карбънкъл. — Погледът ѝ отново се насочи към

медала. — Как е попаднал тук, толкова далече от звездното летище и Зимните хора? — Тя вдигна глава и ги погледна в очите. — Вие сте деца на празника, нали? Вашите майки са били заедно на последния Фестивал и са били щастливи да се върнат заедно с вас... с този скъп за тях спомен.

Спаркс кимна с глава в знак на съгласие както с логиката на възрастните, така също и с транса на богинята.

— Тогава... моят баща не е Летен човек. Той дори не е от Тийумат?

— Това аз не мога да ти кажа. — Клавали стана. Муун видя, че на лицето ѝ се отрази странен интерес, когато погледна към Спаркс. — Но аз зная, че децата на празника са специално избрани. Знаете ли защо съм дошла тук?

Те поклатиха с глави в знак на отрицание.

— Знаете ли какви искате да станете, когато пораснете?

— Искаме да бъдем заедно — отговори Муун, без да се замисля.

Клавали отново се засмя.

— Добре! Аз правя това пътуване през Уиндуърд, за да подканя всички млади Летни хора, преди да навлязат в живота, да си спомнят, че могат да се посветят на Морето и по друг начин, а не само като рибари или фермери. Те могат да служат на богинята, като служат на хората като сибилите, така както служи аз самата. В някои от нас е посято специално семе, което само чака да бъде докоснато от богинята, за да израсте. Когато станете достатъчно големи, може би вие ще чуете нейния зов и ще посетите мястото на избора.

— О-о — Муун леко потрепери. — Мисля, че я чувам и сега! — Тя притисна ръце до развълнуваното си сърце, в което покълна семето на нейния несподелен блян.

— Аз също, аз също! — изкрещя Спаркс. — Можем ли да тръгнем сега, можем ли да дойдем с вас, Клавали?

Клавали вдигна качулката на своята парка, за да се запази от неочаквания вихър на вятъра.

— Не, още не. Почакайте още малко. Докато повярвате напълно в онова, което чухте.

— Колко дълго трябва да чакаме?

— Един месец ли?

Тя постави ръце на двете малки раменца.

— Мисля, че по-скоро години.

— Години! — възкликна недоволно Муун.

— Но тогава вие ще сте сигурни, че онова, което чувате, не е просто крясък на морски птици. И винаги помнете, че не вие сте тези, които ще изберат Богинята, а Богинята ще избере вас. — Тя погледна отново, почти многозначително към Спаркс.

— Добре. — Муун остана озадачена от този поглед и решително изправи рамене. — Ще чакаме. И ще помним.

— А сега — сибилата свали ръцете си от тях, — мисля, че ви чакат.

Времето отново започна да тече и те побягнаха, затичаха — и много се обръщаха назад — към града.

— Муун, спомняш ли си последното нещо, което тя ни каза? — Спаркс престана да свири и се обърна към Муун. Сребърните звуци заглъхнаха, споменът за миналото избледня. Нимфите прекъснаха своята песен и погледнаха към лодката.

— Клавали? — Муун насочи лодката към точката от сушата, която се връзваше в залива. Бреговата линия на Острова на Избора беше осеяна със зъбери, приличащи на трилиственика, който носеха сибилите. — Искаш да кажеш, че майка ми ни чака?

— Не. Че богинята ще ни избира, а не обратното. — Спаркс отпрати поглед към прибой, после очите му отново се спряха на нейното лице. — Искам да кажа... ами ако Тя избере само един от нас? Какво ще правим тогава?

— Тя ще избере и двама ни! — Муун се усмихна. — Как би могла да постъпи другояче? Ние сме деца на празника — ние сме щастливци.

— И все пак, ако не избере и двамата? — Той неспокойно чоплеше мъха, с който беше запълнена фугата между двете половини на корпуса. *Неразделни...*, той смръщи вежди. — Никой не те задължава да станеш сибилата само защото си преминал теста, нали? Ние можем да се закълнем сега, че ако само един от нас бъде избран, той ще се откаже. Заради другия.

— Заради двамата. — Муун кимна с глава. — Но *тя ще избере и двама ни*. — Муун никога не се бе съмнявала от онзи момент преди

години, че тя ще дойде на това място и ще чуе как богинята я призовава. Това бе съкровено и желание. И тя се постара Спаркс да споделя същото желание, не позволи безнадеждните му звездни мечти да го отклонят от тяхната обща цел.

Тя протегна ръка и Спаркс я взе навъсено; те разтърсиха кръстосаните си китки. После, преди сами да разберат, се прегърнаха и всичките й съмнения се разсеяха като утринна мъгла.

— Спарки, обичам те... повече от всичко на света. — Тя го целуна и усети солта на устните му. — Нека Морето-Майка ми е свидетел, че цялото ми сърце принадлежи на теб, само на теб, сега и завинаги.

Той повтори казаното ясно и гордо, а после пийнаха морска вода от шепите си, за да скрепят дадения обет.

— След това пътуване никой не може да каже, че сме още много млади за обет. — За първи път се врекоха, когато бяха толкова малки, че едва можеха да говорят. Тогава всички много им се смяха. Но те си бяха верни; оттогава споделяха всичко, включително неизбежните, копнеещи плахи целувки, допира на ръце, тела...

Муун си спомни за приятните минути, прекарани в една скрита пролука между скалите на морския бряг. Топлият и корав камък даваше подслон на морните им тела, които лежаха обхванати от любовна изнемога под ослепителните лъчи на обедното слънце. Сега, както тогава, те отново чувстваха силата на необходимостта, която ги свързваше: топлината, създадена между тях, която задържаше студа на самотата на техния свят, затворен в залива. Сливането на душите, настъпило във върховния момент, беше едно такова пълно, прекрасно изживяване, което нищо друго не би могло да й създаде. Те щяха да влязат заедно в този нов живот, за да принадлежат на техния нов свят така цялостно, както цялостно принадлежат един на друг... Устните на Спаркс докоснаха ухото й. Тя разтвори ръце и отново го прегърна. Лодката, насочена към брега, продължи, без да бъде управлявана.

— Виждаш ли нещо? — попита Спаркс. Той хвърли един последен поглед към лодката, положена здраво върху мидени черупки извън досега на вълните. Отливът все още не беше завършил, но вече беше открил достатъчна площ от мокър пясък, за да могат да изтеглят

на брега малката лодка. Една от нимфите беше излязла заедно с тях на брега и сега те милваха плахо мократа ѝ гладка кожа. Никога по-рано не бяха докосвали нимфа. Тя беше голяма колкото него, но два пъти по-тежка.

— Още не... тук! — Той чу гласа на Муун и видя енергичното ѝ ръкомахане. Беше последвала нимфата, която тръгна нагоре по брега. — Тук, покрай рекичката, по пътеката. Трябва да е същата, за която казваше баба.

Той тръгна по стръмния бряг към сладководния поток. Под краката му хрущяха изхвърлени от вълните мидени черупки. Рекичката беше образувала широка лента от червена тиня, прорязана от поточета бистра вода. На края на морския бряг Муун го чакаше да тръгнат нагоре по хълма.

— Нагоре по потока ли ще се движим?

Тя кимна, проследявайки с поглед стръмния склон, покрит с пищна синьо-зелена растителност. Сред нея се извисяваха остри, сурови, червеникави скалисти върхове. Тези острови бяха сравнително млади в мащаба на безвремието на Морето. Те сякаш се простираха до самото небе.

— Изглежда, че се изкачваме. — Той пъхна смутено ръце в джобовете си.

— Да. — Муун бе насочила поглед към нимфата, която се връщаше обратно към морето. Тя още чувстваше допира от нейната гладка козина с тежък косъм. — Още днес ще танцуваме заедно с другите нимфи. — Тя се обърна към него, обхваната от съзнанието за важността на днешния ден. — Е, хайде — подкани го тя нетърпеливо. — Първата стъпка е най-трудната. — Направиха я заедно.

Тази стъпка бе направена по-рано, мислеше си Муун, докато се изкачваха... колко ли пъти! Тя намери отговора по склоновете на хълма, по пътеките, утъпкани от всички онези, минали оттук преди тях. На места тези пътеки, направени върху вулканична пемза^[2], бяха изровени като коловози и достигаха до колене. *И колко ли се бяха изкачвали по тях и бяха отхвърлени?* Сега пътеката се бе превърнала в тесен ръб, под който се простираше каньон от вечнозелена папрат. Муун погледна надолу и си каза наум една кратка молитва. Вятърът затихна и настъпи пълна тишина. Не се виждаше живо същество, по-голямо от невестулка. Само веднъж може би се чу далечен крясък на

птица... Стотици футове под нея потокът сякаш ѝ намигна, а от лявата ѝ страна покрита със зеленина стена се издигаше безкрайно нагоре към небето. Макар че беше усвоила моряшкия начин на ходене, от този контраст ѝ се завъртя главата.

Спаркс, хванат за един храст, си бе одрал лицето.

— Това не е за хора със слаби нерви — каза той, без всъщност да има намерение да го каже на глас.

— Може би в това е същината на нещата — промърмори тя и обърса лице с ръкав.

— Искаш да кажеш, че това може би представлява тест? — Те се притиснаха към ронещата се стена.

— О-о, богино! — прозвуча в тишината. — На мен това ми стига!

— Докъде се простира това? Какво ще правим, ако се стъмни?

— Не зная... пропастта свършва там, горе.

— Мисля, че ти казваше, че баба е минала оттук на млади години? Мислех, че знаеш.

Муун преглътна тежко.

— Баба каза, че се е отказала и се е върнала. Тя не е успяла да намери пещерата.

— И ти сега ми казваш това? — Той се разсмя. — Във всеки случай не съм си представял, че ще бъде така.

Потокът долу извиваше и зад следващия завой на стената ръбът, по който се движеха, се разшири, а с него и пътеката. Тук, в тази урва, изрязана от морските ветрове, слънчевата светлина се отразяваше многократно от нагрятата скала. Муун свали парната си, без да спира да ходи. Спаркс вече беше се съблякъл. Бризът притисна мократа ѝ риза към затоплената ѝ гръд. Тя разкопча ризата си, разгърди се, почеса се и въздъхна.

— Топло ми е, знаеш ли? Наистина ми е топло! Какво ли правят хората, когато им е много топло? Човек винаги може да облече още нещо, когато му е студено, но не може да съблече повече от това, което има на гърба си. — Тя развърза меха с вода, който носеше на ремъка си, и пи. Някъде напред чу нещо да шумоли, но си мислеше само за приятното цвъртене на котлето, поставено на огъня.

— Ние сигурно не ще имаме такива проблеми. — Спаркс вдигна добронамерено рамене. — Разгарът на лятото е още доста далече.

Сигурно ще умрем, преди да стане толкова горещо. — Той се подхлъзна и падна; изправи се на коляно, като мърмореше. — А може би дори и по-скоро.

— Странно. — Тя му помогна да се изправи. Чувстваше краката си тежки като камъни. — Вече може да се види Лятната звезда. Видях я преди няколко дни... — О-о! — изпъшка тя и потърка парещото си лице с опакото на ръката.

Спаркс се отпусна тежко до стената. Зад последния завой на пътеката шумът, който се чуваше по-напред, се превърна в рев на река, падаща в пропастта, разбиваща се в скалите — едно вечно, посребрено жертвоприношение. И там, при водопада, пътеката свършваше.

Те стояха до водопада, затаили дъх, объркани сред какофонията от шум и пръски.

— Не може да свършва тук! — Спаркс посочи към падащата вода. — Ние знаем, че това е вярната пътека. Къде е тя?

— Тук! — Муун се наведе и погледна над брега до водната завеса, а русата ѝ сплетена коса се люшна напред и от нея покапа вода по мокрите ѝ пръсти. — Хвани се за скалата. — Тя отново се изправи и отметна назад коси. — Не е това... — Муун поклати глава. Думите ѝ бяха посрещнати с мълчание, а когато се обърна и го погледна, видя на лицето му изписан гняв.

— Какво все пак е това? — Спаркс изкрещя надолу в урвата, която водеше към морето. — Какво по-голямо доказателство искаш Ти? Трябва ли да се убием?

— Не! — Муун го дръпна за рамото. Лошото му настроение усили обхваналата я умора. — Тя иска да бъдем сигурни. И ние сме сигурни. — Тя отново се наведе, свали ботушите си и стъпи върху ръба.

Муун започна да слиза; ревят и пръските на водопада обхванаха всичките ѝ сетива, потиснаха чувството на страх. Тя видя Спаркс също да слиза след нея; каза си, че безброй много хора преди нея са преминали оттам... (краката ѝ се спъваха върху мократа скала)... тя също ще премине... (още една стъпка, ръцете ѝ се закрепиха върху ръба на един камък)... това слизане но мокрото не беше нито по-трудно, нито по-опасно от работата с въжетата и платната по мачтите, по които се бе качвала безброй пъти... (още една)... винаги вярваща в Морето-Майка, което уверено направлява нейните ръце и крака...

(пръстите ѝ се схванаха; тя прехапа устни)... Сега концентрира мисълта си върху вярата в богинята, в себе си; защото, ако се усъмнеше само в едно от тях, тя ще... (кракът ѝ опря в мократа, хлъзгава стена, но не намери никаква пролука, никакво място да се закрепим, никакво...)

— Спаркс! — Гласът ѝ се усили от ехото на скалата. — Тя просто свършва!

— ... *пролука!* — Тя чу думата изопачена от рева на водата и от собствения ѝ ужас. Отчаяно се хвана за нея и обгърна с двете си ръце скалата. — *Върви надясно!* — Тя пристъпи надясно и отвори очи, когато усети, чу кракът ѝ намери пролуката в скалата. Ката примигваше, Муун видя, че свършва зад падащата вода. Тя се пресегна и като извъртя силно тялото си, се прехвърли в пролуката. Спаркс вървеше след нея. Муун протегна ръка и му помогна да те прехвърли.

— Благодаря. — Той разтърси претръпналите си вдървени пръсти.

— Благодаря *ти*. — Тя пое дълбоко дъх. Продължиха да вървят заедно в пролуката. Когато очите им свикнаха с изпъстрената със зелено светлина, разбраха, че пролуката продължава дълбоко навътре в урвата.

— Това е то — това трябва да е! Ние сме тук в мястото на избора...

Отново спряха и инстинктивно протегнаха ръце един към друг. Стояха, затаили дъх, изпълнени с очакване. Освен рева на водопада нищо друго не се чуваше. Нищо не ги докосна освен случайно отскочили пръски вода.

— Хайде — задърпа я Спаркс, — да продължим по-нататък.

Пролуката продължаваше далече и нагоре и на Муун тя заприлича на ръце, издигнати за молитва. На един остър завой Спаркс се блъсна.

— Знаех си аз, че трябваше да вземем свещи.

— Не е тъмно. — Муун го погледна изненадана. — Чудно как светлината става все по-зелена...

— Какви ги приказваш? Все едно, че живи сме заровени — дори теб не мога да видя!

— Хайде, Спаркс. — Започна да я гложди безпокойство. — Не е чак толкова тъмно — просто си отвори очите. Хайде, Спарки! — Тя го

хвана за ръка. — Не можеш ли да го почувстваш? Като музика...

— Не. От това място тръпки ме побиват.

— Хайде! — Тя го задърпа, напрегнала всичките си сили.

— Не — почакай... — Той направи няколко стъпки, спря за малко, а после направи още няколко.

Сега музиката, концентрирана първоначално в главата, се разпростря и изпълни цялото ѝ тяло, като кръвта ѝ, която достигаше до последната ѝ клетка. Тя я докосна с нежния допир на коприна, с вкуса на амброзия и зелената светлина на морето. — *Чувстваш ли я?*

— Муун! — извика възмутено Спаркс, когато се изправи пред друга стена в тъмнината. — Муун, спри! Няма полза. Нищо не мога да видя. Нищо не чувам... Аз... падам, Муун — гласът му трепна.

— Не, не падаш! Ти не можеш да паднеш. — Тя се обърна към него и видя истината в очите му, разфокусирани като на сляп човек. Видя объркването на лицето му. — О-о, ти не можеш...

— Не мога да дишам, това не е въздух, а катран. Трябва да се връщаме, преди да е станало много късно. — Той я хвана за китката и я задърпа към себе си, далеч от музиката и светлината.

— Не! — Свободната ѝ ръка хвана неговата и се опита да се отскубне. — Върни се сам, без мен.

— Муун, ние ся обещахме! Ние си обещахме... ти трябва да дойдеш.

— Не, няма! — Тя се отскубна, видя го как падна изненадан и наранен. — Спаркс, съжалявам...

— Муун...

— Съжалявам... — Тя тръгна напред, там, където беше музиката. — Аз трябва да отида! Сега не мога да спра, не ми е възможно... толкова е хубаво. Ела с мен! Опитай, моля те, опитай! — Тя продължи все по-нататък и по-нататък...

— Ти обеща. Върни се, Муун!

Муун му обърна гръб и се затича, а гласът му остана заглушен от желанието, което изпълваше сърцето ѝ.

Тя продължи да тича, докато пролуката отново се разшири и се озова в едно неестествено пространство, осветено от пламъка на обикновен фенер. Тя разтри очи при тази неочаквана златна светлина, сякаш излизаше от тъмнина. Когато отново можеше да вижда, когато чудесната музика затихна, тя видя Клавали и един непознат мъж и

никак не се изненада... Клавали, чиято усмивка през всичките тези години никога не бе забравила, която ще помни през целия си живот.

— Ти си — Муун! Значи ти дойде!

— Аз запомних. — Тя кимна с глава, сияеща от радост, че е избрана, а от очите ѝ рукаха сълзи.

---

[1] Парка — кожено палто с качулка, подобно на риза, което носят ескимосите в арктическите региони. ↑

[2] Пемза — шуплеста вулканична маса, която се използва за абразивен материал, в кожарството, за лек бетон и пр. ↑

2

Град Карбънкъл прилича на голяма спирала на раковина, изхвърлена на края на брега на най-големия остров на Тийумат, далеч в северните ширини. Животът в него следва неуморно ритъма на морския прилив, а старинната му форма го прави да изглежда като роден от утробата на Морето-Майка. Наричат го „Град на кокили“, защото пилоните, върху които е построена част от него, навлизат във водата. Неговата долна част, приличаща на пещера, осигурява сигурен пристан за кораби, запазвайки ги от капризите на морето и на времето. Наричат го и „Звездно пристанище“, защото е център на чуждоземна търговия, макар че истинското звездно пристанище е разположено навътре в града и достъпът до него за жители на Тийумат е забранен. Градът се казва Карбънкъл^[1], защото може да се разглежда или като скъпоценен камък, или като цирей — зависи от гледната точка.

Видът му на огромна, изхвърлена от морето раковина е лъжовен. Карбънкъл е истински човешки кошер с всичките му, или поне много от неговите разнообразни форми, човешки и нечовешки. Най-ниските му нива, които са открити към морето и служат за жилища на работници, моряци и островитяни-имигранти, постепенно се издигат и се сливат в Лабиринта, където смесицата от техници и нетехници, от местни и от чуждоземни, от хора и от извънземни създава една жизнена среда на вълнуващо творчество и творчески порок. Аристокрацията на Зимния народ се весели и спори, и прахосва пари в експериментиране на необикновени форми на стимулиране съвместно с чуждоземните търговци, които ги донасят. А после аристократите се връщат на своите собствени нива, най-горните нива, и отдават почит на Снежната кралица, която всичко вижда и всичко знае, която контролира всяко влияние и всяка власт и прониква навсякъде в града, както водата прониква в извивките на раковината. И те не могат да си представят, че една власт, която е съществувала почти сто и петдесет години, ръководена от нейната твърда ръка, няма да е вечна.

„... Нищо не е вечно!“

Еъриенрод стоеше мълчаливо, съвсем сама. Тя подслушваше гласовете, които се чуваха от високоговорителите, монтирани в основата на огледалото. То представляваше и екран, но сега беше тъмно и показваше само нейното лице. Аристократите спореха за една счупена арфа, а не за бъдещето. Те можеха напълно основателно да разискват и бъдещето, защото оттеглянето на една власт и идването на друга бяха взаимно свързани. Нейният ум бе погълнат от бъдещето — или от липсата на бъдеще.

Тя се изправи до стената, която в тази стая представляваше също и прозорец, издигащ се до насочения към звездите купол на покрива на двореца; стоеше на върха на света, защото беше Снежна кралица, защото се намиреше в своето светилище, защото бе над всички в този град. Тя можеше да наблюдава нагънатите склонове на града, вълнообразните очертания на планините, стоманеносивата повърхност на морето. Или, както правеше сега, да гледа нагоре към небето, където нощта представляваше пламтящо ковашко огнище, нагрavano от петдесет хиляди слънца: звезден куп, в който тази свободна система се бе свързала преди безкрайно много години. Звездите, които приличаха на ярък сняг, не я трогваха — доколкото си спомняше, никога не я бяха трогвали. Но една звезда — незначителна, незабележителна — я развълнува с едно чувство, различно от учудването. Лятната звезда, звездата, чието съживяване беше знак за приближаването им към Черната порта, която бе уловила странстващите Близнаци и ги бе превърнала в свои постоянни пленници.

Но Черната порта беше едно явление, което чуждоземците наричаха въртяща се черна дупка и между нещата, които те не споделяха с нейните хора, беше тайната на използването на такива дупки за пътуване със свръхсветлинна скорост. Тя знаеше само, че посредством Портата беше възможен достъпът до седем други населени светове, някои от които са толкова далече, че тя дори не можеше да си представи толкова големи разстояния. Те бяха свързани един с друг и с безброй други ненаселени светове, защото през Черната порта се отива в един регион, който е усукан като връв, навързан е на възли, така че далечното става близко, а времето е хванато в примка.

Те също бяха свързани заедно като светове, подчинени на Кареумов Хийгемъни. Автономни светове — тя се усмихна — благодарение на относителното изоставане на времето, което постигат корабите при преминаването през портите. Но тя беше лоялен поддръжник на Хийгемъни, защото без нея клановете^[2] на Зимата не ще имат достъп до чуждоземната техника, която за тях беше източник на достойнство, цел и удоволствие... която ги издига над равнището на Летните хора, над суеверните рибовъдни фермери, които вонят на морски водорасли и традиция.

В замяна Тийумат предлага на чуждоземните воайори междинна станция и убежище, място за почивка, за среща, за облекчаване на дългите преходи между другите светове на Хийгемъни.

Тийумат беше уникален като кръстопът, защото само той се въртеше по орбита около своя порта. Макар че неговата орбита беше дълга, все пак тя беше по-близко и по-достъпна, измерено в светлинни години, отколкото който и да било друг свят.

Еъриенрод се обърна и мълчаливо премина през сензорната^[3] постелка на пастелния килим и отново застана пред огледалото. Тя загледа собственото си отражение със същата кукленска липса на изражение, което използваше при срещите си с чуждоземните търговски представители или делегации от сановници. Еъриенрод впери оценяващ поглед върху сложната прическа на снежнобялата си коса, върху диадемата от снежни звезди, върху безупречната си светла кожа. Поглади бузата си и ръката ѝ стигна почти до украсената със скъпоценни камъни шия; беше почти като милувка. Чувстваше тялото си така младо, така съвършено, както беше преди почти сто и петдесет години, в деня на нейното коронасьване. Или пък това беше... Тя смръщи вежди и се наведе по-близко до собственото си изображение. Да... Удовлетворение видя тя в очите с цветовете на мъгла и ахат.

Имаше обаче и друга причина, поради която чуждоземните идваха с дарове на Тийумат: Еъриенрод държеше ключа на вечната младост. Моретата на този свят представляваха извор на младост, от който най-богатите и най-силните си плащаха, за да пият, а тя самата лично контролираше източника — клането на нимфи. Нейни бяха точните оценки, които определяха кой чуждоземен търговец или държавник срещу тази безценна стока ще служи най-добре на интересите на Зимата. Нейни бяха не съвсем случайните капризи, с

които тя даряваше любимите си сановници с правото да експлоатират определени райони от морето или правото да получават безценните мускали със сребриста течност. Доколко даден сановник беше близък до кралицата, можеше да се съди от неговия младежки вид.

Но нищо не е вечно. Дори и младостта. Еъриенрод отново се намръщи. В ръката ѝ проблесна позлатен пулверизатор. Тя вдигна ръка, отвори уста, стисна пулверизатора и вдиша тежкия сребърен прах. От него гърлото ѝ се вледени, а очите ѝ станаха воднисти. От гърдите ѝ се отрони въздишка на облекчение, отърсване от напрегнатото очакване. Идеалното състояние на съхранение, на предпазване от остаряване се поддържаше чрез всекидневното обновление посредством „водата на живота“, както сполучливо я наричаха чуждоземците. Тя намираще това наименование колкото забавно, толкова и лицемерно. Това не беше никаква вода, а екстракт от кръвта на местни морски същества — нимфи. Той даваше на хората дълъг живот, но лишаваше от живот нимфите. Всеки, който използваше тази животворна течност, знаеше това не по-зле от нея. Но какво представляваше животът на едно животно в сравнение с възможността за вечна младост?

Досега технологията не бе успяла да възпроизведе този екстракт, да създаде доброкачествен вирус, който да позволи организмът да се самообновява, без да възникват генетични грешки. Извън тялото на нимфите вирусът умираше много бързо, независимо от грижите, които се полагаха за неговото опазване. Неговият полупериод на живот във всеки друг млекопитаещ бозайник също беше ограничен, затова, при постоянна необходимост, се изискваше постоянна доставка. Това осигуряваше просперитет дотогава, докато царуваше Зимата.

Но Лятната звезда вече се виждаше на дневното небе. Пролетта вече бе настъпила и дори Летните хора вече разбираха, че идва Промяната. Най-сетне този свят се движеше към средата на своето лято, времето, когато необичайните напрежения, създадени от приближаването към черна дупка, причиняваха избухване на Близнаците и на Тийумат ставаше непоносимо горещо. Летните хора щяха да бъдат принудени да напуснат екваториалните острови и да се преместят на север и тяхното нашествие щеше да наруши статуквото на Зимата, тъй като те щяха да запълнят незаселените райони на нейната територия.

Но това беше само част от по-голямата промяна, която щеше да претърпи нейният народ. Приближаването на Близнаците до черната дупка щеше да направи Тийумат недостъпен за Хийгемъни... Тя погледна отново през прозореца към звездите. Когато Близнаците се доближат до Черната порта, когато Лятната звезда, този изтерзан пленник, ярко заблести на небето на Тийумат, стабилността на самата Порта ще се влоши. Пътуването от Тийумат до останалите светове на Хийгемъни повече нямаше да е нито просто, нито сигурно. Тийумат щеше да престане да бъде място за среща и междинна станция за пътниците на Хийгемъни; износът на вода на живота и вносът на техника ще престане. А доставката на технологии беше под ембарго; Хийгемъни не разрешаваше да се развиват местни технологии, а без познание за начина, по който бяха изработени внасяните оттам стоки, машините на Зимното общество щяха безвъзвратно да се похабят. Дори и Летните хора да не нахлуят на север при настъпване на Промяната, светът, такъв какъвто го познаваше тя, щеше да престане да съществува. Самата мисъл за живот в един такъв свят я отвращаваше. Но тогава това нямаше да я интересува. *Казват, че смъртта представлява последното сетивно възприятие.*

Смехът ѝ прозвуча в тихата стая. Да, сега може да се смее над смъртта, най-малкото заради това, че бе успяла сто и петдесет години да отлага плащането на този неотменен дълг. Скоро смъртта щеше да дойде и да поиска неговото изплащане. Летните хора щяха да приемат дължимото от нея на следващия, последен Фестивал, защото това беше начинът, по който се уреждаше дългът. На миналия Фестивал, преди почти едно поколение тя бе посяла сред нищо неподозиращите Летни хора девет семена от своето собствено възкресение: девет клона от нея, които да бъдат отгледани от тях и приети като техни. Те щяха да изучат нейните похвати и тъй като имаха нейния ум, щяха да знаят как да господстват над Летните хора, когато дойде времето.

Тя внимателно следеше развитието на децата и вярваше, че поне едно от тях ще бъде също като нея... и наистина имаше едно. Само едно. Песимизмът на чуждоземния лекар преди почти двацет години не беше израз на злоба. Три от клоновете се изгубиха при спонтанни аборти, други бяха родени с физически недъзи или бяха бавноразвиващи се. Само едно от всички тях беше свършено във всяко отношение... и тя щеше да направи това дете Лятна кралица.

Еъриенрод се пресегна и взе малкото, богато украсено картинно кубче от масичката до нея. Лицето, което я гледаше от него, сякаш беше снимка от детските ѝ години. Тя въртеше кубчето и наблюдаваше как се мени усмихнатото триизмерно изображение на момичето. Островитянският търговец, който следеше развитието на момичето, беше направил тази холографска снимка и когато я видя, тя изпита неочаквани чувства. Понякога Еъриенрод искаше да види повече от онова, което ѝ показваше снимката... да я докосне, да я вземе в ръцете си, да я наблюдава как играе, как расте и се променя, как се учи: да види себе си такава, каквато е била преди много години, толкова отдавна, че вече не можеше да си спомни.

Но не. Да гледа дете, облечено в груби, изподрани дрехи и мазни кожи от тритони, което сигурно яде с ръце от глинено гърне в някой ветровит каменен бордей. Как би могла да понесе да гледа себе си такава — да вижда микрокосмоса, в който ще бъде превърнат този свят само след няколко години, когато чуждоземците ще си отидат? А може би това не трябва отново да се случва, поне не напълно, ако успее да осъществи своя план. Еъриенрод погледна по-отблизо лицето на холограмата, което приличаше толкова много на нейното. Но този път, гледайки отблизо, тя видя, че нещо там не беше същото, че нещо липсваше.

Опитът — това беше, което липсваше на лицето от снимката. Съвършенство. Скоро тя щеше да намери начин да доведе момичето тук, да ѝ обясни всичко, да ѝ покаже какво трябва да очаква. И тъй като тя щеше да обяснява това на своето второ аз, момичето щеше да разбере. Те не трябва да допуснат отново да пропадне малкото техника, която чуждоземците щяха да им оставят. Този път жителите на Тийумат трябва да я съхранят и доразвият и при следващото идване на чуждоземците ще трябва да се представят като нещо повече от обикновени варвари...

Неочаквано Еъриенрод прекоси стаята, докосна една перла в основата на огледалото и отново се върна към действителността. С гласова команда тя превключи приемника от аудио на видео, усили яркостта и започна да следи образите, получавани от едно друго нейно скрито „око“. Незабележимите и неподкупни електронни шпиони ѝ доставяха истинско удоволствие. Беше изградила мрежа от хиляди такива „сътрудници“ във всички нива на града. Всезнанието и

свободата да върши каквото пожелае бяха едновременно и красив цвят, и остър бодил, израснали върху едно и също стебло. И двете изпълняваха насъщни нейни нужди, и двете се подхранваха от един и същи източник.

Сега тя наблюдаваше образа на Старбък. Виждаше как той нетърпеливо изпълва цялото огледало. Неговите силни мускули напиреха и се движеха под чуждоземната кожа на тялото му. Беше много силен мъж и изглеждаше твърде голям за тази тайна стаичка. Беше полугол; очакваше я да отиде при него. Тя го наблюдаваше с абсурдно възхищение, паметта ѝ беше калейдоскоп на страстни изживявания, забравяйки за момент, че и той бе започнал да я отегчава така, както и всички останали. Тя го чу да ругае и реши, че го бе накарала да я чака прекалено дълго.

Старбък притежаваше много качества, но не можеше да се каже, че е търпелив човек. Той знаеше, че тя използва тази му слабост срещу него, а това никак не помагаше за подобряване на неговото настроение. Старбък би могъл да използва времето, през което трябваше да я чака, за малко размисъл върху тънката граница между любов и омраза, но самонаблюдението също не му допадале. Отново изруга, този път повисоко, със съзнанието, че вероятно тя го наблюдава и с разбирането, че това ще ѝ се стори забавно. Неговата основна задача беше да я задоволява във всяко отношение. Такава е била задачата и на всички негови предшественици. Той имаше умствения капацитет на интелектуалец, но беше ръководен от влечения, присъщи на един търговец на роби, и беше лишен от всякакъв морал — качества, които, съчетани с неговата сила, бяха дали възможност на младежа, известен под името Хеън, да изостави безперспективния живот на Кареумов и вместо него да направи една успешна кариера на търговец с човешки животи и други рентабилни стоки. Качества, които бяха в пълно съответствие със сегашния му живот като Старбък.

„Кой е Старбък?“ Той отправи този риторичен въпрос към покритото с амалгама шише в шкафа до леглото, засмя се и напълни чашата си с местно вино. (О, богове! Какви неща използваха хората от това изостанало общество, за да се развеселят. Едва не го изплю. И нещата, които човек свиква да използва...) Дори и сега той използваше част от своето време не като Старбък, а като добрия стар Хеън в пиене и общуване със случайни чуждоземци, изследвайки различните райони

на Лабиринта. И доста често те се обръщаха към него, поглеждаха го със замъглените си очи и му поставяха същия въпрос: Кой е Старбък?

Той би могъл да им каже, че Старбък е предател, чуждоземен съветник на кралицата на този свят, който се грижи за нейните интереси и работи против интересите на Хийгемъни. Би могъл да им каже, че Старбък е ловецът, който събира своите извънземни хрътки и по заповед на кралицата повежда глутницата на лов за нимфи. Би могъл да им каже, че Старбък е любовник на кралицата и ще бъде такъв, докато някой по-бърз, по-хитър от него не го измести и не стане новият Старбък — защото кралицата беше по традиция въплъщение на Морето-Майка; тя имаше много любовници, така както морето имаше много острови. И всички тези неща щяха да са верни, както и още много други. Той би могъл даже да им каже, че той беше онзи, който събира за кралицата сведенията, които тя използва, за да поддържа твърдата си позиция при преговорите с тях — и те щяха да се смеят на това, както би се смял и той самият.

Защото Старбък би могъл да бъде всяко едно от тези неща, така както би могъл и да не бъде. Той просто трябваше да бъде един чуждоземец. И той просто трябваше да бъде най-добрият. Анонимността на Старбък беше гарантирана от ритуала и от закона. Той беше над всяка власт, над всяко възмездие с изключение на това на кралицата.

Старбък се обърна и погледна през чашата към неподходящото облекло, повесено на закачалката пред огледалната стена до огледалната врата. Добре обмисленото съчетание от черна коприна и кожа на официалните му дворцови одежди и традиционният шлем с качулка, прикриващи неговата истинска личност, правеха от Хеън копие на дузина други безмилостни и властолюбиви предшественици. Шлемът, със стоманени шипове с формата на еленови рога — древен символ на арогантната мощ, беше мечтата на всеки мъж, или поне така смяташе той, когато го постави за първи път върху главата си. Едва покъсно разбра, че той принадлежи на една жена, на която принадлежи и истинската власт — а също и самият той.

Старбък седна върху отметнатите завивки на дългото легло. Наблюдаваше как безбройните отражения на собствената му физиономия в огледалните стени безсмислено гримасничат срещу него. *Виждаш ли какъв живот те очаква?* Той се намръщи, отпъди

образа, прекара ръка по гъстата си черна къдрава коса. Вече повече от десет години беше Старбък и бе решил да продължава да бъде такъв... до Промяната. Той имаше власт и се радваше на нея без значение каква беше целта на тази власт или какъв бе нейният източник.

Нима наистина нямаше значение? Старбък погледна силните си ръце, неговото все още здраво и младо тяло, благодарение на привилегията, която Имаше като Старбък, Но избиването на нимфи... Не, избиването въобще не трябваше да го смущава. Важна беше тя — Еъриенрод. Всичките неща, които имаха значение за него, бяха нейни — красота, богатство, абсолютна власт... вечна младост. За първи път я бе видял на аудиенция в двореца. Отстрани до нея стоеше предишният Старбък. Тогава бе разбрал, че е готов на всичко, ако трябва дори и да убие, за да я притежава, да бъде притежаван от нея. Той си бе представил как тялото ѝ се гърчи под него, бе си представял сватбения воал на нейните коси, кървавочервения рубин на нейната уста... олицетворение на власт, привилегия и страст.

И когато вратата се отвори и видението се превърна в реалност, той несъзнателно стана от леглото и падна на колене пред нея, без да се чувства неудобно.

---

[1] Карбънкъл — (carbuncle) англ. — 1. цирей 2. гранат, изрязан в изпъкнала, закръглена форма без фасетки. ↑

[2] Клан — група от хора, обединени от някои общи черти или интереси. ↑

[3] Сензор — чувствителен уред, който предава различни физически величини (звук, образ, налягане и пр.). ↑

3

„... Времето на Промяната настъпва! Лятната звезда осветява пътя на нашето спасение...“

Муун стоеше на дока, забулена от полумрака на зазоряването. Обгърнала с ръце тялото си, тя потрепери от студа, вятъра, ледената мъгла и мъката. Дъхът, задържан в гърдите ѝ, докато почувства болка, излезе като бял облак от устата ѝ и се разсея в синия полъх на морето като дух, като душа, напускаща безжизнено тяло. Няма да заплача. Тя избърса бузата си.

— Трябва да се приготвим за Края и за новото Начало!

Тя се обърна и се загледа в обвития с мъгла тунел на кея, където се виждаше гърбът на отминаващата ѝ баба, когато викът на ненормалния старик се разби в нея като вълна в пясъчен замък. О, млъкни, дърто плашило..., промърмори тя, а гласът ѝ потрепери от безпомощен гняв, от който ѝ се искаше да заскимти. Баба ѝ се обърна, погледна я и на старческото ѝ лице се изписа съчувствие. Муун отмести поглед, засрамена от собственото си възмущение. Една сибилата не казва такива неща; сибилата е мъдра, силна и състрадателна. Тя свъси вежди. Но аз все още не съм сибилата.

— Ние трябва да изгоним дяволите между нас — ние трябва да изхвърлим техните идоли в морето. Дафт Нейми вдигна ръце нагоре, разтърси юмруци към забуленото в облаци море. Тя видя как орфаните ръкави на замърсената му мантия се завърнаха назад. Около него кучетата лаеха и виеха, но стояха на безопасно разстояние. Той наричаше себе си „Пророк на Лятото“ и обикаляше от остров на остров, проповядваше словото на богинята такова, каквото го бе чул, изопачено от ехото на божествена лудост. Когато беше малко дете, тя се страхуваше от него, докато майка ѝ не ѝ каза, че не трябва да се страхува; и му се присмиваше, докато баба ѝ не ѝ каза да не прави това; и се смущаваше от него, докато един ден тя разбра, че трябва да го понася. Но днес нейното търпение не беше подчинено на всички тези съображения... Но аз все още не съм сибилата!

Бе чувала да казват, че Дафт Нейми бил по рождение Зимен човек. Бе чувала, че някога той бил неверник любител на техниката... че нарушил природния закон, като пролял кръвта на една сибила. Че богинята го наказала, като му отнела разума. Че по този начин той изкупвал своето опрощение. Трилиственикът, носен от сибилите, беше предупреждение срещу оскверняване, срещу навлизане в свещена зона. Говори се, че убийството на сибила се наказва със смърт, че любовта със сибила се наказва със смърт, че да бъдеш сибила означава смърт... и се има предвид смърт в живота. *Смърт за убийство на сибила...*

Това е грешник, който се кланя на фалшиви богове! Вижте го! Съсухрените ръце на Дафт Нейми се извиха обвиняващо.

Главата на Спаркс се показа в края на кея и започна да се изкачва по спуснатия трап^[1]. Когато погледът му се спря на старика, а после и върху нея, лицето му изразяваше омраза и решителност. *Смърт за любов със сибила...*

Муун поклати глава в отговор на едно друго неизречено обвинение. Но очите му отново се отместиха от нея и се насочиха към баба й — с това той й показа всичко онова, което бе обичала и което щеше да изгуби. Най-последно тя разбра какво имаха предвид, когато казваха, че *да бъдеш сибила, означава смърт.*

„Но аз все още не съм сибила“. Думите останаха неизказани.

Някой отдолу извика Спаркс. Той се обърна и отговори нещо, преди да се обърне към тях — висок, бледен, решен. Приливът се оттегляше. Водата в залива лежеше далеч под кея. Единственото, което тя можеше да види оттук на кораба на Зимния търговец, който щеше да го отведе, беше върхът на мачтата, приличаща на показалец.

— Да, мисля, че това е всичко. Нещата ми се на борда. Корабът е готов да отплува. — Той погледна в краката си и пристъпи неуверено. Говореше само на баба си: — Предполагам... предполагам, че трябва да се сбогуваме.

Подготви се за Края!

— Спаркс... — Бабата протегна ръка, погали го по бузата. — Сега ли трябва да заминеш? Почакай поне докато се върне от море леля Леларк.

— Не мога. — Той тръсна глава. — Не мога. Сега трябва да замина. Искам да кажа завинаги... — Сякаш се страхуваше, че ако

почака до утре, ще може твърде лесно да се раздели завинаги.

— О, мое любимо дете... мои любими деца. — Бабата протегна смутено и другата си ръка и прегърна и двамата, така както бе правила откакто се помни. — Какво ще правя без вас? Вие бяхте единствената ми утеха, откакто почина вашият дядо... Трябва ли сега да изгубя и вас, да изгубя наведнъж и двамата? Зная, че Муун трябва да замине, но...

Разкай се, грешнико!

Муун по-скоро почувства, отколкото видя как Спаркс стисна зъби когато вдигна глава и видя Дафт Нейми.

— Нейната съдба изисква целия ѝ живот, както и моя, бабо. Аз просто не знаех, че те ще ни отведат по различни пътища. — Ръката му стисна чуждоземния медал, сякаш даваше обет. Той се отдели от тях.

— Но в Карбънкъл! — каза бабата. Думите ѝ прозвучаха повече като клетва, отколкото като протест. Тя поклати глава.

— Това е просто един град. — Той се усмихна, после сложи ръка върху завитото в шал старческо рамо. — Майка ми е ходила там, а после се е върнала с мен. Кой знае с какво ще се върна аз. Или с кого.

Муун се обърна настрана, стиснала ръкава на парката си, сякаш искаше нещо да удуши *Ти не можеш да ми направиш това!* Тя отиде до края на кея, погледна над парапета надолу, към отвесната, обрасла с водорасли стена на кея, а после към кораба на търговеца, който се полюшваше търпеливо. Тя пое дълбоко дъх, вдъхвайки влажния, солен, изпълнен с миризми на водорасли и риба въздух... долавяйки ромола на гласове, скърцане и плискане и шепота на вечното море. Така че тя не можа да чуе...

Идва Краят на твоя свят!

— Довиждане, бабо. — Гласът му затихна от една прегръдка.

Изведнъж над всичко онова, което видя и чу, което ѝ беше страшно познато, сякаш падна някаква пелена на отчужденост, сякаш го виждаше за първи път... знаеше, че това не беше така и че се беше променило само нейното възприятие. Две солени сълзи потекоха по бузите ѝ и полетяха, за да се слоят трийсет фута по-долу със солената вода на морето. Тя го чу да минава зад гърба ѝ по посока на трапа, без нито за секунда да забави своя ход.

— Спаркс! — Тя се обърна и застана на пътя му. — Без нито една дума...

Спаркс леко я отстрани, сякаш се страхуваше да се допре до нея.

— Всичко е наред. — Тя вдигна глава и като вложи известна гордост в гласа си, сякаш наистина се гордееше с това, каза:

— Аз все още не съм сибила.

— Не си. Зная това. И не защото... — Той млькна и килна плетената си шапка назад.

— Но нали затова заминаваш. — Тя не можеше да си отговори дали това беше мнение или обвинение.

— Аха. — Изведнъж той сведе поглед. — Предполагам, че затова.

— Спаркс...

— Но само отчасти! — Той изправи глава. — Знаеш, че това е вярно, че винаги ме е привличало, Муун. — Той обърна поглед на север, към Карбънкъл, в посоката, от която идваше вятърът. — Трябва да разбере какво ми липсва.

— А може би кой? — Тя прехапа език.

Той вдигна безразлично рамене.

— Може би.

Тя поклати отчаяно глава.

— След като се върнах от моето избиране... няма да бъде различно, ние можем да бъдем заедно! — *Аз мога да имам и двете*, аз мога... — Всичко може отново да бъде така, както е било винаги. Както винаги сме желали да бъде...

— Хей, момче. — Гласът дойде отдолу, а ехото от вълноломната стена го повтори многократно. — Идваш ли? Приливът няма да ни чака цял ден!

— Една минутка! — Спаркс се намръщи. — Не, не може Муун. Ти добре знаеш това. „Смърт за любов със сибила...“ — Гласът му затихна.

— Това е просто суеверие! — Очите им се срещнаха. В този момент тя знаеше, че той споделя нейното разбиране на истината. Както винаги беше знаел и споделял: нещата никога няма да бъдат същите.

— Ти ще се промениш по начин, по който аз сега не бих могъл да се променя. — Пръстите му, стиснали парапета, побеляха от напрежение. — Аз не мога да остана тук, да остана такъв, какъвто съм сега. Аз също трябва да се променя. Аз трябва да израсна и науча...

Трябва да разбере кой всъщност съм аз. През цялото време си мислех, че зная. Мислех, че ако стана сибила, ще мога да намеря отговор на всичките си въпроси. — Очите му се замъглиха от онова вълнение, което тя бе видяла за първи път, когато се върна при него там, в тайната пещера на Острова на Избирането. Беше нещо ново, нещо, за което ѝ завиждаше, което я обвиняваше, което я отделяше от него.

— Тогава върви, ако наистина това е причината за твоето заминаване. — Тя се раздражни от тъмнината, изплаши се да се оттегли. — Но не го прави само от лошо чувство, защото си наранен или защото желаш да ме нараниш. — Куражът ѝ я напусна. — И недей да мислиш, че искам да ти преча, Спарки...

Той вдигна ръце, но когато тя протегна ръце към него, отново ги отпусна. Спаркс се обърна, клатейки глава без прошка или разбиране, дори без тъга. Той отиде към трапа и се спусна по него.

Муун усети как баба ѝ се приближи до нея и гледаше как Спаркс се изкачи на палубата на кораба и влезе в каютата, оттам премина на широката платформа, която съединяваше двата корпуса на кораба, и макар че продължаваха да стоят и гледат, той не се показва отново на палубата. Матросите прибраха въжетата, спуснаха платната от мачтите и попътният вятър ги изду.

С развиделяването мъглата започна да се вдига. Сега Муун виждаше канала, който водеше в открито море. Тя наблюдаваше как търговският катамаран става все по-малък, чу как заработиха неговите двигатели веднага щом напусна доковете на Летните хора. Най-послед той достигна изхода на канала и се сля със стената от мъгла, изчезна изведнъж като призрак. Муун потърка очи, а после и лицето си и видя, че ръцете ѝ са мокри от сълзи. Подобно на сомнамбул тя се обърна и погледна баба си, която стоеше до нея, дребна и прегърбена от тъга. Тя отмести поглед и видя рибарски мрежи и лебедки^[2] по продължение на дока; видя стария, порутен от морето склад в началото на стръмната селска уличка. Някъде по-нататък беше тяхната къщичка... а малката им лодка лежеше на морския бряг и очакваше да я отведе от всичко онова, което ѝ бе останало на този свят.

— Бабо!

Бабата я потупа по рамото. Видя как хлътналите ѝ сиви очи се изпълниха с надежда и увереност.

— Е, дете мое, замина. Сега не ни остава нищо друго, освен да се молим отново да се върне. Сега богинята очаква и теб. Колкото по-рано отидеш, толкова по-рано ще се върнеш при мен!

Тя хвана Муун за ръка и двете тръгнаха покрай кея.

Поне този лишен от майка смахнат старец няма да бъде наоколо, за да те изпрати. Муун вдигна глава и видя с чувство на известно облекчение, че Дафт Нейми беше заминал по своя път. Баба й направи свещен знак. Бедния.

Муун стисна устни и усети как силата ѝ се връща. Спаркс бе отишъл в Карбънкъл, за да я ядоса... да бъде проклета, ако замине след него със следващия прилив. Тя имаше своя собствена съдба, свое предопределение, в очакване на което бе прекарала половината си живот. Красотата на това призвание изпълни цялото ѝ същество. Тя започна да крачи по-бързо и да подтиква баба си напред.

---

[1] Трап — стълба на кораб. ↑

[2] Лебедка — машина или ръчно приспособление за подемане и за преместване на товари. ↑

4

Спаркс стоеше на палубата, притиснат към мачтата от силния леден вятър и слушаше как двигателите се напъват срещу бурното море. Втренчил поглед напред, той виждаше Карбънкъл на края на морето, сякаш сънуваше някакъв невероятен сън. Бяха пътували все на север покрай безкрайните граници на този остров, през осеяното с бяла пяна море и най-после се приближаваха. Беше наблюдавал как градът нараства от размери не по-големи от нокътя на малкия му пръст до размери, които умът му не можеше да побере. Сега той приличаше на огромно петно, разпростряло се върху небето, което изпълваше цялото му съзнание, докато в него не остана място за нищо друго.

— Хей, ти там, Летни човече. — Гласът на търговеца го изтръгна от унеса. Една ръка в дебела ръкавица го докосна леко по рамото. — По дяволите, ако имам нужда от друга мачта. Ако няма нищо полезно, което да вършиш на палубата, прибирай се вътре, преди да си се вкочанил. — Спаркс чу силния смях на моряк. Обърна глава и видя ведрото усмихнато лице на търговеца, което му отне красотата на света.

Той чу пукането на вкочанените си ръкавици, когато пусна мачтата.

— Извинявай. — Дъхът от устата му се превърна в бял облак, който почти го заслепи. От топлите дебели дрехи едва можеше да си свива ръцете и въпреки това северният вятър го пронизваше до кости. Карбънкъл беше защитен от пълно замръзване само благодарение на топлото морско течение по западната му брегова линия. Лицето му бе станало безчувствено. Не можеше да каже дали все още можеше да се усмихне. „О, богиньо, та той представлява едно цяло! Кой би могъл да си представи такова нещо!“

— Момче, твоята богиня няма нищо общо с това. Тя няма нищо общо и с хората, които живеят там, и никога не е имала. Винаги помни това, докато си тук. — Търговецът поклати глава, като гледаше града, стиснал напуканите си от вятъра устни. — Не... никой всъщност не

знае как е възникнал Карбънкъл. Нито пък защо. Мисля, че дори и чуждоземните не знаят — нито пък че ще ни кажат, дори и да знаеха.

— Защо няма да ни кажат? — Спаркс погледна наоколо.

Търговецът вдигна рамене.

— А защо трябва да ни кажат тайните си? Те идват тук, за да продават своите машини срещу онова, което имаме. Ние обаче не бихме ги купували, ако знаехме как сами да си ги правим.

— Предполагам, че си прав. — Спаркс вдигна рамене и сви ръцете си в юмруци вътре, в дебелиите си ръкавици с един пръст. За търговеца и екипажа на кораба, които бяха Зимни хора, пътуващи от остров на остров, всичко беше само търговия. Той много бързо разбра това. Единственото нещо, което го впечатли — досега, по време на това безкрайно пътуване, беше фактът, че те общуваха еднакво лесно както с Летни хора, така и със Зимни хора, сякаш различията между тях нямаха никакво значение. — Къде са звездните кораби?

— Какво? — Търговецът се затресе в неудържим смях. — Да не би... да не би да си очаквал да видиш цялото небе осеяно с тях? Да не би да си очаквал по един кораб за всяка звезда? И това след всичките технически истории, които изчопли от мен през годините, откакто се познаваме. Вие, Летните хора, наистина имате на раменете си тикви, вместо глави, както смятат всички!

— Не! — Спаркс се намръщи, засегнат от това унижение. — Аз само... аз само исках да разбера къде се намира звездното летище, това е всичко.

— Сигурно това си искал — изхриптя търговецът. — То е навътре и за нас е забранена територия. — Изведнъж той прие сериозен вид. — Сигурен ли си, че знаеш какво вършиш, Спаркс, като отиваш в Карбънкъл? Сигурен ли си, че разбираш къде ще попаднеш?

Спаркс се смути и отмести поглед навън, към водната повърхност. Лицето на Муун при раздялата изплува някъде в далечината. Той дочу нейния глас в крясъка на морските птици. *Любовта със сибилата се наказва със смърт.* Студена болка прониза гърдите му като с леден меч. Той затвори очи, потрепери. Гласът и видението бяха изчезнали.

— Зная къде отивам.

Търговецът вдигна безучастно рамене и се отдалечи.

Корабът се приближаваше до плаващия кей. Спаркс, застанал изправен на палубата, приличаше на кънкьор, носещ се по спокойната, тъмна вода. Корабът приличаше на джудже сред съседните по-високи, по-дълги и по големи кораби, които също се губеха сред простора на този огромен кей, разпрострял се като плуващ килим. Но всичко това изглеждаше незначително пред самия Карбънкъл, издигащ се като огромен звяр. Пилони с ширината на къща се издигаха от морето като причудлива гора, закътала в себе си търбуха на града, украсен с гирлянди от вериги, скрипци и други непонятни принадлежности. Миризмата на море се смесваше с други, по-странни и по-малко приятни миризми. Долната, подземна страна на града излъчваше нещо, което не можеше да се оприличи на нищо познато. Широк път водеше от плаващите докове на изкуственото пристанище към търбуха на града, който изведнъж му заприлича на зейнала паст на огромен звяр, канещ се да утоли ненаситния си глад.

— Гледай да си в по-долните нива, момче. — Търговецът трябваше да крещи, за да бъде чул сред стотиците други, крещящи също толкова силно, сред тракането, пъшкането и тътрузеното, които резонираха в странния подземен свят, затворен между сушата и морето. — Потърси къщата на Гадерфи на улица „Периуинкъл“. Тя ще ти даде стая под наем.

Спаркс кимна разсеяно и махна с ръка.

— Благодаря. — Той метна торбата с нещата си през рамо и потрепери от студения повей, дошъл откъм морето.

— Ще бъдем отново тук след четири дни. Ако промениш намерението си, ще можем да те вземем!

Спаркс поклати глава. Той се обърна и тръгна напред, а след малко започна да се изкачва. Търговецът го следваше с поглед, докато градът не го погълна.

— Хей, ти, пази се! Къорав ли си!

Спаркс се хвърли настрани, когато видя фургона пред себе си, който в следващия миг щеше да го прегази, после се понадигна и погледна пътя. Високо горе, в малко прозорче, той видя лице, твърде малко, за да принадлежи на силния предупредителен глас, с очи, които

дори не се обърнаха, за да видят дали бе успял да се отмести. Изправи се, като си мислеше: *Вярно е... всичко е вярно!* Изведнъж радостта му се помрачи.

Изплашен от обхваналите го мисли, той отново тръгна напред по главната улица — една дълга спирала. Сега вече се движеше само по края. Улицата, сякаш безкрайна, бавно се издигаше нагоре, плавно извиваше, провираше се през каньони от стени на зеещи складове и магазини, жилищни постройките, гъмжащи от хора, парапети. Не се виждаше никакво небе, само долната страна на следващата спирала, светеща с някаква фосфоресцираща светлина. От двете страни на този булевард започваха малки улички като крачета на стоножка, движеща се на дневна светлина — под истинското небе на света, който той познаваше, помръкнало и недостижимо в краищата на уличките, скрити зад защитните стени.

Той тръгна покрай наредени стоки и купчини от отпадъци, покрай празни складове и тълпи от хора с безизразни лица, като се опитваше да наложи на лицето си също маска на безизразност. Между тези хора имаше рибари, облечени досущ като него; други, с дрехи, съответстващи на професията им, която той не можеше да си представи. И навсякъде се виждаха получовешки, безполови същества, които извършваха някаква работа с безсмислена прецизност, недостижима за никое човешко същество. Той се приближи плахо до едно от тях и го попита глупаво:

— Как вършиш това? — Съществуването продължи да зарежда кафези, без да го удостои с отговор.

Започна да се чувства така, сякаш вървеше вечно по този булевард, сякаш се въртеше в кръг. Всяка една уличка беше също като другите: изпълнена със същия шум, тълпи и миризми, които изпълниха всичките му сетива. Импровизирани постройките, стари, груби и грозни, задръстваха празните места в този град кошер, а срещу тях се издигаха солидни, далеч по-стари сгради, вечни като самото море. Тук всичко се повтаряше и умножаваше, докато всяко впечатление се превърнеше в досада. Смазващата маса на града натискаше крехкия таван над главата му. Катакомбите на стените го затваряха, притискаха, докато... *Помощ!* Той се препъна в неестествено топлата стена на постройката и падна, потъна в гнездо от изхвърлен амбалаж и затвори очи.

— Хей, приятел, добре ли си? — Една ръка го смушка нерешително.

Той вдигна глава, отвори очи и примигна. Яка жена в работен гащеризон, застанала до него, клатеше глава.

— Не, не ми изглеждаш добре. Всъщност изглеждаш ми малко зелен. Да не би да страдаш от морска болест, моряче?

Спаркс се усмихна смутено. Той почувства как зеленото от лицето му преминава в червено.

— Предполагам — промърмори той, благодарен, че гласът му не трепна. — Предполагам, че се дължи на това.

Жената наведе към него глава, понамръщи се и каза:

— Ти си бил Летен човек.

Спаркс инстинктивно се отдръпна към стената.

— Как позна?

Жената само вдигна рамене.

— По акцента ти. А и никой освен Летен човек не би се облякъл в такива мазни кожи. Идваш направо от рибните ферми, нали?

Той погледна мушамата си и изведнъж това го смути.

— Да.

— Е, няма значение. Не допускай градът да те смачка, момчето ми. Ще свикнеш. Нали, Поли?

— Както кажеш, Тор.

Спаркс се наведе напред, отмести поглед от нея и видя един от онези метални получовеци с тъмна кожа, отразяваща слабо светлината. Нямаше ни най-малка представа дали съществото беше мъж или жена. Изведнъж той видя, че съществото опря в земята трети крак, приличащ на опашка, на който сега то стоеше удобно и стабилно. Там, където трябваше да бъде лицето му, се намираха сензорни панели.

Тор извади от джоба на гащеризона си малко плоско шише и го отвори.

— Заповядай. Това ще заздрави гръбначния ти стълб.

Спаркс взе шишето, отпи глътка и... дъхът му секна от сладката течност, която пламна в гърлото му. Преглътна конвулсивно, на очите му се появиха сълзи.

Тор се засмя.

— Ще опънеш ли още една?

Спаркс пое бавно една голяма глътка, преглътна я и каза:

— Не е лошо. — Подаде ѝ шишето. Тя отново се засмя.

— Това... хм — Спаркс се отблъсна от стената, загледан в металното същество, като се опитваше да формулира въпроса си така, че да не прозвучи като обида.

— Това там в ламаринения костюм, човек ли е?

Тор се усмихна и се почеса със сивия си пръст зад ухото. Той предположи, че тя беше по-стара от него може би с половината от неговите години.

— Не, той само си мисли, че е човек. Нали, Полакс?

— Както кажеш, Тор.

— Той... хм...

— Дали е жив? Не в смисъла, който ти влагаш в това. Той е сервомеханизъм — автомат, робот — наречи го, както искаш. Един сервомеханичен уред. Той не може да разсъждава, само реагира.

Изведнъж Спаркс осъзна, че се бе вторачил и смутено отмести поглед.

— Няма ли той...

— Няма ли нищо против, че говорим за него? Не, той няма против срещу каквото и да било. Истински светец. Нали, Поли?

— Както кажеш, Тор.

Тя сложи ръка върху рамото му и го потупа приятелски.

— Сама извършвам поддръжката и мога да гарантирам, че нито една част не му липсва. Само някъде някаква схема дава накъсо — това ограничава речника му. Навярно вече си забелязал.

— Е, да... има нещо такова. — Спаркс пристъпи от крак на крак, като се чудеше дали този недостатък на Поли не беше заразителен.

Тор се засмя.

— Във всеки случай няма навика да изнасилва. Слушай, откъде си взел това нещо? — Тя се пресегна към чуждоземния медал, повесен на гърдите му.

— Бил е на моя... — Спаркс се дръпна назад, далеч от нейната протегната ръка. — Аз... хм... взех го от един търговец.

Тор го погледна. Той изведнъж се почувства така, сякаш черепът му беше прозрачен. Но тя свали ръката си.

— Е, слушай, Летни човече, защо не останеш тук, при мен и Поли, докато свикнеш с нещата в Карбънкъл? Всъщност аз тъкмо излизам от смяна. Бяхме тръгнали надолу за малко тайна дейност. За

малко развлечение, малко емоция, може би едно-две залагания... Имаш ли пари?

Спаркс кимна.

— Е, може би това ще бъде твоят шанс да ги удвоиш! Тръгвай с нас... Имам чувството, че това ще бъде за него един полезен урок, Полакс.

— Както кажеш, Тор.

Спаркс ги последва надолу по уличката, към бледнеещата светлина зад защитните стени. Някъде по пътя Тор спря пред добре прикрита врата на една складова постройка и удари с юмрук два пъти, после още три пъти. Вратата се откряна, а после се отвори широко и те се озоваха в почти непрогледна тъмнина. Спаркс отстъпи назад, после тръгна напред, подтикнат от нетърпеливия жест на Тор. Чу нарастващ шум и разбра, че не бяха самички.

— Колко ще заложиш? — попита го Тор. Тя вече подаваше шепа монети на един съсухрен мъж с износена пелерина. Стоеше в края на тълпа от зрители, които бяха коленичили, приклекли или седнали, съсредоточени върху малката арена по средата. Спаркс я последва, като се опитваше да гледа през гъстия тютюнев дим, разстлан в неподвижния, давящ въздух.

— На какво да заложа?

— На бладуърт, разбира се! Само глупак може да заложи на старл срещу бладуърт. Хайде, колко можеш да заложиш? — Очите й излъчваха някакво електричество, някаква хазартна тръпка, която се чувстваше наоколо подобно на приливна вълна.

— Тогава много хора са глупаци. — Човекът с пелерината сви устни и разтърси жетоните, които държеше.

Тор издаде неприличен звук. Тълпата зад нея измърмори възмутено, а ехото от звука отлетя в пукнатините и в сенките. Всички в стаята чакаха напрегнато. Спаркс видя две същества — едното човек, а другото не. Те пристъпиха в празното пространство с по една продълговата кутия. Кожата на извънземното лъщеше като намазана с масло, а пръстите на ръцете му представляваха дълги пипала.

— Те ще започнат ли да... — Спаркс млъкна занемял.

— Те? О-о, богове, не! Това са само носачите. Хайде, не се мотай, залагай! — Тор го задърпа за ръка.

Той зарови в торбата с нещата, извади две монети и ги подаде.

— Е, заповядай... хм, двайсет.

— Двайсет! Само толкова ли имаш? — Тор погледна тъжно.

— Само толкова залагам.

Съсхреният човек взе неговите монети без коментар и отиде сред тълпата.

— Ей, това да не е незаконно или нещо такова? — попита Спаркс разколебан.

— Разбира се, че е... Разчисти ни път сред тези аристократи, Полакс. Ние искаме място на първия ред за последния от големите прахосници тук.

— Както кажеш, Тор — Полакс тръгна напред с недвусмислено намерение. Спаркс чу ругатни и викове от болка да съпровождат неговото движение сред тълпата.

— Но ти не се безпокой, Летни човече, този спорт, макар и нелегален, не се наказва със смърт. — Тор го задърпа. Спаркс се намираше вече някъде към средата на кръга. — Само дето се използват забранени зверове.

— О-о! Извинявай — промърмори той, когато настъпи една обсипана със скъпоценни камъни ръка. Приблизително половината от присъстващите бяха работници или моряци, но другата половина блестеше със скъпоценни камъни, а някои от тях имаха кожа с цвят на земя или коса като облаци. Той се чудеше дали нарочно се бяха боядисали така. Тор го избута до самия ринг. Той седна и кръстоса дългите си крака. Застанал до него, Полакс се подпря на спомагателния си крак. Долитащите отзад викове: „Хей, ти там отпред, наведи се!“ останаха без последиствие. Тор извади шишето и отпи, после го подаде на Спаркс с думите:

— Довърши го.

Променящият се аромат на пушека около него вече бе започнал да плете в главата му пашкул, който го отделяше от самия него и от всички останали. Той надигна безразсъдно шишето: беше доста пълно. Почувства болка в устата и се разкашля.

Тор го потупа по коляното.

— Това дава настроение, нали?

Той се усмихна.

— И така, без нищо ли? — попита той дрезгаво.

Тя отмести ръката му.

— По-късно.

Като преглъщаше, Спаркс се обърна с гръб към нея, за да погледне над ниската преграда. От движението главата му се завъртя, сякаш падна от гребена на висока вълна. Потенциалната енергия на мястото забуча в ушите му. Заедно с тълпата той също пое дълбоко дъх, когато носачите отвориха сандъците и отскочиха встрани.

Ако извънземното на арената с камшикообразни пръсти беше го стреснало (макар че вече нищо не можеше да го изненада), сега то изглеждаше като детска шега. От контейнера пред него се изсипа куп от пипала — опипващи, хлъзгащи се надолу, влачещи след себе си отпуснато торбесто тяло, изпъстрено, насинено като от контузия.

— Бладуъртът — прошепна Тор. Спаркс не виждаше никаква глава, освен ако глава и тяло не бяха едно цяло. Между пипалата му се виждаха подрязани щипци. Той чу как те изщракаха сред надвисналата тишина. Рязко движение в другия край на арената привлече вниманието му.

— Старлът — прошепна отново Тор и посочи с глава към един черен призрак върху черен фон: пъргаво животно с пъстра козина, голямо колкото ръката му. Той видя оголения му бивник и чу дълбоко гърлено ръмжене. Сега цялата светлина и всички очи бяха насочени към арената. Старлът заобиколи бладуърта, забравил за тълпата и продължаващ глухо да ръмжи. Бладуъртът замахна с пипалата си, но не се чу никакъв звук — дори когато старлът го докопа и отпра парче кожа от неговото тежко и отпуснато тяло. Само размаха като обезумял пипалата си, хвана и обгърна тясната глава на старла.

— Отрова — извика Тор със задоволство. Старлът започна да пици; писъкът му беше заглушен от ликуващия рев на тълпата.

Спаркс се наведе напред, напрегнат като струна, когато разбра, че вместо вик на протест, както бе очаквал, от устата му прозвуча ловен поздрав. Старлът се измъкна. Обезумял от болка, той удряше и дереше пипалата и мекото тяло на бладуърта. Бладуъртът се препъна, пипалата му отново изпуснаха целта... Ликоващ и изгубил своята непорочност, Спаркс наостри всичките си сетива, за да участва в този балет на смъртта.

Не след дълго старлът лежеше на една страна и дишаше тежко, а бладуъртът го обгърна с изподраните си и разпокъсани пипала, за да го убие. Спаркс видя бялото в обезумелите очи на старла, устата му на

бели и червени петна; чу сподавения му стон в настъпилата тишина, когато щипците намериха, гърлото му. Плисна кръв. Кръвта опръска мушамата и изпотеното лице на Спаркс.

Той отметна назад глава, потри лице, загледа ръката си, изцапана с прясна кръв. И изведнъж почувства, че не е необходимо да се обръща отново назад, не е необходимо да гледа как празният мехур се пълни и почервява или как червенината просмуква през разкъсаните страни, докато бладуъртът смуче кръвта на своята жертва...: Изведнъж той почувства, че е изгубил гласа си и не може да участва нито в погребалния вопъл и ругатни, нито в радостните възгласи. Той обърна лице, но не можа да избяга от ликуващата лудост на тълпата.

— Тор. Аз...

Той се обърна и видя, че Тор си беше отишла, че Полакс си беше отишъл... и че заедно с тях бе изчезнала и торбата с нещата му.

— Казвам ти, синко, в града нямаме работа за Летен човек — ти не можеш да поправяш машини, не познаваш порядките в обществото, нямаш никакъв опит. — Пощенският служител погледна към Спаркс през прозорчето на миниатюрния офис така, сякаш имаше пред себе си недоразвито дете.

— Е, как бих могъл да натрупам опит, ако никой не желае да ме наеме? — повиши глас Спаркс, намръщен от поредния отказ.

— Добър въпрос. — Служителят гризеше нокътя си.

— Не е справедливо.

— Животът не е справедлив, синко. Ако искаш да работиш тук, трябва да смениш родовите си връзки.

— Как ли пък не — ще ги сменя.

— Тогава върни се там, откъдето си дошъл с вонящите си рибешки кожи, и престани да губиш времето на порядъчните хора! — Човекът зад него на опашката го избута настрани. Облечената в ръкавица ръка беше обкована с метал.

Спаркс се обърна и видя, че юмрукът на ръката в ръкавица беше два пъти по-голям от неговия. Той излезе от бюрото по труда, далеч от подигравателния смях. Навън новият ден заливаше със светлина малката уличка след една нощ без звезди. Тук в града, никога не ставаше тъмно. Нямахше как да скрие своя гняв или своето унижение,

или злочестината от повръщането, което го бе прочистило от онова, което бе пил, видял, извършил. След това бе спал като труп върху купчина от кафези и бе сънувал, че Муун стои и го гледа, научила за всичко, със съжаление в очите с цвят на ахат... *Съжаление!* Спаркс натисна с ръка собствените си, изпълнени с болка очи, за да прогони образа.

Под дългия склон на улицата лежеше пристанището. Там малкият кораб на търговеца чакаше, за да го върне вкъщи. Стомахът му се свиваше от ярост и глад. За по-малко от ден той бе загубил всичко — вещи, идеали, себеуважение. Сега той можеше да се върне вкъщи, на островите, загубил своята мечта, и да прекара останалата част от живота си със съжалението на Муун. Или пък можеше да признае, че е научил един истински урок: че Карбънкъл го беше освободил от илюзиите, научил го е, че не притежава нищо, не представлява нищо... и че той беше единственият в този град, който обича. Дали това ще се промени или не беше в неговите ръце.

Неговите празни ръце... Той повдигна ръце, после ги пусна безпомощно и докосна чантичката, окачена на пояса му — единственото нещо, което Тор и Карбънкъл не му бяха отнели: неговата флейта. Извади я внимателно, допря я до устните си и както ходеше, започна да свири мелодиите от времето, което беше изгубил. И чудно! Те облекчиха загубата на всичко останало.

Спаркс тръгна безцелно нагоре по улицата, забравяйки за непрекъсващото движение, което продължаваше дори и през нощта. Минаващите го гледаха, сега, когато той беше забравил за тях. Той не ги забелязваше, докато накрая нещо не издрънка на паважа пред него. Спря се и погледна надолу. В краката му лежеше монета. Наведе се бавно, взе я и учудено започна да я върти между пръстите си.

— Знаете ли, ще изкарате повече, ако свирите в Лабиринта. Там хората са по-богати и дават повече... пък и повече уважават музикантите.

Спаркс стреснато вдигна глава. Видя, че пред него стои жена с тъмна, сплетена коса и лента през челото. Тълпата се раздвои и продължи да се движи от двете им страни. Имаше чувството, че стоят на остров. Жената беше на годините на леля му Леларк или няколко години по-възрастна. Бе облечена с дълга рокля от извехтяло кадифе и ленти от пера. Държеше бастун, чийто край светеше като запалена

главня. Тя вдигна края на бастуна покрай тялото му чак до лицето. Усмихна се. Не гледаше към него. Около очите ѝ имаше нещо мъртвешко, нещо липсващо, сякаш светлината в тях беше изгасена.

— Кой си ти? — попита тя.

Сляпа.

— Спаркс... Даунтрейдър — отговори той и изведнъж се зачуди накъде да гледа. Погледна бастуна ѝ.

Тя изглежда продължаваше да чака.

— Самър — завърши той почти предизвикателно.

— Аха. Така си и мислех. — Тя кимна с глава. — Не съм срещала в Карбънкъл човек толкова неспокоен и с толкова голям копнеж. Послушай ме, Спаркс Даунтрейдър Самър. Иди в центъра на града. — Тя бръкна в украсената с мъниста чанта, праметната през рамото ѝ, и извади шепа монети. — За късмет в града.

— Благодаря. — Той протегна ръка и взе плахо монетите.

Тя кимна, свали бастуна и тръгна. Като се изравни с него, спря.

— Ела някой ден в работилницата ми на Цитроновата уличка. Попитай за майсторката на маски; всеки ще ти каже къде се намирам.

Той също кимна. После се сети и каза бързо:

— Хм, разбира се. Може би ще дойда. — Проследи я с поглед.

След това се запъти към Лабиринта, където фасадите на сградите бяха украсени със светлини — на гирлянди и въртопи, с въртящи се огнени колела, светеци с всички цветове на дъгата; там, където цветовете, формите, костюмите, които надничаха от прозорците или се виждаха по хората на улицата, никога не се повтаряха; където блясъкът на витрините и виковете на амбулантните търговци обещаваха всичко, което се намира между рая и ада. Той намери един малко по-тих ъгъл под плющящите цветни знамена и засвири. Часове наред се лееха игриви мелодии, съпроводжани от звъна на монети — не толкова много, колкото бе очаквал, но все пак повече от нищото, с което бе започнал.

Най-после ароматът на стотици подправки и билки го привлякоха и той похарчи няколко монети, за да напълни стомаха си със странни деликатеси. След това Спаркс смени мушамата си с риза от червена коприна и верижки със стъклени и медни мъниста. Търговецът прибра и последните му пари. Но когато вечерта тръгна обратно по уличката към своя ъгъл, за да изкара пари за нощуване, той тихичко каза една

благодарствена молитва на богинята за таланта, с който го бе изпратила в Карбънкъл. Със своята музика щеше да преживява, докато усвои правилата на новия живот...

Четирима чуждоземци в летателни костюми без отличителни знаци, които вървяха след него по уличката, изведнъж го заобиколиха. Преди да успее да реагира, те го хванаха за ръцете, запушиха му устата и го поведоха в празното пространство между две сгради.

— Какво искате...? — Спаркс извърна глава и успя да освободи устата си от ръката, която вонеше на машинно масло. Като мигаше неистово, той видя останалите трима. Не беше сигурен дали в злобната им усмивка не видя да се белеят зъби на диви зверове, но беше съвсем сигурен, че в ръцете на един от тях видя студения блясък на парализиращия револвер, белезници и няколко чифта ръце, които се протегнаха към него. Почувства как хватката около гърлото му се затяга.

Той отметна рязко глава назад и разбра, че удари по лицето онзи, който беше зад него — чу го как изръмжа от болка. После пусна в действие лакътя и тежките си ботуши. Човекът падна назад, бълвайки неразбираеми псувни. Спаркс се освободи и отвори уста, за да вика за помощ.

Сянката с парализиращия револвер не си губеше времето. Викът се превърна в охкане, когато черната светкавица го удари. Той падна по лице като кукла на конци, които внезапно са отрязани, без да може да опази главата си, и тя изтрака на паважа. Не почувства болка, само тъп удар и парализа на хиляди нервни клетки, което направи тялото му неспособно да реагира. Около гърлото му се затегна метална примка и той чу неприятното хъркане от собственото си задушаване.

Нечий крак го преобърна. Хората сенки се надвесиха над него. Този път той видя ясно техните усмивки, доволни от ужаса, изписан на неговото лице.

— Колко пъти го удари? Изглежда, че се задушава.

— Нека се задуши това топло малко копеле. Увреждането на мозъка няма да подбие цената му на другия свят. — Мъжът, когото беше ударил с глава, избърса кръвта от разцепената си устна.

— Аха, хубавичко е, нали? За него ще получим добра стока на Тсие-пун. — Чу се смях, а върху стомаха си почувства един ботуш, който го натисна. — Продължавай да дишаш, малкия. Само така.

Един от тях коленичи и сложи белезници на безпомощните му ръце. Човекът с окървавеното лице също коленичи до него, извади нещо от джоба си и пъкна в основата му ключ. Появи се пламък, дълъг колкото човешка ръка. С пръстите на другата си ръка отвори устата му и хвана езика му.

— Ще кажеш ли последната си дума, мило момче?

Помощ! Викът му обаче остана безгласен.

— Богове, как мразя това дежурство! — полицейската инспекторка Гейа Джеруша Палу Тийон отмести края на късата си червена пелерина от вратата на патрулната кола. Колата — на въздушна възглавница — висеше във въздуха в двора на горния край на булеварда на Карбънкъл.

Нейният сержант я погледна и на лицето му се появи иронична полуусмивка, а белите лунички по тъмното му, изразително лице се изкривиха.

— Да не би да искаш да кажеш, че посещението при кралската особа не ти е особено приятно? — попита той с невинен вид.

— Добре знаеш какво искам да кажа, Гъндалийну — тя дръпна пелерината от рамото си. Под нея се показва сиво-синята ѝ униформа и служебната значка с печата на Хийгемъни. — Искам да кажа, Б.З. — тя направи многозначителен жест, — че мразя да се обличам в някакво подобие на костюм само за да може Снежната кралица да се представя като натоварена да носи някакво космическо бреме.

Гъндалийну потупа светлинния щит на блестящия си шлем. Нейният шлем беше позлатен. Неговият беше бял и той не носеше пелерина.

— Трябва да се радваш, че командирът не те кара да носиш на главата си саксия с цвете, инспектор, за да бъдеш по-впечатляваща... ти трябва да си представителна, когато следиш за спазването на универсалния закон от обожателите на Майката, нали?

— Шибана работа! — Те тръгнаха към масивната врата на парадния вход по светлата мозайка със сложни шарки. В отдалечения край на двора двама Зимни прислужници почистваха мозайката с четки с дълги дръжки. Те непрекъснато стържеха, бършеха и поддържаха идеална чистота. *Алабастр*? — чудеше се тя, като гледаше надолу и си мислеше за пясък, за топлина, за небе. Тук нямаше нищо от тези неща; никъде в този студен град, където всичко беше като серийно производство, като изработено по калъп. От този

двор започваше булевардът, започваше градът, започваше всичко в Карбънкъл. Или — *завършваше*. Тя видя студеното небе на северните ширини да блести безпомощно над тях отвъд защитните стени.

— И тя нищо не разбира от цялата тази шарада^[1], както и ние. Единствената полза от всичко това ще е, ако реши, че сме толкова глупави, колкото изглеждаме.

— Да, но какво ще правим с техните примитивни ритуали и суеверия, инспектор? Имам предвид, че тези хора все още вярват в принасянето на човешка жертва, украсяват се с маски и се отдават на оргии по улиците всеки път, когато Съвета идва на посещение...

— А нима вие не празнувате, когато премиер-министърът посещава Кареумов на всеки десет години, за да ви разреши да целувате краката му?

— Не е същото. Той самият е кареумовец — Гъндалийну се изправи, като се пазеше да не се изцапа. — А и нашите празненства са изпълнени с достойнство.

Джеруша се усмихна.

— Всичко е относително. И преди да започнеш да нравиш културни оценки, сержант, заеми се с изучаването на етнографията, за да разбереш истински традициите на този свят. — На лицето ѝ замръзна маска на благоприличие, с което тя му даде да разбере как трябва да се държи пред кралската охрана. Те стояха като истукани — костюмирана имитация на чуждоземна полиция. Огромната, разядена от времето врата се отвори пред нея.

— Да, мадам — каза Гъндалийну, когато идеално лъснатите им ботуши закънтяха по коридора, водещ към Залата на Ветровете. Беше натъжен. Беше прекарал на Тийумат малко под една стандартна година и през цялото това време беше неин помощник. Тя го харесваше и мислеше, че и той я харесва. Тя чувстваше, че от него ще стане добър офицер от кариерата. Но Гъндалийну беше роден на Кареумов — светът, който господстваше в Хийгемъни, светът, в който господстваше технокрацията, произвеждаща най-съвършената техника на Хийгемъни. Тя предполагаше, че Гъндалийну беше по-младият син на някое високопоставено семейство, принуден да постъпи на тази служба по силата на строгите патриархални закони на дома и беше техник до мозъка на костите си. С известна тъга тя си помисли, че

колкото и да прослушва касетите със записи за благоприличие, никога няма да се научи на толерантност.

— Е — продължи тя малко по-меко, — ще ти посоча поне един човек с маска, който навярно споделя твоите предразсъдъци, а вероятно и моите: Старбък. Той е чуждоземен, независимо какво друго или кой друг е той. — Тя погледна към студените зимни фрески във входната зала и се опита да отгатне колко пъти са били рисувани и прерисувани. Но в същото време вече си представяше Старбък, застанал отдясно на кралицата, с подигравателна усмивка на лицето под проклетата си маска на палач, докато гледаше снизходително на нещастните представители на закона.

— Той носи маска поради същата причина, поради която носи маска всеки обикновен убиец или крадец — отбеляза кисело Гъндалийну.

— Съвсем вярно. Жив пример, че никой свят няма монопол над агресивното поведение... и че изметта обикновено достига до върха. — Джеруша тръгна по-бавно, заслушана във въздишката на гиганта, който дремеше в бездната на планетата. Тя въздъхна дълбоко, като си помисли за очакващото я изпитание — част от ритуала при всяко посещение в двореца и потрепери, което се дължеше не само на студа, проникнал през пелерината. Тя никога не можа да преодолее страха, както никога не можа да преодолее учудването си от Залата на Ветровете.

Джеруша видя един от сановниците застанал на края на Бездната, доволна, че поне веднъж кралицата няма да ги кара да чакат. Колкото по-малко стои в очакване, толкова по-трудно ще ѝ бъде да премине. Може би това означаваше, че Еъриенрод беше в добро настроение или пък че беше твърде заета с други въпроси, за да се занимава с дребни неща. Джеруша беше добре информирана за подслушвателната система монтирана по нареждане на кралицата из целия град, и в частност тук, в двореца. Кралицата изпитваше удоволствие от малките изпитания за деморализиране на опозицията... И за Джеруша беше очевидно, че на нея ѝ доставя удоволствие да гледа как жертвите ѝ се мъчат.

Джеруша разпозна Кирад Сет, старейшината на фамилията Уейъуейс, един от любимците на кралицата. Говореше се, че той е

присъствал на четири посещения на Съвета. Но лицето му под модно навития тюрбан^[2] изглеждаше все още момчешко.

— Здравей, старейшина! — Джеруша поздрави сдържано.

Тя долавяше злокобния зов на Бездната под себе си, приличащ на безразсъдния смях на непокаял се грешник. *Кой бе построил това нещо?* Винаги, когато идваше на това място, тя се чудеше дали ревът на вятъра не е всъщност воплите на неговите създатели, на онези прародители, които са построили на север този град, обитаван от духове. Никой от онези, които тя познаваше, не знаеше кои са били те, нито пък какво са вършили тук преди падането на междузвездната империя, което бе причината сегашната Хийгемъни да изгуби своето значение.

Ако беше някъде другаде, тя може би щеше да потърси някоя сибила и да се опита да получи отговор на този въпрос, колкото и неясен и неразгадан да е той. Дори тук, на Тийумат, сибилите обикаляха като странстващи окултисти^[3], които смятаха, че чрез тях говори Морето-Майка. Но в думите им се криеше мъдрост, макар тийуматанците да не я виждаха, така както отдавна бяха забравили причините за създаването на Карбънкъл. В града нямаше сибилите — хийгемънският закон не разрешаваше. Зимните хора охотно подкрепяха този закон, защото те се отвращаваха от всичко, което, макар и малко им изглеждаше „примитивно“. Добре обмислената и успешна хийгемънска пропаганда правеше всичко, за да поддържа в тях убеждението, че предсказанията на сибилите представляват най-обикновена комбинация от шарлатания и болестно слабоумие. Но дори и Хийгемъни не се решаваше да унищожи сибилите от един ненаселен свят... а се ограничаваше със забраната да се движат свободно. Сибилите бяха носители на изгубената мъдрост на Старата империя. Те бяха призвани да дадат на новите цивилизации, които изникнаха от руините на тази империя, ключ за разгадаване на скритите тайни. И ако имаше нещо, което богатата и мощна Хийгемъни не желаше, то беше да види как този свят се изправя на собствените си нозе, как става достатъчно силен и дръзва да им откаже водата на живота.

Изведнъж Джеруша си спомни съвсем живо една сибила, която бе виждала в Карбънкъл — преди десет години, малко след пристигането си, бе постъпила току-що на служба. Изпратена бе да следи за изгонването ѝ от града. Беше тръгнала с подиграващата се

тълпа, която отвеждаше изплашената, протестираща родственичка към доковете; натовари я на една лодка и я пусна по течението. На врата ѝ беше надянат железен обръч с шипове. Те я водеха с дълъг прът, като внимаваха да не се заразят.

На края, там където улицата стига до пристанището, я бутнаха грубо и тя падна. Шиповете се забиха в шията и лицето ѝ. Кръвта на сибилата, от която тълпата се боеше толкова много, бликна, опръска бузата ѝ; капчиците кръв заблестяха, рубинова огърлица потече по ризата ѝ. (Ризата ѝ беше синя като небето; Джеруша беше поразена от красотата на контраста. И смразена от страх, както всички.) Гледаше как стене, с ръце на нараненото си гърло и не бе направила нищо, за да ѝ помогне.

Гъндалийну плахо я докосна до рамото. Смутена, тя вдигна очи и видя презрителното лице на старейшината Уейъуейс.

— Готови ли сте, инспектор?

Тя кимна.

Старейшината взе малката свирка, окачена на верига около врата му, и отиде на моста. Джеруша го последва с фиксиран напред поглед. Знаеше какво ще види, ако погледне надолу, и не изпитваше никакво желание: ужасната шахта, която осигуряваше достъп за обслужване на станцията за самозадоволяване — обслужване, което, доколкото ѝ беше известно, никога не се е налагало да се извършва през цялото хилядолетие, откакто Хийгемъни беше научила за него. В нея имаше затворени асансьорни капсули, с които техниците, които бяха дошли да я изследват, безопасно се придвижваха до безкрайните ѝ нива; имаше също колона за въздух, горният край на която достигаше до центъра на Карбънкъл и чрез естествената тяга, подобно на тягата в комин, осигуряваше чист въздух. Тук се намираше единственият район на града, който не беше обграден със защитни стени; хапещите ветрове на откритото море се носеха по него и засмукваха всички зловония от подземните дупки. Там винаги имаше силен мирис на море и се чуваше стенанието от вятъра, който проникваше във всяка пролука и забърсваше всяка издатина в шахтата.

Там имаше и увиснали във въздуха панели от някакъв прозрачен материал, които приемаха произволна форма, плуваха и се издуваха като облаци, като създаваха опасни потоци направо и назад в неумолимия вятър. Там беше и единственият път през входната зала

към горните нива на двореца. Пред нея коридорът се превърна в мост, който свързваше двата края на опасната бездна. Този мост беше достатъчно широк, за да се ходи безопасно по него при спокоен въздух, но смъртно опасен при неумолимия ураган на ветровете.

Старейшината Уейъуейс изсвири една нота със свирката и уверено пристъпи напред в притихналото пространство. Джеруша го последва почти по петите му в стремежа си да включи себе си и Гъндалийну в кълбото от спокоен въздух. Старейшината продължи да върви със спокойна, равномерна крачка, изсвирвайки втора, а после и трета нота. Кълбото от спокоен въздух продължаваше да ги заобикаля. Но зад себе си Джеруша чу Гъндалийну, който бе изостанал малко и вятърът облиза гърба му, напразно да произнася името на някакъв бог.

Това е лудост! Тя се поддаде на възмущението, което винаги я обземаше при преминаването над Бездната. *Що за маниак е бил този, който е построил такава садистична лудница!*... като е знаел, че технологията е позволявала лесно да се преодолее и с това да престане да служи като защита. На технологичното ниво, на което се намираха Зимните хора на Тийумат сега, Залата на Ветровете беше достатъчно ефективна. Но какъвто и да беше човекът, който я бе построил някога, Джеруша предполагаше, че тя отговаря на целите на кралицата.

Вече бяха изминали половината път. Джеруша не отместваше очи от гърба на старейшината и чуваше атоналните^[4] звуци, които задържаха смъртния порив на вятъра над зейналата бездна. Не някакво магическо заклинание, а активирането на автоматичен контрол превръщаше въздушните маси в защитни завеси, вместо в унищожителни урагани. Макар да знаеше това, то никак не ѝ действаше успокоително, защото можеше да има и човешка грешка, както и неочаквана повреда в една толкова стара система. Някога е имало контролни устройства, които са извършвали тази операция, която сега се върши от човека със свирката. Но доколкото ѝ бе известно, единственото останало устройство сега висеше на пояса на Старбък.

Спасена! Отново беше стъпила на твърда земя. Тя едва удържаше обзелото я желание да свие крака и да седне. Изпотеното лице на Гъндалийну се усмихваше весело насреща ѝ. Тя се чудеше дали той не се опитва да забрави, че по същия път ще трябва и да се връщат. Тя

погледна напред и видя триумф в походката на старейшината Уейъуейс, който се бе насочил към залата за аудиенции^[5].

Дори тук, така близко до най-високата точка на Карбънкъл, залата поразяваше с огромните си размери. Според нея тук можеше да се помести цяла вила от Ню Хейвън, нейния роден свят. От геометричните арки на подпряния с колони таван се спускаха нишки в пастелни тонове, намигващи и пеещи някаква екзотична песен, съставена от звъна на хилядите малки, ръчно изработени сребърни звънчета.

И в дъното на тази зала, върху огромен бял килим (внесен от чужди земи) Снежната кралица седеше върху своя трон — възплъщение на богиня, снежен ястреб в гнездо, обхванато от лед. Джеруша инстинктивно се загърна в пелерината си. „По-студено, отколкото на Кару“ — промърмори Гъндалийну и разтри ръце. Старейшината Уейъуейс им направи знак с глава да чакат, там, където са, и отиде напред да докладва за пристигането им. Джеруша беше сигурна, че тъмните далечни очи под бялата коса отдавна ги бяха забелязали, макар че Еъриенрод не даде да се разбере, зареяла поглед някъде в залата. Както обикновено, Еъриенрод погледна най-напред очите на Джеруша. Но сега, когато тя проследи погледа на кралицата, някакъв лъч, някакъв енергиен сноп отклони вниманието ѝ.

„Тряс!“ Гъндалийну изсъска, когато чу викове, и видя кълбото сановници да се разпилява, когато мълнията просна един от тях на килима.

— Дуел?! — възмути се той. Джеруша стисна токата със служебен кръст, едва сдържайки гнева си. Нима кралицата до такава степен се подиграваше с полицията, че позволява убийства в нейно присъствие? Тя отвори уста, за да изрази протест, но преди да намери необходимите думи, жертвата се преобърна и стана, без да има по себе си каквито и да било следи от обгаряне, без кръв върху снежнобелия килим. Джеруша видя, че жертвата беше жена. Поради подплънките в дрехите на сановниците понякога беше трудно да се каже дали даден човек е мъж или жена. Когато тя се движеше, се усещаше леко раздвижване на въздуха. Жената носеше отблъскващо поле. Тя стана на крака и грациозно се поклони на кралицата, а останалите ръкопляскаха и изразяваха своето задоволство. Гъндалийну отново изруга, този път по-тихо. Когато аристократите се разпръснаха,

Джеруша видя черната фигура, студения блясък на метал и разбра, че онзи, който изпълняваше ролята на убиец, беше Старбък.

О, богове! Какви са тези преситени идиоти, които се опитват да се овъглят просто за да се посмеят? Те използват за играчка оръжие, което може да нарани и да убие; те разбират истинската функция и значение на техниката толкова, колкото едно пеленаче разбира от рубинена огърлица. *Да, но чия грешка е това, ако не наша?* Погледът на Еъриенрод се спря върху нея точно по средата на това възклицание. Очите със странен цвят се вторачиха. Кралицата се усмихна. Изразът на лицето ѝ не беше никак приятен.

„Кой казва, че любимите животни не оценяват кашиката? — Джеруша упорито издържа погледа на кралицата. — Или че дивакът не разбира лъжата, според която той е по-нискостоящ от човека“?

Старейшината Уейъуейс беше съобщил за тяхното пристигане и се оттегли, когато Старбък се доближи до нейния трон. Лицето му, скрито зад маската, също се обърна към тях, сякаш беше любопитен да види какъв е ефектът от неговото изпълнение.

— В сърцата си всички сме диваци.

— Можеш да се приближиш, инспектор Палу Тийон — кралицата вдигна ръка за поздрав.

Джеруша свали шлема си и пристъпи напред. Гъндалийну я последва. Тя беше сигурна, че на неговото, както и на нейното лице, е изразено не повече от половината от дължимото уважение. Сановниците стояха от едната ѝ страна в поразяващите пози на холографски манекени, които носеха търговците, наблюдавайки без каквото и да било интерес нейния поздрав. За момент тя се запита защо играта със смъртта им се струваше толкова забавна. Всички те бяха любимци с младежки лица — само боговете знаеха всъщност на каква възраст бяха. Винаги бе слушала, че онези, които пият водата на живота, имат патологично дълга младост. Може ли да се стигне дотам, че да настъпи време, когато да са изживели всичко и да са постигнали всичките си желания? Не, не беше възможно, дори и за век и половина. Или пък те просто не знаеха, Старбък не ги бе предупредил за опасността?

— Ваше величество — тя вдигна поглед най-напред към Старбък, после към кралицата, която сега беше слязла от трона и стоеше на подиума. Милото моминско лице на кралицата беше

направено на посмешище в маска като тази на Старбък, с прекомерно много мъдрост в очите.

Еъриенрод вдигна пръст и с леко движение я прекъсна.

— Реших отсега нататък, когато идваш при мен, да коленичиш, инспектор.

Джеруша зяпна от учудване. За момент тя замълча и пое дълбоко дъх.

— Аз съм офицер от полицията на Хийгемъни, ваше величество. Аз съм полагала клетва за вярност на Хийгемъни. — Тя гледаше във високото облегало на кралския трон, през нея, около нея. Стъклодуханите и заварявани дрънкулки, блестящите спирали и притъмнените отвори я поразиха с хипнотичната магия на Лабиринта. Чудновато изкуство, продукт на произволно съчетание на култури в Карбънкъл.

— Но Хийгемъни изпрати твоята полицейска част тук да служи на мен, инспектор — гласът на Еъриенрод отново прикова вниманието ѝ към себе си. — Аз изисквам само онази почит, която се полага на един суверенен държавен глава — каза тя, като подчерта *суверенен* — от представителите на друг.

„Защо не вървиш по дяволите!“ — Джеруша чу Гъндалийну да мърмори под носа си зад нея. Тя видя как очите на кралицата, изригнаха мълнии, а чутото остана завинаги в паметта ѝ. Старбък направи крачка напред, почти мързеливо. Ръката в черна ръкавица държеше парализиращия револвер. Кралицата отново вдигна ръка и той спря безмълвен в очакване.

Джеруша също се двоумеше, усещайки своя парализиращ револвер, който висеше от дясната ѝ страна и разтреперения от възмущение Гъндалийну зад себе си. *Моето задължение е да поддържам ред.* Тя се обърна най-напред към Старбък, а после и към Гъндалийну.

— Добре, Б.З. — каза тя тихо, недостатъчно тихо. — Ние ще коленичим. Искането не е съвсем неоснователно.

Гъндалийну каза нещо на език, който тя не разбираше, а очите му замяха искри. На подиума Старбък стисна здраво своя револвер. Джеруша се обърна към кралицата, усети погледите на присъстващите, вече отърсени от безразличието, коленичи и сведе глава. Секунда по-

късно се чу шум и скърцане на кожа, когато Гъндалийну коленичи тежко зад нея.

— Ти можеш да станеш, инспектор.

Джеруша се изправи на крака.

— Ти не! — Гласът на кралицата прогърмя покрай нея, когато Гъндалийну също започна да се надига. — Ти ще коленичиш, докато не ти разреша да станеш, чуждоземецо! — Докато тя говореше, Старбък се движеше, сякаш беше продължение на нейната воля; тежката му ръка в черна ръкавица натисна рамото на Гъндалийну и го принуди да остане на колене. Старбък промърмори нещо на непознат език. Джеруша стисна скритите си под пелерината ръце си в юмруци и извика гневно:

— Свали ръцете си от него, Старбък, преди да съм те арестувала за обида на офицер!

Старбък се усмихна. Джеруша видя как той нахално присви очи, усети лицето под маската да променя изражението си. Гъндалийну остана на мястото си, докато кралицата не му даде знак.

— Стани, Б.З. — каза Джеруша тихо, сдържайки с усилие гласа си. Тя протегна ръка да му помогне да стане и усети как трепери от гняв. Гъндалийну не я погледна. Луничките по лицето му изпъкнаха, изпълнени с кръв, на фона на тъмната му кожа.

— Ако беше мой човек, бих му дала да разбере за такова нахалство — Еъриенрод ги гледаше безизразно.

Наказанието е достатъчно. Джеруша премести поглед от лицето му, повдигна глава.

— Той е поданик на Кареумов, ваше величество; той е ничий човек; принадлежи само на себе си. — Тя погледна многозначително към Старбък, който стоеше до нея.

Кралицата се усмихна и този път на лицето ѝ се появи следа от разбиране.

— Може би командирът Лускед те изпраца при мен като женски тотем^[6].

Това показва, че не си всезнаеща. Устата на Джеруша се разтегна в полуусмивка.

— Ако мога да помоля за вашето снизхождение, бих желала да ви обърна внимание, че... — Тя изведнъж пристъпи и с едно смразяващо движение взе парализиращия револвер от Старбък. —

Тези оръжия не са играчка. — Джеруша стискаше здраво металната ръкохватка. Краят на цевта като пътепоказателен знак се насочи към него, когато той пристъпи напред. Тя чу възбудения шепот на присъстващите. — Едно енергийно оръжие никога не трябва да се насочва срещу нещо, освен ако не сте решили да го унищожите. — Старбък замръзна на мястото си. Тя видя как се стъписа, а мускулите на тялото му трепнаха и се напрегнаха. Джеруша наведе надолу лъчевия револвер. — При пряко попадение отблъскващото поле веднъж на сто пъти ще откаже. Вашите сановници не бива да забравят това.

Кралицата пусна един развеселяващ звук, а Старбък наклони глава към трона. По шлема му заиграха отразени светлини.

— Благодаря ти, инспектор. — Еъриенрод кимна и направи с пръсти любопитно движение. — Ние добре знаем възможностите и ограниченията на твоята чуждоземна техника.

Джеруша премига, невярваща на ушите си, и мълчаливо подаде лъчевия револвер на Старбък.

— Ще съжаляваш за това, кучко — промърмори той така тихо, че само тя го чу. Той дръпна лъчевия револвер от ръката ѝ и се върна на подиума.

Несъзнателно лицето ѝ се сви в гримаса.

— Тогава... с ваше разрешение, ваше величество, ще докладвам за състоянието на престъпността в града през месеца.

Еъриенрод кимна, наведе се напред и сложи ръка на рамото на Старбък, така както се успокоява настръхнало куче. Сановниците започнаха да се разпръскват и да излизат заднишком от залата. Джеруша потисна една усмивка на болезнено съчувствие. Този доклад не беше по-важен от стотиците преди него или от онези след него. Самата тя скоро ще бъде някъде другаде. Тя се пресегна и включи касетофона, закачен на колана ѝ. Чу се гласът на дежурния офицер да съобщава данни за извършени нападения, грабежи, арести и осъдени, брой на чуждоземни и местни престъпници и жертви. Тя слушаше доклада и всичко ѝ се струваше безсмислено, а в ума ѝ отново възникнаха познатите разочарования и съжаления. Безсмислено... всичко това беше безсмислено.

Хийгемъниската полиция представляваше военизирана организация с поделения по всички светове на Хийгемъни със задача

да защитава интересите на гражданите, което обикновено включваше защитаване интересите на местните чуждоземни структури на властта. Тук, на Тийумат, с неговото ниско технологично равнище и неголямо население (половината от които едва ли влизаха в сметките на Хийгемъни) полицейските сили бяха само един полк, разположен предимно в района на звездното летище и Карбънкъл.

Дейността на тези сили беше ограничена, орязана, осакатена: разтървяване на биещи се пияници, арестуване на дребни крадци, безкрайно „бърсане на сополиви носове“, докато направо под носа на полицейските сили се извършваше безнаказано най-жестокото престъпление на галактиката и някои от най-жестоките нарушители на хуманността, сътрудници на Хедж, се забавляваха свободно в игралните домове, където се чувстваха като у дома си.

Премиер-министърът символизираше Хийгемъни, но на практика той вече не я контролираше, ако въобще някога я бе контролирал. Икономистите я контролираха. Реалният контрол се извършваше от търговците на едро и дребно, а техният единствен бог бе Печалбата. Имаше много видове търговия и много видове търговци... Джеруша погледна към Старбък, който стоеше отпуснато и нахално отдясно на кралицата: живия символ на странното споразумение на Еъриенрод със силите на тъмнината и светлината, инструмента за тяхното манипулиране. Той беше олицетворение на всичко лошо, продажно и подкупно в човечеството и Карбънкъл.

Престъплението и наказанието на Тийумат — по същество на Кареумов — като един от световите на Хийгемъни, бяха под юрисдикцията на два съда: единия под председателството на местни съдии, избран от Зимните хора и опиращ се на местни закони, а другия под председателството на чуждоземен Главен съдия, който съдеше чуждоземните по законите на Хийгемъни. Полицията осигуряваше „мливо и за двете воденици“ и според Джеруша жътвата трябваше да е богата. Но Еъриенрод толерираше и дори поощряваше престъпния свят на Хедж, създаваше един вид предверие към ада, неутрална територия, удобна ла портите. Лускед, това надуто подобие на човек и командир, този блюдолизец нямаше куража да застане срещу него. Защо нямаше тя този ранг и поне половината от тези възможности...

— Имаш ли някакви коментари по доклада, инспектор?

Джеруша трепна, почувства се глупаво, като човек, на когото четат мислите. Тя изключи касетофона — приемливо извинение да сведе очи надолу.

— Нямам, ваше величество. — *Не такива, които ти би желала да чуеш. Не такива, които биха направили нещата малко по-различни.*

— Неофициално, Гейа Джеруша? — гласът на кралицата се промени.

Джеруша вдигна очи и погледна лицето на Еъриенрод, открито и властно, лице на истинска жена, а не маска на кралица.

Тя почти можеше да се довери на това лице... тя почти можеше да повярва, че зад ритуала и измамата стои човешко същество, с което може да се общува... *почти*. Джеруша погледна към Старбък, застанал до кралицата, нейния довереник, нейния любовник.

Джеруша въздъхна.

— Нямам неофициално мнение, ваше величество. Аз представям Хийгемъни.

Старбък каза нещо на непознат за нея език. По тона му тя разбра, че беше някаква грубост и обида.

Кралицата се засмя: силен, простодушен, невинен смях. Тя махна с ръка.

— Добре, тогава си свободна, инспектор. Ако искам да слушам сладникав рецитал за лоялност, ще си взема паун.

Появи се старейшината Уиндуърд. Той отиде при тях и ги изведе.

Джеруша най-после беше отново в двора, втренчена в патрулната кола. Гъста мрежа от пукнатини, подобна на паяжина, се простираше от точката на удара върху предното стъкло. *Значи стигнахме и до това.*

— Сигурна съм, че могат да се направят много бележки но това. — Ръката ѝ трепна при вида на вандализма. Тя хвана дръжката на вратата. — Проклетата да съм, ако отново участвам в такова шоу. — Тя се намести на седалката до Гъндалийну, който беше заел мястото на водача. — Освен това — тя затвори вратата — единственото, което мога да кажа, е, че съм уморена и че се чувствам като опръскана с нечистотии. Понякога се чудя дали ние наистина отговаряме за нещо на този свят. — Тя бръкна в джоба си, извади кутия йести и взе две.

Сложи ги в устата си, разчупи със зъби твърдите като кожа шушулки и почувства как острият кисело-горчив вкус започна да успокоява нервите ѝ. — Най-последно... Искаш ли малко? — тя поднесе към Гъндалийну кутията.

Гъндалийну седеше зад контролното табло и гледеше през напуканото стъкло. Не бе отварял уста, откакто свърши аудиенцията. През Залата на Ветровете се движеше като по празна улица. Той започна да набира стартовия код, без да отговори.

Джеруша прибра кутията.

— Ще можете ли да карате, сержант, или да застана зад таблото? — Внезапният официален тон го сепна.

— Да, инспектор! Ще мога — той кимна с глава все още устремил поглед напред. Тя видя как в гърлото му се бореха още много думи: Гъндалийну преглътна с труд, като някое сърдито дете. Колата бавно се обърна назад и се понесе към града.

— Какво каза Старбък точно преди кралицата да ни отпрати? — Тя се помъчи въпросът ѝ да прозвучи безстрастно. Познаваше част от идеографическото^[7] писмо на кареумовци — работните инструкции на по-голяма част от експортната им апаратура — но никога не си направи труда да научи езика сандий. Полицейските сили използваша като обща лингвистична база езика на мястото, където бяха разположени.

Гъндалийну се прокашля и отново преглътна.

— С извинение, мадам, копелето каза... „Ако Хийгемъни е изпратило вас да ги представяте, сигурно им липсват мъжкар!“.

— Това ли е всичко? — Джеруша издаде звук, който почти приличаше на смях. — По дяволите, та това е комплимент... Изненадана съм, че кралицата го намери за смешно. Чудя се дали наистина го е разбрала правилно. Или може би тя е сметнала, че то засяга само нас.

— Освен това — продължи злобно Гъндалийну — каза, че тя си има мъжкар.

Този път Джеруша истински се засмя.

— Да. И привет на тях. Значи Старбък е от Кареумов.

Гъндалийну отново кимна.

— Какво ти каза той?

Той поклати отрицателно глава.

— Едва ли би могъл да ми кажеш нещо, което да не съм чувала, Б.З.

— Зная, инспектор. — Той я погледна, после обърна напред глава, а луничките на лицето му почервеняха. — Това не мога да ви кажа, за вас то няма да значи нищо. За да го разберете, трябва да сте израснали на Кареумов. Въпрос на чест.

— Разбирам. — Беше го чувала и по-напред да говори за чест, беше чувала как набляга на думата с главна буква.

— Аз... ви благодаря, че взехте моята страна срещу Старбък. Не бих могъл сам да се защитя, без да загубя престижа си. — Тържествеността на думите и изразената благодарност я изненадаха.

Тя погледна към аристократите; и към обикновения народ, който зяпаше към тях, докато минаваха покрай жилищните кооперации в горната част на града.

— Не може да се загуби честта от обида на човек, който никога не е разбирал значението на тази дума.

— Благодаря ви — той отклони колата нагоре, за да запази едно дете, което играеше със златни обръчи на пътеката. — Но аз станах причина за това. Давам си ясна сметка. И ви създадох неприятности, затруднения на полицейските сили. Ако решите да ме освободите като ваш помощник, ще ви разбера.

Тя се облегна назад в удобната седалка и опипа ръката си, одрана от Старбък.

— Може би е достатъчно само да не си с мен, когато посещавам кралицата, Б.З. Не защото не одобрявам онова, което направи. Просто защото Старбък има оръжие, което може да използва срещу теб. А това ще ти създаде неприятности, а също и на мен и ще ни попречи да запазим доброто име на Хедж. Освен това — честно казано — аз те харесвам, Б.З и ще бъда адски разочарована, ако ти ме напуснеш. — *Макар че вероятно няма да си първият.*

Лека усмивка на облекчение се появи на лицето му.

— Не, мадам, аз сам доволен... повече от доволен. Колкото до това — да стоя зад вас при посещението на кралицата — това е просто удоволствие. — Сега усмивката грейна по цялото му лице, стана заразителна.

Тя кимна.

— Ако мога да избегна това задължение и да изпратя теб, вместо да ходя лично, недей да смяташ, че няма да го направя. — Тя се ухили и почувства, че това отново го потисна. Джеруша развърза тежката си пелерина и я свали, после свали и шлема си и се загледа в позлатената му, заоблена като черупка на яйце повърхност. — Някой трябва да окачи този атрибут на някое дърво. О-о, богове, как ми е омръзнало всичко това! Бих дала всичко само и само да мога да върша някаква честна работа, някъде, където се нуждаят от истинска полиция, а не от карикатура.

Гъндалийну сега я погледна, без да се усмихва.

— Защо не отидете на друг свят?

— Имаш ли представа колко бавно става това? — Тя поклати глава, постави шлема на коляното си и развърза високата яка на униформеното си яке. Въздъхна. — Освен това съм и уморена. Нямам късмет. Те „имат нужда от мен тук“. — Горчивината в гласа ѝ гореше като киселина.

— Тогава защо не си подадете оставката?

— А ти защо не млъкнеш?

Гъндалийну обърна покорно глава към таблото. Сега бяха в Лабиринта и се движеха бавно по задръстените улици. Настъпваше вечер зад защитните стени. Джеруша наблюдаваше малките улички, покрай които минаваха. Блестящите фасади на игралните домове преминаваха като цинична подигравка с нейните собствени мечти и амбиции... Наистина ли бе готова да даде всичко, за да може по-добре да върши своята работа? Готова ли бе да загуби офицерския си чин, който Лускед ѝ беше дал само за да поднесе една прилична жертва на кралицата? Тя подръпна една кестенявочерна къдрица над лявото си ухо. В края на краищата след пет години всичко щеше да се промени. Хийгемъни ще напусне Тийумат и ще я изпрати на по-добро място — *всякъде другаде* ще бъде по-добре. Търпение, търпение ѝ беше необходимо сега. Боговете знаеха, че за една жена е трудно да оцелее в кариерата на полицай, дори и сега, камо ли пък да израсне.

Когато минаха покрай уличката тя погледна надолу. Цялата беше предимно във виолетово-синьо — стени на сгради, светлини, знамена: наричаше се улица „Индиго“... Джеруша беше изпратена в Тийумат преди всичко, в това беше сигурна, защото беше жена. Отначало идеята ѝ се стори привлекателна. Но съвсем скоро това я огорчи. Беше

станала полицай, защото ѝ харесваше работата и защото не се вършеше както трябва...

Едно едва доловимо движение я разтревожи.

— Върни се, Б.З.! Запали прожектора! Видях нещо долу по тази уличка. — Тя сложи шлема си и пристегна каишката под брадата, като в същото време отвори вратата. — Последвай ме. — Патрулната кола се разтресе и спря на входа на уличката. Джеруша изскочи от колата и се затича. Въздухът бе наситен с миризма на готвено. Глухата уличка беше изпълнена с вградени в стената закусвални, които вечерно време бяха празни. Малкото хора, които бяха там, сякаш се сляха със стените при появата на сиво-сините полицейски униформи. Беше по средата на уличката, точно по средата... Тя намали темпото, за да запали фенерчето на шлема си, и се насочи към тъмните пролуки на триетажната постройка вляво. В началото не можа да види нищо освен купища метални варели. Джеруша чуваше стъпките на Гъндалийну, който идваше след нея. Изведнъж до слуха ѝ достигнаха гласове.

Лампата ѝ освети следващата дупка в стената, която беше подълбока от другите. Там видя трима души — не, четирима-петима — един седнал върху просната жертва, нещо живо със собствена светлина в ръката си.

— Не мърдайте! — Тя насочи парализиращия си револвер към тях.

— Полиция! — В светлината на лампата се видя объркано движение като на насекоми, неочаквано осветени; движение, което разбра неправилно.

Тя стреля. Видя как човекът падна и изпусна револвера си.

— Казах никой да не мърда! Ставай, ти, с фенерчето, изключи го и го хвърли тук. Хайде! — Тя усети, че Гъндалийну спря до нея с изваден парализиращ револвер, и насочи цялото си внимание към четвъртия човек, докато той изпълняваше нейните заповеди. Фенерчето се търколи по паважа и я удари по ботуша. — Сега легнете с лице надолу. Б.З., обезоръжи ги. Аз ще те прикривам.

Гъндалийну бързо отиде при групата и ги провери за оръжие, а тя внимателно ги наблюдаваше. Докато чакаше, зърна жертвата, която лежеше безпомощно на едната си страна. Джеруша се намръщи и се приближи, за да види лицето ѝ.

— О-о! — В силната светлина тя видя младежко лице с червена коса; видя разширени от ужас очи, чу тежкото му дишане. Гъндалийну претърсваше последния от търговците на роби. — Б.З., намери ключа за белезниците, които са сложени на ръцете на това момче. Получил е сътресение на мозъка. Мисля, че се нуждае от антифриз. — Тя отвори чантичката си за първа помощ, която висеше на колана ѝ, и извади спринцовка, предварително напълнена със стимулант. — Не зная дали можеш да видиш лицето ми, момче, но си представи една голяма усмивка. Не се тревожи, всичко ще се оправи. — Като се усмихваше, тя издърпа ризата на момчето и направи мускулна инжекция в гърдите му. Той леко изсумтя от болка или в знак на протест. Джеруша повдигна главата му и я постави на коленете си, докато Гъндалийну се връщаше с ключа, за да свали белезниците. Ръцете на момчето паднаха безсилно до тялото му.

— Зная къде ще свършат добра работа. — Гъндалийну се усмихна с белезниците в ръка.

Тя кимна.

— Добре. Действай! — Джеруша свали от колана белезниците, които носеше; и му ги подаде. — Заповядай. Спазвай добросъвестно закона. — Гъндалийну отново се изправи. Тя наблюдаваше как слага белезниците на ръцете на търговците на роби. По тялото на момчето премина тръпка; погледна го и видя, че с облекчение поема въздух. Клепачите му се затвориха над обезумелите му морскосини очи. Джеруша приглади мокрите червени къдрици върху челото му. — По-добре се обади по радиото, Б.З., сами не ще можем да приберем тази сган на задната седалка. Мисля, че нашият млад приятел вече излиза от шоковото състояние.

Гъндалийну повдигна глава.

— Слушам, инспектор.

Пленникът, когото беше възседнал, вдигна глава и плю.

— Жена! Една шибана жена полицай. Как по дяволите ти харесва това! Арестуван от жена!

Гъндалийну го срита грубо, пленникът изсумтя.

Джеруша се облегна на стената и подпря парализиращия револвер на коляното си.

— И никога не забравяй това, кучи сине. Може би не ще успеем да се доберем до онова, което става в този скапан град, но все ще

успеем да отрежем някой и друг загнил пръст.

Гъндалийну напусна уличката и се насочи към патрулната кола. Може би имаше някои, които се чудеха какво става, но никой не спря да попита. Тя беше сигурна, че всички, които наистина се интересуваха, вече знаеха. Момчето издаде някакъв колеблив звук, който приличаше на стенание и сложи ръце на гърдите си. Отвори очи и бързо ги затвори поради блясъка на лампата.

— Мислиш ли, че можеш да се изправиш?

То кимна с глава, разпери ръце и с нейна помощ се надигна до стената. От носа му покапа кръв и се стече по брадичката. Лицето и ризата му бяха омазани с машинно масло. То се мъчеше да оправи скъсаните върви с мъниста, оплетени около врата му.

— По дяволите... току-що ги бях купил! — Очите му гледаха изцъклено.

— Когато стоката е хубава, опаковката няма значение. — Тя млъкна, като видя между мънистата потъмнелия медал. — Откъде имаш това нещо? — В гласа ѝ неволно се прокрадваха заповеднически нотки.

Той тури ръка върху него и зае отбранителна позиция.

— Това си е лично мое!

— Никой не казва, че не е. Задръж си го! — С края на окото си Джеруша забеляза някакво леко движение. Вдигна парализиращия револвер. Пленникът, който се намираще близо до началото на уличката, се олюля, преви се до земята, с ръце на гърба, хванати в белезници. — Лягай долу доброволно, за да не легнеш по неприятния за теб начин, така както е станало с момчето. — Той се просна по корем, бълвайки псувни по неин адрес.

— Той... — започна момчето и притисна ръка до устата си. — Той се канеше да... да го отреже. Искаха да ме продадат. Казаха, че... аз... — То потрепери. Джеруша виждаше как се мъчи да се овладее.

— Немите не говорят... макар че там, където щеше да отидеш, нямаше да могат и думичка да разберат от онова, което би им казал. Пък и сигурно нямаше да ги интересува... Не, мисълта за това не е от най-приятните, нали? — Тя леко стисна ръката му. — Но непрекъснато се случва. Ти чуждоземец ли си?

Ръката му отново стисна медала.

— Да... искам да кажа, не. Майка ми не беше. Баща ми беше. — Той примигна раздразнено към светлината.

Тя надяна на лицето си маската на незаинтересованост и продължи:

— Значи медалът е негов. — Тя не попита откъде го е взел. — Израснал си тук? Смяташ се за гражданин на Тийумат, нали?

Той отново потърка уста, като мигаше.

— Мисля, че да. — По лицето му се изписа колебание.

По уличката отново се появи Гъндалийну. Лъчът от неговото фенерче се пресече с лъча от нейното и прогони сенките.

— Всеки момент ще пристигнат да ги вдигнат, инспектор. — Джеруша кимна. Той се спря до момчето. — Как се чувстваш?

Момчето гледаше тъмното луничаво лице на Гъндалийну почти вцепенено, забравило добрите маниери.

— Добре, предполагам, че съм добре. Благодаря... благодаря. — То се обърна към Джеруша, погледна я в очите, погледна надолу, настрани, после пак към нея. — Не зная как... аз само... благодаря.

— Искаш да ни се отблагодариш? — Момчето кимна. Тя се усмихна. — Внимавай къде ходиш. И бъди готов да се закълнеш, че си гражданин на Тийумат. — Тя се ухили към Гъндалийну: — Не, не само отвличане и нападение, а и опит за отвеждане на гражданин на друга планета, на когото това е забранено. — После допълни: — Вече се чувствам по-добре.

Гъндалийну се засмя.

— А някой друг се чувства по-зле. — Той кимна глава към пленниците.

— Какво означава това? — Момчето се изправи на крака и се подпря на стената. — Да не би да искате да кажете, че никога не мога да отида на друг свят, ако имам такова желание? — Гъндалийну протегна ръка да го успокои.

Джеруша погледна часовника си.

— В твой случай може би ще можеш. Ако баща ти е бил чуждоземец, тогава нещата стоят по другояче — стига да можеш да го докажеш. Разбира се, след като напуснеш този свят, ти никога няма да имаш право да се върнеш... Най-добре е да си изясниш всичко с адвокат.

— Да не би да си запланувал да заминеш? — попита Гъндалийну.

Момчето стана недружелюбно.

— Може някога и да поискам. Ако вие можете да идвате тук, защо ние да не можем да напускаме?

— Защото вашата култура не е достигнала достатъчно ниво на зрялост — отговори Гъндалийну.

Момчето погледна многозначително към чуждоземните пленници, а после отново към Гъндалийну. Гъндалийну се намръщи.

Джеруша включи касетофона си.

— Ако нямаш нищо против, ще ти съобщя някои факти. След това ще се погрижим да те заведем до медицинския център за...

— Не е необходимо. Чувствам се добре. — Момчето се изправи и повдигна панталоните си.

— Знаеш ли, може би твоята преценка не е най-добрата. — Тя го погледна строго, но видя в погледа му пламтяща жарава. — Все пак от теб зависи. Щом не искаш, прибирай се вкъщи и приятни сънища. Но ние трябва да знаем къде да те намерим, ако ни потрѣбваш. Кажи си името.

— Спаркс Даунтрейдър Самър.

— Самър? — Със закъснение тя откри акцент в говора му. — Откога си в града, Спаркс?

Той вдигна рамене.

— Отскоро — отговори Спаркс и отмести поглед встрани.

— Хм! — *Това обяснява много неща.* — Защо дойде в Карбънкъл?

— Вашият закон и това ли забранява? — попита той. Думите му бяха изпълнени със сарказъм.

— Доколкото зная, не. — Тя чу Гъндалийну неодобрително да подсмърча. — Работиш ли нещо?

— Да. Уличен музикант. — Изведнъж ръцете на момчето започнаха да опипват ризата, колана, въздуха. — Флейтата ми...

Джеруша освети с фенерчето на шлема си тъмните ъгълчета наоколо.

— Това ли е?

Момчето запълзя на четири крака до един от пленниците и вдигна парчетата.

— Не... Не! — Лицето и ръцете му се вцепениха от болка. Пленникът са засмя и момчето го удари с юмрук по устата.

Джеруша пристъпи напред, дръпна момчето и го отведе настрана.

— Достатъчно, Самър... Било ти е трудно тук, защото никой не ти е казал правилата. Проблемът обаче е в това, че никой не може да ти ги каже. Върни се на твоите тихи острови, докато все още можеш да сториш това. Там всичко е спокойно. Върви си вкъщи, Самър... и почакай още пет години. Тогава, след Промяната, ти ще можеш да дойдеш тук.

— Добре зная какво върша.

Много знаеш, мислеше си тя, като гледеше насиненото му лице и счупената флейта, която продължаваше да стиска в ръце.

— В такъв случай, тъй като нямаш с какво да изкарваш препитанието си, длъжна съм да те арестувам за скитничество. Освен ако, разбира се, не напуснеш града на следващия ден. — *Ще направя всичко, за да те върна на някой кораб, който да те отведе оттук, преди Карбънкъл да е съсипал още един живот.*

Момчето гледеше недоверчиво. После отново го обзе гняв и тя разбра, че то беше загубено.

— Не съм скитник! Майсторката — майсторката на маски, на Цитроновата уличка. Там живея.

Джеруша чу тропот на ботуши по уличката. Пристигна и другата патрулна кола.

— Добре, Спаркс. Ако имаш къде да живееш, свободен си да се върнеш у дома. — *Само че ти няма да го направиш, глупак такъв.* — На мен са ми нужни твоите показания под клетва, за да мога да туря завинаги тези гниди там, където им е мястото. Намини утре в полицейското управление. Поне това сигурно ми дължиш.

Момчето кимна намусено и тръгна по уличката. Тя не очакваше да го види отново.

---

[1] Шарада — камерна игра, в която участниците изразяват чрез пантомима дума или фраза, често сричка по сричка, която тяхната група трябва да разгадае. ↑

[2] Тюрбан — чалма; вид женска кърпа, която се навива във вид на чалма около главата. ↑

[3] Окултист — лице, което се занимава с окултизъм. ↑

[4] Атонален — който няма определен такт; нехармоничен. ↑

[5] Аудиенция — официален прием на високопоставени лица; прием от държавен глава на дипломатически представител. ↑

[6] Тотем — животно (понякога растение или предмет), считано от някои диви племена за родоначалник на рода или племето, което може да стане и предмет на религиозен култ, притежател на магическа сила; герб на племе с образа на тотем. ↑

[7] Идеография — образно писмо; идеографско писмо. ↑

6

— Какво имаш предвид, като казваш, че не знаеш какво се е случило с момчето? — Еъриенрод се наведе напред, втренчила очи в оплешивялата глава на търговеца. Пръстите ѝ потънаха в меките облегалки на шезлонга като нокти на граблива птица.

— Простете ми, ваше величество! — Търговецът вдигна очи към нея. В погледа му се четеше уплахата на подгонен от хищна птица гризач. — Не мислех, че се интересувате от него, мислех че ви интересува само момичето. Казах му да отиде при Гедърфи на улица „Периуинкъл“, но той не е отишъл там. Ако искате да потърся из града... — гласът му потрепери.

— Не, не е необходимо — тя се опита да изглежда спокойна, тъй като не желаше старият човек да се чуди как да поправи сторената грешка. — Моите методи са по-добри от твоите. Ако реша, че ми трябва, сама ще го намеря. — *И мисля, че ще го сторя.* — Ти каза, че той е решил да дойде тук, защото... Муун... била станала сибила, а той бил отхвърлен? — *Колко трудно е да наричаш себе си с друго име.* — Той какво очаква да намери в Карбънкъл?

— Не зная, ваше величество — търговецът въртеше в ръце края на колана си. — Но както навярно ви казах, те се били вrekli един на друг винаги да бъдат заедно. Предполагам, че гордостта му е засегната от това, че не е могъл да бъде заедно с нея в онзи фокус-мокус. И баща му е чуждоземец, има медал от него, който винаги носи на врата си... Предполагам, че е просто любопитен.

Тя кимна, без да гледа към него. Години наред ѝ докладваше за двете деца, които растяха заедно и чиято детска любов беше обвързана с невидимите връзки на верността... Това може би трябваше да се използва, за да примамят момичето в Карбънкъл и да я отклонят от езическото сибилско поприще. Тя не можеше да вини момичето, че се стреми към най-високата чест в нейния ограничен свят; това само доказваше, че те бяха една плът. Но нейната фиксидея я правеше невъзприемчива, когато търговецът се опитваше да предизвика у нея

интерес към техниката на Зимните хора, макар че такъв интерес бе открил у момчето. Може би причина за това беше неговият чуждоземен баща. Но Муун не бе отблъснала своя братовчед заради любовта му към техниката, както това би сторил всеки истински Летен човек. Това бе подтикнало Еъриенрод да толерира тяхната дружба с надеждата, че този, макар и много слаб контакт с техниката ще подготви Муун за нейната съдба. Добре поне, че не бе забременяла от него — дори и Летните хора отглеждаха противозачатъчни билки и знаеха как да ги употребяват. Ако тя бе тук, в двореца, и я чакаше...

— Сигурен ли си, че Муун сега се „обучава“ с онези сибилите на техните острови? Ще бъде ли тя в безопасност там?

— В такава безопасност, в каквата може да бъде всякъде другаде в Лятното царство, ваше величество. Дори когато отново отида там, тя може да се е върнала в Нейт.

— И ти твърдиш, че сибилите, които си видял, не са умопомрачени? — гласът ѝ стана остър. Беше се надявала да доведе момичето тук, преди да има възможност да се зарази от сибилската болест. Сега вече бе много късно.

— Не, ваше величество — той поклати глава. — Те напълно контролират настроението си. Никога не съм виждал, сибилата, която да не може да го контролира. — Липсата на страх у него я поуспокои.

Еъриенрод разглеждаше фреските на стената над главата му. Докато момичето беше нормално, нищо друго нямаше значение. Заболяването дори можеше да бъде един плюс, една защита, ако то можеше да накара Летните хора да ѝ вярват. Тя отново погледна търговеца.

— Значи ти ще ѝ занесеш една бележка от нейния братовчед, която аз ще ти дам. Искам тя да дойде в Карбънкъл по собствена воля. Летните хора никога няма да допуснат някой да отвлече сибилата.

Търговецът наведе глава. Тя не можеше да види какво беше изражението на лицето му, макар че той леко трепна.

— Но, ваше величество, ако тя е станала сибилата, може би ще се страхува да дойде в града.

— Ще дойде — Еъриенрод се усмихна. — Познавам я. Ще дойде. — *Ако тя смята, че нейният любим е в опасност, ще дойде.* — Ти ми служи добре (тя разбра, че беше забравила името на мъжа), търговецо. Ти заслужаваш награда. — *Богове, сигурно остарявам.*

Усмивката ѝ леко се промени. Тя натисна една поредица от светлинни ключове, вградени в страничната облегалка на шезлонга. — Мисля, че ще намериш дълговете си за новия ти търговски товар опростени.

— Благодаря ви, ваше величество! — Тя видя как отпуснатото му лице се залюля, когато се поклони. Мразеше гледката на грозотата, причинявана от старостта, докато съзнанието за собствената ѝ неподвластност на времето ѝ доставяше удоволствие.

Тя го отпрати, без дори да го предупреди да не говори за срещата. Беше ѝ далечен, но верен роднина. Може би той се чудеше на тази странна закрила, но тя знаеше, че никога няма да я пита или да я издаде. Особено когато бе възнаграден така богато.

Тя стана от шезлонга в малкия си кабинет, отиде до вратата и дръпна настрани инкрустираното пано. Откри малко неочаквано, че Старбък я чака в по-широката зала отзад. С него бяха хрътките му — хрътки амфибии от Тсие-пун, които бяха идеални за надхитряне на нимфи. Хрътките стояха скупчени в далечния край на залата, размахваха крайници с пипала и грухтяха в несвързан разговор.

Старбък стоеше там със своето обичайно нахалство до масивната Саматанска маса, много близко до лявата ѝ страна, много близко до вратата. Тя се чудеше дали не подслушваше. Реши, че сигурно е подслушвал, но вероятно това нямаше да има значение.

Старбък беше с качулка на главата и все още в черни дрехи, но вместо дворцово облекло — утилитарен^[1] костюм, по който бяха закачени ловни принадлежности. Когато се изправи, върху ловния му нож падна лъч светлина. Той се поклони с подobaващото благоприличие, но не преди тя да види в неговите тъмни очи въпросителния му поглед.

— Тръгваш ли вече? — в гласа ѝ се почувства студенина.

— Да, ваше височество. Ако това ви доставя удоволствие! — Тя долови нотки на ритуал, изпълняван между равни.

— Доставя ми много голямо удоволствие. — *Да, страхливецо, мой свръхсекретен ловецо. Ти не си първият, нито пък ще бъдеш последният.* — И колкото по-скоро тръгнеш, толкова по-добре. Този път ще ловуваш в резервата с Уейъуейс, нали?

— Да, ваше величество. Времето е добро и ще се задържи. — Той се поколеба, после пристъпи към нея. — Пожелай ми сполука в

лова. Погали я по рамото. После вдигна маската си, тя притегли лицето му към своето и го целуна, което беше обещание за по-голяма награда.

— Наслука.

Той кимна, обърна се и тръгна към дъното на залата. Еъриенрод гледаше как Старбък подбра хрътките и тръгна на лов за живот и за смърт.

---

[1] Утилитаризъм — етническо учение, което поставя в основата на нравствеността принципа на личната и обществената полза; стремеж от всичко да се извлича само непосредствена материална полза и облаги. ↑

Вход...

Океан от въздух... океан от камък. Тя летеше. Муун зяпна от изненада. Сякаш с очите на чужд човек тя гледаше огромния сводест каменен тунел, по който прелетя в страната на каньоните, в безбрежната шир от камък, ерозирал като фина дантела, оцветена във виолетово, зелено, пурпурно, сиво. Тя беше уловена в стомаха на една прозрачна птица, на въздушен кораб в полет. На таблото пред нея мигаха и писукаха монитори и индикации. Но тя беше в състояние на стаза^[1] от транса, в който бе изпаднала, и не можеше да ги достигне, когато каменният ръб прерасна в стена.

Корабът сам се издигна, премина ръба и се гмурна в друга подълбока бездна. На таблото нещо червено светна и пронизително зазвъня, когато височината отново се стабилизира. Откъде беше дошла, къде отиваше, къде съществуваше това каменно море — всичко това бяха мистерии, на които тя никога нямаше да може да си отговори... Над главата ѝ небето беше безоблачно, синьо като индиго, преминаващо в черно към зенита, осветено само от едно мъничко слънце. Никъде не се виждаше вода...

Вход...

Океан от пясък. Безкраен плаж, безбрежно море от дюни, чиито приливи и отливи продължаваха безкрайно под вечния вятър... Корабът ѝ следваше вълнообразната пясъчна повърхност. Тя не знаеше къде се намира, не знаеше дали беше жива или не...

Вход...

Океан от хора. Тълпите нахлуха срещу нея на ъгъла на две улици, блъскаха я и я дърпаха като опасно подводно течение. Машини ревяха и тракаха край нея, задръстваха улиците, изпълваха носа ѝ със смрад, проглушаваха ушите ѝ... Един непознат с тъмно лице, облечен в кафяво, с островърха шапка и блестящи обувки я хвана за ръка и с доста силен глас, на някакъв непознат език, я попита нещо. Тя видя, че лицето му изведнъж се промени и той я пусна да върви...

Вход...

Океан от нощ. Пълно отсъствие на светлина и живот... чувство за макрокосмически век... усещане за макрокосмическа активност... разбиране, че тя никога не ще проникне в неговото тайно сърце, независимо колко често ще продължава да се връща към тази среднощна пустота на нищото, на абсолютното нищо...

... Друг анализ няма! Тя чу ехото да повтаря думата, почувства как главата ѝ облекчено падна напред, пое дъх, когато краят на един друг транс я върна обратно в собствения ѝ свят. Муун застана на колене и отпусна мускулите си... дишаше дълбоко, чувстваше как изтръпналото ѝ тяло се възстановява.

Най-после тя отвори очи и видя Данаукий Лу да седи на дървен стол пред нея, в другата страна на стаята. Тя контролираше тялото си по време на транс, но сега не беше необходимо да я държат, да я привързват към реалния свят. Тя им се усмихна, уморена и горда, после седна на рогозката и кръстоса крака.

Клавали се наведе бързо към входа и мигновено спря слънчевата светлина, която нагриваше гърба на Муун. Муун се обърна и видя как тя отиде към другото място, огряно от слънцето, към очуканата рамка на прозореца. Клавали протегна ръка и разсеяно приглади вечно разрошената коса на Данаукий Лу. Данаукий Лу беше тих, почти срамежлив човек, но той лесно се размиваше от постоянните прищевки на Клавали. На Муун ѝ мина през ума, че той може би е болен или пък се чувства не на мястото си тук, на този остров, в тези стаи, издълбани в скалата. Тя се чудеше къде ли живее той. Понякога забелязваше, че той я наблюдава със странно изражение на лицето, сякаш я бе виждал по-рано някъде другаде. По врата и по лицето му имаше грозни белези, като от нокти на хищно животно.

— Какво видя? — Клавали зададе поредния ритуален въпрос. За да ѝ помогнат да контролира трансa, да овладее ритуалите на духа и тялото, които направляваха една сибила, те ѝ задаваха въпроси с предвидими отговори — въпроси, които бяха задавани на самите тях като част от тяхната подготовка. Муун научи, че тя няма да помни нищо от онова, което казва по време на трансa в отговор на зададени ѝ въпроси. Тя щеше да изпада в дълбок хипнотичен сън: в черна бездна, огромна като смърт... в един бленуван свят, някъде всред друга реалност. Мистична нишка свързваше всеки въпрос към отделен сън,

така че Клавали и Данаукий Лу можеха да направляват нейната подготовка, да облекчават отчуждеността, като ѝ предсказваха какво ще види.

— Отивам отново в света на небитието. — Муун отръска влудяващото ехо на съня и сенките, които продължаваха да блуждаят в ума ѝ. Първите неща, на които я научиха след избирането, беше блокирането на паметта и дисциплинираното съсредоточаване, които щяха да запазят разсъдъка ѝ, да я защитят от всевиждащия ум на богинята, от съпреживяването на екстаза на богинята при всеки един въпрос. — Защо отиваме там по-често, откъдето и да било другаде? Чувството е като при удавяне.

— Не зная — отговори Клавали. — Може би ние наистина се удавяме — казват, че удавниците също имали видения.

Муун се, размърда неспокойно.

— Надявам се, че не се давя.

Силният им смях екна в празната стая. Клавали се наведе до Данаукий Лу и започна нежно да разтрива раменете му. Герданът ѝ от морски охлювчета мелодично затрака. От влажния нощен въздух Данаукий Лу болезнено се схващаше, но никога не се оплакваше. Може би това беше защото... Муун стисна силно ръце и нещо в сърцето ѝ трепна.

— Контролираш се отлично, Муун — Данаукий Лу се усмихна отчасти на нея, отчасти на ръцете на Клавали. — Подобряваш се с всеки транс — имаш много силна воля.

Муун се изправи на крака.

— Струва ми се, че имам нужда от малко въздух — гласът ѝ прозвуча слаб и несигурен. Тя бързо отиде до вратата, макар да знаеше добре, че не въздух ѝ бе необходим.

Муун изтича надолу по пътеката към заливчето, където бяха лодките им. После пое разклонението, което водеше към синьо-зеления ветровит нос над синьо-зеленото море. Като дишаше тежко, тя се хвърли във високата солена трева, после прибра краката под тялото, си и погледна към обърнатата на юг скала, където бе прекарала последния месец като птица в орлово гнездо. Отново погледна към морето и в далечината. Видя Острова на Избирането забулен в синкави облаци, чието по-малко братче беше този остров... спомни си подробно, като в транс, момента на решението на богинята, което бе

разделило живота ѝ от живота на Спаркс. *Не съжалявам!* Удари силно влажната трева, после безсилно разтвори юмрук.

Тя вдигна ръка, за да види тънката бяла линия на китката си, порязана от Клавали преди около месец, Клавали поряза и собствената си китка с метален полукръг. Данаукий Лу беше притиснал китките на двете, а кръвта им се смеси и покапа, докато той пееше химн на възхвала на Морето-Майка. Тук, с поглед към Морето, тя беше посветена и на врата и беше окачен трилиственик. Като знак на приветствие към новия живот всеки пи от чаша глътка морска вода. Началото на това свещено братство беше положено с кръвна връзка. Разтреперана от страх, тя почувства студена, после топла тръпка и замайване, а след това, когато я осени присъствието на Богинята... тя припадна от слабост и спа през целия следващ ден, обзета от слабост и екзалтация, изпълнена със страхопочитание. Бе една от малкото избрани: от белезите на китките им бе ясно, че Клавали и Данаукий Лу бяха посветили преди нея само половин дузина други. Тя стисна трилиственика в ръка и си спомни как Спаркс ревниво стискаше неговия собствен символ. *Смърт за любов със сибилата... да бъдеш сибилата...*

Да не се люби, за да бъде сибилата! Тя погледна завистливо към скалите и си представи как в нейно отсъствие Клавали и Данаукий Лу се любят. Горчивите думи на Спаркс на раздяла сега бяха само тънка бяла линия върху мозъка ѝ, като бялата следа от порязаното върху китката ѝ. Времето и спомените бяха заличили болката, така както вълната заличава стъпките по морския пясък и оставя блестящо огледало — отражение на любов и нужда. Тя винаги го бе обичала, той винаги ще ѝ бъде нужен. Никога няма да се откаже от него.

Клавали и Данаукий Лу се бяха врекли и знанието за това беше като малък демон, загнездил се в гърдите ѝ. За островитяните сексът беше нещо толкова естествено, както израстването, но те ревниво пазеха за себе си личния си живот. Тя беше прекарала много часове в покорно размишление, което много лесно преминаваше в мечти или завистлив копнеж. А едно от нещата, които бе научила за сибилите, бе, че те не бяха нищо повече от хората. Тъга, гняв и всичките дребни разочарования от живота продължаваха да покълват от семената на нейното избиране, от най-добрите ѝ намерения продължаваха да се

получават лоши неща. Тя продължаваше да се смее, да плаче, да изпитва болка по него...

— Муун?

Муун се сви виновно, като чу гласа на Клавали зад гърба си.

— Добре ли си? — Клавали седна зад нея на тревата и я потупа по ръката.

Муун почувства внезапно вълнение, различно от прилива на енергия в ума ѝ при всеки въпрос на Клавали — сега мъката ѝ правеше компания. Тя едва се владееше.

— Да — промърмори Муун и преглътна, — но понякога... ми липсва Спаркс.

— Спаркс? Твоят братовчед... — Клавали кимна. — Спомням си. Виждала съм ви двамата. Ти каза, че сте искали да бъдете вечно заедно. Той не дойде ли с теб?

— Дойде! Но богинята... го отхвърли. Винаги сме искали да се посветим и двамата... но тя го отхвърли.

— Но ти все пак дойде тук.

— Аз трябваше да дойда. През целия си живот съм искала да стана сибила. Да съм *нещо* в този свят — Муун се размърда и прегърна колене — изведнъж един тъмен облак засенчи слънцето. Зад тях морето стана сиво и намусено. — Но той не може да разбере това. Наговори глупави, противни неща. Замина в Карбънкъл! Замина разсърден. Не зная дали някога ще се върне. — Тя вдигна поглед и видя в очите на Клавали съчувствие и разбиране. А толкова дълго бе крила това от нея. Разбра, че не е трябвало да крие тайната си, да носи сама бремето. — Защо богинята не избра и двама ни? Винаги сме били заедно! Не знае ли тя, че сме еднакви?

Клавали поклати глава.

— Тя знае, че не сте, Муун. Затова е избрала само теб. В Спаркс има нещо, което го няма в теб — или обратно — така че, когато е докоснала сърцата ви там, в пещерата, в неговото сърце тя е чула фалшива нота.

— Не! — Муун погледна към Острова на Избирането. Цялото небе бе забулено в гъсти облаци, които предвещаваха пороен дъжд. — Искам да кажа, в Спаркс няма нищо нередно. Да не би да е за това, че баща му не е бил Летен човек? Или пък за това, че обичаше техниката? Може би богинята е мислила, че той не е напълно вярващ. Тя не

приема за сибили Зимни хора — Муун сплете пръсти в дългата трева, търсейки обяснение.

— Не, не е вярно. Тя приема и Зимни хора.

— Приема ли?

— Данаукий Лу е Зимен човек.

— Така ли? — Муун вдигна глава. — Но... как? Защо? Винаги съм слушала... всички казват, че те не вярват. И че те не са... като нас — завърши тя смутено.

— Незнайни са пътищата на богинята — каза Клавали. — Когато Дана беше млад, семейството му имало земя. Веднъж, по покана, той посетил едно място на избиране на сибили. И богинята го призовала. Той станал сибилка — не можел да ѝ откаже, така както и ти не си могла.

Муун отправи поглед към морето, после отново я погледна, без да знае какво да каже.

Данаукий Лу тъжно се усмихна.

— Човек навсякъде е едновременно и сладък, и кисел плод. Богинята откъсва онзи, който отговаря на нейния вкус и, изглежда, тя не се интересува в кого вярва той. — Очите ѝ станаха безизразни. Тя погледна към стаите в скалата. — Но малко са Зимните хора, които се опитват да станат сибили, защото смятат, че това е лудост или суеверна шарлатания. Те дори рядко виждат сибили — влизането на сибили в Карбънкъл е забранено. Чуждоземците ги мразят поради няколко причини, а всичко, което мразят чуждоземците, мразят и Зимните хора. Но те вярват в силата на богинята да възмездява — тя се намръщи. — Те имат дълъг прът, на края на който е поставен пръстен с шипове, така че никой да не бъде „заразен“ от кръвта на сибилка...

Муун си мислеше за Дафт Нейми... и Данаукий Лу. Ръцете ѝ докоснаха трилистника. — Данаукий Лу...

— Той е бил наказан, изгонен от Карбънкъл. Никога не може да се върне там; поне докато царува Зимната кралица. Аз го срещнах по време на едно от пътуванията си по островите. Мисля, че откакто сме заедно той е щастлив... или най-малкото доволен. И чрез него аз научих много неща — тя погледна надолу. Изведнъж, неочаквано, тя заприлича на момиче. — Зная, че може би не е хубаво да говоря така, но съм доволна, че са го изгонили.

— Тогава ти разбираш как се чувствам.

Клавали кимна и се усмихна. Тя вдигна нагоре ръкава на парката си и показа отдавна зарасналите белези на китката. — Не зная защо сме избрани, но съм сигурна, че не е защото сме свършени.

— Зная — Муун сви устни. — Но ако не е заради неговия интерес към техниката, как би могъл Спаркс да бъде по-несвършен от мен?

— Особено като се има предвид, че няма нищо по-идеално от спомена за любимия.

Муун кимна срамежливо.

— Когато за първи път ви видях двамата, имах чувството — малко по-късно вие също имахте такова чувство, — че ако дойдете тук, и двамата ще бъдете избрани. И двамата ми изглеждахте *подходящи*. Но Спаркс... в него имаше някаква несигурност.

— Не те разбирам.

— Ти каза, че той заминал ядосан. Ти смяташ, че колкото е бил прав да замине, толкова и не е бил прав — че го е направил, за да те нарани. Че той е обвинил теб за твоя успех и за неговия провал.

— Но аз не бих чувствала така нещата, ако беше избран той вместо...

— Сигурна ли си? — Клавали я погледна. — Може би никой от нас не би могъл... цялата добра воля на света не би могла да ни опази да не налапаме кукичката като стръв, на която е поставена завистта. Но Спаркс обвини теб за това, което е станало. Ти би обвинявала себе си.

Муун примигна и се намръщи. Спомни си за тяхното детство и колко рядко се случваше той да не се съгласи с нея. Но когато спореха, той побягваше и я оставяше сама. Оставаше ядосан с часове, дори с дни. И през дългото време, останала сама, тя винеше себе си за станалото. Всеки път отиваше при него и му се извиняваше, дори когато знаеше, че той е виновен.

— Мисля, че наистина бих обвинила себе си. Макар че никой не е виновен. Но това също е лошо.

— Да... с тази разлика, че то не наранява никой друг освен теб самата. И аз смятам, че в това е разликата.

Неочаквано върху главата на Муун капнаха две капки дъжд. Тя вдигна смутено глава нагоре. После сложи качулката на главата си, а Клавали стана и й направи знак да тръгва към подслона.

Застанаха под един навес от висока папрат. Само за минути дъждът потуши всякакъв друг шум. Стояха мълчаливи, заслепени от сивата водна пелена, докато дъждът, възседнал вятъра, не се премести над морето. Муун се размърда в тъмната гъста папрат. Тя гледаше как малките капчици дъжд се вплитат като перли в крехката дантела на техния навес, гледаше как се откъсват оттам и падат. Протегна ръка.

— Вече е спрял. — Ядът ѝ на Спаркс бе преминал така бързо, както бе преминал дъждът и имаше също толкова малко значение за нейния живот. Но когато отново се срещнат, различното между тях ще бъде толкова много... — Аз зная, че хората трябва да се променят, но се чудя дали знаят кога трябва да спрат.

Клавали поклати глава. Тръгнаха заедно назад по пътеката, прескачайки дъждовните поточета.

— На този въпрос дори богинята не ще може да ти отговори. Вярвам, че когато отново срещнеш Спаркс, той ще е намерил за себе си отговора.

Муун се обърна и направи няколко крачки назад с поглед, устремен през неспокойното море към дома.

---

[1] Стаза — рязко намаляване или застой на кръв и други в телесните канали (кръвоносни съдове, черва и пр.). ↑

8

— Тогава част от богатството на последния Фестивал беше внесено във фонд при мен, така че да мога да започна работа без прекъсване по подготовката на този Фестивал... преди почти осемнайсет години. Как си върви времето сред залисията на ежедневието ритъм! Това е ритъмът на творчество за нас — специален модел, универсален модел. Червено-оранжеви пера, моля — майсторката на маски протегна ръка.

Спаркс се пресегна към една от кутиите, разпръснати по малката веранда и взе шепа пера. Малкин, нейната дългокрака сива котка, скришом пъкна лапа в перата, които беше взел. Спаркс я прогони, върна се да вземе готовите нанизы с мъниста и ги разпредели в съответните чаши. Той въртеше очи нагоре-надолу в желанието си да я гледа как работи и в същото време да върши своята работа.

— Не ми е ясно как го правиш. Как можеш да създаваш толкова много маски и всяка да е различна? При това ти едва... — той спря смутен, въпреки успокоителната ѝ усмивка — можеш да различиш кое перо е червено и кое зелено? — Тя отново се усмихна и вдигна глава с незрящите си очи, за да го погледне със зрителния си сензор на лентата, вързана през челото ѝ.

— Да, знаеш ли, в началото не беше лесно. Но имах голямо желание да се науча... необходимост да създавам нещо красиво. Не мога да рисувам, нито да вая, но всъщност тази работа доста прилича на ваянето, на създаването на скулптури. Виждаш ли, умението е наследствено във фамилията Равенглас. Родена съм сляпа, а след това получих непълноценно зрение... понякога си мисля, че тази комбинация създава силно въображение. Всички форми са замъглени и чудесни... Човек вижда в тях онова, което желае да види. Имам две сестри, също слепи, които имат работилници тук, в града. Имам и други роднини и много от тях се занимават със същото, макар че не са слепи. Изисква се много творческа енергия, за да си сигурен, че си създал подходяща маска за всеки гуляйджия, който ще танцува из тези

улицы по време на Фестивала. И знаеш ли — тя се усмихна, а лицето ѝ излъчваше нескривана гордост, — моите маски са най-хубави. Аз, Фейт^[1] Равенглас Уинтър ще направя маската на Лятната кралица... Парче червено кадифе, моля.

Спаркс ѝ подаде кадифето и го пусна да се хлъзне между пръстите ѝ.

— И всичко — дело на половин човешки живот — е само за една нощ! И след това край. Как успяваш да понесеш това?

— Но това е много важно за идентификацията на Тийумат като отделен свят — това е нашето наследство. Ритуалите на Промяната са традиция, която датира от мрачните времена преди Хийгемъни, преди стъпването на техните владетели на нашия свят... някои от тях дори от времето, когато самите ние сме били чуждоземци...

— Откъде знаеш? — прекъсна я той. — Откъде знаеш какво е било преди пристигането на първите кораби от Голямата буря? — неусетно той започна да говори с езика на митологията.

— Всичко, което зная, съм чула на троицата — тя се усмихна. — Чуждоземните имат тук археолози, които изучават ръкописи и руини на Старата империя. Те твърдят, че ние сме дошли тук като бегълци от един свят, наречен Триста, след някаква междузвездна война към края на Старата империя. Тези измислени лица, които правя, са били истински същества. Някога те са били обичайни сред семействата, дошли с първите кораби, предци на Летните и на Зимните хора. Може би ти познаваш някои от тях — сред Летните хора те все още имат своето значение. Знаеш ли, че твоето име, Даунтрейдър, е едно от около дузината оригинални имена, донесени от първите заселници? — Спаркс поклати глава. — Но когато дошли Хийгемъни, те ни накарали да се срамуваме от нашите „примитивни“ традиции. Ето защо сега ги носим само по време на Фестивала, като в действителност чествуваме не посещението на премиер-министъра, а нашето собствено културно наследство.

— О-о — той все още беше объркан и смутен от възгледа на Зимните хора за историята, в която не се отреждаше никаква роля на богинята, макар самият той да не я приемаше.

— Във всеки случай някои неща са по-хубави тъкмо защото са мимолетни. Помисли си за красотата на една разпукваща се пъпка или

за мелодиите, които свириш самият ти, или за дъгата... помисли си за акта на любовта.

Какво би било, ако нямаше дъги... — Спаркс се замисли и прехапа устни.

— Предполагам, че би било глупаво да гледаме със съжаление към миналото.

— Вярно, но е човешко — тя иронично наклони назад глава, сякаш слушаше собствените си мисли. — Но за човека на изкуството истинската радост идва от самия процес на творчество — когато чувства, че създава нещо. Тогава и той самият расте, живее, излива своята творческа енергия. Когато произведението бъде завършено, той престава да расте, престава да живее. Творецът живее само за да създаде следващата си творба. Не чувстваш ли и ти същото, когато свириш своята музика?

— Да — Спаркс вдигна флейтата си и пръстите му заиграха по шевовите, които приличаха на белези от зараснали рани върху пострадалата раковина. Майсторката я беше закърняла така добте, че звукът ѝ почти не се бе променил. — Предполагам, че е така. Никога не съм мислил по това. Но предполагам, че и аз изпитвам същото.

— Крилце от синьо-виолетов бръмбар, моля... благодаря. Просто не зная как съм се справяла без теб. — Маклин се промъкна покрай бедрото на Фейт и се настани в скута ѝ, мачкайки края на блузата.

Спаркс се усмихна. От устата му се изтръгна един измъчен, самоосъждащ се звук, който ѝ каза истината. Въпреки надеждата, която тя му вдъхна при първата им среща, конкуренцията между безбройните удоволствия в Лабиринта беше прекалено голяма за неговата нежна островитянска музика. Той изкарваше едва колкото да сложи нещо в уста; вдишваше объркан необичайните аромати от съседната ботанерия и от саматанския ресторант отсреща. Ако не му бе дала подслон в задната стаичка, сега щеше да спи в канавката... ако не и по-лошо.

Той я погледна, благодарен, че го беше заставила да отиде в чуждоземното полицейско управление, за да даде показания срещу търговците на роби. Спомни си изненадата по лицето на полицайката, която го беше спасила, като го видя да пристъпва прага на управлението. Спаркс въздъхна.

— Наистина ли чуждоземците се готвят да си стегнат багажа и да напуснат Тийумат веднага след Фестивала? Да изоставят всичко онова, което имат тук? Трудно е за вярване.

— Да, почти всички от тях ще си заминат — тя усука един пискиъл от златни конци. — Те вече започнаха подготовката, така както и ние нашата. Ако си израсъл тук, щеше да усетиш промените, които стават. Ще те натъжи ли това?

Той вдигна учудено глава, защото не очакваше такъв въпрос.

— Не зная. Всички Летни хора казват, че Промяната е нещо, което трябва да се очаква с нетърпение; че ние ще заемем подобаващото ни място. Мразя начина, но който чуждоземците заслепяват Зимата с хвалби и вземат онова, което си искат, и си мислят, че въобще могат да не се интересуват от нас. — Той стисна медала си. — Но...

— Но и ти си бил заслепен от хвалбите, както и всички ние, Зимните хора. — Тя пусна възела и се опита да тупне Маклин по сребърния ѝ гръб.

— Аз...

Тя се усмихна, като го наблюдаваше с третото си око.

— Какво лошо има в това? Нищо. Ти веднъж ме попита не се ли възмуцавам от това, че не мога да напусна нашия свят и да отида другаде, където да излекуват моята слепота. Ти смяташе, че аз трябва да съм недоволна, че вместо да ме излекуват, са ми дали тези сензори — върнали са половината ми зрение, вместо да го възстановят напълно. Ако гледах със съвършено зрение, пак това щях да виждам. Но аз виждам със слепите си очи... и за мен те виждат чудесно.

— Чудесно — Спаркс се опря на стената на работилничката и погледна към улицата. — И след Фестивала край на всичко това.

— Да, последния Фестивал. Чуждоземците ще ни изоставят, а Летните хора отново ще отидат на север и животът, който винаги съм водила, ще престане. Този път изборът на Кралица на деня ще бъде сериозен... маската на Лятната кралица ще бъде последното ми творение.

— Какво ще правиш, след като мине Фестивалът? — Той внезапно разбра, че въпросът беше повече от риторичен.

— Ще започна нов живот — тя затегна един последен възел. — Както всеки друг в Карбънкъл. Затова и се нарича Промяна, нали така?

— Тя държеше завършената маска, сякаш я предлагаше на хората, които минаваха по уличката. Видя, че някои от тях гледаха и се усмихваха.

— Защо са те нарекли Фейт? Имам предвид твоите родители.

— Моята майка. Не се ли досещаш? Поради същата причина, поради която тебе са нарекли Спаркс^[2]. Родените от радостта носят специални имена.

— Искаш да кажеш, че преди два Фестивала...

Тя поклати глава.

— Тежко бреме е да носиш такова име през целия си живот. Радвай се, че не ти се налага.

Той се засмя.

— Тежко е да се носи и име Самър^[3] в Карбънкъл. Тежи като котва, не ми позволява да отида никъде — той отново взе флейтата и я допре до устните си. После я остави и погледна към входа на уличката, където бе настъпило някакво вълнение.

— Какво е това? — Фейт остави маската и инстинктивно присви очи.

— Някой идва по уличката. Някой богат — той различи първо скъпите дрехи, преди да може ясно да види лицата на непознатите, които идваха. Бяха половин дузина жени и мъже, но погледът му се спря на онзи, който вървеше отпред. Богатството на чуждоземното облекло не представляваше нищо в сравнение с лицето й...

— Спаркс? — ръката на Фейт го хвана за лакътя и го стисна.

Той не отговори. Изправи се с чувството, че светът бе изчезнал и той бе останал сам в празното пространство само с...

— Муун!

Тя се спря и му се усмихна приятелски.

— Муун, какво правиш?

Нейната свита го заобиколи, хвана го и го отведе настрана.

— Какво става с теб, момче? Как си позволяваш да се доближаваш до кралицата?

Тя вдигна ръка и направи знак да го оставят.

— Няма нищо, всичко е наред. Вероятно му приличам на някой друг, това е всичко... Нали Спаркс Даунтрейдър Самър?

Всички погледнаха към нея, но ничие недоумение не беше толкова голямо, колкото неговото. Тя беше Муун, тя беше Муун... но и

не беше Муун. Той поклати глава. *Не Муун. Кралицата...* Тогава това беше Снежната кралица, Кралицата на Зимата стоеше пред него. Смутен, малко изплашен, той падна на крака пред нея.

Тя хвана ръката му и го изправи на крака.

— Не е необходимо.

Спаркс вдигна глава и видя, че тя усърдно изучава лицето му. Той се изчерви и отмести поглед от нея.

— Колко рядко се намира Летен човек, който да проявява такова уважение. На кого ти приличам толкова много, че ме сбърка? — Дори гласът беше същият. И все пак нещо в него го дразнеше.

— На моята братовчедка, ваше величество. Моята братовчедка Муун — той преглътна. — От... откъде знаете кой съм аз?

Тя се засмя.

— Ако беше Зимен човек, нямаше да задаваш такъв въпрос. В този град нищо не остава тайна за мен. Например научих за твоя талант на музикант. Всъщност аз дойдох днес тук, за да те помоля да дойдеш в двореца и ми посвириш.

— Аз? — Спаркс разтри очи, за да се увери, че не сънува. — Но моята музика никой не ще да слуша... — Той си помисли за жалките монети, спечелени през деня.

— Хората, които разбират, слушат — чу той зад себе си гласа на Фейт. — Не ти ли казах, че ще харесат музиката ти?

Кралицата проследи погледа му, когато той се обърна назад.

— Е, майсторке — каза тя. — Как върви работата ти? Започна ли да правиш вече маската на Лятната кралица?

— Ваше величество — Фейт тържествено се поклони. — Благодарение на Спаркс работата ми върви по-добре от обикновено. Но още не е дошло времето на Лятната кралица — тя се усмихна. — Все още царува Зимната кралица. Погрижете са за моя музикант. Виждам, че ще го изгубя.

— Ще положа най-добрите грижи — отвърна тихо кралицата.

Спаркс отиде до верандата, взе флейтата си и я пъкна в чантичката на колана. После, импулсивно, той хвана ръката на Фейт и я целуна по бузата.

— Ще идвам да те виждам.

— Зная, че ще идваш — тя кимна с глава. — А сега, не карай бъдещето ти да те чака.

Спаркс се изправи, обърна се към кралицата и запримига при мисълта, че мечтите му започват да се сбъдват Свитата ѝ го заобиколи като венчелистчета на непознато цвете.

---

[1] Фейт — (fate — англ.) — съдба. ↑

[2] Спаркс — (sparks — атгл.) — искри. ↑

[3] Самър — (summer — англ.) — лято. ↑

9

— Ще го помоля да ме откара. Не мога да чакам повече тук. Вече мина прекалено много време — Муун стоеше пред прозореца на къщичката на баба си и гледаше през неравното стъкло към града. Майка ѝ седеше до тежката дървена маса, където бабата чистеше риба. Муун беше с гръб към тях, засрамена, че трябва да търси подкрепа, за да изпълни своето решение. — Търговецът ще се върне чак след месеци. Помисли си само колко отдавна Спаркс е пратил бележката. — А и тя се забави, върна се с цял месец по-късно вкъщи. Търговецът, който беше донесъл бележката, вече си беше заминал. Ръцете ѝ побеляха от стискане на ръба на прозореца, там, където стояха наредени раковините, които бяха събирали със Спаркс като деца по морския бряг. Ще мине много време, преди до тези отдалечени острови да пристигне отново кораб от Карбънкъл. Най-близкото място, на което можеше да се намери кораб беше заливът Шотоува, на края на Зимното царство, а това беше твърде далече, за да може да отиде дотам по море.

В нивите над селото един непознат поправяше летателния си апарат, който летеше като онзи кораб, дето бе видяла в транс. Не беше Зимен човек, а истински чужденец — човек с цвят на кожата като месинг и със странни, скрити очи. Летящият му кораб бе извършил принудително кацане. Тази сутрин, докато разговаряше на улицата със селяните, го бе видяла да се спуска от висините. Бе доволна и малко горда от себе си, че можа да им обясни, че няма от какво да се плашат.

Чуждоземецът също изглеждаше доволен, че селяните имаха известна представа от техника, за да не се страхуват. Като го слушаше как говори, Муун разбра, че той се чувстваше точно толкова притеснен от тяхното присъствие, колкото и те от неговото. Той грубо ги разгони, за да може спокойно да работи, а те с готовност се разотидоха с надеждата, че ако не му обръщат внимание, отново ще изчезне.

Трябваше да действа сега, преди да е изчезнал. Сигурно пътуваше за Карбънкъл. Всички чуждоземци бяха оттам. Само да се

съгласеше да я вземе...

— Муун, та ти сега си сибила — каза майка ѝ.

Ядосана, с известно чувство за вина, Муун се обърна към нея.

— Няма да изоставя задълженията си. Навсякъде има нужда от сибили.

— Не и в Карбънкъл — гласът на майка ѝ стана строг. — Не поставям под съмнение твоята вяра, Муун, а твоята безопасност. Сега ти си дъщеря на Морето. Зная, че не мога да ти забраня да живееш собствения си живот. В Карбънкъл обаче не искат сибили. Ако научат, че си сибила...

— Зная — тя прехапа устни, като си спомни за Данаукий Лу. — Известно ми е. Докато съм там, ще крия трилиственика си — тя го взе в шепата си. — Само докато го намеря.

— Не е прав да те вика да отидеш там — майка ѝ се изправи и се заразхожда неспокойно около масата. — Той трябва да знае, че те излага на опасност. Ако мислеше за теб, нямаше да те вика. Почакай го той да дойде, почакай го да порасне и да престане да мисли само за себе си.

Муун поклати глава.

— Мамо, та ние говорим за Спаркс! Той нямаше да съобщи, че не може да дойде, ако не е изпаднал в беда. Нямаше да ме вика да ида, ако не се нуждаеше от мен. — *Аз вече един път го предадох* — тя погледна навън. — Познавам го. — Взе една раковина. — Аз го обичам.

Майка ѝ отиде до нея. Сега, когато застанаха една до друга, Муун чувстваше колебание, което държеше майка ѝ малко настрана от нея.

— Да, ти го обичаш — майка ѝ погледна към бабата, която продължаваше съсредоточено да чисти риба. — Ти го познаваш по-добре, отколкото аз познавам теб. — Майка ѝ сложи ръка на рамото ѝ, обърна я и те се изправиха една срещу друга. Муун съзря в погледа на майка си някакво благоговение и тъга. — Моята дъщеря е сибила. Дете мое, плът от плътта ми и кръв от кръвта ми, понякога си мисля, че въобще не те познавам.

— Мамо! — Муун наведе глава и допря буза до мазолестата ръка на майка си. — Не говори така.

Майка ѝ се усмихна, сякаш бе получила отговор на някакъв неизказан въпрос.

Муун взе ръката на майка си.

— Зная, че току-що съм се върнала вкъщи. И толкова много исках да сме заедно. — Тя стисна силно ръката ѝ. — Трябва обаче поне да говоря с чужденеца.

— Зная — майка ѝ кимна, а усмивката не слизаше от лицето ѝ. Тя вдигна мушамата, която лежеше на леглото, и я подаде на Муун. — Аз не мога да те придружа, но поне зная, че сега богинята е с теб.

Муун облече мушамата и излезе. Тя тръгна по каменистата пътека към терасираните селски ниви, подтичвайки от страх, да не би да види как корабът на чужденеца се издига нагоре в дъждовното небе, преди да е успяла да отиде при него. Муун прескочи парапета на терасата, където се намираше корабът. Чу се силен рев на мотори, неземан шум на включени двигатели.

— Почакайте! — тя се затича и видя няколко деца, които се бяха прокраднали там, да сочат към нея и да махат с ръка, като си мислеха, че и тя им маха. Мъжът в кораба подаде глава през вратата, видя я и ревят престана.

Той слезе от кораба и се изправи. Беше облечен в чуждоземно облекло, ушито от материал, който тя никога не бе виждала. Като разбра, че няма да тръгне без нея, тя намали темпото. Чуждоземецът тури ръце на кръста си и я загледа. Изведнъж тя забеляза колко бе висок — стигаше едва до рамото му.

— Какво има, момиче?

Тя спря, смутена от гласа му, който и припомни една детска неприятност в мръсната нива на един забравен от бога остров.

— Аз... аз мислех, че отлитате.

— Ще отлетя веднага щом натоваря инструментите си на кораба. Теб какво те засяга това?

— Толкова скоро! — Муун погледна мушамата си, събирайки кураж. Трябваше да се престраши. — Преди да отлетите, искам да ви помоля за една услуга.

Сега той не гледаше към нея; отвори една секция отпред под прозореца на кораба, потупа го с ръка и каза:

— Страхувам се, че няма да имам време да ти обясня как лети този магически кораб, ако това имаш предвид. Имам насрочена среща

и вече съм закъснял.

— Зная как летят тези кораби. Моят братовчед ми обясни — каза тя раздражено. — Искам да ме закарате до Карбънкъл.

Той вдигна учудено глава и се усмихна малко пресилено. Едва се съдържа да не каже нещо остро, преди да се наведе, за да вдигне кутията с инструменти.

— Съжалявам, но не отивам в Карбънкъл.

— Но... — тя пристъпи и застана между него и отворената секция тъкмо когато той беше тръгнал натам. — Къде отивате?

— Отивам в залива Шотоува, ако въобще това те засяга. Сега, ако обичаш...

— Това е добре. Всъщност е чудесно. Ще ме закарате ли дотам, вместо до Карбънкъл?

Той отметна назад червената си, права като тръстика коса. Беше голобрад, но от двете страни на устата му висяха мустаци.

— Защо, в името на хилядите богове, трябва да сторя това?

— Ъ-ъ... — тя почти се намръщи при това подчертано недружелюбно отношение. — С удоволствие ще направя всичко, което поискате, за да ви се отблагодаря. — Тя спря, като видя, че изразът на лицето му стана още по-неприятлив. — Аз... предполагам, че нещо сбърках, нали?

Неочаквано той се засмя.

— Всичко е наред, госпожичке — той пъкна инструментите зад седалките. — Но ти не трябва толкова лесно да тръгваш с първия непознат, когото срещнеш. Така можеш да попаднеш в далеч по-лоши ситуации от тази.

— О-о... — Муун почувства, че бузите ѝ горят въпреки студения въздух. Тя сложи ръка на лицето си. — О-о, не, не това имах предвид! Тук на островите, когато някой иска да отиде някъде, а вие заминавате, само... само ме вземете... — гласът ѝ секна. — Извинявайте. — Тя си тръгна, като се препъваше в браздата и си мислеше, че в очите му сигурно приличаше на малко, глупаво дете.

— Е, почакай една минутка — в гласа му все още се чувстваше раздражение, но вече не така силно. — Защо искаш да отидеш там?

Тя се обърна, като си напомни, че няма право да унижава достойнството на сибилата.

— Искам да отида в залива Шотоува, за да намеря някой, който да ме закара до Карбънкъл. За мен това е много важно.

— Сигурно е важно, за да се реши един Летен човек да лети с кораб на чужденец.

Муун стисна уста.

— Това, че ние на използваме чуждоземна техника не значи, че се разтреперваме при вида ѝ.

Той отново се засмя, сякаш му доставяше удоволствие да му отговарят по такъв начин.

— Добре тогава. Качвай се, госпожичке, щом искаш само да те закарам.

— Муун — тя подаде ръка. — Муун Даунтрейдър Самър.

— Енгенит ран Ахейз Мироу — той се ръкува с нея, без да кръстосат китки, както тя беше свикнала. После, сякаш сетил се допълнително, добави: — Най-напред последното име. Качвай се и слагай коланите.

Тя се качи и седна на задната седалка, без да мисли какво я очаква занапред, доволна за момента, и се залови с коланите. Вътрешността на този кораб се различаваше от това, което бе виждала в транс. Струваше и се, че изглежда по-обикновена. Енгенит ран Ахейз Мироу седна зад таблото за управление и затвори вратата. Двигателите започнаха отново да реват, да набират обороти, но сега, при затворена врата, шумът се чуваше не по-силно от пулсирането на кръвта в ушите.

Тя не усети нищо, когато корабът се издигна над нивата. Погледна надолу и видя как Нейт и селото ѝ се отдалечават; почувства някаква болка, сякаш нещо от нея се откъсна. Тя притисна ръка до гърдите си, напипа под дрехите трилиственика и отправи благодарствена молитва.

Колата на въздушна възглавница се наклони напред и пое курс към открито море.

10

Джеруша Палу Тийон заоглежда безкрайната огледална синя повърхност, осеяна с малки зелени хълмчета. Тя си представи, че тази повърхност плува под патрулната кола като вода, която тече под земята, представи си, че е уловена в безкрайната примка на времето, освободена от задушавачата безсмислица на службата й... Тя примигна и погледна към Гъндалийну, който бе преминал на автопилот и сега следеше контролните уреди.

— След колко време ще стигнем до залива Шотоува, Б.З.?

Той погледна нагоре, после към хронометъра на таблото.

— Още два часа, инспектор.

Тя въздъхна и премести крака.

— Сигурна ли си, че не искаш да почетеш от някоя от моите книги, инспектор? Той й подаде една фантастика за Старата империя, с която запълваше свободното си време. Беше на тийуматски език; тя прочете заглавието: *Разкази за миналото бъдеще*.

— Не, благодаря. По-интересно ми е да скучая — тя скришом пусна една черупка от йеста в кошчето за отпадъци. — Как може един честен технократ като теб да чете такива глупости, Б.З.? Чудно ми е как все още не си се чалнал.

Той я погледна възмутен.

— Всичко това почива на солидни археологически данни и анализи на информация, получена от сибилите. Това е — той се усмихна, в очите му отново се появи някакво нелепо блаженство — едно от нещата, заради което си заслужава човек да бъде тук.

— Карбънкъл е следващото най-добро нещо, заради което си заслужава човек да бъде тук. И това ли е начин за избавление от доброто старо време?

Той издаде противен, неприличен звук.

— Точно от това се опитвам да избягам чрез четене. Истинският Карбънкъл е бил...

— Каквото и да е бил, вероятно е бил също толкова лош. Освен това и тогава никой не е давал пукнат грош за промяна на нещата, както и сега — тя се облегна, намръщи се и обърна поглед към синята морска шир. — Понякога се чувствам като бутилка, хвърлена в морето, която безконечно се люшка от вълните, без някога да достигне до брега. Посланието, което нося, значението, което се опитвам да придам на собствения си живот, никога не се осъществи... защото никой не се интересува.

Гъндалийну остави книгата си и каза тихо:

— Командирът наистина знае как да постави на изпитание светите ти предци, нали?

Тя го погледна.

— Ясно чух всичко, което казахте и двамата онзи ден — той се намръщи. — Вие сте по-голяма куражлийка от мен, инспектор.

— Може би просто стана късо съединение след всичките тези години служба — тя дърпаше разсеяно подплънката на дебелото си палто. — Не че има някакво значение.

Те все още бяха над залив Шотоува в края на Лятното царство, като най-близък антипод на света на Лускед, така както той бе написал на кратката бележка: „Обиколка на четвърт от планетата в патрулна кола по сигнал за «евентуален» контрабандист!“

— „Докато истинските престъпници са на свобода в Карбънкъл и ни се присмиват в очите“ — Гъндалийну цитира края на онова, което бе чул вчера, с тъжна усмивка. — Да, мадам, просто вони. — Той стисна здраво волана. — Но ако наистина успеем да спипаме някой, който пренася забранени стоки на местните... В последно време имахме доста неприятности с това.

— От кралицата — Джеруша присви уста, като си спомни за кралското лицемерие, на което беше свидетел по време на последното си официално посещение.

— Не мога да разбера всичко това, инспектор — той поклати глава. — Мислех, че иска да има всякаква техника, която може да докопа от Тийумат. Винаги е говорила за технологическа независимост. Не би трябвало да я интересува дали е получена легално или не. По дяволите, предполагах даже, че предпочита последното.

— Нея не я е грижа толкова за Тийумат, за технологията или за нещо друго, колкото за запазването на собственото ѝ положение, а

някои от контрабандно внасяните напоследък стоки засягат точно това.

— Трудно ми е да си го представя — Гъндалийну внимателно промени стойката си зад таблото.

— Не всички клиенти на тези стоки са безвредни чудаци. — Тя беше чела с интерес и без ни най-малко съчувствие докладите за контрабанда в отдалечените райони на Зимното царство. Няколко независими контрабандистки кораба, които бяха успели да преминат планетарната защитна мрежа на Хийгемъни, направиха цяло състояние от пренасянето на информационни магнитни ленти, технически наръчници, енергийни клетки и трудни за набавяне компоненти. Винаги имаше богати аристократи между Зимните хора, които, обзети от манията да разберат техническите тайни, работеха в скрити лаборатории в отдалечените си островни имения; налудничави учени със собствен стил на работа, които се опитваха да разгадаят тайните на атома и на вселената. Други пък се снабдяваха тайно с техника, подготвяйки се за напускането на чужденците. Те възнамеряваха да си осигурят малко свобода, без да знаят, че Хийгемъни има свои начини да попречи на това. Имаше дори няколко чужденци; които се бяха заселили сред тази морска пустош и не всички от тях харесваха ограниченията, които бе наложил Хедж върху тяхната втора родина.

— Някой е разтревожил Старбък и хрътките по време на лова на нимфи, който, както подочух, бил доста успешен. Популацията на нимфи вече трябва значително да е намалела. Това вероятно силно съкращава доходите на кралицата... и нейните средства за контрол над нас. Контрабандата включва всякакви модерни апарати за радио заглушаване и съобщителна техника. Тя може да идва само от едно място.

— Хм. Значи ако арестуваме контрабандистите, може би ще попаднем на следа, от която да разберем кой създава неприятностите? — той се размърда неспокойно.

— Може би. Както виждаш не жаля сили. Доколкото разбирам обаче, цялото това пътуване е напразно губене на време. — *И точно това иска Лускед.* — Честно казано не очаквам да намерим нещо. Шокира ли те това, Б.З.? — Като видя изражението на лицето му, тя се засмя. — Знаеш, че не обичам да си признавам, но понякога си мисля, че тези контрабандисти не вършат нищо лошо. Или че онзи, който съкращава нечий живот, за да продължи живота на друг не прави

добро. Понякога си мисля, че всичко онова, което ме отвращава в Карбънкъл, е свързано с водата на живота. Че градът затъва в безчестие и корупция поради това, че неговото оцеляване зависи от един порочен акт.

— Дали ще чувстваш така нещата, ако би могла да получиш безсмъртие, инспектор?

Тя поклати глава неуверено.

— Бих желала да смятам, че не бих мислила другояче. Но не зная. Наистина не зная.

Гъндалийну кимна и сви рамене.

— Мисля, че никой от нас не ще има възможност да провери това — той отново се размърда и погледна хронометъра.

— Какво има, Б.З.?

— Нищо, мадам — погледна към морето с кареумовско стоическо достойнство. — Трябваше да направя нещо, преди да напуснем града. — Той въздъхна и вдигна книгата си.

11

— Сигурна ли си, че само с тези дрехи на гърба ще можеш да пътуваш чак до Карбънкъл? — Енгенит натисна с дългия си пръст ключалката на вратата на кораба, докато Муун гледаше към пристанището. Те бяха преминали разстоянието от Нейт само за часове, вместо за дни. Краката и трепереха от невероятния факт, че се намира толкова надалеч.

— Какво?... О, добре съм така. Оттук ще замина с някой търговец... в този залив сигурно има стотици търговски кораби!

Залязващите слънца надничаха през облаците и разливаха огън върху водната повърхност. Кораби с всякаква големина пристигаха с приливната вълна. Някои имаха странна форма, която тя не можеше да назове. Някои бяха без мачти. Тя се чудеше дали мачтите им не бяха счупени от буря.

— Знаеш ли, много от корабите на Зимните хора използват двигатели. Голям брой от тях въобще не използват платна. Дали биха те взели на такъв кораб? — неочакваният въпрос на Енгенит я стресна. По време на техния светкавичен полет над морето тя не бе научила много за него освен това, че не обича да говори за себе си. Този директен въпрос относно нейното пътуване ѝ каза повече, отколкото той самият предполагаше.

— Не се страхувам от двигатели. И работата ще бъде същата; има толкова много неща, които човек може да върши на един кораб — Муун се усмихна с надеждата, че казаното от нея е вярно. Тя прекара ръка по студената метална обвивка на въздушния кораб, борейки се с току-що осъзнатата възможност да отиде при Спаркс за по-малко от един ден... Усмивката ѝ помръкна.

— Е, сигурна ли си, че ще намериш кораб, управляван от жени? Някои от Зимните хора са усвоили доста неприятни навици от отрепките на звездното летище.

— Аз не... О-о! — Тя кимна, като си спомни защо баба ѝ я бе предупреждавала да стои далеч от търговските кораби. — Ще се

справя с това. — Макар да беше сигурна, че Енгенит е чужденец, той говореше така, сякаш сънародниците му имаха по-малко значение за него, отколкото Зимните или Летните хора. Тя не го попита защо. Вече не се притесняваше от начумерената му физиономия, но не желаше и да се заблуждава. — Искам да ви благодаря...

Той се намръщи.

— Нямам време за това. И без това вече съм закъснял с половин ден за срещата. Така че...

— Хей, бонбонче, зарежи този старчок и ела да си прекараме хубаво! — един от двамата Зимни хора, които ловяха риба на кея, се доближи до тях и се захили многозначително. Когато се наклони да им отговори нещо хапливо, Муун видя, че изражението на лицето му се промени. Той дръпна другаря си на безопасно разстояние и промърмори нещо на ухото на другия. Двата бързо се отдалечиха, като се обръщаха назад.

— Откъде знаят? — Муун притисна ръце до мушамата си, там, където висеше трилиственикът.

— Какво знаят? — Енгенит все още беше начумерен, а бръчките на лицето му станаха по-дълбоки, докато гледаше как двамата рибари бързо се отдалечават.

— Че съм сибила — тя бръкна в деколтето си и извади окачения на верижка трилиственик.

— Какво си? — той се обърна към нея, сякаш за да се увери лично. После попита припряно: — Защо не ми каза за това?

— Е, аз не... искам да кажа, че...

— Това решава въпроса — той вече не я слушаше. — Ти няма да прекараш нощта тук самичка. С мен не можеш да дойдеш. Елзи ще разбере. — Той я хвана за лакътя и я поведе по паважа към постройките на кея.

— Къде отиваме? Почакайте! — Муун се спъваше след него в безсилен гняв, докато той влизаше в най-близката уличка. Тя видя светлина на върха на един тънък пилон, после видя втори и още много други — огромни свещи без пламък. — Нищо не разбирам — тя понижи тон. — Вярвате ли в богинята?

— Не, но вярвам в теб — той я поведе по тротоара.

— Вие сте чуждоземец!

— Вярно, чуждоземец съм.

— Но аз мислех, че...

— Не ме питай, а върви. Няма нищо чудно в това — той я пусна. Муун продължи да върви с него.

— Тогава не се ли страхувате от мен?

Той поклати глава.

— Само гледай да не паднеш и си одереш коляното, защото ще ми създадеш неприятности. — Тя го погледна глупаво.

Зад тях друг въздушен кораб с отличителните знаци на Хийгемъниската полиция се насочи към пристанищната площадка за кацане. Той обаче не погледна натам и не видя, че този кораб кацна до неговия.

— Къде отиваме? — Муун заобиколи група смеещи се моряци.

— Да видим една приятелка.

— Приятелка? Тя няма ли да е против...

— Това е бизнес, а не удоволствие. Когато отидем там, не забравяй целта, която си си поставила.

Муун сви рамене и пъхна ръце в джобовете на панталоните си. Сега тя може да наблюдава дъха си, тъй като с настъпването на залеза температурата беше паднала. Муун погледна любопитно фасадите на еднокатажните и двуетажни сгради. Тук на едно място имаше повече сгради, отколкото бе виждала някога. С дървена облицовка или хоросанова мазилка те бяха долепени една до друга. Между тях видя някаква временна стена, направена от нещо, което всъщност не беше изсушена глина. Когато минаваха покрай кръчмите, до ушите ѝ достигаше шум и непозната музика.

— Как познаха каква съм, след като ти не можа да познаеш, Енгенит?

— Наричай ме Мироу. Не мисля, че са те познали. Мисля, че те просто са забелязали, че аз съм много по-висок от теб и доста по-трезвен от тях.

Муун почувства как нервите ѝ се отпускат, когато забележа, че никой от минаващите покрай тях не спира очи върху нея прекалено често или прекалено дълго.

Енгенит зави по една странична уличка. Най-последно спряха пред малка, усамотена кръчмичка. През цветното стъкло струеше светлина върху калдъръма. На олющения цветен надпис над вратата можеше да се прочете: „Странноприемница Черните дела“. Той изсумтя.

— Елзи винаги е имала странно чувство за хумор. — Муун видя и втори надпис: „Затворено“, но Енгенит дръпна дръжката. Вратата се отвори и те влязоха.

— Хей, затворено е! — една огромна, дебела жена, която наливаше бира в халба, ги погледна от бара.

— Търся Елзевир — Енгенит отиде на светлото.

— А, така ли? — Жената остави халбата и го погледна. — Предполагам, че това си ти. Защо се забави толкова?

— Проблеми с двигателя. Чака ли ме?

— Все още е в града, ако това имаш предвид. Но тя търси други решения, в случай че ти решиш да не се покажеш. — Хлътналите очи на жената съгледаха Муун. Тя се намръщи.

Енгенит изруга.

— По дяволите, тя знае, че съм сигурен.

— Но тя не знаеше дали не си се забавил за по-дълго, ако разбираш какво искам да кажа. Коя е тази?

— Автостопаджийка. — Муун почувства как Енгенит я тика напред и пристъпи, макар и с нежелание. — Няма да ти създаде никакви неприятности — каза той, пресичайки възмущението на жената. — Нали?

Муун го погледна.

— Аз? — тя поклати глава и се усмихна.

— Веднага излизам да потърся приятелката си. Ти можеш да почакаш тук, докато се върна — той посочи с брада към стаята, пълна с маси. — Тогава може би ще поговорим за Карбънкъл.

— Добре — тя избра една маса близко до огнището, отиде там и седна. Енгенит се отпрати към вратата.

— Нали знаеш къде да я търсиш? — извика след него дебеланата. — Потърси я в клуба.

— Така й ще направя — отговори той и излезе.

Муун остана да чака всред неловко мълчание и намусения поглед на съдържателната. Тя опипваше с пръсти грапавата повърхност на масата. Най-последно жената вдигна рамене и обърса ръце в престилката си. Взе една халба с бира и я сложи на масата. Муун трепна леко, когато жената премести халбата пред нея, а пяната се разплиска върху годишните пръстени на дървото. Тя се отдалечи, без да продума, и започна да върши нещо в една безформена черна кутия

на бара. Започна да лее от средата на някаква песен. Пееше с ритмичен, пронизващ глас, който Муун беше чула на улицата.

Муун трепна, погледна през рамо и видя, че стаята е все така празна. Дори по-празна. Видя как съдържателката слезе по стълбите и донесе още една халба бира. Муун отново погледна към черната кутия. Изведнъж тя видя върху нея един усмихнат образ, пълен със звук, като бъчвичка с бира или чанта с храна. Тя отпи от бирата, преглътна я и се намръщи. Бирата беше от морски водорасли — кисела и лошо сварена. Като остави халбата, Муун свали мушамата си. В огнището самотно парче метал светеше, нагрят до червено като железен прът в огнище на ковач. Тя се извърна, пръстите ѝ несъзнателно изследваха животинските лица по облегалката на стола. Топлината и музиката я погълнаха. Кракът ѝ започна да отмерва такта, в тялото ѝ се пробуди някакъв приятен подтик. Акордите бяха сложни, звукът беше силен и пулсиращ, гласът извисяваше безсмислени трели. Ефектът беше различен от този, който създаваше музиката на Спаркс със своята флейта... но нещо в нея беше непреодолимо, нещо, наподобяващо песента на мястото на избора.

Муун затвори очи. Отпиваше от бирата и докато слушаше музиката — тя винаги слушаше по свой, специален начин — остави ума ѝ да отдели в паметта ѝ онова, което беше лошо, от онова, което беше добро в отношенията ѝ със Спаркс. *Ще говорят за Карбънкъл*, беше казал Енгенит. Тогава ще я заведат ли там? Или той само ще се опита да я разубеди? Никой не ще може да я разубеди... по-скоро тя ще разубеди него. Муун ще използва загрижеността му за нея, за да го накара да я заведе там. Беше сигурна, че ще успее. Утре тя би могла да бъде там Усмихна се.

Вярно ли бе това? Нещо не ѝ даваше спокойствие. *Какво беше объркано?* Енгенит искаше да ѝ помогне. Беше показал това ясно. А тя дори не знаеше защо беше необходима на Спаркс. Представяше си, че е болен или гладен, или безпаричен, че копнее за приятел. Ден, дори час по-рано може би щеше да бъде от голямо значение... Всяка минута мъка или тъга, която можеше да му спести, беше важна, по-важна от всичко друго.

Някакъв шум в дъното на стаята я накара да отвори очи. Погледна към входа и очите ѝ са разшириха от изненада, докато умът ѝ отказваше да възприеме видяното, беше нещо живо, нещо, което се

движеше. Стоеше на два крака като човешко същество, но краката му бяха широки и ципести, движението му беше като на морски водорасли, носени от подводно течение. Сиво-зеленото безполово тяло блестеше като намазано с масло. Беше голо, като се изключи коланът му, на който висяха предмети с неопределена форма; ръцете му завършваха с една дузина пипала, приличащи на камшик. Седефените очи без зеници, втречени в нея, бяха като очи на морски дух.

Муун стана с пресъхнала уста от звуците, които се опитваше да издаде. Тя постави един стол между себе си и кошмарното същество и се хвана за ножа. При това движение съществото издаде някакъв гърлен звук, побягна към вратата и изчезна от погледа ѝ, преди тя да разбере, че наистина е било в стаята.

На негово място стоеше един мъж, когото никога не бе виждала. На възраст беше малко по-голям от нея с перчем от остра руса коса, паднала над едното му око. Бе облечен в рибарска парка, но на светлината в стаята панталоните му имаха светлозелен цвят.

— Недей да правиш това, млада господарке. Забелязах намеренията ти — той протегна ръка и Муун видя, че държи нещо непознато за нея. — А сега полека го хвърли на пода.

Тя измъкна ножа, без да е сигурна в заплахата. Той протегна нетърпеливо ръка и тя хвърли извития си нож. Мъжът пристъпи напред, наведе се и го вдигна.

— Какво искаш? — попита тя и пискливият ѝ глас подсказа колко беше изплашена.

— Хайде, ела тук, Силки — мъжът погледна към вратата и остави въпросът ѝ без отговор. Чу се нечленоразделно съскане. Мъжът се усмихна развеселен. — Да — каза той, — точно толкова ѝ е приятно да се запознае с теб, колкото и на теб да я намериш тук. Ела и я виж по-добре.

Съществото влезе в стаята, този път предпазливо. Муун вкопчи ръце в животинските глави изрязани върху облегалката на стола. Имаше чувството, че съществото е слязло от семейния им герб.

— Аз... аз нямам никакви нари.

Мъжът я погледна равнодушно и се засмя.

— О-о, разбирам. Тогава в момента сме в еднакво положение. Но не поради една и съща причина. Така че само мирувай и нищо лошо няма да ти се случи.

— Крес! Какво по дяволите става тук? — в стаята също толкова неочаквано влезе трети непознат. Муун видя дребна, закръглена жена със синьо-черна кожа и сребърен кок да пляска от изненада ръце. — Скъпи, ти никога няма да можеш да си уредиш среща с едно момиче, ако си с насочен срещу нея парализиращ револвер — каза тя кротко и без да се усмихва, заразглежда Муун откъм гърба.

Този път русият мъж не се засмя.

— Аз не зная какво знае тя, но тя не трябваше да бъде тук, Елзи.

— Очевидно. Коя си ти, момиче? Какво правиш тук? — въпросите изискваха да отговори любезно, но гласът ѝ беше остър.

— Приятел... аз съм приятел на Енгенит Мироу. Вие да не сте Елзефир, с която той има среща? — като видя, че ще последва отговор, Муун пое инициативата. — Той отиде да ви търси. Можех да отида с него... — тя погледна към вратата.

— Не е било необходимо — жената махна с ръка. Мъжът свали револвера и го пхна в джоба си, където бе изчезнал и ножът на Муун. Лицата и на двамата малко се успокоиха. — Ще чакаме заедно. — Приличащото на дух същество изсъска един въпрос, който прозвуча почти като човешка реч. — Силки би желал да знае какво го е забавило.

— Повреда в двигателя — отговори Муун механично. Тя прехвърли тежестта на другия си крак, като продължаваше да държи стола помежду им.

— А-а. Това обяснява нещата. — Муун си мислеше, че нещо в гласа на старата жена не беше съвсем както трябва. — Е, не е необходимо, докато чакаме, да стоим прави, нали? Само като си помисля, и започват да ме болят костите. Седни, скъпи, просто ще поседим до огъня и ще се запознаем, докато чакаме той да се върне. Крес, донеси ни малко бира, моля те.

Муун гледеше уплашено как жената и кошмарното същество се приближиха към масата. Но съществото се сви до огнището на разстояние, което му гарантираше, че няма да бъде ритнато, а тялото му блестеше на светлината от огъня. Плоските му пипала опипваха фигурите по огнището с ритмични, хипнотични движения. Някои от пипалата бяха осакатени, деформирани, със следи от стари рани. Жената взе един стол и седна до Муун дружелюбно усмихната. Тя развърза мушамата си, няколко размера по-голяма, и под нея се показа

семпла дреха с ярък оранжев цвят, като зеления цвят на панталоните на мъжа.

— Ще извините Силки, загдето не дойде при нас на масата. Страхувам се, че не обича много непознати хора.

Муун заобиколи бавно своя стол и седна. Мъжът Се върна с три халби бира и сложи една до огнището. Муун гледаше как съществото погали халбата с неуморните си пипала, вдигна я и я изпи на един дъх. Муун също вдигна халбата си и пи на големи глътки. Мъжът седна от другата ѝ страна и се усмихна.

— Вие май си изпихте всичката бира, млада госпожице.

Старата жена цъкна неодобрително и отпи от бирата си.

— Няма значение. Кажете ни нещо за себе си, скъпа. Ти май не ни каза как се казваш. Аз, разбира се, съм Елзевир, а това е Крес. Онзи там е Силки, делови партньор на покойния ми съпруг. Ние просто не можем да назовем истинското му име. Той е дилип, от Тсие-пун; от друг свят, като нас — добави тя със спокойна увереност. — Ти да не си от колегите на Мироу?

— Аз съм Муун. Аз... — тя замлъкна, доловила тяхното смущение. Все още не беше сигурна в тях, все още не знаеше кое ще бъде по-добре — да излъже или да каже истината. — Аз просто го срещнах. Той бе така добър да ме докара.

— Тогава той те е довел тук, така ли? — Крес се наведе напред и се намръщи. — Просто ей тъй. И какво ти каза?

— Нищо. — Муун се отдръпна от него и се доближи до старата жена. — Всъщност нищо не ме интересува. Аз отивам в Карбънкъл. Той... той каза, че вие ще разберете. — Тя се обърна към Елзевир и срещна нейните строги, с цвят на индиго очи, от които се спускаше паяжина от старчески бръчки.

— Какво ще разберем?

Муун пое дълбоко дъх и измъкна изпод мушамата си трилиственика.

— Това.

Елзевир видимо се стресна. Крес се отдръпна назад. Съществото при огнището изсъска своя въпрос, а Крес отговори:

— Тя е сибилка!

— Е-е... — промърмори Елзевир. Прозвуча почти като въздишка. — Оказана ни е чест. — Тя погледна към останалите и Крес кимна. —

Аз разбирам, че тази половина от Тийумат не е най-доброто място за една сибилка. Такъв си е Мироу, все ще се забърка в нещо. — Изведнъж тя се усмихна — широка, искрена усмивка, в която се виждаше и голяма загриженост. — Не, няма нищо, само дете се чувствам стара и глупава, като те гледам толкова млада и толкова умна.

Муун погледна пръстите си, почукващи по масата.

— Аз съм само инструмент, чрез който Богинята предава своята мъдрост — тя повтори традиционните думи инстинктивно. Те бяха чуждоземци и все пак тяхната реакция, подобно на реакцията на Мироу, изразяваше онова благоговение, което би изпитал един Летен човек. — Аз... аз мислех, че никой чуждоземец не вярва в богинята. Всички казват, че вие сте причина Зимните хора да мразят сибилите.

— Не знаеш ли? — попита Крес подозрително. Той погледна Елзевир, а после извънземното при огнището. — Тя не знае коя е.

— Разбира се, че не знае, Крес. Хедж иска този свят да тъне в технологически мрак, а сибилите са източници на просветление. Но ако човек знаеше как да използва тяхната светлина! — Елзевир отпи от бирата си замислено. — Бихме могли да сътворим на тази земя собствено хилядолетие, собствена златна ера. Знаеш ли, Крес, ние може би сме най-опасните хора, които някога са посещавали тази планета...

Муун свъси вежди.

— Какво имате предвид, като казвате, че не зная какво съм? Аз съм сибилка. Аз мога да отговарям на зададени ми въпроси.

Елзевир кимна.

— Но не правилните. Защо отиваш в Карбънкъл, Муун, щом очакваш да срещнеш там само омраза?

— Аз... аз трябва да намеря там братовчед си.

— Това ли е единствената причина?

— Това е единственото, което има значение за мен — тя погледна трилиственика.

— Тогава той не ти е само роднина, нали?

— Не.

— Любовник? — попита тя съвсем тихо. Муун кимна и преглътна, за да се разтовари от топката, която се бе събрала в гърлото ѝ.

Единственият, когото обичам. Дори никога да не го намеря...

Елзевир протегна вдървената си от старост ръка и я потупа.

— Да, скъпа, зная. Понякога човек намира онзи, заради когото е готов да премине бос през огъня. Чудя се какво е това, което прави един такъв човек различен от другите. — Крес я гледаше втренчено. Тя отмести поглед настрани.

Муун поклати глава. *А какво го прави него различен от мен?*

— Вие от Карбънкъл ли сте? — тя вдигна очи. — Може би сте го виждали. Той е червенокос...

Елзевир поклати глава.

— Не, уви. Не сме от града. Ние просто... — отиваме там временно — тя погледна към вратата, сякаш изведнъж си спомни защо чакаха.

— О-о... Какво имахте предвид, като казахте, че не задавам правилни въпроси?

Вратата на странноприемницата се отвори с такава сила, че се блъсна в стената и отново се върна. Муун погледна към останалите, а въпросът ѝ остана да виси във въздуха.

В тъмнината влязоха две фигури: един строен, средно висок мъж и една висока, яка жена. И двамата бяха чуждоземци. Бяха облечени в дебело униформено облекло, с шлемове на главите. Държаха парализиращи револвери.

— Полиция! — промърмори Крес, почти без да движи устни. Елзевир вдигна ръка до шията си и придърпа; мушамата над оранжевата си рокля. Тя погледна тъмната си кожа и свали ръка.

— Какво е това? — Муун едва се удържа да не подскочи, когато усети, че Силки се долепи до нея. — Кой са тези?

— Такива, които по-добре да не срещаш — отвърна Елзевир спокойно. Тя вдигна халбата си, преди да погледне към натрапниците. — Е, инспектор! Това е много неочаквано. Тази нощ си доста далеч от дома си.

— Дори не и наполовина толкова далеч, колкото сте вие, предполагам — жената пристъпи напред, като се мъчеше да ги разгледа, все още с револвер в ръка.

— Страхувам се, че не разбирам какво искаш да кажеш — в погледа на Елзевир проблесна сдържано възмущение. — Това е приятелска сбирка на почтени граждани на Хийгемъни. Според мен това ваше нахлуване...

— Спести си словоизлиянията, контрабандистке на техника — жената направи многозначителен жест с револвера си. — Засекли са пристигането на кораба ти. На тази планета вие се намирате нелегално. Освен това ви подозирам във внос на контрабанда. Станете всички и сложете ръцете си зад тила.

Муун замръзна на мястото си, а погледът ѝ шареше от Елзевир към Крес, но те гледаха непознатите. Трилиственикът се вряза в дланта ѝ. Тя побърза да го скрие под мушамата си — положението беше доста сериозно.

Жената, в униформените дрехи забеляза движението и пристъпи напред. Когато дойде по-близо, Муун видя, че начумерената ѝ физиономия се превърна в недоумяваща. Мъжът зад нея започна внимателно да се отмества встрани, докато Елзевир и Крес едновременно станаха. Муун почувства как Елзевир я смушка с лакът и се надигна непохватно, а столът проскърца на пода.

— Сега, Силки! — промърмори Елзевир, като бутна назад Муун, докато извънземното се отдалечи от масата и се насочи към вратата, през която бяха дошли двамата. Муун застана до стената срещу комина и когато револверът на полицайката трепна, Крес грабна халбата от масата и я запрати към осветителното тяло, висящо на гредите. В настъпилата тъмнина се посипаха рой електрически искри.

— След него!

— Б.З.! Задръж го!

— Муун, стой настрана! — Елзевир бутна грубо Муун, която се препъна в стола си и падна върху масата. Зад нея се чу шум и писък. В тъмнината тя видя как полицайката скочи да хване Елзевир за мушамата. Муун грабна другата халба и я стовари с всички сили върху ръката на офицерката. Чу се как дъхът ѝ секна от болка. Елзевир се отскубна и подбра пред себе си Муун към изхода. — Никога, никога не удрай полицай, скъпа моя — каза Елзевир, като дишаше тежко. — И все пак, благодаря. А сега бягай!

Муун изскочи през вратата, премина през една силно осветена стая, после през друга врата и изскочи в тъмната уличка.

— Насам! — извика Крес до нея и посочи наляво. — В онази посока няма изход. Елзи?

— Тук — вратата зад тях се затвори с трясък. — Не приказвай за това, отивай при ЛБ!

Сега всички тичаха. Муун хвана ръката на старата жена, за да я подкрепи. Доста напред тя видя извънземното всред златисточервена звездна светлина да изчезва в някаква сянка. Зад тях вратата шумно се отвори и се чу радостен вик. Изведнъж ръката ѝ до китката се вцепени. Обзелият я страх ѝ даде сила да продължи.

Крес спря там, където беше видяла да изчезва извънземното. Тя видя една позлатена от нощта дъсчена ограда, видя как той се промуши в една дупка от разковани летви. Муун го последва, Като дърпаше Елзевир за ръка и едва не падна-върху един куп дърва, струпани от другата страна на оградата.

— Отивайте при ЛБ! — извика Крес, като махаше възбудено с ръка. — Аз ще се промъкна през дупката.

— Насам — Елзевир я дръпна за рамото и я поведе покрай купчини непотребни неща, довлечени от морето и събрани неизвестно защо. Муун тръгна с нея, като се обръщаше към Крес, който се мъчеше да се измъкне от една дупка, хванал се за покрит с бодли шубрак. Тя видя как той излезе, след което някакви плесенявали корабни платна го захриха от погледа ѝ. Елзевир се препъна в нещо и тя протегна ръка да ѝ помогне.

Точно пред тях, отвъд сянката и окъпания със златна светлина двор, тя видя на бунището диск от корозирал метал. От едната страна зееше отворен люк, от който до земята се простираше рампа.

— Какво е това?

— Светилище — отговори Елзевир задъхана. Те достигнаха до рампата и се качиха на нея. Видяха, че там ги чака Силки.

— Включено ли е?

Извънземното се усмихна в знак на потвърждение и-посочи с пипало.

— Тогава връзвайте коланите, заминаваме — Елзевир се наведе напред над някаква преграда като държеше ръка до сърцето си. — Крес? — тя погледна през люка, но видя само вехтории и опушено небе.

Муун се обърна и се показа през люка, за да огледа рампата. Видя Крес да тича към тях. Внезапно той се спъна и падна. Остана за момент легнал, колкото да си поеме дъх. Когато най-после стана приличаше на човек, който тича като във вода — всяка стъпка изискваше огромни усилия.

— Ето го, идва!

Той вдигна крак да се качи на рампата, спря, вдигна поглед нагоре и обгърна с ръце стомаха си, преди да започне да се качва. Зад него Муун видя един от преследвачите да заобикаля купа отрупани платна.

— Крес, побързай!

Въпреки че му извика, той забави ход по средата на рампата, очите му бяха пълни с отчаяние.

— Хайде!

Той поклати глава и се олюля, без да може да пристъпи.

Сега тя видя двамата офицери: видя как единият от тях се прицели и чу другия да крещи: „Дръж го!“

Муун изскочи и затича по рампата, хвана развяващия се ръкав на парката му и го задърпа през люка. Зад тях рампата се прибра като телескоп и вратата със съскане се затвори. От настъпилата разлика в налягането ушите я заболяха. Муун успя да се закрепил, пусна пред себе си Крес и той се хвана за рамката на вътрешната врата. Чувстваше ръката си все още странно парализирана. Погледна я и извика тихо от изненада, когато видя, че е окървавена.

— Крес, ела тук отпред и... — Елзевир спря, като видя как Крес се свлече на колене и падна. Муун видя кървавите петна по якето му и разбра, че кръвта на ръката ѝ беше от него.

— О-о, богове, Крес!

— Какво има? Какво се е случило? — Муун застана на колене до него.

Той протегна окървавената си ръка:

— Не! — Тя видя дръжката на собствения си нож да се подава от джоба му над кървавото петно на якето. — Не го докосвай... ще бликне. — Муун се отдръпна и спусна ръце до тялото си.

— Елзевир? — той погледна покрай нея.

— Крес, как се случи? — Елзевир се наведе непохватно до него и взе главата му в ръце. Зад нея се показа Силки.

Крес се усмихна през зъби.

— Не трябваше да взимам ножа на младата госпожица... паднах на проклетия нож, докато тичах. Сложи ме във фризера, Елзи, бол... боли ме — той се опита да се изправи и застана със стиснати зъби, когато го изправиха на крака.

— Силки, иди на таблото.

Силки вървеше пред тях, докато те преведоха Крес в съседната стая и го сложиха да легне на една кушетка.

— Да сложиш гол ловджийски нож в джоба си! Мило момче, знаеш, че това е адски тъпо — Елзевир целуна пръстите си и ги допря леко над очите му.

— Аз съм астронавт, аз не съм... наемен убиец. Откъде бих могъл да зная? — Той се закашля, в крайчеца на устата му се Появиха капчици кръв и се стекоха по бузата му към ухото.

Елзевир отстъпи назад, когато един полупрозрачен конус се спусна над кушетката и го закри от очите ѝ.

— Спи спокойно — думите прозвучаха като благословия. Тя поклати отрицателно глава, като видя в очите на Муун неизречен въпрос. — Не. Това ще го поддържа жив, докато стигнем там, където може да му се окаже помощ. — Лицето ѝ се промени. — Ако въобще можем да се измъкнем от атмосферата преди онези полицаи да са призовали гнева на небесата. Сложи коланите, скъпа, ускорението може да ти бъде неприятно, за първи път ти е — тя мина покрай нея и седна в една права, тапицирана седалка пред таблото за управление. В другата седалка седеше извънземното, пипалата му бяха провесени над някакви светлини. През дебелото стъкло на широкия илюминатор тя отново видя, този път от друг ъгъл, буницето. Муун се настани на третата седалка и неуверено затегна коланите. Извънземното зададе с гърлен глас някакъв въпрос.

— Е, какво друго ми оставаше? — отговори сопнато Елзевир. — Не можем да я оставим на полицията. Тя е сибила. Пък и не забравяй, че тя ми спаси живота... знаеш какво щяха да ме правят... Старт!

Муун се наведе напред, вслушана в разговора; изведнъж беше дръпната назад от една невидима вълна.

Тя зяпна от изненада и после пак, когато налягането продължи да нараства и да изкарва въздуха от дробовете ѝ. Муун се бореше с него като удавник и почти също толкова безуспешно; отпусна се на ергономичната облегалка с тих хленч на обезвереност. През илюминатора вече не се виждаше буницето и въобще никаква земя, а само звезди. Луната прелетя като камък покрай тях и изчезна. Муун затвори очи. Чувстваше са като засмукана в някакъв кошмарен водовъртеж, черен и бездънен.

Но сред обзелата я паника си спомни за една друга тъмнина — по-плътна, по-абсолютна, от която и да било — черното сърце на трансa. *Трансът...* Това беше като транс. Тя се хвана за това сравнение, почувства сигурност, страхът бавно я напускаше. Муун концентрира вниманието си върху култивираните ритми на духа и тялото, които поддържаха тясната връзка между нейното познание и действителността и увереността ѝ постепенно се възвърна.

Тя отвори очи и видя, че навън все още имаше звезди. Завъртя глава, за да види червените индикаторни светлини до седалката си. Не направи опит да ги докосне. До нея достигна гласът на Елзевир — напрегнат, едва доловим, и отговорите на извънземното. За нея разговорът им беше неразбираем.

„... Проверяваме. Засега не се забелязват никакви следи от преследване. Да се надяваме, че нямат прихващачи... Докато те ги извикат, ние ще се измъкнем... Екраните зелени ли са?“

Силки отговори на своя неразбираем, извънземен език.

„И аз на това се надявам... но бъди готов да промениш мощността“.

(Отговор.)

„Определено енергията намаля. Те търсят такива, които идват отвън, във всеки случай... те не търсят достатъчно отвъд тях... и дано не го направят“.

(Отговор.)

Слабо хихикане.

„Разбира се... Времето изтече!“

Муун отново затвори очи и вече успокоена, престана да обръща внимание на думите. По някакъв начин летяха в тази затворена с метал кабина. Но никак не приличаше на летенето с Енгенит. Чудеше се защо и как, чудеше се дали това не беше нещо като чуждоземен звезден кораб... Изведнъж очите ѝ се отвориха.

— Елзевир?

— Да... Добре ли си, Муун?

— Какво става?... Къде отиваме? — тя почувства как не ѝ достига дъх и отвори уста.

— Ние излизаме... Времето изтече?

(Отговор.)

„От дупката! — кратък смях, изпълнен с триумф. — Прекъсване на енергията... по-добре да запазим онова, което ни е останало за срещата.“

Менгемето на свръхналягането около Муун се отпусна така рязко, както и се беше появило. Тя се протегна. С изчезването на смазващото тегло от тялото си се почувства така, сякаш беше въобще нематериална, като балон, издигащ се от тапицираната седалка и опъващ предпазните колани. Тя погледна тялото си и се вкопчи в коланите.

„О-о, Силки. Вече съм стара за това. Една цивилизована личност не лети по този начин.“

(Отговор.)

„Разбира се, това е въпрос на принципи! Надявам се, ти не смяташ, че бих продължила да върша работата на Т. Дж. само за пари, нали? И, *разбира се*, не заради емоциите, промърмори Елзевир. — Но във всеки случай, други пътувания; повече няма да има. Няма да правим бронзов идол от това, на борда си имаме все още всички богове... А-а, бедния Мируу! Боговете знаят какво му се е случило.“ — Чу се шум от отваряне на резе; Муун видя как иззад облегалото на седалката се подаде посребрената глава на Елзевир. „Но сега никога няма да го направим“. Елзевир се Обърна към нея.

— Муун, ти...

— Не се плаши! — Муун затвори учудените си очи. — Това е присъствието на богинята. Стаята е пълна с Море, затова плуваме... Това е чудо.

Елзевир ѝ се усмихна малко тъжно.

— Не, скъпа моя... Ние сме отвъд обхвата на твоята богиня, отвъд досега на твоя свят. Дотук просто не достига гравитация^[1], която да те притиска надолу. Стани, за да разбереш какво искам да кажа.

Муун откопча несигурно коланите и се тласна нагоре. Елзевир се блъсна в нея и я хвана за крака, преди да се удари в увисналия над тях конус, приличащ на онзи, който защитаваше Крес на кушетката.

— Леко! — Елзевир я притегли до прозореца отпред и посочи надолу. — Под нас лежи кривината на сферата на Тийумат, полупрозрачното синьо, осеяно с бели вълнички срещу стената от звезди.

В сърцето си тя знаеше какво ще види. Но когато отиде до прозореца, гледката надмина всичките ѝ очаквания. Можеше само да промълви:

— Красиво... красиво...

— Почакай да минем през Черната порта и да видиш онова, което се намира от другата страна.

— О-о, да... — В ума ѝ се промъкна тъмното семе на съмнението. Тя отмести очи, обърна глава. — Черната порта? Но нали през нея чуждоземците отиват на други светове... — тя погледна назад и навън, към нейния свят, който лежеше под краката ѝ — толкова огромен и толкова разнообразен, сякаш гледаше морето през лодка със стъклено дъно.

— Не... не, не мога да мина през Портата с вас. Аз трябва да отида в Карбънкъл. Трябва да намеря Спаркс — тя енергично се отблъсна от илюминатора и се хвана за облегалото на седалката на Силки. — Ще ме върнете ли обратно? Можете ли, бихте ли ме свалили на... звездното пристанище?

— Да те върнем обратно? — Елзевир свъси синьо-виолетовите си очи. Тя притисна ръце към устните си. — О-о, Муун, скъпа моя. Страхувам се, че не си разбрала. Виждаш ли, не можем да те върнем долу. Те ще ни проследят, а освен това и енергията ни е малко... Сега няма начин да се върнем обратно. Страхувам се, че когато ти казах за Портата, не ти предложих избор.

---

[1] Гравитация — природна сила или свойство на материята, което се изразява във взаимно притегляне на телата; всемирно привличане. ↑

— Вие ли сте собственик на този летателен апарат? — Джеруша стоеше до летателния апарат на кея, а дъхът ѝ замръзваше в студения нощен въздух. Тя се намръщи на големия мъж, облегал се със същото фалшиво самообладание, което показваха в бара контрабандистите на техника Гъндалийну стоеше до нея и се повдигаше на пръсти със зле прикрито разочарование.

— Аз, тъй като имам всички права да бъда — гласът му хриптеше като при ходене по чакъл. Мъжът енергично жестикулираше пред лицето ѝ; светлината беше слаба, но очевидно той беше чуждоземен. „От Тсие-пун, предположи тя, или може би от Номер Четири.“ — Нима сте изминали целия път от Карбънкъл, за да ми вземете такса за паркиране, инспектор?

Джеруша изкриви лице в гримаса, за да прикрие отвращението си. Тя бе скръстила ръце върху дебелото палто. Отгоре бе положила ударената си ръка. Десният ѝ лакът беше побелял като звезда. От болка ѝ се гадеше и само поради огромния си гняв все още успяваше да се владее. Една стара жена и няколко души некадърници я бяха направили за смях. Измъчваше я съмнението, че сама си бе виновна за това. По дяволите! Тя беше длъжна да прилага закона, а не да го променя, както на нея ѝ харесва. Добре, че този поне не успя да избяга.

— Не, гражданино Енгенит, ние дойдохме да те хванем на местопрестъплението и сега няма да можеш да отречеш, че се занимаваш с контрабанда на стоки под ембарго.

На лицето му бе изписана едновременно и изненада, и възмущение.

Богове, какво не бих дала да ги видя поне веднъж да вдигнат ръце и да кажат: „Признаваме!“

— Бих желал да зная въз основа на какви доказателства ме обвинявате. Вие не ще намерите...

— Зная. Ти не успя да извършиш сделката, нямаше време. Но си бил видян в компанията на чуждоземните, които ни се изплъзнаха.

— За какви чуждоземци говорите?

Беше почти готова да повярва, че наистина не знае.

— Жена на възраст около седемнайсет стандартни години с бяла коса и кожа на лицето.

— Тя не е контрабандистка! — Енгенит се отмести от колата разгневен.

— Беше с тях, когато отидохме да ги арестуваме — обади се Гъндалийну. — Удари инспектора и избяга с останалите.

— Тя е Лятно момиче от Уиндуърд. Казва се Муун Даунтрейдър. Докарах я и я оставих в странноприемницата, защото... — той млъкна. Джеруша се зачуди какво се страхуваше да каже. — Тя не знае нищо за това.

— Тогава защо им помогна да избягат?

— Какво, по дяволите, бихте направили вие, ако току-що бяхте пристигнали от Лятното царство и към вас се спуснат двама с извадени парализиращи револвери? — Възбуден, той направи две крачки. — В името на хилядите богове, бихте ли имали време за размисъл, ако бяхте на нейно място?

Джеруша направи гримаса, а после се помъчи да се усмихне.

— Можеш да разгледаш нещата и обратно — не можеше да разбере защо той защитава момичето. *Дали пък не му е любовница?*

— Според вас всички са избягали, така ли?

Гъндалийну кисело се засмя.

— За човек, който нищо не знае, проявяваш адски интерес към станалото тази нощ.

Енгенит не му обърна внимание и продължи да очаква отговор.

— Избягаха всички. Техният кораб напусна Тийумат безпрепятствено — Джеруша видя как лицето му промени изражението си, но това не беше облекчение.

— Всичките? Искате да кажете, че тя е заминала с тях? — думите прозвучаха така, сякаш устата му се бе вдървила.

— Точно така — тя кимна и притисна здравата си ръка върху болния лакът, за да намали болката. — Взеха я със себе си. Да не би да искаш да ни убедиш, че е била случаен наблюдател, местен човек?

Енгенит се обърна и удари с юмрук предното стъкло на машината.

— Грешката е моя...

И моя. Ако я бяхме хванали, всичко щеше да е наред. Така става, когато се опитвате да нарушавате законите. Джеруша тихо изруга.

— Каква ти беше тя, гражданино Енгенит? — попита Гъндалийну. — Изглежда не е случаен непознат.

— Тя е сибила — той отново ги погледна. — Сега, и да ви кажа, е без значение.

Джеруша вдигна учудено вежди.

— Сибила? — Студеният вятър от залива я ухапа с остри зъби. — Нима... това трябва да има някакво значение за нас?

— Хайде сега, инспектор, не се правете на наивна — отговори хладно Енгенит.

— Ние се подчиняваме на закона, прилагаме закона — *лъжец*, — а законът защитава сибилите, дори на Тийумат.

— Така както защитава и нимфите ли? Така както защитава този свят От прогреса ли?

Тя видя как Гъндалийну настръхна като ловец, подушил плячката.

— От колко време живееш на това отдалечено място, гражданино Енгенит?

— През целия си живот — отговори той с нескривана гордост. — Тук по-рано е живял баща ми, тук е живял неговият баща... Това е моето родно място.

— И не ти харесва начина, по който управляваме това място? — Въпросът на Гъндалийну беше явно предизвикателство.

— Никак не ми харесва! Вие се опитвате да лишите този свят от неговото бъдеще, вие позволявате на Старбък да ви прави на маймуни и да избива невинни същества срещу благодарността на шепа вышливи с пари негодници, които искат да живеят вечно. Вие се подигравате със закона и с правосъдието...

— Ти също, гражданино Енгенит — Гъндалийну пристъпи напред. Джеруша разбра какво се върти в главата му. — Инспектор, струва ми се, че този мъж е замесен в по-сериозни престъпления от обикновена контрабанда. Мисля, че трябва да го закараме в града...

— И в какво да го обвиним? За глупаво и арогантно държане? — тя поклати глава. — Нямаме доказателства, с които да потвърдим това.

— Но той... — Гъндалийну размаха ръце и неволно докосна болната ѝ ръка.

— По дяволите, сержант, казах, че ще го пуснем! — Пред очите ѝ от болка проблеснаха звезди и тя не можа да види учуденото му лице. Като примигна, обърна глава към Енгенит: — Но това не означава, че напълно те оневинявам, Енгенит. Твоето присъствие тук и твоето отношение са достатъчно основание да отменя разрешителното ти да ремонтираш машината. Аз я конфискувам. Ще я закараме в града — по лицето ѝ пропълзя капчица пот, пареща от студа.

— Нямате право! — Енгенит се отмести от вратата на летателния апарат и се наведе към нея. — Аз съм гражданин на Хийгемъни...

— И си задължен да ми се подчиняваш — тя повдигна глава и го погледна. — Та си гражданин на Тийумат по своя воля. Щом си избрал да живееш тук, трябва да спазваш законите.

— И според тези закони как трябва да експлоатирам плантацията си?

— Както всеки друг Зимен човек. Можеш да използваш кораб, да сключваш сделки с търговците. Ще преживяваш съвсем добре, ако наистина това е целта, поради която си създал тази плантация... А може би предпочиташ да дойдеш с нас в Карбънкъл и да претърсим плантацията ти с електронна апаратура за контрабанда? — тя разбираше, че той едва се владее и беше доволна.

— Добре. Вземете апарата. Само ми позволете да си взема нещата от него.

— Няма да е необходимо.

Той отново я погледна.

— Ще те закарам до плантацията ти, преди да закарам машината в Карбънкъл... Б.З., ще закараш ли патрулната кола обратно.

Гъндалийну кимна. Тя видя как част от разочарованието му изчезна.

— Заедно ли ще пътуваме, инспектор?

— Не. Мисля, че гражданинът Енгенит няма да направи някоя глупост. Няма да ме удари, както би сторил някой глупак.

Енгенит издаде звук, който не приличаше много на смях.

— Вие също можете да тръгвате — тя посочи с глава патрулната кола. *Ще бъде дълго пътуване.*

— Да, мадам. Ще се видим в Карбънкъл — Гъндалийну отдаде чест и се отдалечи.

Джеруша го видя да се качва в патрулния летателен апарат, видя как той се отдели от каменната тераса и напусна кея. Небето пак се беше заоблачило. Тя потрепери още по-силно. *Добре, че Карбънкъл имаше централно отопление...* Изведнъж закопня за топлия, изпълнен с аромати полъх, за безкрайния летен следобед от детството ѝ в Ню Хейвън.

— Е, гражданино Енгенит...

Енгенит се пресегна и хвана внимателно, но здраво болната ѝ ръка. Тя ахна от изненада и настръхна от някаква неочаквана тревога.

— Ох!

Той направи с другата си ръка предупредителен жест, а после я пусна и каза:

— Исках просто да съм сигурен. Лятното момиче ви е наранило, инспектор. Може би ще бъде по-добре, ако ми разрешите да прегледам раната.

— Дребна работа. Влизай вътре — тя отмести поглед от него и стисна зъби.

Той вдигна рамене.

— Щом искате, останете си мъченик. Но това няма да ме впечатли. Както казахте, аз не съм глупак.

Тя се обърна към него.

— Предпочитам да почакам и да отида на лекар в звездното летище.

— Аз съм дипломиран лекар — той се обърна и натисна една дръжка отстрани на летателния апарат. Отвори се една секция, но поради оскъдната светлина тя не можа да види какво има вътре. Той извади една тъмна чанта, постави я на земята и я отвори. — Разбира се — той погледна с язвителна усмивка, — вероятно ще отбележите, че съм ветеринарен лекар. Но средствата за диагностика са същите, каквито се използват и в хуманитарната медицина.

Тя леко се намръщи в недоумение, но му позволи да прекара скенера по ръката ѝ.

— Хм — той пусна ръката ѝ. — Счупена лъчева кост. Ще я шинирам временно и ще ви дам нещо успокояващо.

Тя стоеше мълчаливо, докато Енгенит прикрепваше шината и я бинтоваше около ръката ѝ. Той притисна една малка гъбичка към

дланта на ръката ѝ. Джеруша почувства как блаженото изтръпване угаси огъня в ръката ѝ и въздъхна.

— Благодаря ти! — Изведнъж се зачуди дали не я смята за наивна. — Знаеш, нали, че това няма да промени намерението ми, Енгенит?

Той затвори секцията и отвърна:

— Не съм и очаквал. Аз се чувствам виновен за нараняването ви, а това не ми харесва. Освен това — той отново я погледна — мисля, че съм ви малко задължен.

— Какво имаш предвид?

— Да ми предложите да избира по-малката от двете злини. Ако бяхте ме предали на вашия престараващ се сержант, мисля, че щях да бъда депортиран.

Тя леко се усмихна.

— Не, ако не се опитваш да скриеш нещо.

— Кой всъщност измежду нас има какво да скрие, инспектор Палу Тийон? — Той отвори вратата на летателния апарат и я погледна с лукава усмивка. — Да не би вие?

Тя заобиколи машината, почака го да отключи далечната врата и внимателно се настани.

— Във всеки случай, ти си последният човек, на когото ще кажа, Енгенит — тя закопча с една ръка предпазните колани.

Той не каза нищо и все така усмихнат, завъртя стартерния ключ. Изведнъж тя почувства, че той няма да бъде последният.

— ... Така че неговото присъствие там ни дава основание да смятаме, че той е попречил на лова на нимфи. Аз обаче лично конфискувах неговия летателен апарат. Мисля, че без него той повече няма да създава проблеми на вашите ловци.

Еъриенрод опря глава на ухаещата на цветя възглавница, която я предпазваше от студената облегалка на трона. Тя слушаше доклада на инспекторката с много по-голям интерес, отколкото показваше. Разбра смисъла на погледа, отправен от Джеруша към Старбък в края на доклада, и повече почувства, отколкото видя неговата реакция. Само за да удовлетвори каприза му, тя отпрати грубиянина, който преди време беше помощник на Палу Тийон. Неговото образно описание на онова което би направил с жената, ако му бе паднала в ръцете, ѝ достави удоволствие. Тя не проявяваше никакъв интерес към миналото на Старбък, но понякога то нахълтваше в настоящето но доста неприятен начин... макар че той вече с нищо не можеше да я изненада.

— Кой е този човек, инспектор? Защо не го арестува, ако сте сигурна, че е виновен? — гласът ѝ беше остър, изискваше да се разкрие тайната около залива Шотоува.

— Нямам достатъчно доказателства — отговори Палу Тийон ритуално като след продължителна репетиция. — Тъй като е чуждоземец, в този случай той е под юрисдикцията на Хийгемъни, ваше величество. Така че неговата самоличност няма да ни е от полза. — Изразът на лицето ѝ стана още по-непреклонен.

— Разбира се, инспектор. — *Съвсем лесно мога да разбера кой е този чуждоземец.* — Тя погледна надолу към основата на подиума, към лъщящата глава на Старбък, който стоеше неспокоен. При пристигането на инспекторката тя беше отпратила бърборещата тълпа сановници и по същите тайни съображения беше наредила момчето да остане. Палу Тийон го гледаше с нескривана изненада. Еъриенрод почувства как тялото на Спаркс се изпъна от гордост, когато Палу

Тийон леко наведе глава в знак на признание за новото му положение. — Видя ли Лятното момиче, което е докарал този твой чуждоземец?

Палу Тийон видимо трепна. Тя не беше споменавала момичето.

— Да... видях го, ваше величество — лявата ѝ ръка несъзнателно докосна гипсовата отливка върху дясната. — Но то не остана за разпит. Избяга с контрабандистите. Те... както знаете, ни се изплъзнаха — тя сведе очи, — напуснаха планетата и я отведоха със себе си.

— Не! — Еъриенрод се наклони напред. Думата се изплъзна от устата ѝ, преди тя да може да я спре. *Отишла си, отишла си...* Тя разтвори юмруци и се облегна отново назад, почувствала върху лицето си три чифта очи. Кафявите, дълбоки очи на инспекторката се свиха в предположения. Еъриенрод разбра, че тя може би беше забелязала поразителната прилика. Но Палу Тийон отново сведе очи; сякаш не можеше да проследи подозрението до логичния му завършек. — Знаеш ли името на момичето? Нямам никакви основания да предполагам, че е била... роднина — *нека Палу Тийон прави каквито си иска изводи.*

— Името ѝ е Муун Даунтрейдър, ваше величество.

Този път тя бе подготвена и контролираше реакцията си, но почувства как някакво странно чувство я прободеше. И все пак то бе нищо в сравнение с онова, което усети момчето, което като чу името, изпусна флейтата си. Тя безшумно се изтърколи от подиума в краката на Палу Тийон и в залата настана абсолютна тишина. Палу Тийон изгледа продължително момчето, после вдигна глава.

— Съжалявам за станалото, ваше величество.

— Като каза това, тя погледна отново момчето, сякаш беше разбрала, че между тях има нещо. — Аз... не очаквах да стане така.

Не дори и наполовина, колкото аз съжалявам. — Еъриенрод натисна с палец един пръстен. — *Но ти ще съжаляваш два пъти повече.*

— Свободна си, инспектор.

Палу Тийон отдаде чест и забърза към Залата на Ветровете, а късата ѝ червена пелерина се вееше след нея. Еъриенрод стисна юмруци и се затресе в безсилен гняв. Спаркс, вдигнал флейтата си, стоеше смутен и объркан.

— Ваше величество, аз... мога ли да си вървя... Той сведе зелените си очи. Гласът му едва се чуваше.

— Да, върви си. Когато ми потрябваш, ще те повикам.

Той се поклони и слезе от подиума. Еъриенрод гледаше след него. Червената му коса се открояваше върху снежнобелия килим като петно от кръв: едно наранено същество, което търсеше къде да се скрие, наранено, изоставено, уязвимо... красиво.

Откакто момчето бе дошло, в нея се разбуди нещо отдавна заспало. Едно освежаващо, обновяващо желание... Но не желание, каквото тя изпитваше към Старбък, или такова, каквото бе изпитвала и все още изпитваше към стотината други минали и настоящи любовници — гладът на плътта, жаждата за власт. Когато гледаше Спаркс, тя изпитваше болезнено желание да има до себе си в леглото това гъвкаво, младо тяло, копнееше да го докосне и да го чувства до себе си. Но когато погледна към него видя лицето му, искреното му учудване, неговата неподправена благодарност... неща, които се бе научила да презира у другите и да отрича у себе си през дългото царуване на Зимата. Той беше любовник на Муун — нейното второ аз, дъщеря на нейния ум — полумъж, полумомче. Присъствието му раздуха жаравата на отдавна отминалите й момичешки години и в хладните покои на нейната душа повея топлина.

Но той не реагира, когато тя деликатно му подсказа, че го желае. Отдръпна се мънкащ и изплашен, скри се зад стената на дадената дума на нейното друго аз. Там Остана той, неподатлив на изкушението, непоклатим като скала, а нейното разочарование лумна като огън. Но сега, сега, когато и за двамата бъдещето беше безвъзвратно пропаднало... Как желаше той да се обърне, да я погледне поне веднъж!

Спаркс спря — една самотна фигура върху снежния простор. Обърна се. Когато тя го погледна, на лицето му се появи израз на хванато в капан животно, а в ума й проблесна мисълта: „И двамата я загубихме...“

Най-после той отново пое по спиралната стълба, която водеше към по-горните етажи.

— Сега, когато изпусна рибката, може би отново ще хвърлиш въдицата.

Тя погледна към Старбък, чувствайки в гласа му неизменната завист, когато говореше по адрес на момчето.

— Отърви се от този Летен човек, това хилаво същество с неговата проклетата свирка, Еъриенрод. Само като го видя или пък чуя свирнята му, и ми се повдига. Изхвърли го на улицата, откъдето го взе, преди аз...

— Преди ти какво, Старбък? Ти, какво, да не би да искаш да ме командваш? — тя се наведе към него и повдигна скиптъра си.

Той се отдръпна леко и сведе очи.

— Не. Само те моля, Еъриенрод, отърви се от него. Не ти е потребен, сега, когато момичето...

Тя рязко прехвърли скиптъра в другата си ръка, която почиваше върху облегалката на трона. Еъриенрод леко изстена от неочаквана пронизваща болка.

— Казах ти никога да не говориш за това — тя сложи ръка на очите си, за да не го гледа. Беше загубила играта. Беше ѝ се изплъзнала! Планът ѝ, бъдещето ѝ, всичко беше пропаднало. Беше посяла девет семена, от тях беше израснало и разцъфтяло едно съвършено цвете... и сега това едно се бе изгубило. И то само поради некомпетентната намеса на същите чуждоземци, от чиято тирания тя се надяваше да се освободи. Ако знаеха какво планираше, не биха могли по-съвършено да провалят плановете ѝ. И сега... какво щеше да прави сега? Би започнала отново, с нов план, по-сигурен, по-неуязвим... и с това потенциално по-опасен за собственото ѝ положение. Но ще е необходимо време за проучване на възможностите...

Междувременно тя би могла да отмъсти на виновните за този провал. Да, би могла.

— Лускед бих желала той да ми плати, искам полицията да пострада. Искам да му създам проблеми, да се отърва от него.

— Вие искате шефът на полицията да бъде убит за това? — В гласа на Старбък прозвуча лека изненада.

— Не — тя поклати глава и завъртя пръстените на ръката си. — Това е много малко. Искам да бъде съсипан, да бъде напълно унижен, да изгуби всичко: положение, уважение на приятели, самоуважение, да бъде понижен в звание. Ти познаваш хората, които могат да уредят всичко това... Иди в Лабиринта и го уреди.

Очите на Старбък заблестяха в отворите на маската с нескривано любопитство.

— Защо, Еъриенрод? Защо е всичко това? Толкова ли е важно за теб това Лятно зверче, което ти дори никога не си виждала? Първо използва момчето, за да я докараш тук; сега пък това, защото си е отишла... Какво значение, в името на седемте кръга на ада, има тя за теб?

— За мен тя е от голямо значение... — Еъриенрод пое дълбоко дъх — нещо, което, дори и да искам сега, не бих могла да ти обясня. — Тя му беше описала плана си само в основни линии, без подробности, когато неговата ревност към момчето бе станала невъобразима. Когато бе сигурен, че нейният интерес към други любовници е престорен, той бе доволен. Но Спаркс беше нещо повече и тя беше сигурна, че той също разбира това. Еъриенрод не харесваше собственическото отношение на Старбък, но подобно на другите му слабости тази също можеше да се използва. Затова именно му разказа за съществуването на момичето, но не и причината за неговото съществуване... — Тъй като тя е напуснала нашия свят, няма защо да знаеш каква бе тя. Забрави за нея. Както и аз трябва...

— А момчето? — запита той възмутен.

— Забрави и за него, ако от това ще се чувстваш по-добре. — Еъриенрод видя, че той се намръщи. *Колкото повече бягаши, толкова повече си преследван.* Тя си мислеше за Старбък. — Съсредоточи се върху Лускед и това ще ме накара да се чувствам много, много по-добре. — Еъриенрод се пресегна и леко докосна рамото му.

Той кимна, успокоен от нейния допир.

— Ами Палу Тийон? Тя е допуснала контрабандистите да се измъкнат от планетата. Искате ли да... да организирам и за нея нещо?

— Не — тя погледна към Залата на Ветровете. — За нея имам други планове. Тя също ще си плати... повярвай ми, ще си плати. Сега върви. Искам това да стане скоро.

Той се поклонил и напуснал залата. Еъриенрод седеше сама сред огромната бяла тишина.

Спаркс лежеше с разперени ръце и крака на леглото в стаята на частния си апартамент и опипваше с пръсти филизите на една извънземна лоза, майсторски изрязана върху лицевата дъска на кревата. *Отишла си е. Тя си е отишла...*, повтаряше си той. Нямахше сили да повярва... да реагира, да се движи, да чувства. Как би могла да си отиде... да си отиде безвъзвратно от неговия свят, сякаш е умрял? Не, Муун не би могла да стори това. Тя бе дала дума да бъде вечно негова...

Муун бе нарушила дадената дума и бе станала сибила. Защо? Защо бе постъпила така с него? И защо сега постъпи по този начин? Защото бе повярвала, че той никога няма да се върне? Защо той не се върна в Нейт преди една година? Ако беше там, когато тя се завърна вкъщи, тогава това нямаше да се случи.

Но той не се бе върнал. Първо, защото всичко се бе объркало, а после, защото всичко се оправя, след като кралицата го откри. Във всеки случай Нейт и целият Летен свят сега изглеждаха така далечни и сиви, като стена от мъгла. Единствената реалност беше калейдоскопът от образи на града, който заливаше всичките му сетива, и съзнанието, че вече никога не ще се задоволи с ограничения свят от острови и море. Морето... Морето за хората от града вече не бе нищо друго освен воден слой върху едно каменно кълбо. Те проклинаха хилядите богове и рядко им се молеха — а отговорите, които наистина търсеха, получаваха от машини.

На масата в съседната стая той имаше контакт за включване към една от тези машини Спаркс бе изпълнил невероятно голямото пространство, дадено му от кралицата, с машини, които приказваха, пееха и дори слушаха; правеха снимки и показваха снимки, които му показваха разстоянието до най-близките звезди. Понякога се опитваше да ги разглоби, но те се разпадаха на прах в ръцете му или се оказваха празни и съдържаха само няколко метални люспици омотани с жици и следи от насекоми по тях. Но кралицата го поощряваше в тази му

дейност, позволяваше му да изследва техническата апаратура на двореца. Дори го изпращаше в многобройните магазини на Лабиринта да си достави още.

Той все още се чудеше защо го бе избрала и защо го бе възнаградила така богато за малкото, което ѝ предлагаше. Но постепенно привикна Вече не му правеше впечатление начина, по който кралицата го наблюдаваше, докато свири — с напрежение, което нямаше нищо общо с музиката. Това правеше пръстите му несигурни, а той имаше чувството, че стои гол пред нея. А по-късно дойдоха сякаш случайно промълвени думи, целувки, „случайни“ срещи на усамотени места... Тя приличаше толкова много на Муун, че му беше трудно да свали очи от нея, трудно му бе да отбягва нейния поглед, да не отговоря на нейните вълнения и желаниа.

Но тя не беше Муун, тя беше вечно младата Зимна кралица и когато наблюдаваше отношението ѝ към чуждоземци и царедворци, все повече разбираше истината. В нея имаше качества, които липсваха на Муун — мъдрост, пресметливост, опит, който се криеше зад многозначителната ѝ усмивка. А имаше и качества, които Муун никога нямаше да притежава — качества, които му беше трудно да назове... като безименните нещица, които съставяха Муун и които той никога не видя у Еъриенрод. И тя никога няма да остави трайни спомени в паметта му, никога няма да стане човекът, с когото да споделя всичко.

И все пак те толкова много си приличаха... Не в края на краищата Еъриенрод стана реалност, а Муун — само далечен спомен. И това го плашеше. Сега въжето, с което бе свързан към Лятната половина на живота си бе прерязано — Муун бе заминала. Вече нямаше причина да се връща в собствения си дом... Те никога нямаше да разpletат възела, в който беше оплетено бъдещето им. Той вече никога няма да види Муун, никога вече няма да лежи до нея, както бе лежал първия път на рогозката до огнището, докато навън вятърът тракаше и виеше в среднощната тъмнина отвъд стените на стаичката, а баба им спеше спокойно в съседната стая... Очите му се замъглиха от сълзи; той се обърна настрани и зарови глава в меката възглавница.

Спаркс не чу, а по-скоро усети, че някой влезе в стаята. Вратата леко се отвори и затвори; в стаята повя хлад. Изправи се, избърса очите си и се надигна да стане, когато видя кралицата.

Еъриенрод сложи ръка на рамото му и нежно го върна обратно на леглото.

— Не. Тази вечер не сме поданик и кралица, а двама обикновени хора, загубили някого, когото обичат. — Тя седна до него; дългата широка рокля разкри голото ѝ рамо. Беше облечена почти скромно, без скъпоценни камъни, но с огърлица от листа от кован метал, нанизани на сребърен конец с възли.

Той отново избърса лицето си, опитвайки се да надвие смущението си.

— Аз... аз не разбирам... ваше величество. Откъде знаете за Муун? За отношенията ни с Муун?

— След всичкото това време, прекарано тук, продължаваш да ме питаш откъде зная някои неща? — тя се усмихна.

Той погледна надолу и погали колената ѝ.

— Но... защо точно ние? От всички на света... ние бяхме просто Летни хора.

— Досега поне малко не се ли досети, Спаркс? Погледни ме. — Той отново вдигна поглед към нея. — Аз ти приличам на някого... на Муун, нали? — Той кимна. — Ти мислеше, че не разбирам — тя докосна ръката му. — Но аз разбрах: зная, че това... те тревожи. Тя е моя родственичка, плът от плътта ми и кръв от кръвта ми, по-близо до мен, отколкото някога е била до теб.

— Вие да не сте... — той се запита каква ли е връзката между тях, за да си приличат толкова много във всичко. — Леля на Муун? Нейният баща...

Тя поклати глава. По шията ѝ се разпиля кичур коса.

— Муун няма баща... повече. И тя вече не е при нас, при теб и мен. Аз дори никога не съм имала възможността да я срещна, но тя беше толкова важна и толкова ценна за мен, колкото и за теб. Може би дори и повече. На времето се надявах, че тя ще дойде с нас тук, в града. — Тя отмести очи от него и се загледа в богато украсената, отрупана с вещи маса до стената.

— Тя нямаше да дойде — гласът му прозвуча глухо. — Не, след като бе станала сибила.

— Така ли мислиш? Дори и заради теб? — ръката ѝ все още лежеше съчувствено на рамото му.

Той въздъхна.

— За нея аз не бях толкова от значение, колкото избирането ѝ за сибила. Защо обаче не ми казахте... за нея, за теб и... за нас? — някак неусетно той вече не разговаряше с кралицата, а с човек, който добре разбира загубата му.

— Щях да ти кажа. Пък и нали сега ти казвам. Искях по-напред да разбера що за любовник... моята сродничка си е избрала. Искях първо да те опозная. И трябва да ти кажа, че много одобрявам нейния избор — ръката ѝ отново стисна леко рамото му. Тя отметна раздражено кичура коса, но на лицето ѝ падна друг, по-голям. Никога не я бе виждал такава — уморена, смутена и разочарована. Толкова много земна, толкова много приличаща на него... и на Муун.

— Сега никога няма да опозная Муун, Спаркс. Само ти ще можеш да ми разказваш за нея, да ми напомняш за нея. Разкажи ми за нея онова, което си спомнящ най-ясно, чувстваш най-дълбоко. Какви неща обичаше тя... какво ти обичаше в нея? Каж ми, колко я обичаше?...

Споменът за нощта край камината и воят на вятъра отвън отново се върнаха при него заедно с хиляди други спомени за Муун: деца, хванали се за ръце, се въртят на колело на блестящия пясък; загърнато в шал момиче, тегли заедно с него мрежа, пълна със златисти рибки по заледената палуба; и отново любимата, шепнеща нежни думи, които стоплят сърцето му.

— Не мога. Не мога да ти разказвам за нея... — гласът му секна. — Не, щом е заминала.

— Заминала е, Спаркс — Еъриенрод свали диадемата си, разтърси глава и косата ѝ се разля като водопад по раменете ѝ, по гърба ѝ, по цветовете на семплата ѝ рокля. — Но ти не си я загубил. Не, ако не искаш това — тя се наведе напред. — Ние много си приличаме, нали... тя и аз?

Той я гледаше през водопада от коса с цвят на слонова кост, с тяло като на момиче и рокля, опъната върху малките, твърди гърди... устните, очите с цвят на ахат, задаващи безмълвен въпрос, лицето, отговарящо: *Да*.

— Нека вечно бъда твоята Муун — пръстите ѝ вдигнаха кичур огненочервена коса с познат до болка жест. Той почувства как кръвта тупти в слепоочията му. Вътре в главата си чу гласа на Морето, но дали то го благославяше или проклинаше, той не разбра, нито пък вече се

интересуваше. Беше целият в огън и дори морето не беше в състояние да угаси пламъците. Той се пресегна, за първи път я докосна, плъзна ръката си по голото ѝ рамо до хладната извивка на лакътя.

Тя се изви жадно в неговите прегръдки, притегли го на леглото до себе си, като насочваше ръцете му.

— Покажи ми колко много я обичаше...

Спаркс лежеше със затворени очи и поглъщаше сигналите, които изпращаше в мозъка му умореното му тяло. Той вдъхна топлото ухание на мускус, носещо се от Еъриенрод, почувства натиска на тялото ѝ до себе си. В нея нямаше мирис на море; вместо това се усещаше аромата на вносни парфюми. И въпреки това той почувства в нея присъствието на Морето: тя, която беше възплъщение на богинята — обвита в пяна, от косата ѝ излитаха морски птици, с устни като изгрыващо слънце... Бе го чакала столетия. Той слушаше ритъма на тихото ѝ дишане; отвори очи и погледна лицето ѝ. Очите ѝ бяха затворени, усмихваше се в съня си. Тя можеше да бъде дори онази, чието име бе назвал в момента, когато изгуби контрол...

Сепна се от учудване, когато отново осъзна, че до него лежи Зимната кралица. Цялото му съществуване се изпълни с нежност. Копнееше да ѝ даде любов, вярност — живот, който бе обещал на нейното изгубено аз.

— Еъриенрод... — шепнеше той чуждото име в ухото ѝ. — Еъриенрод, искам да бъда единственият.

Тя отвори очи и го погледна с нежно неодобрение.

— Не. Не, любов моя.

— Защо не? — той хвана ръцете ѝ ревниво. — За Муун аз бях единствен. Нека бъда единствен и за теб. Нека да не бъда поредната рибка в мрежата ти. Не искам да те делия със стотина други.

— Ти трябва да ме делиш, Спаркс. Аз съм кралицата, силата. Никой не ме ограничава, никой не ме командва... аз няма да позволя това, защото то ще отслаби моята власт. Никога няма да има само един — мъж или жена. Защото аз съм Единствената. И аз никога няма да бъда поредната, както си ти... — тя го целуна нежно по челото,

пръстите ѝ се плъзнаха по чуждоземния медал на гърдите му. — Мое звездно дете!

Той потрепери.

— Какво има?

— Тя ме наричаше така — Спаркс се надигна на лакът и погледна към нея. Лежеше усмихната, извън времето. — Ако не мога да бъда само аз, то поне искам да бъда единственият, който е от значение. — Той си представи присмехулната фигура, облечена в черно, изправена винаги отдясно на кралицата, която го дразнеше и му се подиграваше със злобно задоволство винаги, когато бяха сами. — Ще извикам Старбък на дуел.

— Старбък? — Еъриенрод замига изненадана, преди да започне да се смее. — Любов моя, ти си много отскоро тук, за да можеш да разбереш какво приказваш... и си много млад и жизнен, за да захвърлиш всичко. Защото това ще стане, ако извикаш Старбък на дуел. Поласкана съм от жеста, но ти забранявам. Повярвай ми, като ти казвам, че не изпитвам никакви чувства към него. От първия Фестивал, когато сложих маската на Зимна кралица... толкова отдавна... — очите ѝ се промениха, тя вече не го виждаше — не е имало никой в леглото ми или в живота ми, който да ме е накарал да мечтая за времето, когато бях само Еъриенрод и да живея в един, макар и ограничен, но свободен свят. Ти ме накара да мечтая за изгубената невинност... ти ме накара да мечтая — тя се усмихна отново, почти учудено. — Не е необходимо нищо да правиш или да бъдеш, за да те обичам и да те пазя от беди. Старбък ще те убие, дори и с голи ръце. И освен това Старбък може да бъде само чуждоземец. Той трябва да познава и да има контакт с хората от неговия народ, за да може да ми помага да ги държим под контрол.

— Аз съм чуждоземец — Спаркс свали медала от врата си и го вдигна пред очите ѝ. — Но аз познавам и този свят, аз съм част от него и го мразя не по-малко от теб. Аз гледах и слушах; зная достатъчно и за двореца, и за града, и за начина, по който чуждоземните го експлоатират. А ти ще ме научиш на всичко, което не зная... — той се усмихна. Това беше усмивка, която Муун не би могла да разбере. — И аз искам да зная едно нещо, необходимо ми е наистина да зная как да извикам Старбък на дуел и да го победея — той млъкна усмихнат.

Еъриенрод мълчаливо го изучаваше. Тя се опитваше да прецени неговия ръст и тегло. Стори му се, че по лицето ѝ премина сянка, преди тя да кимне.

— Извикай го на дуел, щом толкова настояваш. Но ако те победи, ще те кръстя суетен малък самохвалко и ще се любя с него върху твоя гроб — тя сграбчи объркания Старбък и го намести върху себе си.

— Няма да ме победи — той отново жадно затърси устните ѝ. — И ако не мога да бъда твоят единствен любовник, аз ще бъда най-добрият.

Беше сутрин. Старбък се приготвяше бавно и старателно в най-вътрешната стая на апартамента си. С всеки измерен жест той се убеждаваше, че се владее напълно. Бе облечен с удобни ловни дрехи, вместо глупавото дворцово облекло, за да има по-голяма свобода на движение. Грижливо надяна черните си кожени ръкавици и си сложи шлема с качулката. Мина му през ума, че това мажеше да бъде последният път, когато носи маската или изпълнява този ритуал, и настръхна. Той отхвърли надменно тази нелепа мисъл, уверен, че ще се справи без каквито и да било затруднения със Спаркс.

Значи този любовник със сополив нос си мисли, че ще може да бъде Старбък и дори има смелостта да обяви дуел — и Еъриенрод е приела това. Щеше да се чувства огорчен, ако силите им не бяха толкова абсурдно неравностойни. Еъриенрод нямаше да допусне един невеж хлапак, някъде от далечните забутани острови, с медал за чуждоземен произход, закупен от заложна къща, да обяви дуел, ако не беше адски сигурна, че той няма никакъв шанс да спечели.

Не, тя просто търсеше развлечение. От нея можеше да се очаква такава идея. Откакто научи за братовчедката на Даунтрейдър, тя се промени, стана злобна, вечно с лошо настроение, животът с нея стана още по-труден. Не можеше да повярва, че има нещо на света, което може да пробие нейната броня от върховен егоизъм и непоклатима надменност. Какво ѝ беше това момиче, та Еъриенрод я бе следила през всичките тези години? Би дал всичко, за да разбере какво прави Еъриенрод уязвима...

Вече знаеше какво беше за нея момчето. Бе успяла, след най-дългото известно му преследване, да вкара изплъзващата ѝ се плячка в леглото. Момчето или бе лудо, или нарочно бе играло ролята на непреклонно и невинно. Във всеки случай бе успяло. Когато гледаше момчето, лицето на Еъриенрод придобиваше изражение, което го вбесяваше от ревност, неизпитвана към никой от миналите ѝ любовници.

Но всичко това нямаше никакво значение. Беше празно губене на време отново да го предъвка. Очевидно тя вече се отегчаваше от него. След като бе преминала възбудата от преследването и недостижимият обект бе в леглото ѝ, тя явно бе решила да се освободи от него така, както бе сторила с другите. Това имаше смисъл. Това беше точно в нейния стил — такава, каквато я познаваше. Тя отново ще бъде негова, отново ще се върне при него, така както винаги се беше връщала. Защото той знае какво иска тя и може да ѝ го даде.

Щеше да бъде истинско удоволствие да изпълни следващото ѝ желание, като убие този неприятен малък кучи син. Еъриенрод даде на момчето правото на избор на оръжие. Това не го тревожеше, защото той, Старбък, бе добър с всякакво оръжие и противник му беше едно мамино синче, което знаеше само да свири на флейта. Беше почти под достойнството му... Но все пак смяташе, че ще му достави удоволствие.

Старбък се самоизучаваше в дългото огледало и беше доволен от ефекта. Той препаса колана за оръжие, излезе от стаята и се отправи към Залата на Ветровете, където Еъриенрод бе наредила да се срещнат. Това го изненада, но той не възрази. Сановниците и слугите, покрай които мина, отправяха към него неразгадаеми нервни погледи. (Дори и сановниците, каквито си бяха слабаци от знатно потекло, пред него винаги се държаха почтително.) Всички знаеха, че в този ден има дуел, макар и да не знаеха кой го беше обявил... или какъв ще бъде резултатът от него, въпреки че се досещаха.

„Какво ли оръжие ще избере момчето?“, чудеше се той. Ръцете го сърбяха от нетърпение. Той потри длани. Дуелите бяха нещо, което никой уважаван Зимен човек не обичаше да признава, че съществува някъде в тяхната половина на света: нещо останало от тъмните времена, преди Хийгемъни да донесе просветление на този изгубен свят; едно време, когато в очите на хората кралицата беше действителното Море-Майка, а мъжете се дуелираха за нейното божествено благоволение... Фактът, че това беше белег на нецивилизованост, не го тревожеше. Той се радваше, че може да изпита силите си срещу друг мъж, да докаже на света — на Еъриенрод, на себе си, че той е по-добър от онзи, който се опитва да го свали. Не само по-силен, но и по-умен. Затова винаги бе печелил и винаги ще печели. Въпреки че не беше от знатен кареумовски род, носещ на

гърба си целия свят, той успя да се издигне до положение, за което можеше да мечтае и най-добрият технократ на Кареумов. Той имаше всичко онова, което имаха и те. Но той имаше и онова, което те нямаша — водата на живота. Колко много от тях с радост биха дали спечеленото през целия си живот, за да изтрият по един ден от всяка седмица, или от всеки месец, който тежи на плещите им? Той всеки ден пиеше от фонтана на младостта — това бе свързано с неговата работа. Докато даваше на Еъриенрод всичко, което тя искаше, щеше и да има всичко и никога нямаше да остарее. А докато беше в разцвета на силите си, никой съперник нямаше да бъде в състояние да го лиши от тази привилегия.

Старбък стигна до приемната зала. Сега тя беше празна, огромна и тиха, сякаш затаила дъх. Той я прекоси, но това не наруши тишината. Чудеше се как се чувства човек, живял сто и петдесет години, колкото бе живяла Еъриенрод; който е видял връщането на чужденците и повторното раждане на Зимата; който е свидетел на възраждането на цивилизацията; който може да избира удоволствията си. Би желал да знае как един мъж — или една жена — би се чувствал след всичко това. Чудеше се дали ако бе живял толкова дълго, щеше да започне да разбира бъркотиите в ума на Еъриенрод.

Отдавна бе забравил броя на жените, които бе имал: от такива със знатно потекло до робини; мразил бе някои от тях, използвал бе повечето и уважавал само една или две, но не бе обичал никоя. Нищо никога не му бе доказало, че любовта е нещо повече от дума с пет букви. Само слабите и неудачниците вярваха в любов или в богове...

Никога не беше изживявал онова, което изживя с Еъриенрод. Тя не беше толкова жена, колкото дух; нейният магнетизъм беше направен от всичко онова, което за него бе привлекателно. Тя бе направила от него човек, който не желае да повярва в своята уязвимост. Това отне от него вярата в странни богове... или странни богини. А той не бе имал сто и петдесет години младост и удоволствия, сто и петдесет години, през които да разгадае нейните тайни, дори и ако би желал да стори това. Той имаше само пет години, преди да напусне тази работа завинаги — или да умре. След пет години всичко щеше да свърши в Промяната — Еъриенрод ще умре... а с нея и той ще умре, освен ако не се измъкне навреме. Обичаше я, а той никога през живота си не бе

обичал друг човек освен себе си Но не мислеше, че я обича повече от живота.

Когато влезе в Залата на Ветровете, видя, че тя го чака на платформата. Зад гърба ѝ Бездната отправяше към нея със стенания и въздишки алчния си поздрав. Случайни пориви на вятъра повдигаха кичури от млечнобялата ѝ коса и я пускаха върху диплите на бялата ѝ церемониална пелерина. Пелерината бе направена от пуха на арктически птици — напръскана със сребро и мека като облаците... Беше я обличала шест пъти, при всеки от предишните дуели. За първи път я бе облякла, когато той беше претендент.

Хрътките стояха от лявата ѝ страна. Козината им блестеше, клепките им лежаха върху техните седефени безизразни очи. Те присъстваха, за да дадат обет за вярна служба на победителя, и мълчаливо да отнесат трупа на победения. Вече десет години, откакто слушаше, но не разбираше, нито пък се опитваше да разбере безкрайните ям диалози. Той не знаеше дали водят полов живот, както не знаеше дали изобщо имат пол. Предполагаше се, че интелигентността им беше по-ниска от тази на човека, но как по дяволите, може да се прецени един извънземен ум? В някои светове ги третираха като роби. Но там третираха като роби и човешки същества. Запита се какво ли си мислят, като го гледат, дали някога си мислеха за нещо друго, свързано с човека, освен за убиване.

Старбък се поклони според правилата на Еъриенрод и на момчето.

— Аз дойдох. Избери оръжието — за първи път той нямаше да избира оръжието. Докато произнасяше ритуалните думи, Еъриенрод спря за момент погледа си върху него. Но в очите ѝ нямаше успокоение — само онази студенина, която се появи с идването на момчето. Нима тя наистина все още беше безумно влюбена в това Лятно копеле? Наистина ли вярваше, че той има някакъв шанс?

Старбък разтри юмруци, внезапно изваден от равновесие. По дяволите, тя нямаше да може да се измъкне по този начин! Той щеше да убие това момче и тогава щеше да се върне в леглото ѝ, независимо дали тя го искаше, или не. Той се мъчеше да напъха своя убийствен гняв в усмирителната риза на съсредоточеността.

— Е, какво избра?

— Вятъра — Спаркс се усмихна загадъчно и посочи с ръка. — Ние ще застанем там, на моста, и онзи, който по-добре владее ветровете, ще се задържи на него. — Той бавно извади флейтата от торбичката на пояса.

Старбък ахна от изненада. Значи ето как момчето бе решило да излезе насреща му. Нахално и глупаво. Със своите свирки сановниците можеха да поддържат около себе си пространство, защитено от бурния вятър, докато минават над Бездната, но не можеха едновременно да управляват две пространства. С контролната си кутия той можеше да създава акорди и обертонове, които едновременно да го защитават и да атакуват. Ако момчето си мислеше, че с флейтата си от раковини е по-добре въоръжено от един сановник, тогава то щеше да изживее най-голямото разочарование в живота си — и последното.

Еъриенрод отстъпи назад. Пелерината ѝ се изду като мъгла, като полупрозрачните въздушни панели над моста. Тя остави двамата изправени един срещу друг.

— Нека по-добрият победи — прозвуча гласът ѝ безизразно.

Без да чака Спаркс да тръгне пръв, Старбък мина покрай него и се качи на моста. Той премина почти безгрижно, поставил пръсти върху музикалните бутони на колана си. Веднъж вятърът успя да го докосне и да спре дъха му, но той беше сигурен, че никой не забележа. Най-после се спря, бе преминал повече от половината от разстоянието. Той стоеше и чакаше с една ръка на хълбок, а другата бе поставил върху колана си. Никога преди не бе стоял върху моста неподвижен. Под него пъшкането на градската машинария изглеждаше безкрайно, а мостът твърде слаб. Той натискаше като автомат бутоните и старателно избягваше да погледне надолу.

Спаркс вдигна флейтата до устните си и стъпи на моста. Мелодичната чистота на тоновете достигна ясно до Старбък. Той видя с изненада, че тя наистина действа — музиката сякаш обви момчето с някакъв похлупак и то се движеше сред спокоен въздух. Огненочервената му коса и зелената коприна на ризата му не помръдваха. Сигурно много дълго бе анализирал това място, макар че това никак нямаше да му помогне.

Старбък натисна друг бутон, точно когато момчето минаваше покрай ръба на бездната. Издутите полупрозрачни въздушни панели се размърдаха, вятърът се надигна от неочаквана посока и удари момчето

по гърба като с камшик. То се препъна и падна на коляно на края на пътеката, но ръцете му не изпуснаха флейтата. То пъргаво скочи на крака в средата на моста и умело контраатакува. По лицето на Спаркс внезапно премина гневна вълна и той отново атакува. Прозвучаха множество тонове, защитаващи неговото придвижване. Те отслабваха звуците от контролната кутия на Старбък, като отблъскваха неговите маневри.

Старбък се препъна и едва се задържа на краката си, когато вятърът го удари силно по лицето. Очите му се насълзиха: замига силно, опита се да разбере какво е пропуснал да чуе. Вятърът го подхвана отзад и го обърна. На четири крака той успя отново да намери контролната кутия и с отчаяни усилия да стабилизира въздушното пространство около себе си. Изправи се на крака. Въздушните панели пукаха и тракаха, когато Спаркс отново атакува, усмихнат и безмилостно концентриран. Той се изненада, но успя да контрира, а нотите се сблъскаха във въздуха. Старбък разбира, че борбата няма да бъде никак лесна... най-малкото не така, както той си я бе представял. Никога не бе обръщал достатъчно внимание на музиката на момчето, за да разбере неговата виртуозност. От тази раковина той извличаше обертонове, а пръстите му бяха толкова бързи, че нотите следваха съвсем близо една след друга и преминаваха в акорди. Момчето играеше тази игра, сякаш се бе подготвяло за битката с цялото свое умение.

Това беше игра на смърт и от всичките умения, които той, Старбък, притежаваше, момчето бе избрало тъкмо онези, които сановникът бе упражнявал най-малко. Старбък започна да се изпотява. За първи път, откакто се помнеше, започна да се страхува за живота си. Вятърът го блъскаше тогава, когато смяташе, че е защитен. Удари злобно, пращайки вятъра в три различни посоки. Чу как момчета извика от изненада, когато вятърът намери едната му страна незащитена и то политна напред. Все пак успя да се задържи на моста и да възстанови равновесието си, преди следващият порив да го довърши.

Старбък изпсува запъхтян, наведе се и тръгна гърбом по моста към Спаркс. Концентрира цялото си внимание върху защитата, вместо в атаката. Колкото по-близо бяха един към друг, толкова по-малко момчето би размествало ветровете, за да не застраши собствената си

стабилност. Ако можеше да докопа флейтата и да я счупи, тогава би могъл да довърши този...

Студен удар го събори. Той се просна настрани и отчаяно се замая: краката му се провесиха от едната страна на моста, а главата му — от другата. Той зяпна право надолу в бездната с черни стени, където мъждивите спирали на светлините на машините напомняха за изгубения огън на сърцето на Черната порта; миризма на море и погребална песен изпълваха цялата му глава. В този момент той лежеше неподвижен — чакащ, с ръце, вкопчени в тесния ръб на сводестия мост, хипнотизиран от близкото присъствие на смъртта.

Но последният удар не се стовари отгоре му, нито го преобърна през ръба. Парализата премина. Той вдигна глава и видя Спаркс да стои вцепенен като него, неспособен да го убие.

Старбък се изправи върху широката само метър твърдина на свода, като реагира инстинктивно: хвърли се нагоре в една защитна дупка на въздуха, изтича напред, почти на една ръка разстояние и преди момчето да успее да реагира, му нанесе двоен въздушен удар. В същото време вдигна крак и с тежкия си ботуш удари с всички сили момчето по слабините.

Спаркс падна и от устата му се изтръгна животински вик. Флейтата беше в краката му, но сега тя не му беше от полза, не представляваше заплаха за противника му... Старбък тръгна бавно назад, предвкустващ триумфа. Той вдигна глава, за да погледне Еъриенрод — тя беше някъде далече, като непостижима мечта. Пътят към нея отново ще бъде разчистен. Той посегна към кутията на колана. Еъриенрод леко се помръдна на мястото си.

Във въздуха се сблъскаха две несъгласувани ноти. Учуден, той почувства как краката му се люшнаха под него, когато вятърът го удари отдолу. Не момчето, не момчето... той самият... пада...!

— Еъриенрод! — Старбък извика името ѝ. Това бе вик на проклетия, на молба, на обвинение. Този вик го последва в тъмнината.

Черната порта изпълни екранираното предно стъкло в центъра на стената с огнен водовъртеж на фона на кехлибарената тъмнина на далечното звездно поле. В сърцето на този звезден куп някога е имало пресищане от космически отпадъци, които са заситили глада на черната дупка. През космическите ери по-голяма част от тези отпадъци са изконсумирани и светлината на смъртоносния екскремент на гравитационната радиация на дупката е намаляла. Но тя е хванала и звездата, наричана от тийуматанци Лятна звезда. Държи я вързана като с късо въже и изсмуква нейната хромосфера^[1]. Дреболиите от прах и молекули горяха, отдаваха своята потенциална енергия, засмукани към унищожението, както бе засмукан и този кораб...

Елзевир почувства как гладът на Портата я облиза, почувства първото изтръпване от физическото усещане — бавното, принудително движение на безтегловното тяло към образа на стената... почувства го в дълбините на своя ум, където се таеше скрит ужас от осакатяването. Здравата еластична възглавница на прозрачния пашкул, който я обгърна, поддържаше гърба ѝ.

Тя погледна надолу покрай неконтролируемо размаханите си крака към центъра на кораба, където Муун висеше сред други кристали, привличащи светлината. Муун непрекъснато мърдаше като молец, който бърза да се излюпи. Нейният ярък розов летателен костюм хващаше отраженията от конзолата, окачена до нея. Корона от сребърна мрежа висеше във въздуха над сребърно-златната ѝ коса — короната, която трябваше да носи Крес, символичният шлем на астронавт. Муун погледна нагоре и срещна погледа на Елзевир.

— Муун, готова ли си?

— Не...

Елзевир настръхна при мисълта какво би им струвал един отказ от страна на момичето. Тя мислеше, че е успяла да убеди Муун, че това пътуване не беше нищо повече от едно малко отклонение от маршрута, който водеше към нейния братовчед. Но ако сега тя откаже един транс.

— Не зная какво да правя. Нищо не разбирам, аз не разбирам как...

Елзевир леко се усмихна, когато разбра, че лицето на Муун изразява само съмнение, а не отказ. Тя бе видяла върху него своята гузна съвест.

— Не е необходимо, Муун. Остави това на мен. Повярвай ми, аз още не съм готова да понеса отплатата. Само въведи всички данни, както ти показах.

Муун погледна безмълвно към екрана. Нейното страхопочитание бе вдъхновено от осъзнаването на страхотната сила на Портата. Бяха над нейния полюс на въртене, вече хванати от подводното течение на гравитационния ѝ център: тази сила е толкова непреодолима, че дори и светлината не може да се откъсне от нея. Черната дупка, с маса колкото двайсет хиляди слънца, е толкова голяма, че дори специално конструиран кораб би изчезнал, без да успее да преодолее притегателната сила на тази маса. Само астронавт, владеещ добре специалната физика и с помощта на корабните компютри, би могъл да поддържа критичното равновесие на корабните стабилизатори. Само астронавт може да осигури влизането в Портата точно в онази точка, която ще ги вкара в канала, водещ към избраната от тях област. Само астронавт или непорочно момиче от една изостанала планета, чийто ум е в симбиоза²⁸ с най-голямата база данни в известното пространство и време.

— Да започна ли трансa? Елзевир... — Муун отново вдигна глава. Лицето ѝ беше пребледняло.

Елзевир пое дълбоко дъх, отлагайки неизбежния момент. Но неизбежният момент вече бе отминал и сега тя трябваше да действа.

— Да, Муун. Гледай в екрана и започни трансa. — *О-о, богове, простете ми, така както бдите над момичето. Защото тя никога няма да види отново своя дом.*

Муун затвори очи за момент, сякаш се молеше на своята богиня, а после погледна блестящата вихрушка пред тях.

Вход.

Когато слабичкото тяло на момичето потрепери, изпаднало в транс, Елзевир натисна бутона за дистанционно управление, закачено на колана и. Данните за тяхното влизане в канала се появиха на екрана и отново изчезнаха. Ако беше права — а тя не можеше да си позволи

да не е — това бе достатъчно, за да започне подаването на информация в насочващата система на кораба. Без участието на човек, в когото са имплантирани качествата на астронавт, никой не би могъл пълно да използва схемите за симбиоза с корабните компютри. Но в своя Транс една сибила може да достави информацията, която компютрите не притежават.

— Готово — гласът на Силки, на развален сандхи, достигна до нея като шепот всред тишината на стаята за управление. — Изпитва ли момичето болки?

— Откъде да зная? — отговори тя, а в гласа ѝ се долови съмнение. Тя се намръщи. Тялото му на амфибия лъщеше от маслото, с което се беше намазал, за да се предпази от обезводняване. Гласът му прозвуча необичайно несигурно. Мина ѝ през ума, че той трябва да изпитва съчувствие към тази беззащитна непорочност, откъсната от познатия ѝ свят, оставена на милостта на непознати, които я предават.

— Може ли да умре?

— По дяволите, Силки! — Елзевир прехапа устни. — Ти знаеш, че аз не мога да отговоря, че... но ти знаеше, че не бих го направила, ако допусках такава възможност. Ти *знаеш*, че... Но какво друго ни остава освен да опитаме? Казах ѝ, че трансът ще бъде продължителен; тя го прие.

— Но тя е толкова млада. Тя не знае. Ти я лъжеш — продължи той укорително. Никога по-рано не бе го чувала така да говори.

Елзевир затвори очи.

— Ще компенсирам всичко. Ще се погрижа на Кареумов да има всичко, което желае, за да бъде щастлива. — Тя отново отвори очи и погледна към Муун. Сега тялото на момичето, облечено в розов костюм, беше отпуснато, притиснато леко към стените на пашкула. Нима бяха изминали само четири космически дни от онова проклето приземяване на Тийумат, когато побягнаха обратно с кораба, без да направят нищо освен това, че Крес беше пред умирање и трябваше да прибегнат към помощта на един чужд човек?

А времето течеше: полицията вече претърсваше пространството над Тийумат, а те не можеха да допуснат да бъдат хванати с отвлечен гражданин на борда. Момичето искаше да върви у дома си... но нямаше начин да бъде върната. Крес трябваше, да бъде заведен в

болница... а единствените болници, които можеха да го спасят, бяха на Кареумов, отвъд Портата.

Но само Крес можеше да ги преведе.

И тогава тя си спомни: Муун беше сибила, а някога Т. Дж. ѝ беше казал, че е видял една сибила в транс да управлява поляризатор на поле и с това е спасила пет души при една промишлена авария. Тази сибила не била обучавана за работа със сложни машини. Няма значение, че тя почти не знаела каква била машината. Нейно задължение било да служи на всички, които имали нужда от нея — тя би могла да ги преведе сигурно през Портата.

Но когато се опита да обясни това на Муун, тя се натъкна на толкова непреодолима бариера, колкото беше и самата Порта. Муун стоеше на седалката си в ЛБ, отказваше да влезе в по-големия кораб.

— Върнете ме обратно. Аз трябва да отида в Карбънкъл! — Лицето ѝ бе като стиснат юмрук и тя отговаряше на всеки възможен аргумент с горните две изречения — непоклатима и недосегаема.

— Но, Муун, чуждоземците никога няма да ти позволят да се върнеш, ако разберат, че си била с нас. Ти вече си обявена извън закона. Всички ние ще бъдем осъдени на заточение в лагерите на Биг Блю и, повярвай ми, мила моя, по-добре е човек да умре, отколкото да живее в тези лагери.

— За мен няма значение, ако не мога да се върна. Без него нищо няма значение.

О-о, дете, колко си щастливо да вярваш, че е толкова просто... и колко си наивна. И все пак нещо у нея ѝ говореше, че е така; след смъртта на Т. Дж. животът ѝ не беше пълен...

— Аз наистина зная. Зная, че сега ти изглежда така. Но ако не мислиш за себе си, тогава помисли за Крес — тя повдигна ръка покрай хладната полупрозрачна обвивка до нея, в която мъждукаха последните угасващи въгленчета на неговия живот. — Той ще умре, Муун. Ако не отидем на Кареумов, той ще умре. Ти си сибила. Това е твое задължение.

— Не мога да направя това, което искаш от мен — Муун поклати глава и плитките ѝ се развяха. — Не мога, не зная как да го направя. Не мога да управлявам звезден кораб... — гласът ѝ се повиши — А и не мога да изоставя Спаркс!

— Това ще е само за няколко седмици! — избухна Елзефир в отчаяние. Думите сами се изплъзнаха от устата ѝ. Преди тя да успее да каже нещо, видя как момичето изправи глава, а очите ѝ я гледаха скептично.

— Кол... колко дълго?

— Около месец, в едната посока. — *Космическо време*. И щяха да минат повече от две години но времето на Тийумат. Но Елзефир не ѝ каза това — нуждата надделя. — Само два месеца във всяка посока. Муун, ако вземеш кораб от залива Шотоува до Карбънкъл, ще загубиш толкова време. Помогни ни да преведем Крес през Портата, помогни на Крес... и ако все още желаеш да се върнеш, щом стигнем до Кареумов, ще те върна обратно, обещавам ти.

— Но как да го направя? Аз не мога да управлявам звезден кораб.

— Ти можеш да правиш всичко, да бъдеш всичко, да отговаряш на всякакъв въпрос, освен на един. Ти си сибила Време е да разбереш какво значи това, скъпа моя. Повярвай ми.

Когато се пресегна да освободи Муун от коланите, които я придържаха към седалката, думите я задушиха.

Силен трясък прозвуча в кораба и върна Елзефир към действителността.

— Силки! Какво беше това? Нещо се развърза... — Защитната противотежест на пашкула я направи неподвижна. Тя не можеше да премести пръст, не можеше на милиметър да повдигне глава; не можеше да направи нищо, освен да гледа право пред себе си към блестящия рак, ширнал се на екрана пред тях.

„Ръчен часовник“.

Тя въздъхна с раздразнение и облекчение като видя, че той се удари в двойната звезда на долната половина на екрана.

— Беше ми съвсем нов! — образите на звездите отплуваха към центъра на екрана, Черната дупка беше звездна корона, символ на нейната власт над самата светлина... *Небрежност!* Нещо по-голямо от часовника, оставено незавързано, можеше да пробие корпуса. — Много пъти съм минавала по този маршрут; очевидно годините си казват думата. Т. Дж. ми беше опора, Силки... а него го няма. — Тя

усети леко разтърсване. Погледна отново и видя пред тях звездното поле. Пътят им към гибелта се осветяваше само от слой червеникава адска светлина.

— Тя контролира полевите стабилизатори, Силки, иначе досега да сме направили салто. Знаех, че ще ни преведе.

Ами ако това повреди ума ѝ? Ако се случи нещо на момичето, тя никога няма да ни прости. Никога. За няколкото дни момичето потвърди онова, в което Т. Дж. винаги бе вярвал. Гъвкава и независима, Муун бе започнала да се възстановява от бързото преселение и започна да достига възможностите, които ѝ предлагаха за изкупление. В семпъл, привличащ окото летателен костюм, вместо в дрехи от сив домашнотъкан плат не можеше да се разбере, че това е обикновен гражданин от долните класи на Хийгемъни, смятан за недостоен поради ограничените си знания. Но сибилската организация на цивилизацията, далеч по-съвършена от тяхната, я бе намерила за достойна.

Мечтата на Т. Дж. беше някой ден всички интелигентни същества да имат равен шанс за реализация на възможностите си. По тази причина той бе започнал да извършва контрабандни доставки на Тийумат, въпреки безплодните протести на Елзевир, че се превръща в обикновен контрабандист.

— Има контрабандисти и контрабандисти, любов моя — беше ѝ казал той усмихнат. Оттогава тя знаеше, че никакъв човешки протест не може да заглуши вътрешния глас, който го насочваше... дори и нейният.

Хийгемъни спираше развитието на собствената техническа база на Тийумат, като налагаше ограничения и ембарго (тя все още си спомняше как звучаха неговите лекции в препълнения им апартамент); поддържаха жителите на ниво на пеленачета, даваха им избрани играчки, които по-късно техните родители господари могат да направят безвредни. И всичко това заради тази ценна гадост, водата на живота, която съблазняваше привилегированата Хийгемъни с надеждата за вечен живот.

Ако Тийумат бе развил собствена технологическа база, ако бе оставен през столетието след откъсването му от Хийгемъни самостоятелно да се модернизира, кой знае какво биха намерили, когато се завърнеха? Може би един свят, който би могъл да им се

противопостави, свят, който не би мечтал за техните технически играчки, защото ще може сам да си изработва такива — свят, който е решил, че предпочита да поддържа своята безсмъртност, който е уморен да бъде експлоатиран! А може би свят, който е решил, че неговата собствена експлоатация на нимфи е неморална... и дори свят, който се е превърнал в радиоактивна сгур по начина, но който бе сторил това Сийду. Тийумат имаше нещо, което не можеше да предложи никой друг свят, и това нещо се бе превърнало повече в проклятие, отколкото в благодат.

Беше ситуация, която Т. Дж. намираще за непоносима. Като знаеше, че не може да го спре, тя отново бе отишла с него, както бе правила винаги, безсилна да му откаже каквото и да било. И както винаги на края тя също бе обзета от страст... и след неговата смърт тя и Силки продължиха кръстоносния поход — единственото нещо, даващо смисъл на живота ѝ, след като той си бе отишъл.

А сега случайността ѝ бе изпратила момичето Муун — образът на детето, което те с Т. Дж. никога не бяха имали. Той *щеше да е горд*. Грижата за новия живот за Муун нямаше да бъде бремене, щеше да бъде привилегия...

Елзевир почувства отвратително виене на свят, когато непреодолимата сила на притегляне засмука неподвижното ѝ тяло. Дори и при работа на защитните полета корабът не беше изцяло защитен. Тя отново погледна към тлеещото сърце на черната дупка. *О-о, небеса, не съм готова; това става много бързо и трае прекалено дълго*. Добре, че поне Муун, чийто ум беше пленен някъде по средата на галактиката, не чувстваше топлината и болката... *Аз не бих го направила, ако не беше за Крес... Това нямаше да се случи, ако не беше за Крес... О-о, богове, запазете го!* Той продължаваше да лежи в аварийния звънец; не се решаваха да го преместят на по-сигурно място. Но целият кораб и всичката апаратура бяха конструирани да издържат на такова натоварване. Сигурно и той ще издържи... ако изобщо някой от тях издържи...

Тя почувства как мускулите ѝ се отпускат и костите ѝ се раздвижват; почувства по-малко остра, но нарастваща болка от повишаването на температурата вътре в кораба. Тя си представи как при неудържимия полет към хоризонта на черната дупка външният корпус се нажежава до бяло. Корабът беше направен от най-здравия и

най-издръжливия материал, познат на човечеството и оборудван с противостоящи полета за защита и стабилизиране при неговото спускане във вихрушки. Имаше минимално допустимите размери и форма на диск; стабилизаторите поддържаха при спускане неговата плоска и широка страна винаги в една ос на гравитационните градиенти. Тъй като стените на гравитационния кладенец на черната дупка бяха много стръмни, ако стабилността на кораба се наруши, за броени секунди той ще бъде разкъсан от гравитационните вълни. В един миг всички щяха да бъдат мъртви, а предсмъртният им вик щеше вечно да ехти в този кладенец. Преминаването през Черната порта поставяше на изпитание издръжливостта и на хора, и на техника, и на възможностите на кареумовската технология. Само единството между компютъра и ума на човека астронавт можеше да ги води уверено към точното място на влизане в хоризонта.

Ами ако Муун ги водеше прецизно, но те пропуснеха малкия отвор в канала на хиперпространството и се отклоняха на две светлинни години от Кареумов? Като се използваша знанията на Старата империя, дадени от сибилите преди хиляда години на Кареумов беше отново разработен принципът на пътуване през Черната порта. На Старата империя са имали свръхлек звезден двигател, който им е позволявал да разширят своя контрол над пространството, какъвто Хийгемъни все още не успява да постигне. Но даже и Старата империя е трябвало да използва черни порти. Техните космически кратки пътища позволяват на Хийгемъни да възстанови тази малка част от мрежата от светове на империята и те използват своята примитивна мъдрост, за да пътуват безопасно до тях. Но те все още не разбират напълно силите, които управляват... Ако този кораб не премине хоризонта на подходящо място, той може да се окаже на напълно неизследван участък от космоса без никаква система наблизо и никакви координати за тяхното завръщане... или пък никога няма отново да се появи в известната вселена. Кораби се бяха губили порано. И те са загубени завинаги.

Елзевир почувства как очите ѝ напират срещу спуснатите клепачи, безсилна да гледа повече как искрящият огън на черната дупка поглъща нейната вселена. Тя чу стенанието на кораба и своето стенание, когато усети, че се пука по шевовете. Ромолящата ярка чернота се отразяваше в нея — съзнанието ѝ не издържа. Тя пусна

всичките си съмнения и страхове да се разпилеят като рояк искри и най-после с радост се отдаде на забравата.

Черната порта се отвори.

---

[1] Хромосфера — пласт от атмосферата на слънцето след фотосферата, който има ален цвят и се състои от нагорещени газове и пари. ↑

Това не става така. Джеруша беше в уютния кабинет на своя дом, разположен в горната част на града, и гледаше през прозореца, сложила ръце отзад. По стария тротоар деца играеха на дама, отдадени на своите приказни фантазии — деца на богати Зимни хора, заедно с деца на чуждоземци, забравили различията от време и пространство, забравили за възгледите, който разделяха техните родители. Тя се опита да не мисли за разстоянията, за различията и ужаса. *Не става така!*

Но и това яростно отричане не можеше да я избави от мисълта за повторно изживяване на неочакваното повикване, откъснало я от вечерното ѝ дежурство в полицейското управление, горе, в тъмните коридори на втория етаж. Не можеше да забрави звуците, нечовешки звуци на изтезавано същество, които я бяха накарали да отвори вратата на последния коридор и да запали лампата.

През целия си живот досега не беше крещяла от уплаха, но тогава изпищя. Пронизителен писък на отрицание: не е възможно да е истина, че е видяла смазаното, цялото в кръв животно, което лежеше на пода на онази воняща стая... мръсна, бълнуваща развалина от онова, което някога е било човешко същество. И не просто някое човешко същество, а самият командир на полицията на Тийумат — който беше увредил своя ум със свръхдоза от к'спаг. О, богове, дори и да доживееш до новото хилядолетие, тя никога не ще забрави гледката! Джеруша запремига силно, тъй като образът на децата се замрежи пред очите ѝ. Колкото и да се мъчеше да забрави ужасната гледка, тя оставаше като мирис на смърт и разяждаше всяко чувство, всяка мисъл. В своята работа тя бе видяла много грозни неща, от които може да загрубее сърцето и на най-чувствителната жена. Но когато това се случи на някои от твоите... Тя не обичаше много Лускед, но никой човек не биваше да изживява такова падение пред очите на цял един свят. Макар че той повече няма да ѝ бъде началник никога.

Но оставаше неговото семейство. Мантагнийс, новият изпълняващ длъжността командир на полицията ѝ възложи да помогне на жената на Лускед да организира заминаването на семейството от Тийумат.

„При тези обстоятелства Марика се нуждае от присъствието на друга жена, Джеруша“, ѝ бе казал Мантагнийс. Тя бе прехапала устни. *Е, по дяволите, може би наистина се нуждае.*

Беше се чудила как ще гледа в очите Лесу Марика Лускед и двете ѝ малки момиченца, когато онова, което бе видяла онази нощ, още гореше като нажежено желязо паметта ѝ. Но успя да се овладее благодарение на дългата си практика и изглежда, че това се отрази добре на обърканата и опечалена жена.

Лесу Марика винаги се е държала резервирано и неодобрително при предишните им срещи — обикновено, когато по нареждане на Лескуд е трябвало да изпълнява ролята на прославена бавачка по време на разходките на семейството из Лабиринта. Подобно на повечето полицейски служители, разположени тук — както и тя самата — Лескуд и неговото семейство бяха дошли от Ню Хейвън. Така че те говореха на родния си език, подобно на непознати съотечественици, срещнали се в чужбина. Марика и децата ѝ се връщаха в родината при семейството и приятелите си (а командирът се връщаше с тях, за да прекара остатък от живота си в приют, но те не говориха за това). Джеруша си позволи безопасни, най-общи спомени за света, който всички те мечтаеха да видят: искрящата слънчева топлина на дните; жизнените, пъргави хора; столицата със звездното летище и търговския център Миертол ло Фокс, където тя за първи път бе видяла славното посещение на премиер-министъра и бе изпитала благоговение пред неговото величие. Където бе мечтала за други светове...

Джеруша почувства, че някой мълчаливо застана до нея. Погледна и видя десетгодишната Лесу Андради, по-малката от двете дъщери на Лускед. Тя беше умно, жизнено момиче, съвсем различно от предвзетата си сестра и Джеруша се привърза към нея. Даде си сметка, че момиченцето, което държеше ръката ѝ, гледаше на нейната униформа със същото благоговение, с което тя някога бе гледала униформите на баща си и брат си. Това направи поносима унизителната ѝ задача на бавачка.

Сега малката Андради, без да съзнава, имитираше до прозореца нейната поза — малка, отчаяна, в безформена сива рокля. Семейството се бе облякло в траурно облекло, като че ли Лускед наистина бе умрял. Но боговете не бяха толкова добри... Богове, по дяволите! Джеруша стисна устни. Боговете нямаха нищо общо с това. Това понамирисваше на човешко злодеяние.

Андради потри тайно очи докато гледаше как другите деца играят: част от света, от който тя неочаквано бе откъсната.

— Искам да се сбогувам със Скели и Минуук. Но мама не ни пуска заради... заради папа.

Джеруша се чудеше дали Марика не им разрешава поради траура или се страхува да не би другите деца да кажат нещо на нейните.

— Но аз не искам да си отида и повече да не ги видя! Мразя Ню Хейвън. — Андради беше родена на Тийумат и нейните родители водеха претенциозен кареумовски начин на живот. Нейният роден свят не беше нищо за нея освен едно име, символ на всичко онова, което се бе объркало в живота ѝ.

Джеруша протегна ръка и прегърна тесните раменца на момичето. Погледна над главата ѝ към стерилната добре обзаведена стая зад тях. Тя чу приглушено ехо от горните етажи, където Марика и прислугата събираха последните неща на семейството. Оставяха повечето от мебелите — не заради разходите по транспортирането, а по-скоро заради болезнените спомени, свързани с тях.

— Аз зная, Андради. Ти сега мразиш Ню Хейвън. Но когато отидеш там, ще намериш нови приятелки и те ще ти покажат как да се катериш по дърветата, как да свиваш шапки от кората им. Те ще те заведат с лампа за цветя, които цъфтят само нощем. А през дъждовните сезони водата пада от небето като топъл душ и всички растения са отрупани със сладки плодове. Ти ще можеш да хващаш лъскави дъждовници в локвите... — Тя много се съмняваше, че Марика ще разреши на дъщеря си да лови дъждовници.

Андради подсмръкна.

— Какво... какво представлява това?

Джеруша се усмихна.

— Малки нещица, които живеят през зимата в дъждовните локви. През лятото те се заравят в калта и спят там до настъпване на следващия дъждовен сезон.

— Цели сто и петдесет години? — Андради ококори очи. — Това е много време.

Джеруша се засмя, когато разбра какво има предвид момичето.

— Не, не сто, а само две. Зимата и лятото не са толкова дълги, колкото тук.

— О-о, двойно щастие! — Андради плесна с ръце. — Това ще бъде като вечен живот. Точно както Снежната кралица.

Джеруша трепна, не обърна внимание на казаното и кимна в знак на потвърждение.

— Там отиваш. Животът на Ню Хейвън ще ти хареса. Зная това, защото самата аз съм израснала там. — Тя добре разбираше, че премълчава всички онези неща, които бе намразила, когато порасна. — Бих желала самата аз да се върна там. — Думите неволно се изплъзнаха от устата ѝ.

Андради висеше на ръката ѝ като сияние, заровила малкото си личице в туниката на Джеруша.

— О, да, о, да, Джеруша, моля те, ела! Ти ще ми покажеш всичко, ти знаеш всичко. Искам и ти да дойдеш с мен. — Тя потрепна. — Ти си добър полицай.

Джеруша поглади тъмната ѝ, къдрава главичка, онемяла от внезапното прозрение какво означава тя за това дете, чийто символ за сигурност и доверие внезапно се бе изгубил. Най-после тя разбра колко дълбоко бе проникнала скръбта на Андради в самата нея, как бе стегнала сърцето ѝ.

Тя свали ръцете ѝ, обгърнали я през кръста над колана за оръжие, и взе тези мънички, топли ръчички в своите.

— Благодаря ти, Андради. Благодаря ти, че ме покани. Бих желала да мога да дойда с теб. Но не съм си свършила работата тук. Твоят баща... твойт баща също не би направил това, Андради. Независимо какво ще говорят някои, ти никога не им вярвай. Някой му го е направил. Засега не зная кой, но ще го открия. Ще се постарая този човек да си плати. И когато си го получи, ще ви известя, така че вие ще знаете кой е бил. Може би тогава ще бъде готова и аз самата да тръгна за вкъщи.

— Добре... — Къдравата главичка отново се надигна, а после нейните тъжни, устремени нагоре очи я погледнаха в лицето. — Когато порасна, аз също ще стана полицай.

Джеруша се усмихна без ирония или снизхождение.

— Да, мисля, че сигурно ще станеш.

Те вдигнаха едновременно глави, когато чуха да влиза Марика, облечена в сиво. Тя направи знак с ръка и Андради се отдалечи недоволна.

— Всичко е готово, Джеруша. — Гласът ѝ беше сух и тъжен като самата нея. — Сега можеш да ни изпратиш до звездното летище.

Джеруша кимна.

— Да, мадам Лускед. — Тя с облекчение излезе от празната стая.

Джеруша остави летателния апарат на един прислужник, чието присъствие почти не беше забелязала, и тръгна към вратите с дебели стъкла, които разделяха приличащия на пещера гараж от полицейското управление. Цялото пространство наоколо беше заето от канцеларии и съдебни помещения — едно мрачно петно на справедливостта сред неморалния Лабиринт. Официално това пространство се наричаше „Маслинена уличка“, но всички, включително и живеещите на нея, я знаеха като „Полицейска уличка“.

Тя си спомни, че трябва да изчака една секунда да се отвори вратата, за да мине отвъд нея в тайния коридор. Умът ѝ все още беше зает с пътуването, което бе направила, с причините за него и за грозната верига от събития, които бяха потресли всички в този...

— Извинете, полицай! Извинете, полицай! Докато си пробиваше път в претъпканата стая, нещо хвана ръката ѝ. Тя погледна разсеяно към грозната пластмасова кутия — една глава, пълна с машинен мозък на робот, която настойчиво застана на пътя ѝ.

— Инспектор! — обърна се към нея полицейският робот. Някой я блъсна отзад.

— Извинете, инспектор. Трябва да докладвам и да се връщам на работа. — В механичната интонация се чувстваше леко отчаяние. — Един човек от Номер Четири прави бунтарски бележки по адрес на Хийгемъни в бара „Стардок“. Той говори пред местните хора, че сибилите имали достъп до забранена информация. Изглежда, че е дрогиран.

— Да, добре, санкция 77-А. Направи му досие и ще го хванем. — *Наркотици. Не мисли за наркотици.* Тя прекоси стаята, като се

стараеше да не гледа към помещението, което до преди месец беше личен кабинет на Лускед.

— Извинете, инспектор! — Този път това бе извинение от един полицаи от патрула, който се блъсна в нея, натоварен с холографски досиета.

— Няма нищо. Вината е моя. — Вече бе започнала вълната на потопа, който маркираше края на Тяхното пребиваване на Тийумат. Търговци и извънземни резиденти бяха започнали да се безпокоят за своето бъдеще. Започна мъката на бюрокрацията с нейните стотици различни разрешения, форми и разпоредби, които се изискваха преди окончателното заминаване. И ако сметнеше, че сега са прекалено ангажирани, какво ли ще бъде след четири години... *Да, ангажирани, трябва да са ангажирани; много ангажирани, за да нямат време да мислят за...*

Нищо обаче не ангажираше ума ѝ достатъчно дълго, за да заличи картините на ужас и скръб. Тя не беше излъгала Андради, когато ѝ каза, че нейният баща не би се натъпкал сам с глупави треви. Немаше никакъв смисъл. Тя го познаваше — не беше човек, който да си играе с наркотици. Той дори не се докосваше до пакет йести! Но в Кареумов имаше поне петдесетина търговци, които биха се наели да му сипят свръхдоза в чаша чай или в чиния супа.

А този, който би желал това да стане, можеше да бъде само Еъриенрод. Джеруша беше видяла израза на лицето ѝ при вестта за отвлечането на момичето Муун — то изразяваше ярост и отчаяние. И изведнъж тя осъзна защо Муун Даунтрейдър ѝ бе заприличала на друга жена... на Снежната кралица. Имаше само един начин, по който напълно непознат да се окаже двойник на кралицата и той беше този непознат да бъде клон на кралицата. Еъриенрод има планове за това момиче, планове, които можеха да са свързани с настъпващата Промяна, когато чуждоземните ще си отидат и този свят отново ще се предаде на Летните хора. Техните архиви показват, че всяка минала Снежна кралица е правила опит по някакъв начин да запази властта и царуването си непокътнати от Промяната. По някакъв начин това момиче влизаше ѝ плана на кралицата. Тя беше сигурна в това. По невнимание бе провалила този план. А Еъриенрод не беше човек, който да остави такава небрежност ненаказана. Тя си отмъсти на полицейските сили чрез Лускед. Джеруша беше сигурна в това, както

бе сигурна, че никога не ще може да го докаже. Но би могла да открие кой го е извършил... ако кралицата не ѝ отмъсти преди това.

Джеруша преглътна познатата буца, събрала се в гърлото ѝ от напрежение. Тя беше виновната. Ако Еъриенрод трябваше да отмъсти на някого, това бе тя. Цяла седмица Джеруша не можеше да се храни и да спи, изплашена от онова, което се случи на Лускед и което вероятно очакваше и нея. А може би това е част от наказанието: чакането. О; богове, не би могла да понесе да свърши по такъв начин...

Инспектор.

Тя трепна от шока на завръщането в реалния свят. Замига по посока на коридора, водещ към нейния кабинет, и видя разтревоженото лице на Гъндалийну.

— О-о... Б.З., какво правиш тук?

— Чакам вас — той погледна през рамо към нейния кабинет, след това към нея, а лицето му изразяваше безпокойство. — Инспектор, командирът е във вашия кабинет, а също и главният съдия. Не зная за какво са се домъкнали, но си помислих, че е добре да ви предупредя.

— Главният съдия? — Стените отразиха озадачения ѝ глас. — Лайно! — Тя затвори очи. Изглежда, че чакането свърши.

Гъндалийну вдигна вежди.

— Знаете ли за какво е дошъл?

— Не съвсем — тя поклати глава и почувства как в стомаха ѝ се сви студена топка. Главният съдия стоеше начело на чуждоземната юридическа система на Тийумат. Той беше единственият човек, който можеше да заповядва на командира на полицията. Нямаше причини, поради които той да дойде в нейния кабинет... съществени причини. Значи това беше отмъщението на Еъриенрод. Дали вече не беше издадена заповедта ѝ за уволнение или арест — по обвинение в корупция, насилие или сексуална перверзия? Хиляди кошмарни мисли за несправедливи обвинения минаха през главата ѝ, докато стоеше в тихия коридор. *Може би, все пак, трябваше да се кача сутринта на онзи кораб.*

— Благодаря ти за предупреждението, Б.З. — Гласът ѝ прозвуча жалък и далечен.

— Инспектор... — Гъндалийну се запъна, а очите му изразяваха въпроса, който той не посмя да изрече.

— По-късно. — Тя пое дълбоко дъх. — Питай ме по-късно, когато ще мога да ти отговоря. — Тя продължи по коридора и с всяка крачка съзнаваше, че това е най-смелата ѝ постъпка в живота.

Видя ги през стъклото на вратата, преди те да я видят. Мантагнийс, бившият главен инспектор, сега изпълняващ длъжността командир на полицията, седеше и потупваше по нейния терминал със зле прикрито неудобство. Застарелият Главен съдия седеше на стола с мрачно достойнство, облечен в официалната си дреха със затворена яка. Тя почувства как ръката ѝ отмаля, когато натисна дръжката на вратата.

И двамата мъже станаха при влизането ѝ. Това беше толкова неочаквано, че тя се ококори. Все пак успя навреме да дойде на себе си и да вдигне ръка за поздрав.

— Командир! Ваше благородие! — Главният съдия отговори на поздрава ѝ. И двамата останаха прави. Джеруша се питаше дали от някакво съдебно кавалерство не я чакаха да седне първа. Тя погледна зад гърба си, но не видя стол. — Моля... не стойте прави заради мен. — Изисканият ѝ тон прозвуча някак фалшиво в малкото пространство на кабинета. Не си направи труда дори да се усмихне при поканата.

Мантагнийс излезе иззад бюрото и с жест ѝ предложи нейния собствен стол. От гнева, изписан в очите му, кожата ѝ настръхна. Той беше кареумовец, както и Главния съдия — кареумовците обикновено заемаха високи постове на чуждестранна служба. Нищо чудно, след като техният свят беше доминиращ. Тя знаеше, че на Кареумов жените се радваха на относително социално равенство, тъй като тяхното общество ценеше повече умението и класовото положение, отколкото чисто физическата сила. Но чуждестранната служба, в която бяха включени множество доброволци от по-малко развитите светове, изглежда също привличаше по-назадничавите и автократични кареумовци — в това число и Мантагнийс. Тя не знаеше нищо за Хованес, Главния съдия, но в изражението му не можа да прочете нищо окуражително. Джеруша отиде зад бюрото и седна на стола си. Чувството за собствена територия малко я успокои. Обходи с поглед стените и повече от всеки друг път съжали, че кабинетът ѝ няма прозорци.

Те все още стояха прави.

— Вероятно се учудваш защо сме дошли, инспектор Палу Тийон — каза Хованес с безмилостна баналност.

Тя изпита неочаквана, чудовищна нужда да се изсмее. *Това вече може да се отбележи като най-сдържаното изказване на хилядолетието.*

— Да, разбира се, че се учудвам, Ваше благородие. — Джеруша сложи ръце върху сивата апаратура за достъп до терминала и гледаше как кокалчетата на пръстите ѝ побеляха, стиснати в молитвен жест. Тя съгледа на един от ъглите на бюрото омачкан пакет и прочете върху него името си. Помисли си, че почеркът ѝ е непознат. Името беше написано с правописна грешка. Надяваше се *това да е бомба.*

— Разбрах, че... предишният командир Лускед и семейството му днес са напуснали Тийумат. Изпратихте ли ги?

— Да, Ваше благородие. Заминаха по разписание.

— Нека боговете да ги пазят. — Той погледна тъжно старите, замърсени теракотени плочки на пода. — Как можа този човек да стори това на семейството си и на доброто си име!

— Ваше благородие, не мога да повярвам... — Тя почувства враждебния поглед на Мантагнийс върху себе си и се запъна. *Те искаха тя да повярва, той не беше кареумовец.*

Главният съдия се загърна в якето си. Джеруша придърпа скришом яката на своята туника. Тя се изненада, като видя, че се чувства неловка. Кареумовци бяха създадени да носят униформа. Хората от Ню Хейвън се чувстваха неудобно в униформено облекло.

— Както знаете, инспектор, заминаването на Лескуд ни оставя без официален ръководител на полицейските сили на Тийумат. Естествено, от морални съображения ние искаме да попълним поста колкото се може по-скоро. Отговорността за това лежи върху мен. Но, разбира се, политиката на Хийгемъни винаги е била да се оставят местните владетели сами да избират лицата, с които да работят най-тясно.

Джеруша се облегна на стола, когато изразът на Мантагнийс стана още по-мрачен.

— Снежната кралица помоли... настоя... да назначи теб за командир.

— Мен? — Тя се хвана за края на бюрото. — Това... това шега ли е?

— Огромна шега — каза мрачно Мантагнийс. — И ние трябва да я узаконим.

— Искате да кажете, че сте съгласни с това? Искате аз да приема този пост? — Тя не можеше да повярва на ушите си.

— Разбира се, че ще приемеш поста — каза Хованес с беззвучен глас. — Ако тя смята, че така ще защити най-добре своя народ, така ще стане — завърши той, загатвайки, че Еъриенрод е избрала своето собствено наказание.

Джеруша леко се понамести на стола си и се наведе над бюрото.

— Вие ми заповядвате да стана командир. Значи аз нямам право на никакъв избор.

Мантагнийс тури ръце отзад.

— Ти нямаше нищо против, когато те направихме инспектор, само за да бъде доволна кралицата, вместо някой мъж, който заслужаваше това.

— За първи път открито се признаваше, че е била назначена заради кралицата. — Не вярвам й сега да откажеш да станеш командир на полицията само защото си жена.

— По-добре е, отколкото никога да не бъде повишена само защото съм жена. — Тя почувства как напрежението в гърдите ѝ нараства толкова много, че се уплаши сърцето ѝ да не спре. — Но аз не искам това! По дяволите, и аз като вас не обичам кралицата, не желая да бъде командир, ако това ще означава да бъде марионетка. — *Уловка*, това е само уловка!

— Това не зависи от теб, командир Палу Тийон... освен ако, разбира се, не подадеш оставка — каза Хованес. — Но аз ще се погрижа твоите съмнения относно способността ти да се справиш със задълженията си като командир да се запишат в досието ти.

Тя не каза нищо, неспособна да измисли един-едничък подходящ отговор.

Мантагнийс вдигна ръка към яката си и откопча отличителния знак, който явно се надяваше да носи вечно. Той го хвърли на бюрото. Джеруша протегна ръка тъкмо навреме, преди значката да се претърколи през ръба.

— Честито! — поздрави той почтително.

Тя наведе сковано глава. „Уволнен!... Инспектор Мантагнийс!“

Двамата мъже напуснаха стаята, без да кажат дума.

Джеруша седна отново на стола си. Значката на командир лежеше в дланта ѝ. Това беше работа на Еъриенрод. *Командир Палу Тийон...* Кралицата бе решила да я пече на слаб огън, беше я подложила на изпитание, чрез което да провали нейната кариера.

Според Бастард Боутман тя не бе приела да стане полицай от слабост или страх. Значи сега тя беше командир Палу Тийон. По дяволите, тя ще направи всичко, което длъжността ѝ позволява! Бавно вдигна ръка и закачи отличителния знак на яката си.

— Ако мислите, че ще се проваля, ако мислите, че ще ме смажете — каза тя високо на Кралицата на Въздуха, — това е втората ви грешка. — Ръцете ѝ обаче трепнаха. *Няма да се проваля! Аз съм толкова добра, колкото и всеки мъж!* Тя почувства болката от стари рани, които разколебаха нейната увереност.

Джеруша отвори чекмеджето пред нея и взе кутия йести. Но пред очите ѝ се мерна образа на агонизиращия Лускед и тя отдръпна ръка. Затвори чекмеджето. След неговата свръхдоза реши никога да не се докосва до кутията с йести.

Погледът ѝ отново попадна върху тайнствения пакет. Развърза връвта и свали кафявата обвивка, в която бе опакована една груба кутия. Приличаше на нещо, случайно открито в някой ъгъл на търговски кораб. Не можеше да си представи кой ли ще да е този, който е решил да го изпрати на един полицейски инспектор.

Джеруша отвори кутията и внимателно извади съдържанието. Беше раковина, голяма колкото двете ѝ шепи. Един шип от гребена ѝ беше отчупен. Имаше цвят на изгряващо слънце, а повърхността ѝ беше грижливо полирана. За последен път я бе видял на дъската над огнището в къщата на Енгенит ран Ахейш Мироу, когато стоеше там и слушаше как пращи огънят в огнището и спокойно си пиеше чая, който. Енгенит бе настоял да вземе, преди да тръгне за Кареумов. Тя си спомни съвсем ясно за този изненадващо спокоен момент и напрежението ѝ изчезна. Странното беше, че единственото приятно служебно посещение, което можеше да си спомни за десет години, бяха тези петнадесет минути, прекарани в компанията на човек, който вероятно беше нарушител на закона.

Тя опипа вътрешността на раковината с пръсти, после прегледа и кутията. Не намери никаква бележка. Въздъхна без да е сигурна какво с очаквала, но се почувства разочарована, че не намери нищо.

— Честито повишение, Гейа Джеруша — каза тя уморено. Вдигна раковината и затвори очи. Доближи я до ухото си, както я бе унил Енгенит и заслуша гласа на морето.

— ХЕЙ, СПАРКС, НЕ СИ ОТИВАЙ ТЪКМО СЕГА. ДАЙ НИ ШАНС ДА СИ ВЪРНЕМ ЗАГУБЕНОТО.

Холографското туловище, изникнало над обраните комарджии на игралната маса, отправи своя електронен протест, когато той свали фините слушалки. Спаркс ги закачи на терминала и тържествено се оттегли.

— Съжалявам — усмихна се с безгрижно самодоволство, отправяйки своя отговор повече към враждебните погледи на другите играчи, отколкото към компютърното крупие. — Стана скучно. — Той пхна кредитната си карта в отвора и видя как тя излезе с отбелязана на нея новата сума — повече пари, отколкото преди месец си бе представял, че могат да съществуват на света. Мисълта, че те му принадлежат, почти бе престанала да го впечатлява, и то сега, когато знаеше колко много богатство има по виещите се улици на Кареумов. Той дори започна да долавя колко много пари изтичат през Черните порти към другите светове на Хийгемъни. Нещата бързо се научаваха. И все пак не достатъчно бързо.

Спаркс се отдалечи от масата, опиянен от розовото саматанско вино, но не толкова, че да не напусне играта, след като бе спечелил. Все по-често печелеше при тези игри. Еъриенрод му даваше пари и той прекарваше цялото си време, когато беше свободен от задълженията си като Старбък, в кръчмите и игралните домове по булеварда. Слушаше, питаше, наблюдаваше подземния свят, опитвайки се да разбере откъде идва и накъде отива информацията.

Спаркс полагаше усилия да се измъкне от бездната на невежеството и когато виното и дрогираният въздух започнеха да задръстват сетивата му, в него се надигаше разочарование, от което му ставаше болно. В града нямаше нищо, което да му достави удоволствие: нещата, които очароваха Лятното момче може би все още съществуваха в трептящите спирали на Лабиринта, но той вече не ги

виждаше. Колкото по-дълго живееше в Карбънкъл, толкова повече презираше хората около себе си.

Спаркс започна да мрази всеки и всичко, без сам да знае защо. Мрачно му изглеждаше неговото минало и бъдеще, мрачно изглеждаше дори собственото му лице. Всичко — освен Еъриенрод. Тя разбираше този мрак, който тегнеше като отровен кладенец в най-скритите кътчета на неговия ум. Знаеше как да разведри неговата враждебност. Уверяваше го, че такъв мрак цари във всяка душа. Еъриенрод го ободряваше, даряваше го с мир. Еъриенрод удовлетворяваше всяко негово желание... Еъриенрод го обичаше! И страхът, че може да изгуби нейната любов, го караше да съжалява, че тя му бе разрешила да стане Старбък, да се страхува, че ще го отхвърли, така както бе отхвърлила неговия противник. Това опасение беше един постоянен облак, който висеше над хоризонта на едно иначе спокойно море.

Тя използваше собствена електронна система за подслушване, а на придворните си оставяше да доукрасяват неговата оскъдна информация. Но чуждоземците, които наистина имаха какво да крият, вземаха ефективни контрамерки и тя знаеше, че ѝ липсва вътрешното познание на един Старбък, на човек, който е прекарал живота си между тях. Ще дойде ден, когато тя ще започне да се възмущава от неговото невежество на Летен човек. Опиянен от виното и печалбата, Спаркс сякаш бе загубил представа за собствените си ограничения...

Той пъхна кредитната си карта в подплатата на колана. Отдалечи се от масата и настроението му се повиши. Внезапно се осъмни дали наистина беше толкова добър в хазарта, или Еъриенрод го наблюдаваше тайно и му помагаше да спечели.

Той отхвърли тази мисъл и сложи ръце на колана си. Погледна над множеството глави в чалми, каскети и шлемове, украсени със скъпоценни камъни, наведени благоговейно над примигващите панорами на избраните от тях хазартни игри. Това беше един първокласен игрален дом; с повече лукс, по-малко натрапващ се от евтините вертепи в по-долната част на Лабиринта, където тълпата се състоеше предимно от работници Зимни хора. Но дори тук нямаше истинска радост. Играчите се смееха и проклинаха, глухи за хубавата музика, глухи за звуците, идващи от съседната стая. Там бяха машините за мечти, където човек можеше да се затвори и да изживее

страхотни неща от други светове, да извърши престъпление, да изживее всичко, стига да има смелост да пожелае. Той все по-често ги използваше, а те му даваха все по-малко.

Започна да си пробива път между масите към изхода, като се движеше бавно и с достойнство. Помисли се, че прилича на човек, който носи на главата си маска, а на гърдите си чуждоземен медал. Спаркс Даунтрейдър носеше вносна туника със светла панделка, бе обут във високи ботуши. Косата му бе късо подстригана като на Зимните хора. Но не неговата подчертана арогантност беше тази, която караше другите постоянни посетители да се отдръпват от пътя му.

— Приличаш на човек, който знае какво иска. — Онази, която не отстъпи встрани, застана дръзко пред него. Сребрилата ѝ рокля с дълбок разрез не оставяше нищо скрито.

Той я погледна, после отмести от нея очи. Все още се чувстваше неудобно от тази публичност на сексуалните контакти в града.

— Благодаря. Просто исках да изляза. — Среброто на роклята ѝ за миг го накараха да си спомни за сребърнобялата коса на... Той отмина, като се стараше да не се допира до нея. Сега не изпитваше желание към никоя друга, освен към Еъриенрод. Еъриенрод, която го учеше да желае неща, за които не беше и мечтал. Идеята за платен секс му изглеждаше гротескна и перверзна, макар да знаеше, че половината от жените и мъжете, които предлагаха телата си по тези места, бяха Зимни хора. Скучаещи или алчни за пари, те бяха пригодили своята естествена полова свобода към порочните апетити на чуждоземните.

Тук имаше също и чуждоземни проститутки, сводниците на които съставляваха цяла една тайна мрежа, обхванала целия Лабиринт. В Хийгемъни имаше светове, където мълчаливо беше прието дори робството. Еъриенрод също не се месеше в навиците на своите клиенти. Някои от тях не се различаваха по вид от местните продавачи на хора, но на Спаркс му изглеждаха странни. Можеше да се наемат и зомби, жертви от плът и кръв за удовлетворяване на клиенти, които не се задоволяваха само с мечти. Те се движеха почти голи сред тълпата и сякаш парадираха с ужасните си рани. Бяха живи мъртъвци с невиждащи очи на сомнамбули. Бяха му казвали, че са дрогирани и че дрогите вече са разрушили техните мозъци. Еъриенрод го осведоми, че те не чувстват нищо. А веднъж, когато неговото настроение беше особено лошо, той почти...

Но споменът за онзи случай, когато лежеше безпомощен, докато четири търговци на роби го наричаха „мили“, разби доброто му настроение, така както през онази нощ бе разбита неговата флейта от раковина. Това го накара да се замисли дали презира чуждоземците, или чуждоземното в себе си.

Еъриенрод обаче бе отпъдила въпросите му и смеейки се, му бе казала, че винаги ще има злини на всеки свят, във всяко същество, защото без злото няма да има мярка за доброто...

Спаркс излезе, пое дълбоко дъх, затръшна зад гърба си вратата на казиното и спря върху плочата от метална руда, която служеше за стъпало към входа. Покрай краката му се промуши една котка и изчезна в някаква скрита пролука в стената.

— Хайде, Съйенг дай ми шанс. — Нещо познато и все пак странно в гласа накара Спаркс да се обърне към фасадата на сградата. — В името на боговете, готов съм да направя всичко, всичко, за да се измъкна от тази адска дупка и да отида някъде, където могат да ми помогнат. Наеми ме...

— Човекът беше чуждоземен, с гъста тъмна коса, с кафява кожа и рядка брада. Той седеше на един сандък, подпрян на стената. Облечен бе в мръсен гащеризон на астронавт без отличителни знаци. Имаше вид на силен мъж, който умира от глад, и Спаркс се отвърна от него. Но гласът... — Ти си ми длъжник, проклет да си, Съйенг! — Той видя как чуждоземецът се отблъсна от стената и с несръчно извиване хвана крака на друг човек в летателен костюм.

Вторият мъж трябва да е капитан на товарен кораб, предположи Спаркс. Бе едър мъж с набраздено от белези лице. Той неочаквано се дръпна назад и седналият загуби равновесие. Спаркс видя как първият мъж се просна безпомощен и разбра, шокиран от съчувствие, че мъжът е с парализирани крака. Офицерът с белезите по лицето се изсмя. Беше смях, който никога не би желал да чуе втори път.

— Не ти дължа дори едно говно, Хеън, ако ти сам не можеш да си го събереш. — Псувните на Хеън го придружиха надолу по уличката.

Мъжът, когото нарекоха Хеън, грижливо оправи безполезните си крака, без да обръща внимание на Спаркс, който стоеше потресен. Той тръгна бавно напред, като наблюдаваше как човекът се мъчи да се

настани отново на стола си. Мъжът го погледна и се смъкна отново на паважа.

— Ти! — Омразата последва разпознаването, както нощта следва деня. — Тя ли те изпрати тук? Тя ли ти каза къде да ме намериш?... Да, гледай добре, момче! Напълни си очите, напълни си мозъка. А после помни, че тя ще направи същото и с теб. — Хеън напълни шепата си с пепел и я хвърли срещу него.

— Старбък! — Спаркс не вярваше на очите си. — Тя... тя каза, че си мъртъв! — Доколкото си спомняше, тя му беше казала, че е паднал в морето от хиляда метра височина. Но на платформата имаше машини, които стърчаха от шахтата и една от тях трябва да го е спряла и пречупила гърба му. Можеше да е мъртъв. Спаркс почувства освобождаване от някаква тежест в гърдите си. — Радвам се...

Хеън изпъна тяло в безсилна ярост. Замахна с ръка и удари Спаркс по крака.

— Ти, син на Лятна мръсница! Ако мога да те хвана ще довърша онова, което започнах! — Той отново политна рязко назад и падна. — Давай, наслаждавай се на стореното, момче. Аз съм два пъти по-мъж от теб и Еъриенрод знае това.

Спаркс застана достатъчно далеч от него. Лицето му гореше. Споменът за онова, което Хеън му бе направил, там, в Залата на Ветровете, превърна неговото състрадание в горчивина.

— Ти повече въобще не си мъж, Хеън. И Еъриенрод е изцяло моя! — Той се обърна и тръгна надолу по уличката.

— Ти си глупак! — чу той гласа на Хеън зад себе си. Еъриенрод не е на никой мъж! Ти си този, който ѝ принадлежи и тя ще те използва, докато ѝ бъдеш нужен...

Спаркс продължи да върви, без да се обръща, докато не стигна до ъгъла на булеварда. Но не тръгна нагоре към двореца. Остана там, докато гневът му не затихна, и пое надолу по хълма. Вървя така безцелно дълго време и навлезе навътре в сърцето на Лабиринта. Мина покрай барове и казина, които му бяха станали втори дом. Зяпаше безсмислено витрините, пълни с вносни ястия и подправки, скъпоценни камъни, картини, кафтани, терминали... и стотици различни технически играчки: скъпи сложни дреболии, изложени пред очите на учудените местни жители. Някога се спираше пред всяка витрина, а разходката из Лабиринта беше като разходка в рая. Сега

почти не му правеха впечатление. По някакъв начин, без да съзнава, времето беше покрило неговото благоговение с пелена от разочарование, а опиянението от възторга се бе вкиснало в оцет.

Дори многоцветните улички, където занаятчиите от този свят и от още седем други светове даваха живот на своето творчество, загубиха връзката си с неговата действителност. Вече не го привличаха изяществото, ароматът и музиката по тях. Сега живата смърт на Хеън го притискаше болезнено в стените от стъкло. Заобиколен от туптящото сърце на града, той откри, че по някакъв начин нещото, към което се бе стремял, се бе изплъзнало от ръцете му. Както всичко, към което се бе стремял, на което бе държал...

Ръката му сграбчи стеблото на кинетичната скулптура, изложена на павилиона, покрай който минаваше. Измежду бодлите ѝ прозвучаха дрезгави ноти, отскачайки като котки. Но дрънчащата изотонална музика спря до неговата кожа, хладното метално стебло премина в друго измерение. А може би той само си въобразяваше тяхната нереалност. Но това чувство все още не минаваше... *Защо? Какво не е в ред в мен? Какво ми е?*

Той отмина отвратен, когато скулпторът излезе негодуващ от магазина. Спаркс продължи и едва сега разбра в коя уличка се намира — беше Цитроновата уличка и пред себе си видя Фейт Равенглас да седи на прага, както бе седяла винаги с нейните тави, пълни с мъниста и украшения. Мястото, където някога бе намерил подслон, където бе приет без излишни въпроси. Мястото, където винаги можеше да се върне, да получи спокойствие и да се отдаде на творчество сред една вселена на безразличие и разложение.

Той видя, че Фейт не беше самичка, видя, че нейният посетител стана от мястото си сред облак от среднощен син воал, бродиран с небесни дъги. Спаркс позна, че това беше Тиеуи — позна я по воала, защото никога не бе виждал нищо от нея освен ръцете ѝ с цвят на слонова кост. Той дочу сладката песен на скритата ѝ огърлица от звънчета. Бе питал Фейт защо Тиеуи никога не се показва, като си мислеше, че може би е обезобразена. Фейт бе отвърнала, че такъв е обичаят на нейния роден свят. Оттогава беше виждал само две-три жени, забулени като нея, грижливо пазени от придружителки. Тиеуи беше винаги неспокойна в присъствието на мъже и той мислено съжали, защото знаеше, че тя си отива заради него. Фейт имаше много

приятели, но измежду тях нямаше нито един, който да е нещо повече от обикновен приятел. Това може би обясняваше и нейното безбрачие.

Когато Тиеуи си тръгна, придружена от песента на звънчетата, Фейт се обърна към него: полуусмихната, полунамръщена и съсредоточена.

— Спаркс, ти ли си това? — Котката Малкин измюка от обичайното си място на прага в знак на потвърждение.

— Да. Здравей, Фейт. — Спаркс спря пред нея и внезапна се почувствал несигурен.

— Е, каква приятна изненада Седни, не се дръж като гостенин. През последните месеци никакъв те нямаше.

Той се усмихна виновно и внимателно седна между тавите. — Вярно. Извинявай, аз...

— Не, не се извинявай. — Тя махна с ръка, прощавайки му добросърдечно. — В края на краищата колко пъти аз те потърсих?

Той се засмя.

— Николко.

— Тогава трябва да съм ти благодарна, че въобще дойде. — Тя потърси пипнешком маската, която бе оставила. — Кажи ми клюките от двореца — какво се носи, какво се танцува, какви невъобразими неща се замислят. Имам нужда от нещо освежаващо. Тиеуи има богато въображение за работа с иглата и коприната, но е толкова скучна личност. — Тя погледна настрана, мръщейки се на нищото, пресегна се рязко към тавата с мъниста и я разсипа. — Дявол да го вземе! — Малкин скочи от прага и изчезна в работилницата.

— Чакай, остави на мен. — Спаркс се наведе над водопада от блестящо зелено, изсипал се на края на стъпалото. Той оправи таблата и търпеливо я напълни, успокоен от тази механична работа. — Ето. — Той ѝ подаде три мъниста и това го върна към усещането за спокойствие от първите дни при нея.

— Виждаш колко много ми липсваше. — Тя се усмихна и пое мънистата. — Но не толкова заради твоите търпеливи ръце, колкото за твоите весели летни песни и заради свежестта на твоето учудване.

Спаркс сложи ръце на коленете си и не каза нищо.

— Ще останеш ли да ми посвириш малко? Толкова отдавна песните ти не са звучали по тази уличка.

— Аз... — Той преглътна мъчително. — Аз... не си нося флейтата.

— Не я носиш?! Защо не я носиш?

— Аз... напоследък нямам желание да свиря.

Тя седеше наведена напред над маската и чакаше още обяснения.

— Много съм зает — каза той като оправдание.

— Мислех, че кралицата те взе в двореца, за да ѝ свириш.

— Вече не. Сега... върша други работи. — Той се размърда върху твърдата повърхност на стъпалото. — Други... работи.

Спаркс кимна с глава. Той бе забравил колко смуцаващ е погледът на третото ѝ око.

— Например игра на комар и надпиване с вино в Паралакс Вю. — Беше съобщаване на факт.

— Откъде знаеш къде съм бил? — попита той.

— По миризмата! Техният тамян е внос от Тсие-пун. Всяко място има своя специфична миризма. Така е и с наркотиците. А и гласът ти звучи малко самодоволно.

— Каж ми дали съм спечелил, или загубил.

— Спечелил си. Ако беше загубил, нямаше да си толкова самодоволен.

Той се засмя, но смехът му беше напрегнат.

— От теб ще стане добър полицай.

— Не. — Тя поклати глава и се опита да наниже на иглата си едно мънисто. — За да стане полицай, човек трябва да има определено чувство за морално превъзходство, а аз не обичам да съдя своите грешни приятели. — Мънистото отиде на мястото си. — Малко зелени пера, моля.

— Зная, че не можеш да бъдеш полицай. — Той ѝ подаде перата.

— Затова ли дойде днес тук? — Тя бръкна с пръсти в лепилото и намаза дебелия част на перата. — Докато можеш да напускаш играта преди да си почнал да губиш, кралицата няма да има нищо против това как прекарваш свободното си време.

— Тя желае аз да играя. Тя ми дава парите. — Думите го жегнаха неумолимо. Той почувства, че е издал голяма тайна, но разбираше, че нейното разбулване е само въпрос на време.

— Така ли? Толкова ли сте близки? — попита Фейт, сякаш се съмняваше.

— Не. Аз върша всичко това, за да изуча живота, да разбера манталитета на чуждестранците, техните планове и да мога да й съобщавам...

— Мислех, че това е задача на Старбък.

— Така е. — Невидимата стена на неговата анонимност като че ли ги затвори в едно пространство на пълно мълчание и неговият глас, който трябваше да бъде горд, изведнъж преодоля това пространство. — Аз съм Старбък.

Слаба въздишка беше първата й реакция.

— Чух, че имало нов Старбък. Ти ли си това, Спаркс? Ти, един Летен човек, едно... — Едно момче, но тя не го каза.

— Наполовина Летен човек. — Той кимна. — Да. Вярно е.

— Как? Защо? — Ръцете й лежаха неподвижно върху устата на маската.

— Защото тя толкова много прилича на Муун. А Муун си отиде. — Еъриенрод беше единственото нещо, което бе останало непроменено за него, единственото нещо напълно реално, по-реално от собствената му плът. — Тя знае за Муун, знае какво означава Муун за мен. Тя е единствената, която може да ме разбере... — Опитваше се да й каже какво бе станало между Еъриенрод и него след новината за отвличането на Муун. — ... Така че аз трябваше да извикам Старбък на дуел. Тя ми разреши, защото ме обича. И аз победих.

— Как успя да убиеш такъв мъж като него?

— Убих го с флейтата си... в Залата на Ветровете. *Само че той не умря.*

— И оттогава не си свирил. — Фейт поклати глава, а дебелият й плитка се претърколи през рамо. — Кажи ми честно — заслужаваше ли си?

— Да! — Той трепна изненадан от собствения си глас.

— Защо ми се стори, че чух „не“?

Пръстите му стиснаха таблата с мъниста, мускулите му се свиха.

— Трябваше да стана Старбък. Трябваше да бъда най-добрият. Иначе нямаше да я заслужавам. Трябваше да бъда човекът, на когото държи. Мислех, че след като спечеля дуела, останалото ще бъде лесно. Излъгах се. Мислех, че тя ще ми даде всичко, което съм желал.

— И не е така?

Той поклати глава.

— По дяволите, нещо не съм в ред! За мен всичко става не както трябва... всичко, което правя.

— А може би не е трябвало да го правиш? Ти все още можеш да се върнеш в Лятото. Нищо не те спира.

— Къде да се върна? — Той избълва думите. — Не, не мога да се върна. Нищо не се връща, зная това, ние просто продължаваме все напред и никога няма причина... Няма да оставя Еъриенрод. Не мога да го направя. Но ако не стана това, което тя желае да бъде, все пак ще я загубя. — *Хеън знаеше, Хеън знае всичко...*

— Ти ще намериш начин да разбираш чуждестранните. Щом си бил достатъчно смел да победиш Старбък, ще бъдеш достатъчно интелигентен и да го заместиш. Ти ще почнеш да се чувстваш като него. Ти вече си започнал да се чувстваш така.

Нещо в думите ѝ, някаква тъга го изненада. Той стисна юмрук.

— Трябва. Трябва да повярвам, че ще стана такъв, преди отново да дойдат Хрътките.

— Хрътките, които донасят водата на живота? Които ловят нимфи?

— Да. — Той зарея поглед над града и над света, към морските простори, управлявани от Зимните сановници. Мислено си представи лова, огърлицата от голи скали разпръснати сред открито море, чувстваше ритмичното дишане на океана зад стената на кораба, чуваше го да пее песента на света, който бе напуснал. Спомни си как търсеше хоризонта изпълнен с неочакван копнеж... Но ако богинята го призове да се върне, той вече не можеше да чуе нейния глас. Може би защото бе дошъл на лов за нимфи, или може би защото Морето беше просто море, водна маса, химически разтвор.

Той наблюдаваше близкия остров, по чийто бряг, покрит със ситни черни камъчета, лежеше колония от нимфи... докато Хрътките не ги прогониха във водата, към мрежите. Нимфите излизаха два пъти на час на повърхността, иначе се задушаваха и умираха.

Никой Летен човек не би убил нимфа. Те бяха деца на богинята, родени от нея, след като звездите паднали в морето и се превърнали в острови, в нейни съпрузи, в Земя. Имаше поверие, че щастиято напуска моряк, който случайно убие нимфа... а екипажът удавя

моряка, който нарочно е убил нимфа. Беше слушал стотици различни истории за нимфи, спасявали паднали зад борда моряци, дори цели екипажи на потънали кораби; беше слушал за нимфа в пристанището на остров Гейтуей, която превежда корабите през опасния риф Гейтуей. Той си спомни за нимфите, които ги поздравиха на сибилския остров. Никога не беше чул някоя нимфа да е сторила нещо лошо, да е наранила някого.

Но за доброто, което можеха да направят на хората — съвършеното добро на вечната младост — те трябваше да умират. Винаги бе вярвал в мита за тяхното безсмъртие, а даряването на безсмъртие на хората беше една стара легенда, докато не дойде на Карбънкъл. И тогава той срещна Кралицата, царувала сто и петдесет години... и Еъриенрод бе сложила в ръцете му мускалчето със сребриста течност и той бе впръскал от тази течност в гърлото си, й бе разбрал, че може да остане вечно млад.

Спаркс стоеше на прага и мислеше, че е заплатил своето безсмъртие с всичко, което някога е бил и в което е вярвал, докато на близкия остров Хрътките гонеха към мрежите безпомощните нимфи.

Те замъкнаха трупите им на палубата на кораба и клекнаха с ножове да разпарят пъстрите им гуши. Изцеждаха скъпоценната кръв, пипалата им почервеняха, а палубата стана хлъзгава като разкаляна глина.

Кръвта обagri морската повърхност. Осакатените тела бяха изхвърлени, а мъртвите им очи все още не вярваха в смъртта. „Унищожено... всичко унищожено!“ Той въздъхна натъжен и потърси спасение в безкрая на морето и небето. Но нямаше спасение от пляска на трупите, хвърляни обратно в морето, което сякаш повтаряше „твърде късно, твърде късно“, или от яростния бой на морските хищници, които оскверняваха синьо-зелената чистота в екстаза на поглъщането. Морето-Майка в своята безмилостна мъдрост не търпеше разхищение и проклинаше каприза на онези, които разхищаваха...

— Спаркс? — Гласът на Фейт отново го върна към реалността.

— Беше толкова грозно, всичко беше унищожено! Не можах... — Той разтърси глава. — Този път ще постъпя правилно. Мога да изкормя умряла нимфа. Вече не съм суеверен Обожател. — Спомни си презрението на Хрътките, изразено пределно ясно, без всякакви думи,

спомни си утешителното снизхождение на Еъриенрод, когато, без всякакъв коментар, тя му подаде позлатеното мускалче с водата на живота.

— Не си могъл. Предполагам, че е било така, нали? — Отново съжаление. — Никога не е лесно да се гледа лицето на смъртта. Затова всички ние толкова много копнеем за водата на живота. И я вземаме, защото собствената ни смърт е най-трудното нещо... Ние правим онова, което смятаме, че трябва да направим. — Тя протегна ръка и потърси неговата.

— Извинявайте, не исках да ви прекъсвам... — Зад гърба му достигна гласът на някакъв непознат. — Нося една пратка.

Спаркс се обърна и едновременно с Фейт вдигна глава към двете фигури застанали на уличката. Беше една мрачна фигура и едно нечовешко същество.

— Вие!

Главата без лице на робота Полакс ги разглеждаше с присъщото ѝ безразличие, но сивите очи на Тор изразяваха цяла гама от чувства: от неразбиране до силно огорчение.

— Даунтрейдър? — Тя пристъпваше от крак на крак. — Ей... Е, как си, момче? Имаш вид на човек, който е преуспял — каза тя, като вдигна вежди. — Едва те познах.

— Ако съм успял, сигурно не се дължи на теб.

— Да! Е... — Тя смутено отмести поглед. — Здравей, Фейт. Най-после пригответи украшенията си. Искаш ли Полакс да ги нареди?

Фейт започна да отнема таблите, разчиствайки път към вратата.

— Ще му покажа къде да ги постави. Не знаех, че сте приятели със Спаркс, Тор.

— Не сме приятели. — Спаркс стана, отмести се настрана и направи място на Полакс, който отиде равнодушно към прага като влачеше тарга с кутии. Той видя как Фейт изчезна в магазина, като се движеше уверено в познатото ѝ пространство, а Полакс я следваше. Но Спаркс препречи пътя на Тор, когато тя се опита да влезе. — Ей! — Той я притисна до стената. — Хайде да си поговорим. За онова, което направи, след като ме остави на онези негодници. За онова, което си сторила с нещата ми, след като ме ошушка.

Тор се притисна към олющената мазилка, а очите ѝ се въртяха, за да избегнат погледа му.

— Слушай, Спаркс! Знаеш ли, наистина съжалявам за онова. Наистина ми беше много неприятно, че така те пребиха — искам да кажа, че ти толкова вярваше... и беше толкова глупав... Но аз дължа своя живот на Храднот на Морето и Звездите; загубих част от ежедневните си приходи от казиното, които ѝ предавах. Ако не ѝ изплатях всичко, щеше да го смъкне от кожата ми. Надявам се, че разбираш какво искам да кажа, нали? Съвсем честно, въпросът беше ти или аз. Пък си помислих защо да не ти дам един урок, който във всеки случай ти беше необходим. — Тя вдигна рамене, а куражът ѝ започна да се възвръща.

— Какво направи с нещата ми?

— Заложих ги. Какво мислиш, че съм направила?

Той се засмя.

— И колко взе за тях? — попита почти с безразличие.

— Просени зърна, какво по дя... — Гласът ѝ секна когато той я стисна за гърлото и отново я притисна до стената. — О-о, богове! — Тя се изви, като се опитваше да не гледа онова, което се появи в очите му. — Какво ти стана, момче?

— Усвоих урока ти. — Той натисна още по-силно рамото ѝ, а изражението на нейното лице му достави удоволствие. — Ти си ми длъжница, Тор, и мога още сега да си го изкарам от кожата ти.

— Ти... ти няма да направиш това, нали? — Той видя как тя започна уплашено да преглъща. Тор стисна ръката му. — Ти какво...

— Спаркс, какво правиш? — чу се гласът на Фейт.

Той примигна и пусна Тор.

— Не си струва човек да си създава неприятности заради теб.

Тор въздъхна шумно и опипа с ръце гърлото си.

— Само... само малко недоразумение, Фейт. Ще ги дам парите, момче. Искам да кажа, че някога ще дойде ден да се разплатим...

— Забрави за това. — Той се обърна. Чувстваше лицето си разгорещено от гняв и се питаше какво ли бе видяла Фейт. Но нещо, което Тор бе изтърсила сред извиненията си, му бе направило впечатление и той се обърна към нея с добре пресметната мъст. — От друга страна... недей да го забравяш. Ти си ми длъжница и Някой ден ще ти кажа как да ми се издължиш. И ако играеш честно, може дори да

си доволна от това. — Той измъкна кредитната си карта и я навря в лицето ѝ.

Тор я погледна безучастно.

— Хъм? — Тя се пресегна нерешително. Спаркс я дръпна.

— Както сама казваш, ти си куриер на Морето и Звездите. Ти сигурно знаеш кой какво контролира тук, в Лабиринта. Сигурно чуваш много интересни клюки наоколо?

— О-о, не... нищо не зная, момче, държа ушите си запушени. — Тя поклати глава и затвори очи пред изкушението. — Само изпълнявам между другото някои малки поръчки — това е всичко.

— Не ми ги разправяй тия на мен. — Той се намръщи. — А може би ти не знаеш достатъчно онова, което ме интересува. — Изведнъж го осени една мисъл. — Познавам един човек, който знае, така че това няма никакво значение! Ти можеш да получиш информацията от него, докато той на мен няма да ми каже нищо. Ти ще се грижиш за него, а онова, което научиш, ще ми съобщаваш, разбра ли?

— Не. — Тя отново поклати глава. — В какво, дявол да го вземе, си се забъркал? В какво искаш да забъркаш и мен?

— Аз също работя за някого, за високопоставена личност. Тази личност желае да знае какво прави опозицията. А тук има един човек на име Хеън, който знае всичко, само че щастието му изневери. Ти ще го критикуваш, ще го успокояваш, ще се грижиш за него. И той ще ти е толкова благодарен, че ще ти казва всичко, което желаеш да научиш.

— Ха! Аз познавам Хеън. Голям прахосник е. Ако щастието го е изоставило, може да се скапе. Той и някои от неговите другарчета бяха страшно дрогирани и той се опита да... — Думата не можа да излезе от устата ѝ, тя нервно стискаше шева на гащеризона си. — Още имам синини по места, които не бих показала и на родната си майка. — Тя млъкна и погледна към Фейт, която мълчаливо наблюдаваше флегматичното метално същество на входа. — Може да е проста машина, но в него има повече човещина от онзи, който го е програмирал.

Спаркс се усмихна при мисълта за поражението на Хеън.

— Сигурно е бил адски дрогиран, за да налети на...

Тор се изчерви и вдигна юмруци.

— Слушай, Летен човек, не бива да си правиш такива шеги с една жена!

Усмивката му изведнъж изчезна.

— В името на боговете, не това си мислех! Ако е същият Хеън, няма за какво да се безпокоиш. Този път няма да ти създаде никакви неприятности. Ще го намериш близо до Паралакс Вю. Ще ти платя разносните и дори малко отгоре. Само се постарай никога да не разбере за кого работиш. Никога не споменавай за мен. — Той понижи глас и се обърна с гръб към Фейт. — Ако не получа, което искам, много ще съжаляваш и тогава дори Полакс няма да може да те спаси.

Бледото лице на Тор още повече побледня. Спаркс разбра, че тя му повярва.

— Ще се срещнем тук, на същото място, след една седмица.

— Да, разбира се — съгласи се тя и се промъкна покрай него. — Хайде, Полакс, тръгваме си.

— Както кажеш, Тор. — Роботът слезе от верандата и я последва.

Тя го удари злобно по гърдите и продължи по уличката, като си разтриваше ръката.

— Млъкни, проклета торба с железарии. Ще те сменя срещу куче.

Фейт отново седна и се зае да украсява голата маска, сякаш тя беше единственото реално нещо във вселената. Нито му говореше, нито пък го гледаше.

Спаркс почувства как повишеното му настроение помръква, след като Фейт се отдръпна — като че ли и тя се разграничаваше от него.

— Ти каза, че ще намеря начин да реша проблема. И аз го намерих.

— Да, предполагам. — Тя вдигна парче сатен.

— Мислех, че не правиш морални преценки.

— Опитвам се. Всеки сам избира пътя си към ада. Не обичам да гледам как приятелите ми страдат.

— Току-що казах същото. Няма да й направя нищо лошо. — Но той знаеше, че само преди миг беше на косъм от това. И сигурно точно този миг бе видяла Фейт.

— „Това, което днес е казано, утре ще бъде сторено“ — цитира тя тихо. — Аз и теб смятам за приятел.

— Все още?

— Да, все още. — Погледна към него, но без да се усмихне. — Пази се, Спаркс. Трябва да знаеш, че в живота не всичко е само черно

и бяло.

— Добре. — Той вдигна рамене, без да разбере казаното. — Пак ще мина да те видя, Фейт.

Най-после тя се усмихна, но не с тази усмивка, която той очакваше да види.

— След една седмица, по същото време.

— Извинявай, приятелче, да си виждал един човек на име Хеън?
— Гласът на Тор секна, когато едно занемарено лице се вдигна към нея, изкривено от безсилна омраза. Тя разбра, че го е виждала по-рано. Мършаво и брадясало, лицето си бе все същото: тъмно лице на чуждоземец, красиво лице с дълги мигли и студени като смъртта очи. Тя остана за момент загледана надолу, притисната между безмилостните пръсти на спомена и настоящето. Това беше Хеън, същият Хеън, чиито очи някога не бяха видели в нея човешко същество, а предмет.

От погледа му разбра, че я позна. Тя отстъпи назад, задушена от вонята на неговия мръсен гащеризон, и си спомни за скъпите му дрехи при последната им среща. Може би наркотиците бяха казали последната си дума... Тор се усмихна. В кутията до него имаше полупразна бутилка и нащърбено канче с шепа монети. Когато идваше по уличката, видя един тъмнокож полицейски инспектор да го заплашва с арест за просия. Той хвърли бърз, безизразен поглед към нея и Полакс.

— Може би познавам Хеън. Не мога да си спомня. Защо?

Тя бръкна в джоба си и пусна една монета в канчето.

— Чух, че щастието го е напуснало. Може ба ще мога да му помогна.

— Ти? — Той отпи една глътка от шишето и избърса уста с ръка.
— Защо?

— Това си е наша тайна. — Тя скръсти ръце. Играта вече бе започнала да ѝ харесва. — Така че къде е той?

— Аз съм Хеън — отговори той неохотно.

— Ти? — възкликна тя, сякаш бе ехо на неговото съмнение. — Докажи го.

— Кучка!

Тя отскочи назад, спомнила си за неговата груба сила, но Хеън само се олюля напред и щеше да падне, ако Полакс не бе протегнал силната си ръка и не го бе изправил. Тор стоеше и гледаше.

— Значи това искаше да каже той. Ти си сакат!

Устата му се изкриви.

— Кой? Кой те изпрати тук?

— Не е важно. — Тя сви стеснително рамене. — Аз съм тази, която иска да те види, Хеън. Аз съм тази, от която трябва да се страхуваш.

Хеън я погледна, обзет от внезапно съмнение. За момент тя си помисли колко ли много врагове може да има човек като него в място като това. Хеън се свлече до стената примирен.

— Прави каквото искаш, хич не ми пука. — Той отпи още една глътка от шишето.

— Не. — Тя поклати глава, почти спомнила си за Даунтрейдър и за собствените си проблеми. — Само питам. Как върви бизнесът? — Тя надзърна в канчето.

— Лошо. — Тор почувства, че той няма желание да я пита за нейния бизнес. Покрай тях преминаваха постоянни посетители на Паралакс Вю, обърнали очи настрани.

— Много ниско си паднал от последната ни среща насам.

Той не си спомни. Сега тя не знаеше дали това я радва или натъжава.

— Просил съм и по-рано. И още съм жив.

Тя прехвърли тежестта на тялото си на другия крак и наведе бавно очи надолу.

— Мисля, че този път може и да не оцелееш.

Той отново я погледна. Не й отговори.

— Чувам, че наистина си бил осведомен какво става около Лабиринта преди твоето нещастие.

Чувам, че ти наистина знаеш накъде отиват властта, чуждоземците и така нататък. Е, това представлява интерес за мен.

— Защо? — попита той остро.

— Какво те засяга? — отрязва го тя. — Един просяк не трябва да пита толкова много.

— Аз искам да зная защо един Зимен човек ще се интересува от това. Има само един Зимен човек... — Той се намръщи.

— Ние сме хиляди и всички ние сме заинтересовани не по-малко от теб, чужденецо. — Тя извади от джоба си кредитна карта и я поднесе към лицето му, така както бе сторил Спаркс с нея. — Може би аз не искам вечно да бъда товарач, може би искам да си взема пая преди всички вие да напуснете този свят и да отмъкнете питата със себе си. — Тя се изненада от собственото си красноречие.

Той кимна уклончиво.

— Ти каза, че ще си получа своето. Колко ще е? — и погледна кредитната карта.

— Аз самата нямам много, но ще е повече от това, което ти дават. Имаш ли къде да живееш?

Мазната, невчесана глава кимна отрицателно.

Тя изруга.

— Така си и мислех. Засега ще останеш при мен. В края на краищата ти трябва някой, който да те храни и да те чисти.

— Трябват ми нари, не ми трябва човек да бърше проклетия ми нос. Не ми губи времето. — Той се пресегна през рамо и се почеса по гърба, а лицето му се изкриви в гримаса.

Тя го наблюдаваше.

— Чудно, че все пак се доближават до теб и ти пускат по нещо в това — Посочи с ръка канчето. — Какво ще правиш, когато някоя нощ дрехите ти се свлекат от гърба ти?

— Да не би да искаш да ги свалиш още тази нощ, любима? — Той се ухили злобно.

Тя стисна устни. Насили се и се усмихна.

— Не си моя тип, къпчо. Полакс е този, който ми върши всичката черна работа. Той е свикнал да мъкне всякакви твари.

— Както кажеш, Тор — отговори любезно Полакс. В безизразния му глас се долавяше някакво неопределено одобрение.

— Ще получаваш храна и подслон дотогава, докато ги заслужаваш, Хеън. Приемаш ли или се отказваш? — *Приемаш ли или се отказваш, копеле такова. И в двата случая все на моя задник се пише.*

— Не мога да съм информиран за онова, което става тук, ако не обикалям. За това ми трябва пари, трябва ми начин да...

— Ще получиш, каквото ти трябва, ако си гледаш работата. — *Ако Даунтрейдър спази уговорката.*

Той се облегна усмихнат назад, а усмивката му представляваше нещо грозно върху красивото му лице.

— Значи ти си намери съветник, любима. — Той протегна внимателно ръка.

— Намерих си една голяма беля. — Тя вдигна очуканото канче и изсипа монетите в ръката си. — Добре, Поли, откарай го в къщи.

Безкрайното отсъствие на светлина притъпи сетивата на Муун, лиши я от всякакво усещане. Докато падаше в някакъв бездънен кладенец, тя усещаше себе си като слаба искрица живот в една вселена, където необезпокоявано царуваше смъртта, чиято неосезаема прегръдка изсмукваше от нея сила и разсъдък. Тя беше дошла на това място извън живота, за да търси изгубената си любов през една порта, през която бе минавала много пъти. Но сега бе загубила пътя си, сега нямаше никой, който да отговори на нейния плач, нямаше ухо, което да я чуе, глас, който да отнесе... *Пусни ме да си отида у дома...*

Пусни ме да си отида! Муун седеше в леглото, а гласът ечеше в ушите ѝ, отразен от стените на малката стаичка.

— Муун, Муун, това е кошмар. Ти си спасена, ти си с нас. — Елзевир я прегърна. Успокояваше я, както преди много години баба бе успокоявала едно малко дете през нощта.

Стаята се изпълни с болезнено изкуствен ден. Екранът на триизмерния телевизор, поставен на стената, изливаше потоци от шум и образ — така както преди да заспи неспокойния си сън на пода. След мъчението в Черната порта тя не можеше да стои в затъмнена стая. Муун преглътна събралата се на топка болезнена мъка и постави глава на рамото на Елзевир. През влажната си нощница тя чувстваше движението на хладния въздух. Около нея светът бавно се оформяше и отново утвърждаваше мястото ѝ в него. Сърцето ѝ спря лудия си напън да разкъса гърдите ѝ. Тя слушаше шума на морето.

— Всичко е наред. Сега съм добре. — Гласът ѝ все още беше слаб и неубедителен. Загубата на сила и контрол по време на кошмара бяха станали част от нейното състояние.

— Съжалявам, че отново те събудих, Елзи. Но просто не мога... — Тя млъкна засрамена от своята безпомощност и затърка очи. Смъдяха я, сякаш вятърът ги бе напълнил с пясък. Вече трета нощ тези кошмарни сънища проникваха през тънката преграда на апартамента и я измъчваха безжалостно. Тя виждаше как с всеки изминал ден

умората и безпокойството слагат все по-дълбок отпечатък върху лицето на Елзевир. — Глупаво е. — Муун стисна юмруци. — Съжалявам, че цяла нощ не ти дадох да мигнеш с моята глу...

— Не, Муун, скъпа — Елзевир поклати глава. Муун млъкна изненадана от нежността, която се излъчваше от тъмносините очи на Елзевир. — Не се извинявай. Нищо, което правиш, не ме безпокои. Аз съм тази, която трябва да ти се извини. Моя е вината за тези твои лоши сънища, моя е вината, че не можеш да понесеш трилиственика... — Тя погледна към другата страна на стаята, където върху шкафа самотен лежеше знакът на сибилата. — Ако мога да поема твоя страх, с радост бих го направила. Това ще бъде скромно изкупление за терзанията, които ти причиних. — Тя погледна настрана, а пръстите ѝ разтриваха раменете на Муун.

— Това не беше твоя грешка. Това беше моя грешка. Аз не съм достатъчно силна, за да бъда сибилата. — Муун стисна зъби, докато почувства болка. Тя бе излязла от Черната порта друга, последвана от една раздвоена реалност. Когато достигнаха Кареумов, тя вече почти се бе възстановила, беше отново човек. Но все още, когато затвореше очи и оставеше ума си без контрол...

Беше носила свободно трилиственика тук, в разположения на орбита град на звездното летище, благодарна, че напълно непознати хора от светове, за които никога не бе чувала я приемаха с усмивка и почит. Но после при нея дойде човек и я помоли да отговори на един въпрос. Тя се отвърна от него ужасена и отказа. Елзевир го отпрати. Но в този момент тя знаеше, че никога повече няма да може да отговаря на въпроси...

— Аз... аз ще съм добре, когато се върна у дома, на Тийумат. — Там, където през нощта небето гори от слънца... не това черно и жестоко небитие, което поглъща дори жизнената сила на звездите, повехнали и безнадеждно самотни. Където единственото нещо, имащо за нея толкова голямо значение, колкото онова, което бе разрушила с идването си тук, все още чакаше да бъде направено; където бе единственият човек, който би разбрал какво означава да загуби желанието на своя живот. *Спаркс*... тя трябва да го намери. Колко дълго? Тя си бе наложила да не задава този въпрос, докато бяха тук, страхуваше се да го зададе. А искаше да го задава всеки ден, всеки час.

— Всъщност ти не искаш ли да останеш? Дори и след всичко видяно от теб? — Дълбочината на разбитата надежда, която Муун почувства в гласа на Елзевир, прободеше сърцето ѝ. Тя знаеше колко труд бе положила Елзевир да запълни нейното време и нейния ум с невероятните чудеса на града — това звездно летище, което плуваше в космоса, вързано на невидимо въже и поддържано от света отдолу. Тя бе мислила, че Елзевир върши това само за да я отвлече от нейните страхове, но сега разбра, че има и друга причина.

— Ти наистина ли искаш да остана завинаги с теб?

— Да. Много, скъпа моя. — Елзевир се усмихна, а после продължи колебливо: — Знаеш ли, ние нямахме деца, Т. Дж. и аз...

Муун сведе поглед.

— Зная. Ако беше само до мен, ако бях някой друг, бих останала с теб, Елзи.

Тя разбра. Муун ѝ заприлича на дете, загубено тук на Фестивала, в този неразбираем, неопетнен остров, който се върти в небето. Елзевир се опита да я направи част от всичко видяно от нея, докато сама започне да чувства безгрижната гордост на чуждоземците, които смятаха звездния кораб за толкова естествено нещо, колкото и платноходката, които се отнасяха към грандиозните и чудни неща като към принадлежащи им по право. С всяко малко технологическо чудо Елзевир търпеливо я учеше да се контролира, докато тя престана да се учудва и можеше да стои на балкона с поглед към Пазара на Крадците и да си дава вид, че е истински чуждоземец, гражданин на Хийгемъни, че се чувства като у дома си в това междузвездно общество.

А после ѝ мина през ума, че най-после е разбрала какво се е опитвал да я научи Спаркс. Тя си мислеше колко щастлив щеше да бъде той, ако беше тук. Тя го изостави в момент, когато му беше нужна. Спаркс е все още в Карбънкъл. „Трябва да се върна при него. Не мога да стоя тук без него. *Заточена на остров, заобиколен от безжизнена пустота.* Не мога да бъда сибила тук.“ Тя сложи ръка на татуирания върху шията ѝ трилиственик. „Аз оставих собствения си свят, а трябваше да стоя там. Не изпълних своя дълг, изоставих Спаркс, не изпълних... Богинята не чува молбите ми. Аз съм загубена, затова загубих нейния глас.“ Тя се надигна от леглото и стъпи с босите си крака върху студения под. „Това е несправедливо. Аз не съм оттук. Моето място е на Тийумат.“ И изведнъж, докато изричаше тези думи,

Муун ги почувства с необичайна сила. Погледна Елзевир в очите и искаше тя да разбере нейната нужда, нейния копнеж и нейната тъга.

— Муун... — Елзевир хвана ръцете и така, както нравеше когато се опитваше да вземе решение. — Това е лошо... Ти не можеш да се върнеш у дома.

— Защо? — Мъка замъгли стаята и загриженото лице на Елзевир. — Мога! — Тя хвърли светлината на своята вяра срещу сянката. — Трябва!

Елзевир вдигна ръце помирително.

— Не... не. Искам да кажа, че ти не можеш да се върнеш, докато Крес не укрепне достатъчно, за да управлява кораба. — Думите ѝ заглъхнаха като пропусната възможност.

Муун се намръщи неуверено. Сянката на съмнението все още закриваше лицето на Елзевир. Тя потърка лицето си; тялото ѝ бе отпуснато от умора и разочарование.

— Зная. Съжалявам. — Муун сграбчи шишето с транквилизатор от поличката до леглото ѝ.

— Не! — Тъмната ръка на Елзевир я хвана за китката. — Това не е отговорът. И ти няма да намериш отговор на страховете си, като се върнеш на Тийумат. Те ще те следват навсякъде вечно, ако не се научиш какво наистина върши една сибила. Аз не съм достатъчно умна, за да ти обясня, но има човек, който може да стори това. При първия добър прозорец ще слезем долу на земята при моя зет. — Тя се пресегна и взе шишето с транквилизатора. — Отдавна трябваше да направя това... но аз съм стара, глупава жена. — После се изправи и се усмихна на неразбиращата Муун. — Във всеки случай Мисля, че за всички ни ще бъде добре да стъпим отново на истинска планета. Може би и Крес ще може да дойде с нас. Почивай сега, скъпа моя... и приятни сънища. — Погали нежно Муун по бузата и излезе от стаята.

Муун се зави с тънкото одеяло. В тази безжизнена нощ, която обграждаше островния град и неговия свят, нямаше приятни сънища. Тя лежеше и гледаше неразбираемо присветващия екран срещу нея, а умът и душата ѝ болееха от незадоволени нужди. Нямаше никой на това чуждо място, който би могъл да направи нейните сънища приятни. Ако не я пуснеха да се върне у дома... У дома... Сълзи потекоха през спуснатите ѝ клепачи и се стекоха по бузите.

Тя отиде до Пазара на Крадците през изкуствения ден с трамвая на звездното летище заедно с Елзевир, Силки и Крес, надянал гумени протези. Притискаше ги тълпа от начумерени постоянни пътници, жители на острова. Орбитата на космическата станция минаваше през един прозорец — транспортен и корабен коридор, до повърхността на Кареумов, отворен на всеки два часа. Но на планетата тези прозорци бяха разположени на стотици или хиляди мили един от друг. Ако пропуснеш една спирка трябва да чакаш цял ден, за да се отвори отново.

Когато се качи на трамвая, нямаше свободни места, но един мъж стана да ѝ предложи своето. Тя се усмихна и го отстъпи на Крес, а после друг мъж също стана, за да ѝ предложи да седне. Смутена, тя придърпа Елзевир и ѝ прошепна:

— Да не би да мислят, че съм бледа, защото съм болна?

— Не, скъпа. — Елзевир се намръщи неодобрително и оправи краищата на нейната жълта туника. — Напротив. Но ти би трябвало да си облечеш роклята. — Тя докосна праметнатата през ръката на Муун виненочервена рокля.

— Много е горещо. — Муун си спомни за широките рокли и тесни комбинезони, които беше пробвала в магазините на Централния градски бazar. Опита се да носи собствените си дрехи сега, когато бяха въвн от кораба, но те бяха много тежки. Въздухът на станцията беше топъл като кръв, затова тя носеше само онези дрехи, които Елзевир не ѝ позволи да свали.

— Когато бях момиче, ходех забулена от главата до краката. Това беше част от женската загадъчност. — Елзевир оправи диплите на широкия си пъстър кафтан, герданът ѝ от звънчета весело запя. — Какво ли не бих дала да захвърля всички дрехи и да хукна гола по улицата под слънчевата топлина. Но никога не се осмелих.

Муун се хвана за облегалката зад мълчаливия, отчаян Силки, неудобно притиснат от множество чужди тела. Тя гледаше през прозорците на трамвая, докато се движеха по авенютата на междузвездната колония към онази част, където Елзевир и Силки имаха апартамент. Тя не можеше да се оправи в този град, така както не можеше да разбере и навиците на неговите жители. Единственото, което знаеше, бе че целият град е поместен в един кух пръстен, в центъра на който е разположено звездното летище. Чуждоземците

наричаха звездната колония Пазар на Крадците, а местните чуждоземни приемаха това име със забавно своенравие. Кареумовци господстваха в Хийгемъни, защото правеха най-съвършените технически изделия. Един ден Елзевир ѝ обърна внимание, не без известно огорчение, че Пазар на Крадците звучи обидно.

— Тогава защо дойде на Кареумов? — попита я Муун.

— О-о, скъпа моя, как загубих своя срам и порядъчност е дълга, скучна и заплетена история. — Муун видя усмивката, която пропълзя в края на устата ѝ.

— Фалшива скромност. — Крес седеше прегърбен на седалката пред тях със затворени очи, с ръце притиснати до гърдите. Той успя да се върне от болницата на летището само за два светлинни дни.

— Крес, добре ли си? — Елзевир докосна раменете му.

— Да, госпожо. — Той се усмихна. — Целият съм слух.

Тя го смушка и се облегна назад, като повдигна рамене в знак на възмущение.

— Да. Идвам от Ондиний, Муун, който ще ти изглежда непонятен и от Кареумов, сигурна съм Макар техническото ниво там да не е така високо. Жените в моята родина не бяха поощрявани...

— Не им позволяваха — вметна Крес.

— ... да живеят пълноценно, така както всички вие живеете. — Гласът ѝ надвиши шепота на обикновения разговор като пушека, който се издига в градската мъгла на един друг свят, в земя осеяна с пирамидални храмове-гробове на древна теокрация^[1]. Това беше страна, в която жените се купуваха и продаваха като бартерни стоки. Те живееха отделно от мъжете, които не бяха техни партньори, а ревниви господари. Техните животи следваха тясната, дълбоко отъпкана от поколенията пътека, животи, които бяха непълноценни, но удивително предсказуеми.

Едно срамежливо момиче на име Елзевир — *Покорство* — вървяло по отъпканите пътеки на традицията, покрито с воал, който прикривал нейния човешки вид, препъвало се често в коловозите на ритуала, но никога не видяло собствения си живот отстрани. Докато един ден на храмовия площад любопитството ѝ я откъснало от ритуалните обиколки на светилищата на светците-покровители и то се присъединило към тълпата, събрала се да слуша един луд чуждоземец, издигащ призови за свобода и равенство. Момичето Елзевир се

изкачило по стъпалата на Великия храм на Нееман, докато група местни радикални младежи пъхали позиви в ръцете и дрехите на всеки, който стоял равнодушен. Тълпата се разбушувала, а безмилостната църковна стража дошла да разпръсне хората и в последвалата паника натоварили в затворени фургони всички, които, успели да уловят.

Елзеvir се свила в един ъгъл на залитация фургон, смазана от телата над нея. Блъскана, мачкана, с разкъсан воал тя стояла там и ридаела, бояща се от осквернение или смърт. Но неочаквано я хванали яки ръце, изправили я на крака и я подпрели на стената. Обезумяла от ужас, тя почувствала как светът около нея се превръща във вода.

— В името на боговете, недей да припадаш сега! — прозвучал в ухото ѝ глас. — Не мога вечно да те държа — продължил той и тя усетила леко шляпване.

Болката пронизала стената на нейната лудост като копие. Хленчеща, тя отворила очи и видяла пред себе си изтощеното, окървавено лице на лудия чуждоземец, човека, който бил виновен за случилото ѝ се... единствения човек, който щяла да обича през целия си живот. Но в онзи момент нищо не е било така далеч от нейния ум както мисълта за любов.

— Добре ли си? — попитал той, когато някой го сръгал в бъбреците. Той държал ръцете ѝ в своите и я закрилял с тялото си. Тя поклатила глава.

— Заболя ли те? Беше без да искам. — Той освободил едната си ръка, пъхнал ръка под воала и докоснал леко бузата ѝ. Тя потреперила от допира на неговите пръсти, придърпала разкъсания воал над главата си. — Извинявай. — Той свел очи и я задържал, когато фургонът се заклатил на завоя. — Ти дори не можа да чуеш речта ми, нали? — Гримаса на разочарование се появила на лицето му. Изведнъж тя забелязала, че той е само малко по-възрастен от нея. Тя отново поклатила глава и избърсала очите си. Той промърморил на своя език нещо тъжно. — К.Р. е прав. Това, което върша, носи повече злини, отколкото добрини!... Не трепери, няма да ти сторят нищо лошо. След като ни закарат в инквизицията и посеят семето на плевела, ще ни пуснат.

Отново потреперила. Тя знаела достатъчно добре репутацията на църковната полиция. Почувствала, че очите ѝ отново се изпълват със

сълзи.

— Недей. Моля те недей. — Той се опитал да се усмихне, но не успял. — Няма да им позволя да ти сторят нищо лошо. — Било абсурдно, но тя се хванала за думите му. Хванала се, за да се спаси от ужаса. — Слушай — опитал се той да смени темата, — е, тъй като си... тук, искаш ли да чуеш речта ми? Това може да е последната възможност. — Капки пот блестели в острата му тъмна коса.

Тя не отговорила. Той взел мълчанието ѝ за съгласие и запълнил останалата част от пътуването сред спарения въздух с освежителния дъх на безнадеждния идеализъм — как всички хора ще живеят като братя, как жените ще имат същата свобода като мъжете и същата отговорност за своите постъпки. Когато най-после фургонът спрял и ги върнал отново към действителността, тя била сигурна, че той е напълно ненормален... и божествено красив.

А после вратите се отворили, те излезли на силната дневна светлина и стражата подкарала нещастните пленници към оградения с висока стена двор на Центъра за задържане. Те слезли последни, той стиснал ръката ѝ и промълвил:

— Бъди смела, сестро! — и попитал за името и.

Най-после тя му проговорила, колкото да му каже името си, преди стражата да го хване. Когато го помъкнали, чула го да казва, че тя е невинна, чула как гласът му се задавил. Тежки ръце отвели и нея, така че тя не могла да види какво са му сторили. Заедно с другите била замъкната в един двор и повече не го видяла.

Но там, в двора, я чакал нейният баща, който бил повикан от придружителката ѝ, след като Елзевир била натоварена на фургона. Тя изтичала ридаеща към него и след много заплахи и щедро дарение за мисионерския фонд на църквата, баща ѝ я отвел от това място на ужаса, преди инквизиторите на църквата да могат да опетнят нейното име.

Прекарала вкъщи почти две седмици, без да смее да излезе навън, докато забрави изживяното. Трудно можела да понася мисълта за лудия чуждоземец..., чудела се на неговите светове, на неговата доброта към нея сред целия онзи хаос... Питала се дали все още е жив. Макар да разбирала, че никога няма да научи това, че никога няма отново да го види, тя не можела да прогони от ума си спомена за неговите блестящи очи.

Въпреки това тя не познала странника, който седял стеснително на пейката под обраслата с лози градска стена, когато майка ѝ я завела при кандидат и я оставила да стои непохватна и несигурна под пламенния изучаващ поглед на мъжа. Той бил облечен в работен костюм и наметало, широкопола шапка засенчвала лицето му.

Тя съобразително махнала тъмносиния воал от главата си, за да може той да види лицето ѝ, като в същото време гледала настрани. Направила реверанс, а герданът ѝ от сребърни звънчета зазвънял в притихналия въздух.

— Елзефир. Не ме позна, нали? — Думите достигнали до нея приглушени, но разочарованието в тях било ясно. Той свалил шапката си.

Но тя познала гласа, колкото и да бил променен, и тихо възкликнала:

— Ти! О-о... свети Калавр! — Тя вдигнала ръце, но не докоснала лицето му. Топлата му кафява кожа била обсипана с полузарастнали рани. Твърдата линия на челюстта му, загубила очертанията си, била подпухнала.

— Аз казал на твой баща случила се катастрофа. — Усмивал се с очи и устни. — Уста не може затваря се — обяснил той.

Лицето ѝ се набраздило от съчувствие, тя притиснала ръце в скута си.

— То е добро. Почти не боли въобще сега. — Инквизиторите не го дали на полицаите, а го били подред в свещена мъст ден и нощ и накрая го изхвърлили на улицата да тича колкото сила има. — Не иска мисли за това. Някога се смял над преживяното. Но трябвало да минат много години, преди да ѝ разкаже и най-малките подробности от горчивата истина. Той седял мълчалив и я гледал, сякаш очаквал нещо. — Твоя челюст също ли наранена, сестро?

— Не! — Тя поклатила глава, а звънчетата зазвънели. — Аз... аз си мислех за теб. Непрекъснато. Мислех си, че никога няма да те видя пак... Страхувах се за теб. — Изведнъж тя почувствала неудържимо желание да притисне осакатеното му лице до сърцето си. — Защо не дойде тук? — Тя мачкала воала в ръцете си. Не като кандидат. Не покрила лицето си с воала, нито чувствала нужда.

— Аз трябвало сигурен бъде ти добре. Ти добре? — Той се навел към нея.

— Да. Баща ми дойде... Ти беше толкова мил към мен. Баща ми ще...

— Не. Моля не казвай него за мен. Само кажи мен ти хареса мои идеи? Кажи мен ти иска знае повече?

— Защо? — От всички въпроси и отговори, които бушували в ума ѝ, това се изплъзнало от устата ѝ — единственото, което не му казвало нищо.

— „Защо?“ — Но тя прочела по очите му, че той разбрал. — Защо аз иска види тебе пак?

Тя се изсмяла глупаво. После поставила ръце на устата си и гледала лицето му. Жената, която желае любовта на този мъж, ще трябва да спечели преди това неговото уважение. — Да. — Тя дръзко срещнала неговия поглед, но един мускул потрепвал на бузата ѝ. — Искам да зная повече. Моля те, ела пак.

Той се усмихнал.

— Кога?

— Моят баща...

— Кога?

— Утре. — Тя отместила очи.

— Ще дойде. — Той кимнал в знак на потвърждение.

— Колко... колко жени имаш? — Изпитала ненавист към себе си заради въпроса.

— Колко? — Той погледна възмутен. — Николко. На Кареумов нямаме по няколко жени едновременно. Една е достатъчна за цял живот... ако тя е добра. — Той бръкнал в якето си и извадил няколко брошурки. — Аз донесъл това защото все още не може говори. Но аз написал това... и това. Ще го прочете ли ти?

Тя кимнала и почувствала как по ръката ѝ протича нещо като ток, щом се допряла до брошурите.

— Ти има хубава градина тук. — В гласа му се промъквал копнеж. — Сама ли се грижи за цветя?

— О, не. — Тя поклатила малко тъжно глава. — На мен никога не ми разрешават да правя нещо, от което мога да се изцапам. Но аз обичам цветята. Ако можех, бих прекарала целия си живот тук.

На осакатеното му лице се появил израз на странна решителност. — Много внимателно той се пресегнал и откъснал един лавандулов цвят от растението над главите им. После го сложил в ръката ѝ.

— Ние всички умрем някой ден. По-добре живеем свободен живот, отколкото умрем напразно.

Тя захлупила цветето в шепите си, вдъхнала от неговия аромат и му се усмихнала.

Той отвърнал на усмивката ѝ.

— До утре тогава — и се изправил вдървено.

— Ти си отиваш?!

— Трябва срещнем се при университет довечера. — Той се усмихнал на нейното разочарование и се навел заговорнически. — Аз един чужд агитатор, знаеш.

— Ти няма да...? — Тя се осмелила да го докосне.

— Аха. — Той нахлупил шапката си над очите. — Няма повече речи. Поне докато мога отново отворя уста... Довиждане, сестро. — Преминал през двора със залитаща походка, преди тя да се сети, че все още не знае как се казва. Погледнала към брошурките и прочела: „Партньори в един нов свят“, от Т.Дж. Аспунд. Въздъхнала.

— Какво е това, което ти даде? — Майка ѝ погледнала подозрително към брошурките.

— Ъ-ъ... любовни поеми. — Елзевир ги напъхала набързо в пояса около кръста си и спуснала воала. — Някои от тях сам е написал.

— Хм. — Майка ѝ поклатила глава, а звънчетата ѝ зазвънели. — Но той е кареумовец. Той е дал на баща ти достъп до видеокомуникационна връзка, за да му разреши да те види. Баща ти беше много доволен. И в края на краищата от него зависи... не от нас.

— Защо? — Елзевир станала и брошурките изшумели. — Защо да не зависи от нас?

Майка ѝ взела цветето от ръката и се отправила обратно към женската част на къщата.

Т.Дж. идвал редовно да я вижда, станал образец на почтително отношение към родителите ѝ, а насаме бил упорит мечтател, влюбен в момичето не толкова, каквото било, а в жената, каквато искал тя да бъде. Той ѝ носил още революционна литература, прикрита като любовни поеми. Но преди тя да започне да изследва новия свят, чийто хоризонти той разширявал с всеки изминат ден, нейният неуверен опит да защити правото си пред своето семейство довел до разкриване на скривалището ѝ с брошурки, а на него било забранено да я вижда повече.

— Но ти не си допуснала да те отделят от него. — Муун се облегна на седалката. — Избяга ли?

— Не, скъпа моя. — Елзефир поклати глава и скръсти ръце, спомнила си за подчинението. — Баща ми ме заключи в една стая на кулата, защото се страхуваше да не избягам, преди още да ми бе минала такава мисъл. — Тя се усмихна. — Но Т.Дж. беше неустрашим. Той дойде една нощ с летателен апарат на въздушна възглавница, издигна се до прозореца и ме отвлече.

— И ти...

— Бях обезумяла! Не бях толкова просветена, колкото си мислеше той и дори колкото си мислех аз самата. Мъчех се да убедя себе си, че правех това само за да доставя радост на някой друг... на него. А така той съсипа добрата ми репутация. Тази нощ едва не умрях от срам. Но на сутринта вече бяхме на звездното летище и връщане назад нямаше. — Тя отправи поглед към града, но в ума си виждаше друго място и време. — Струва ми се, че винаги бяхме така: през целия ни съвместен живот неговото мото беше: „Ако си сигурен, че си прав, действай“, а моето „Прави онова, което трябва“. Но дори през онази ужасна нощ в душата ми, нямаше никакво съмнение, че постъпката му не е продиктувана от най-чисти помисли, че ме обича по начин, който никога не съм дръзвала да мечтая. Аз го гълчах, години по-късно, че е извършил един акт, в който доминира мъжа. Той само се смееше и ми казваше, че просто се е опитал да действа според системата.

Бяхме бракосъчетани на звездното летище от една от онези ужасни машини-нотариуси, а пътуването до Кареумов беше сватбеното ни пътешествие. Бедният Т.Дж.! Бяхме изминали почти половината път до галактиката, когато му разреших да ме пипне. После изненадващо научих, че всичко онова, което ми беше казвано през целия ми досегашен живот за моето тяло, било лъжа. Беше ми по-лесно да повярвам, че и аз имам ум и мога да го използвам. Ние се различавахме в много отношения, но душите ни бяха едно цяло. — Тя въздъхна.

Тъмнината неочаквано ги погълна, когато трамваят влезе в една от прозрачните спици, която свързваше вакуума на летището за звездни кораби с космическия център на града. Муун изгуби образите, описани от Елзефир сред спомена за топлина от камина, целувки и две сърца, биещи в унисон. Пуста тъмнина нахлу в празните кътчета на

собствената ѝ душа. Тя скри лицето си в ръце и се почувства много тъжна.

— Бих искал да го познавам. — Лицето на Крес се освети за кратко, когато запали една от ароматично миришещите тръстикови пръчици, които изглежда се пушеха от всички тук.

— Той отишъл си — каза Силки, отбелязвайки очевидното. Той говореше почти неразбираемо сандхи, международния език на Кареумов, който Муун изучаваше с помощта на Елзевир. Но смисълът на неговото непонятно мърморене ѝ беше ясен.

— Т.Дж. щеше направо да те залепи до стената, Крес — каза Елзевир нежно. — Той беше винаги на максимална мощност. Ти се движиш през много по-плътна темпорална среда, много по-подходящ си за астронавт.

Крес се засмя, но смехът му премина в пристъп на кашлица.

— Казаха ти да не пушиш! — Елзевир се пресегна и взе от ръката му горящата тръстика. Той не каза нищо.

— Отиде си — каза Силки. — Отиде си. Отиде си — продължи той, сякаш опиянен от думата.

— Да, Силки — промърмори Елзевир. — Добрият винаги умира млад, дори да е на сто години. — Тя погали едно от осакатените му пипала, повесено през облегалото на седалката на Крес. — Никога не съм го виждала толкова ядосан нито толкова доблестен както в деня, когато те прибра от онзи уличен карнавал в Нарликар. — Тя поклати глава, а сребърните ѝ звънчета запяха своята песен. — Той съпреживяваше болката на всеки. Затова искаше да я премахне. Просто не зная как съумяваше да живее в този свят от мъка.

Къде ли е Спаркс сега и кой му причинява болка? И защо не мога да му помогна? Муун погледна втренчено Силки с неочаквано разбиране. *О-о, Богиньо, не мога повече да чакам!* Но молитвата ѝ остана нечута, без отговор.

— Като си помисля, че той прекъсна всичките си важни връзки заради мен! А зная, че с радост би умрял заради своите убеждения. Бях ядосана, но и радостна. Той беше пацифист между хора, които не са. — Тя дръпна от тръстиката на Крес. — И тогава започна да контрабандира! О-о!

Трамваят отново изскочи на светло. Навсякъде по пътя им изскачаха стени-дисплеи, на които се изобразяваха променящи се

картини от други светове. На по-долните нива бяха изобразени невъобразим брой стоки, внесени от тези светове, които чакаха да бъдат извозени до повърхността на планетата. Чрез бартерната търговия през звездното летище се изпращаха безброй много стоки, произведени от високоразвитата промишленост на Кареумов. Имаше и други картини на стените-дисплеи, предназначени да вдъхнат благоговение на пристигащите посетители, като възхваляват технологиите, поддържащи основните производствени процеси в самия космос. На Муун беше казано, че това е най-големият плаващ град над Кареумов, но не единственият. Имаше хиляди други производствени станции и фабрики, чиито работници прекарваха по-голямата част от живота си в пространството между планетата и нейните луни. Мисълта за цял един живот, прекаран в изолация на тъмно, я преследваше и потискаше.

Трамваят стигна до една спирка, където чакаха пътници за повърхността на планетата. Муун мълчаливо последва Крес и Силки през тълпата и се настани на един стол в чакалнята, докато Елзевир отиде до машината за билети.

— А-а! — извика Крес, като гледаше към вездесъщите видеодисплеи. Тук те показваха картини от вътрешността на звездното летище: обвитата в облаци повърхност на Кареумов, повърхността на по-близката луна — абстракционистка картина на промишлено замърсяване, светеция образ на един междузвезден товарен ешелон — верига от дискове, нанизани в тъмнината като гердан е мъниста от морски раковини. Муун беше седнала откъм далечната страна на Силки, така че той беше защитен от непознатите! Силки зяпаше бавно движещия се разноцветен поток от хора, приличащ на въртящо се маслено петно върху водна повърхност.

— Ето това харесвам на Кареумов — винаги умът ти е ангажиран. — В думите на Крес прозвучаха фалшиви нотки. На екрана се появиха звездни кораби. Елзевир беше казала, че някога Крес бил космически навигатор на екскурзианти по една основна линия.

— Много лошо, че не можем да видим корабите на премиер-министъра. Той ще отсъства още две седмици. Това щеше да бъде незабравима гледка, млада госпожице.

Муун отмести поглед от екраните.

— Защо винаги ме наричаш така? Името ми е Муун.

— Какво? — Крес погледна към нея глуповато и вдигна рамене. — Зная, че името ти е Муун, млада госпожице — отговори той бавно. — Но ти си сибила. И аз дължа живота си на теб. Към теб трябва да се обръщат с уважение. Освен това — той се усмихна, — ако започна да се държа по-свободно, мога да се влюбя в теб.

Тя впери поглед в него слисана, но лицето му с нищо не показваше дали се е пошегувал, или е говорил напълно сериозно. Тя се извърна унило настрани, без да знае какво да му отговори, опита се да гледа образите на екраните.

Безплътни гласове предаваха съобщения на сандхи и половин дузина непознати други езици. Идеографическите символи на писмения сандхи бяха непонятни за нея, но тя бе научила говори: мия език от магнитни записи и докато слушаше, си припомняше наученото. В ума ѝ те звучаха като музика, докато подсъзнанието ѝ запечатваше думите. Сега тя можеше да разбира голяма част от чутото. Но в този език имаше много нюанси, така както имаше много нюанси и в отношенията на хората, които го говореха. Строга кастова система разделяше хората на този свят и определяше техните роли в обществото още от деня на тяхното раждане. Чуждоземните бяха извън ограниченията на системата дотогава, докато бяха настрана. Елзевир беше препоръчала на Муун да се обръща към продавача според неговата кастова класификация вместо с „гражданин“. По-сериозните нарушения на поведението вътре в системата се наказваха с големи глоби и дори с отнемане на наследствен ранг. Имаше отделни магазини, ресторанти и театри за хората от кастите: техници, нетехници и неквалифицирани, а тези от най-високата и най-ниската каста дори нямаха право да говорят помежду си без посредник. Тя дълго се възмущаваше защо всички се примиряват с това. Елзевир само се бе усмихнала: „Инерция, мила моя. Повечето хора не се чувстват толкова нещастни с известното, за да го заменят с нещо неизвестно. Т.Дж. никога не можа да разбере това“.

Муун се наведе напред над коженото канапе, когато видя Елзевир да се приближава.

— Вече се качват. По-добре е да вървим. — Елзевир размаха билетите към коловоза на далечния край на перона, където пътниците се изливаха в неизвестността. Крес и Силки станаха. Муун ги последва възмутена.

— Не се тревожи, млада госпожице — каза Крес. — Нищо не се усеща. Всичко е в ръцете на контрольорите на совалката, не е като в кораб. Прилича повече на люлка.

— Там, долу, е хубаво, Муун. Почакай да видиш декоративните градини на Кареумов.

— Не ми трябват градините, Елзи. — Очите ѝ отново се насочиха към космоса. — Трябва да се върна у дома.

Крес отпрати към Елзевир тежък, обвиняващ поглед. Тя наведе глава.

— Почакай да видиш Кареумов, Муун. Тогава всичко ще разбереш.

---

[1] Теокрация — форма на управление, при която главата на църквата и духовенството осъществява функции на светска власт; политическо господство на духовенството. ↑

Те се качиха последни на совалката. Муун видя през илюминатора нейната цилиндрична, подобна на варел вътрешност. Това беше една голяма люлка, точно както спомена Крес, без собствена тяга. Пътуваше към планетата под въздействие на нейната гравитация като всеки друг товарен кораб, привързан към невидимата ръка на тласкач или трактор — протегната от планетарните центрове за разпределение. Товарният прозорец представляваше коридор, широк тридесет метра, простиращ се, между зоната на тежката промишленост на Кареумов и неговите луни.

Настаниха се на седалки, подредени в редове над централния екран, на който Муун видя изглед от повърхността на планетата, замъглена от синьо и жълтеникавокафяво. Опита да се концентрира върху огромните размери на планетата и да престане да се тревожи от това, че беше безкрайно далеч под тях. Тук, на борда на совалката, нямаше състояние на безтегловност. Кареумовци твърдяха с нескрита гордост, че е трудно да се отървеш от гравитацията, но те можеха да я създадат винаги, когато пожелаят.

Вратите се затвориха, совалката се отскубна от прегръдката на станцията и започна своето падане в тунела на гравитационната сила. Муун седеше глуха за тихите, непонятни разговори около нея, забравила всичко освен повърхността на планетата, която се надигаше, за да посрещне тяхното падане. Нейната аморфна, покрита с облаци равнина, ставаше все по-широка и разкриваше все повече подробности, докато Елзевир с тих глас ѝ сочеше лъскавите морски повърхности, зеленината на островите, толкова големи, че скриваха и самото море. Островът под тях нарастваше, докато остана само той и нищо друго не можеше да се види. Беше разделен на планини, гори, обработваема земя и всичко това се въртеше в утринта. А после, преди да може го възприеме, Муун съзря един по-тънък пръстен на града, разположен всред концентричните вълнички на една огромна, блестяща, лишена от дървета равнина.

— ... Площадката за приземяване — каза Елзевир.

В този момент тя имаше чувството, че гигантска невидима ръка ги измъкна от въздуха и ги постави на светещите линии на пистата. Тя ги тласна към една от безжизнените складови сгради в съседство с пистата и най-после ги остави.

Тълпата от пътници напусна боядисания в топли цветове терминал. Муун почувства краката си изтръпнали от атмосферното налягане на чуждия свят. Изкуствената гравитация на космическия град беше по-малка от тази, на която тя бе привикнала, и това допълнително я затрудняваше. Колкото и внимателно да ходеше, краката ѝ се сплитаха.

На планетата едва бе започнало да се зазорява. Въздухът бе все още хладен. Елзевир потри ръце през дрехите. Муун навлече виненочервената си рокля и сложи коланче без каквито и да било протести. Кареумовци бяха скромни хора и Елзевир я беше предупредила, че свободното държане на Пазара на Крадците тук няма място. На изток слънцето се показва като разцъфнало цвете. Дъхът ѝ спря от красотата на небето. Горе, високо, тъмнината беше изтласкана от светлина и се развяха ледено сини дипли на небесното знаме. Блеснаха възторжено въздишащите цветни ленти на дъгите сред искрящата белота, украсяваща една пленителна страна на мечтите.

— Виж това, Силки — Елзевир неусетно премина на сандхи, когато погледът ѝ проследи гледката, съзерцавана от Муун. — Това е позор!

— Отново можеш да го повториш, гражданко. — Трима пътници от совалката, тъмни, стройни кареумовци стояха до тях и чакаха такси. Един от тях кимна със защитената си от шлем глава в знак на отвращение. — Замърсяване! Истинско бунище плува там.

Единият от тримата беше жена. Тя се засмя леко.

— Тези граждани не са оттук — каза тя, като повдигна високо вежди.

— Какво му е на небето? — Муун неохотно сведе поглед. — Пълно е със светлина. — *Така трябва да бъде.* — Красиво е.

Първият мъж я погледна намръщен, но после се усмихна. Той поклати глава повече натъжен, отколкото ядосан.

— Невежеството е благословено, граждани. Радвайте се, че не сте кареумовци. — Пред тях кацна един летателен апарат-такси и те се

качиха в него.

— Добре дошли в Кареумов — каза Крес многозначително на тиаматански език, — където боговете говорят сандхи. — Той се усмихна на Муун.

Елзевир се качи последна. Кареумовецът нетехник на пулта за управление се изненада, когато тя го помоли да ги вкара в имението на К. Р. Аспунд. Елзевир вдигна грациозно ръка и му показа пръстена с рубинов печат, който носеше на палеца си. Той се обърна към пулта и без всякакви коментари направи една голяма дъга около нивата на летището.

— Какво му е на небето, все пак? — Муун погледна през купола на таксито. Небето светлееше, зората избледняваше в светлината на деня.

— Промислено замърсяване — каза тихо Елзевир. — Обречени ли сме да повторим грешките на нашите предци?

— Добре казано — обади се Крес и погледна от мястото си до пилота.

— Думи на Т.Дж. — Елзевир отхвърли комплимента като досаден комар. — Кареумов беше доста добре дори след разпадането на старата империя, Муун. Но после жителите започват да произвеждат стоки по доста груби начини с големи промишлени отпадъци. Още преди едно хилядолетие успели да съсипят своята промишленост в космоса. А сега заменят старите си проблеми с нови и кой може да каже какво ще означават те за бъдещите поколения.

Летяха над тясната лента на търговската част на града, отпавиха се към открита горска местност, накъсана от малки просеки, на които имаше построени частни вили.

— Ти каза, че тук все още има много хора, Елзи. Те обаче не живеят така нагъсто, както островитяните.

— Наистина има, мила моя, но много от тях работят в големия брой промишлени предприятия в космоса, поради което тези на земята могат да имат такава площ, каквато могат да си позволят. Те се събират около долчинки като тази, която току-що напуснахме. Това са разпределителни пунктове; там се разпределя всичко, от което се нуждаят. Колкото по-богат е един човек, толкова по-далеч живее. К.Р. живее съвсем извън града.

— Тогава той сигурно е богат.

— Богат? — Елзевир се изсмя. — Въшлив е с нари... Всичко трябваше да бъде на Т.Дж., тъй като той беше по-стар. Но той беше порицан и лишен от кастова принадлежност заради скандално поведение. Сигурна съм, че го направи нарочно, той оспорваше цялата кастова система. Но не и К.Р., който винаги е бил привърженик на запазване на статуквото. К.Р. и Т.Дж. дори не си приказваха.

— Тогава защо иска да ни види? — запита Муун, леко разтревожена.

— Ще на види, но ти не се тревожи от това. — На лицето ѝ отново се появи загадъчна усмивка. — Недей да мислиш, че е лош човек. Той е много добър човек само че си има друга ценностна система.

— Всички кареумовци са нетолерантни — намеси се Крес. — Само че са нетолерантни за различни неща.

— К.Р. дойде на погребението на Т.Дж. Каза ми, че всичко онова, което притежава, било на Т.Дж. Каза още, че ако някога имам нужда от нещо, трябва само да му съобщя.

— Как умря Т.Дж.? — запита Муун нерешително.

— От сърце. Преминаването през Черната порта натоварва човешкия организъм и главно сърцето. Разочарованието също натоварва сърцето. — Тя отмести поглед към гористия район, над който минаваха. През дърветата се подаваха огромни грамади от сиви скали, подобно на дебели, вдървени пръсти. Отгоре и отстрани на тях висяха къщички.

Вече се спускаха над територията на едно голямо имение. Плъзгаха се над земя с декоративни градини, с великолепни цветя и храсти, приличащи на странни същества, над летни къщи, обградени с лабиринти от жив плет. Пилотът приземи апарата на терасата за кацане пред главната къща — постройка с размерите на градски салон. Всичките ѝ кривини и полегати части, обрасли с пълзящи растения, имитираха терена. Имаше много прозорци, повечето от които бяха от цветно стъкло, повтарящи формите и оттенъците на декоративните градини. Докато гледаше къщата, Муун забеляза, че вратите с дърворезба се отварят.

— Да ви почакам ли, граждани? — Пилотът провеси ръка върху облегалото на седалката си и погледна скептично.

— Няма да е необходимо. — Елзеvir хладно прехвърли една кредитна сума. Муун излезе заедно с останалите.

— Прекрасно място за прекарване на един ден извън града. — Крес протегна ръце.

— На много дни. — Силки бавно се обърна и огледа цветните лехи.

Елзеvir ги поведе към входа. Посрещна ги изпълнена с достойнство жена на средна възраст с бледи лунички и сребърен пръстен, промушен през ноздрите на носа ѝ. Тя беше в семпъл широк бял шарф и носеше тежко тюркоазно бижу.

— Лельо Елзеvir, каква приятна изненада! — Муун не беше сигурна доколко прелестната усмивка, отправена към всички тях, беше искрена.

— Сигурно не ни очаквахте — промърмори Елзеvir. — Едно от изобретенията, които донесоха на моя свекър цяло състояние, беше електронна система, която спира посетителите.

— Здравей, АЛВ, скъпа — каза тя на сандхи. — Колко хубаво, че нашите посещения съвпадат. Аз един приятел ваш баща види доведох. — Тя докосна Муун по ръката. — Аз се надявам той добре е. — Муун забеляза, че Елзеvir използваше учтиви обръщения, макар и неудачно.

— Чудесно, благодаря ти. Но в момента той на консултация при физика.

Тя ги въведе в прохладната къща и затвори вратите. Светлината от цветните стъклени панели смекчи у Муун внезапно възникналото усещане за нелепост.

— Нека докато той свърши вас удобно направя. — Тя посочи към хола. Муун забеляза, че ноктите ѝ бяха дълги и изпилени във вид на скулптури.

Тя ги преведе през серия от издигащи се стаи, докато стигнаха в една широка зала, чийто прозорец имаше стъкла на цветни ивици. АЛВ натисна няколко копчета на стената до самата врата. Една голяма картина, представяща няколко кареумовци на пикник, се превърна в триизмерен телевизионен екран, изпълнен със спорещи хора. Тя кимна към купчините от червени и виолетови възглавници и към ниските дървени масички, инкрустирани със злато и аметист.

— Заповядайте. Роботи обслужват ви... ако вие нещо искате. А сега надявам се, вие ще ме извините. Аз ще се занимавам с данъчни сметки за баща, а е това ужасна работа. Той при вас веднага щом се освободи ще дойде. — Тя ги остави в компанията на разпалените опоненти на екрана.

Крес възмутено скръсти ръце.

— Чувствайте са като у дома си, откраднете си по някой сребърен прибор. Семейните връзки означават нещо на Биг Блю. Всичките ми родители...

— Хайде, Крес. — Елзевир поклати глава. — Срещала съм я само два пъти: веднъж, когато беше осемгодишна, и веднъж на погребението на Т.Дж. През това време тя не е могла да чуе много добри неща за нас. А ти знаеш какво е отношението на аристократите към — тя сведе поглед — смесените бракове.

Крес посочи е глава към нея и ритна със сандала си единия крак на масата.

— Това е хубав шедьовър, Елзи — каза той високо. — Ние можем да вземем четирицифрена сума за няколко от онези камъни на горния етаж.

Тя изсъска неодобрително.

Муун се сепна и отвърна поглед от прозореца.

— Не ти ли казах, че тук е хубаво?

Муун кимна, като се усмихна.

— Мислиш ли, че можеш да останеш тук и да бъдеш сибила?

Усмивката на Муун изчезна. Тя поклати глава, отдалечи се от прозореца и седна върху една възглавница. Елзевир я проследи с поглед, но тя не отговори на въпроса ѝ. *Не мога да отговарям на въпроси!* Тя посочи към екрана, за да промени разговора.

— За какво спорят те?

Елзевир погледна жестикулиращите опоненти и се заслуша.

— О-о, това е старият П.Н. Сингалу, политически лидер. Виж ти, не съм знаела, че още е жив. Това е парламентарен дебат, има и преводач, а онзи темпераментен млад баровец трябва да е аристократ. Нали знаеш, че те не могат да говорят пряко помежду си.

— Мислех, че неквалифицираните въобще нямат никакви права. — Муун наблюдаваше лицата на двамата мъже, всеки изгарящ с поглед другия от своя подиум през неутралната зона на монотонно

говорещите преводачи. Те почти не се изслушваха, бързаха да отговорят, повтаряха онова, което вече бяха чули, също като спорещи деца. Като ги гледаше, тя не можеше да ги различи и се чудеше как може да се разбере кой е по-добрият.

— О, те си имат правила, включително и право за представяне в парламента; просто всичко онова, което не им е специално разрешено, им е специално забранено. Те нямат достатъчно свои представители за да променят законите, но не се отказват.

— Как въобще работи правителството? Мислех, че премиер-министърът е из космоса?

— О, той е на съвсем друго ниво. — Елзевир махна с ръка. — Той и парламента представят Кареумов и това започна през дните, когато Кареумов правеше първите си контакти с другите светове, които съставиха Хийгемъни. Кареумов мислеше, че възстановява Старата империя в микрокосмоса, без помощта на Черната порта. Но фактически това нямаше нищо общо с технологичното съвършенство на старата империя и след време се разбра, че практически е невъзможен контролът над няколко подчинени светове без звезден двигател, който да позволява пътуване със свръхсветлинна скорост. Техните мечти за господство бяха погълнати от необятността на космоса. Докато не успеят отново да намерят такъв двигател, ще трябва да се задоволят с икономическо господство, нещо което останалата част на Хийгемъни е готова да подкрепи. Но премиер-министърът и неговото пътуващо кралско войнство продължават така, както са започнали да утвърждават един символ на единство, макар и не единство на империята. Те пътуват от свят на свят и приемат почит като истински богове — видимо неостаряващи, защитени посредством разширяване на времето и чрез водата на живота от прецесията^[1] на външната вселена.

— Разбира се, те винаги са посрещани добре, защото, колкото и да е смешно, не са нищо повече от безвредни фантазори. — Гласовете на спорещите от екрана се повишиха, докато Елзевир говореше. Неочаквано тя ахна, а половин континент по-далеч от нея, в залата на парламента, настана тишина.

Муун видя учудения израз върху немощното лице на един стар парламентарист и пълната изненада върху лицето на арогантния млад техник. Дори преводачът изгуби своето равнодушие остана със

зяпнала уста и като премести поглед отляво надясно, извика: „Какво?“, а Крес го повтори.

— Той не изчака, той не изчака преводача! — Елзевир притисна ръце до бузите си с вик на задоволство. — О-о, погледнете този стар човек! Той се е борил през целия си живот за този момент. И сега той дойде! — От екрана се чу силна въздишка — младият техник се обърна и се отдалечи от камерата, изпаднал в транс. На негово място застана човек със сиви дрехи и призова за ред.

— Какво стана? — Муун се наведе напред, прихванала с две ръце коленете си.

— Техникът се забрави — отговори Елзевир. — Той се обърна директно към Сингалу като към равен, вместо чрез преводача. И то пред милиони зрители.

— Не разбирам.

— Сингалу не е техник! — засмя се Елзевир доволна. — Един начин за преминаване към по-висша каста на Кареумов е някой от тази каста да те издигне до себе си, като ти говори директно пред свидетели. И точно това стана.

— А какво щеше да стане, ако Сингалу беше заговорил направо? Щеше ли техникът да изпадне в по-долна каста? — Муун наблюдаваше как напрегнатият стар човек с коса, украсена с пера, плачеше от радост и се усмихваше през сълзи. Тя почувства гърлото ѝ да се стяга, а до нея Елзевир избърса очи.

— Не, не, техникът просто щеше да го арестува — отговори Елзевир, докато мъжът в сиво прекоси подиума, отиде до Сингалу, прегърна го стеснително и го поздрави. — Защо не може Т.Дж. да види този момент, да сподели...

— А щеше ли той да сподели и тъжния момент, когато младият мъж, който стана причина за това, се прибере в къщи и изпие чашата с отрова?

— К.Р.? — И двете се обърнаха към гласа от вратата. Муун видя мъж, който на младини явно е бил висок, но сега беше приведен под тежестта на годините, въпреки че кареумовците забавяха настъпването на старостта по-успешно от онези хора, които не използват водата на живота. Тя примижа и отново го погледна, но краткият поглед не можа да премахне впечатлението ѝ — нито мумифицираният вид на кафявата му кожа, нито пък широкият му кафтан можа да прикрие

белезите на възрастта. Но това беше по-младият брат на Т.Дж., как може да е остарял толкова много?

— Да, К.Р. — каза Елзевир и се облегна, като пригладдаше полата си. — Той щеше да сподели и този момент. Въпреки че младият глупак сам си го докара, въпреки че вие приемате твърде леко смърт пред позор. Вие споделяте ли радостта на стария Сингалу? Фамилиарното ти не замести официалното *вие* в разговора с Аспунд.

Той се усмихна почти приветливо.

— Да, споделям я. През годините той доказа, че е интелигентен и способен. Това отново доказва, че нашата система за интелигентност и инициативност дава резултати, въпреки всичко, което направи Т.Дж., за да я отхвърли, като издигаше в по-висока каста всеки, който му се усмихне.

— К.Р., как можете да говорите така? Вие знаете, че аристократите по рождение бранят своята каста така, както девиците бранят честта си! Никой не би повишил вашия баща, един от най-светлите умове на своето поколение.

— Но той все пак бе повишен. — Той сви рамене. — Моят баща беше доволен, той знаеше, че след време и това ще стане.

— Тогава, когато имаше достатъчно банков кредит, за да може да осинови аристократични предци — намеси се Крес.

Аспунд запази спокойния си вид. Муун предположи, че той не говори тийуматански.

— Обществената структура е силно научна, а това отговаря идеално на нашата технологическа ориентация. Ние завинаги се измъкнахме от хаоса на предкосмическата ера. Това ни даде цяло хилядолетие неспирен прогрес.

— Стагнация, имате предвид. — Елзевир се намръщи.

Той махна възмутено с ръка.

— Как можеш да говориш така, след като си живяла в най-развития свят на Хийгемъни?

— Технически развит. В социално отношение ние едва ли сме по-напред от ондинците.

Той въздъхна.

— Защо ми се струва, че сме водили този разговор и по-рано?

Елзевир вдигна ръце.

— Прощавайте, К.Р.! Не съм дошла да водя с вас политически спорове, нито пък да губя вашето и моето време. Дойдох тук за вашия неполитически капацитет. И доведох някого, който се нуждае от вашето напътствие. — Тя се изправи и посочи Муун.

Муун стоеше онемяла и гледаше К.Р. Аспунд, който пристъпи напред с обутите си в чехли крака. Беше вперил очи в блестящия трилиственик, увиснал на гърдите ѝ.

— Сибила! Не може да бъде!

Той спря и кимна тържествено.

— Питай и аз ще отговоря...

Елзевир се пресегна и развърза украсената яка, разголи шията на Муун и откри татуировката ѝ.

— Ваша сестра по дух. Казва се Муун.

Муун вдигна ръце, сякаш беше разсъблечена гола в негово присъствие. Но Елзевир отново я обърна и повдигна брадичката ѝ, докато гледаше К.Р. в очите.

— Вие оказвате чест на моя дом — каза Аспунд и наклони глава към нея. — Простете ми, ако моето поведение разочарова ви и направи ви да се срамувате, че дошла сте.

— Не. — Муун отново сведе очи и заговори неуверено на сандхи. — Вие не сте. Аз не съм... аз не сибила. Не тук, това не моя свят е.

— Нашето проникновение не е ограничено от времето и пространството благодарение на чудото на науката на старата империя. — Той пристъпи още няколко крачки напред, като се взираше в лицето ѝ. — Ние можем навсякъде и по всяко време... Но *вие* не можете. Вие уморена била сте и не сте могла. — Той спря пред нея, като я гледаше спокойно в очите. — Всеки това може види, не специално прозрение необходимо. Сега защо? Това въпросът на който вие трябва на мен да отговорите. Сега седнете и кажете ми откъде дошла сте. — Той се наведе и се подпря на масичката.

Муун също седна и го погледна през масичката. Елзевир заедно със Силки и Крес допълваха компанията.

— Аз дойдох от Тийумат.

— Тийумат!

Тя кимна.

— А сега вече богинята чрез мен не говори, защото напуснах... без да изпълня обещанието.

— Богинята! — Той погледна към Елзевир.

— Морето-майка, богиня. Може би аз по-добре как дошли тук обясня, К.Р. — Тя стисна ръце, наведе се напред и му обясни как бе станало това. Муун видя как между белите вежди на Аспунд се очерта една дълбока бръчка, но Елзевир не гледаше лицето му.

— Не можехме да я върнем, а ни трябваше астронавт, който през портата нас да преведе. Понеже Муун беше сибилка, аз... аз я използвах — обясни тя с една лека въздишка на използвах. — Тя току-що беше станала сибилка и оттогава не може в транс да изпадне. — Елзевир силете пръсти.

Влезе един много лъскав механичен прислужник с табла и високи чаши и отиде при Аспунд. Аспунд кимна и прислужникът сложи питиетата на масата.

— Ще има ли още някой, сър?

— Не. — Той го отпрати нетърпеливо. — Искаш да кажеш, че тук за транс с часове неподготвена сте я оставили? О-о, богове, такъв акт на безотговорност може само от Т.Дж. да се очаква! Цяло чудо е, че все още не се е превърнала в зеленчук.

— Е, какво трябваше да направят? — намеси се Крес гневно. — Да оставят полицаите да ни заловят? Да ме оставят да умра?

Аспунд го погледна безизразно.

— Ти разглеждаш нейната святост като разменен продукт.

Крес сведе поглед към трилиственика на гърдите на Аспунд, след това към татуировката на шията на Муун, но не я погледна в очите. Само поклати глава.

— Аз подготвих се. — Муун видя как профилът на Крес се поуспокои, когато каза това. — Мой дълг беше. Но... аз не бях силна достатъчно.

— Тя взе високата заскрежена чаша и отпи една глътка. Оранжево-жълтата течност отдели мехурчета в устата и очите ѝ се насълзиха.

— Тъй като ти това сега на мен казваш, аз теб нарекъл бих едно от най-силните или най-щастливите човешки същества, което познавам.

— Така ли? — Муун постави ръце върху успокояващата студена чаша. — Тогава кога аз ще престана да се страхувам в тъмнината да влизам? Когато почувствам, че трансът ще настъпи... чувствам се така, сякаш ще умра. — Тя преглътна, а очите ѝ се замъглиха. — Мразя тъмнината!

— Да, зная. — Аспунд замълча за момент. — Елзевир, ще ми превеждаш ли? Аз мисля важно ще бъде Муун добре всяка дума добре разбере.

Елзевир кимна и започна да превежда на Муун думите на Аспунд на тийуматански.

Тийумат е изостанал. Разбираш ли къде отиваш, когато потъваш в тъмнината? Разбираш ли защо понякога виждаш друг свят? — Елзевир кимна с глава към Аспунд, когато свърши превода, като мърмореше: — Затова я доведох при теб.

Муун погледна през прозореца — имаше нужда от въздух.

— Богинята избира...

— Във вашия свят тя е тази, която дарява това просветление или най-малкото винаги сте мислили така. Какво бихте казали, ако ви кажа, че вашето прозрение не е дар от боговете, а е наследено от Старата империя?

Муун бе затаила дъх, а после изведнъж въздъхна.

— Да! Искам да кажа, аз... аз го очаквах. Всеки тук знае, че съм сибила. Откъде знаят? Вие сте сибила, без някога да сте чували за богинята. — Тя отдавна бе престанала да вижда Морето майка като хубава жена с коса от морски водорасли да излиза от морето на раковина, теглена от нимфи. Но дори неясната първична сила, която понякога чувстваше да докосва нейната душа, не би изоставила естествената си среда, нито пък би направила такова далечно пътуване. Ако всъщност някога бе почувствала нещо, освен нейния копнеж да чувства... — Вие имате толкова много богове, вие, чуждоземците. — Тя беше твърде много смутена от загубата и промяната, а трябваше да понесе още един удар. — Защо имате толкова много богове?

— Защото има толкова много светове, всеки свят има най-малко един свой бог, а най-често няколко. „Моите богове, или вашите богове — казват те. — Кой може да знае кои всъщност са истинските богове?“ Ето защо ние служим на всички, просто за сигурност.

— Но как е могла Старата империя да прати сибили навсякъде, ако никой бог не е могъл да стори това? Жителите на тази империя не са ли били обикновени хора?

— Да, били са. — Той се пресегна към купата с направените като кубчета плодове. — Но в някои отношения те били като богове. Могли са да пътуват директно между световите за седмици или месеци, не за години — имали са хиперсветлинна съобщителна техника и звездни двигатели. И все пак накрая тяхната империя се разпаднала... въпреки че са удължили прекомерно нейното съществуване. Или поне ние така смятаме.

— Но дори след разпадането на империята някаква забележителна и безкористна група е създавала склад, банка от данни за постигнатото от империята във всички области на човешкото знание. Те са се надявали, че тези записи на всички открития, събрани на едно централно, неприкосновено място, ще могат да направят неизбежното рухване на тяхната цивилизация частично, а възстановяването по-бързо. И понеже разбрали, че техническият колапс може да засегне много светове, създали най-простата система за контакти с тяхната банка от данни, която са могли да измислят — човешки същества. Сибили, които могат да предават директно полученото от избрани предци, от кръв на кръв.

Муун опипа белега на китката си.

— Но... как може кръвта на някой да покаже какво има в една... една машина на някой друг свят? Аз не вярвам в това!

— Наречете го божествена инфекция. Вие разбирате какво значи инфекция, нали?

Тя кимна.

— Когато някой е болен, човек трябва да стои настрана от него, за да не се зарази.

— Точно така. „Инфекцията“ на сибилата представлява изкуствено създадено заболяване чрез толкова съвършена биотехническа структура, че ние едва сега започваме да разбираме някои малки неща за нея. Инфекцията създава или може би имплантира някои структури в мозъчната тъкан, които правят сибилата способна да приема една комуникационна среда, по-бърза от светлината. Вие ставате едновременно и приемник, и предавател. Вие обменяте информация директно с оригиналния източник на данни.

Това е, което става, когато потъвате в небитието: вие потъвате в компютърните електронни схеми, а не се изгубвате в космоса. Друг път вие сте в контакт с други сибилите, живеещи на други светове, знаещи отговорите на въпросите, които старата империя никога не е предполагала, че ще бъдат зададени. — Той повдигна чашата си към нея и се усмихна окуражително. — От цялото това словесно описание ожаднях.

Муун видя как трилиственикът се завъртя на фона на дрехите му, усети как тя самата бавно се завъртя, уединена, закачена на кука някъде високо в стая с кондициониран въздух.

— Тогава заболяването ли прави хората да полудяват? Смърт за убийство на сибилата... смърт за любов със сибилата... — Тя млъкна и опипа студените камъни по ръбовете на масата.

Той повдигна вежди.

— Така ли казват на Тийумат? При нас казват същото, макар че вече не го възприемаме буквално. Да, за някои хора „инфекцията“ причинява лудост. Сибилите се избират заради някои техни лични качества, едно от които е емоционалната устойчивост. Разбира се, кръвта на сибилата може да предава заболяването. Слюнката също може да го предава, но обикновено другият трябва да има открита рана, за да се инфектира. Очевидно любовта със сибилата не означава смърт при разумно предпазване, иначе днес нямаше да можете да видите моята дъщеря. Предполагам, че суеверието е било преувеличено, за да бъдат защитени сибилите в едно от по-малко цивилизованите общества. Самият символ, който носим, назъбеният трилиственик, представлява символ за биологическо пречистване; това е един от най-старите символи, известни на човечеството.

Но тя не чу нищо след думите: „От любовта със сибилата не следва смърт.“ „Тогава Спаркс... ние не трябва да бъдем разделени. Ние можем да живеем заедно!“

— Елзевир! — Муун едва не задуши старата жена в прегръдката си — Благодаря ти! Благодаря ти, че ме доведе тук! Ти спаси живота ми. Няма нищо между морето и небето, което да не съм готова да сторя за теб!

— Защо е това? — Аспунд се наведе, развеселен. — Кой е този Спаркс? Да не би да е някаква любов?

Елзевир отблъсна неясно и внимателно я задържа там.

— О, Муун, мое скъпо дете — каза тя с неописуема тъга, — аз не искам да подхранвам надеждите ти с подобно обещание.

Муун отмести поглед, без да разбира казаното.

— Когато станах сибила, той замина надалеч. Но сега мога да се върна и да му кажа...

— Да се върнеш? На Тийумат? — Аспунд се изправи.

— Муун — каза Елзевир, — ти не можеш да се върнеш.

— Зная, зная, ще трябва да чакам, докато...

— Муун, послушай я! — извика Крес.

Шокът от това неочаквано нарушаване на тишината я сепна.

— Какво? — Тя се отпусна в ръцете на Елзевир, като не преставаше да мига. — Ти каза, че ще...

— Ние никога няма да се върнем на Тийумат, Муун. Ние никога няма да тръгнем натам, ние не можем. Ти също не можеш. — Устните на Елзевир трепереха. — Аз те излъгах. — Тя извърна очи, опитвайки се да смекчи истината. — Всичко беше една чудовищна лъжа. Аз... аз съжалявам. — Тя пусна ръцете на Муун.

— Но защо? — Муун несъзнателно приглади коси, свободните ѝ кичури като паяжина покриха лицето ѝ. — Защо?

— Защото е много късно. Портата на Тийумат вече се затваря, става много нестабилна, за да може един такъв малък кораб като нашия да премине безопасно през нея. Не... не са минали месеци, откакто напуснахме Тийумат, Муун. Минали са може би повече от две години. Връщането също ще трае толкова дълго време.

— Това е лъжа! Не сме били на онзи кораб години наред. — Муун се изправи на колене. Постепенно съзнанието ѝ започна да разбира и възприема чутото. — Защо ми сторихте това?

— Трябваше да ти кажа това още в началото. — Елзевир закри с ръка очите си. Крес каза бързо нещо на Аспунд на сандхи.

— Тя не ви лъже, Муун. — Аспунд се наведе назад, несъзнателно отдръпвайки се от тях. Елзевир отново започна старателно да превежда думите му. — Времето на кораба се различава от времето навън. То тече по-бавно. Погледнете ме, а после погледнете Елзевир и си спомнете, че аз бях по-млад от Т.Дж. Муун, ако сега се върнете на Тийумат, вие ще сте отсъствала почти пет години.

— Не... не, не! — Тя се изправи на крака и се измъкна, когато Крес се опита да я задържи. Тя пресече стаята, отиде до прозореца и

притиснала лице до стъклото, загледа градините и небето. От дъха ѝ стъклото се покри със скреж, който закри гледката от очите ѝ. — Няма да остана на този свят. Не можете да ме държите тук! — Тя стисна юмруци, кокалчетата на пръстите ѝ затъркаха стъклото. — Как можяхте да ми сторите това, щом сте знаели? — Тя се обърна разярена. — А аз ви вярвах! Проклетият ви кораб и всичките ви проклети богове!

Сега Аспунд стоеше до ниската масичка, бавно мина през стаята и отиде при нея.

— Погледнете ги, Муун. — Говореше спокойно. — Погледнете лицата им и ми кажете смятате ли, че са искали да съсипят живота ви.

Тя се насили да погледне към лицата на тримата, които стояха край масата — едно от тях неразгадаемо, другото наведено от срам, третото блестящо от горчиви сълзи. Муун не отговори, но това беше достатъчно. Той я заведе обратно до масата.

— Муун, моля те да разбереш, моля те да ми повярваш... Държа толкова много на твоето щастие, че не можах да се реша да ти кажа. — Гласът на Елзевир беше тих и уморен. — И защото исках да останеш.

Муун стоеше мълчалива, а лицето ѝ беше сурово и студено като маска. Елзевир отвърна поглед от него.

— Съжалявам.

— Зная — промълви Муун през стиснати зъби. Тя седна на възглавниците напълно изтощена.

— Лошото е сторено, сестричке — каза Аспунд. — Остава въпросът какво ще направите, за да го поправите?

— Всичко, което е по силите ми.

— По нашите сили — каза Крес.

— Тогава върнете ме, Елзевир!

— Не мога. Всичките причини, които ти изброих, са верни. Много късно е. Но ние можем да ти дадем нов живот.

— Пет години, Муун — допълни Крес. — Какъв ще го намериш ти след пет години?

— Не зная. — Тя събра юмруците си един до друг. — Но аз трябва да се върна на Тийумат! Нищо още не е свършено. Чувствам го, не е свършено! — Нещо резонираше в гълбините на нейния ум, някакъв далечен звънец. — Ако вие не можете да ме закарате, трябва да има кораб, който ще може. Помогнете ми да намеря кораб.

— Той също няма да може да те закара. — Крес се намести сред възглавниците. — Забранено е. След като напуснеш Тийумат, законите не ти позволяват да се върнеш. Ти си обявена извън закона.

— Те не могат... — Муун почувства, че яростта ѝ нараства.

— Могат, младичката ми. — Аспунд протегна ръка. — Само ми кажете какво имахте предвид, като казахте „не е свършено“? Откъде знаете?

— Аз... аз не зная. — Тя наведе глава смутено.

— Просто не искате да повярвате, че е свършено.

— Не, зная! — Изведнъж се почувства страхотно сигурна. — Просто не зная... как.

— Разбирам. — Той се намръщи, но повече от изненада, отколкото от неодобрение.

— Тя не може да знае — промърмори Крес, като гледаше към него. — Може ли?

— Понякога се случва. — Аспунд изглеждаше натъжен. — Ние сме в ръцете на сибилската машина. Понякога тя ни манипулира в името на свои цели. Мисля, че трябва поне да се опитаме да научим дали нейното напускане е предизвикало някакви различия.

Муун, както и останалите, го гледаше недоумяващо.

Крес се изсмя нервно.

— Искаш да кажеш, че тя действа по свое усмотрение? Защо? Как?

— Това е една от схемите, която се опитваме да разберем. Тя може да бъде адски неразбираема, както може би се досещате. Но всяко нещо, което може да изпълнява, всичките ѝ функции ще трябва да са изградени върху някаква система.

Муун седеше нетърпеливо, наполовина слушаше, наполовина разбираше.

— Как мога да науча... дали трябва да се върна?

— Вие имате ключа за това, сибила. Позволете ми да ви попитам.

— Искаш да кажеш... Не, не мога. Не мога. — Тя се намръщи.

Той застана на колене, като приглаждаше твърдата си посребрена коса.

— Тогава питайте. Ще ви отговоря. Вход... — Очите му помръкнаха и изпадна в транс.

Муун преглътна смутено и промълви като в безсъзнание:

— Кажи ми какво... какво ще се случи, ако аз, Муун Даунтрейдър, никога не се върна на Тийумат?

Тя видя как очите му примигнаха от изненада, огледаха изпъстрените със светлина зъглчета на стаята и се спряха върху лицето ѝ:

— Вие, Муун Даунтрейдър, сибилата, ли питате това? Вие сте онази. Същата онази... но не същата. Вие можете да бъдете кралицата... Той ви обича, но сега обича нея, същата, но не същата. Върнете се, вашата загуба представлява рана, която превръща здравето в болно, тук, в сърцето на града... една нездравяваща рана... Миналото се превръща в непрекъснато бъдеще, освен ако не прекъснете Промяната... *Липсва друг анализ.* Главата на Аспунд клюмна. Той остана дълго подпрян на масичката, преди отново да вдигне глава.

— Изглежда, че там сега е нощ. — Той отпи от питието си. Лицата в стаята му се сториха непознати.

Муун вдигна чашата си и пи, за да отпусне стегнатото си гърло. *Той ви обича, но сега обича нея.*

— Какво казах? — Аспунд погледна към нея с вече избистрени очи, но лицето му бе изсушено и измъчено.

Тя му каза със заекване:

— Но аз не разбирам това... *Аз не разбирам това! Как може той да обича...* — Тя прехапа устни. Елзевир я докосна леко по ръката.

„Ти можеш да бъдеш кралица“, беше казал Аспунд. „Твоята загуба представлява незарастваща рана. Аз мисля, че ти имаш вярна интуиция... твоята роля в една по-голяма игра остава неизпълнена. Създадено е неравенство“.

— Но това вече е станало — каза бавно Елзевир. — Не означава ли това, че е било предвидено да се случи?

Той се усмихна и поклати глава.

— Не претендирам да зная. Аз съм технократ, а не философ. Тълкуванието не е моя работа, слава на боговете. Дали е свършено или не, зависи от Муун.

Муун настръхна.

— Искате да кажете... че има начин да се върна на Тийумат?

— Да, мисля, че е така. Елзевир ще ви върне, ако все още държите на това.

— К. Р., това е невъзможно.

— Ако тръгнете веднага и използвате адаптерите, които ще ви дам, ще минете безопасно през портата, преди Тийумат да бъде затворен завинаги.

— Но ние нямаме космически навигатор. — Елзевир се наведе.
— Крес не е достатъчно здрав.

— Имате космически навигатор. — Той премести поглед.

Дъхът на Муун секна, когато очите му се спряха на нея.

— Не!

— Не, К.Р. — извика Елзевир, като се намръщи. — Ти не можеш да искаш от нея да изживее това още веднъж. Тя не би могла, дори и да иска.

— Тя може... ако иска достатъчно силно. — Аспунд докосна трилиственика си. — Аз мога да ви помогна, Муун. Този път няма да сте неподготвена. Ако желаете да върнете стария си живот и силата си като сибила, вие можете... вие трябва... да направите това нещо. Ние не можем да се изправим пред всичките си нощни страхове, но вие трябва да се изправите, иначе никога няма отново да повярвате в себе си, никога няма да можете да използвате ценния дар, който ви е даден, никога няма да бъдете нещо. — Острият глас я прободеше. Той скръсти ръце и се подпря на масичката.

Муун затвори очи и тъмнината я погълна цялата. *Но това още не е свършило. Отредено е да бъде нещо повече! Отредено е той да бъде с мен. Той не може да бъде загубен за мен, това не е свършено...* В далечината лицето на Спаркс светеше като изгряващо слънце. Вярно беше, тя трябва да направи това и ако го направи, ще знае, че има сили да реши всеки проблем. Тя отвори очи, потри треперещите си ръце, за да ги успокои. „Трябва да опитам“. Видя неясна тъга в дълбоките сини очи на Елзевир и някакъв мъгляв страх.

— Елзи, за мен това означава всичко. Аз няма да ви погубя.

— Разбира се, че няма, скъпа. — Едно леко поклащане на глава, една едва забележима усмивка. — Добре, ще го направим. Но К.Р. — тя вдигна поглед нагоре, — как ще се върнем без нея?

Усмивката му трепна от скрита вина.

— С фалшиви документи за самоличност, които аз ще приготвя. В хаоса на последното заминаване от Тийумат вие няма забелязани да сте, сигурен съм, дори... Силки.

— Е, К.Р., потаен грешнико! — Елзевир тихо се изсмя.

— Аз не смятам смешно това. — Лицето му остана сериозно. — Ако аз уча тази девойка всичко една сибила трябва да знае и после я върна на Тийумат, аз предателство ще извърша. Но като върши това, аз подчинявам се на по-висш закон дори от този на Хийгемъни.

— Прости ми. — Тя кимна смирено. — А какво ще кажеш за нашия кораб?

— Той подходящ паметник в пространство за невъзможните мечти на моя покоен брат ще бъде. Аз ти казах, че на теб никога нищо няма да липсва, Елзевир. Направи това и ти никога отново не трябва да контрабандираш.

— Благодаря ти. — В очите ѝ просветна искрата на бунта. — Във всеки случай ние планирахме да се оттеглим, ако това пътуване не беше такова пълно поражение. Това ни дава възможност да доставим нашите стоки.

Аспунд се намръщи.

Крес с върховни усилия се изправи на крака, когато останалите се размърдаха. Муун погледна към него и видя, че тоя я наблюдава. Погледът му потърси очите на Елзевир. Той се усмихна пресилено.

— Предполагам Елзи, че си тръгваме.

— Крес...

— Считай това като компенсация на задължението, което имаме към теб, млада госпожице. — Той вдигна рамене.

Елзевир се обърна към Аспунд. Муун видя, че лицето му изразяваше несъгласие, преди още той да чуе въпроса.

— Няма да е трудно той друг кораб да намери, космически навигатори търсят се много във вашата... търговия, сигурен съм.

— Има контрабандисти и контрабандисти, К.Р. — каза Елзевир.

— Ти искаш да кажеш, човек търсен за убийство не всеки кораб желае да вземе? — иронично попита Аспунд.

Муун пусна ръкава на Крес. Крес почервеня.

— Самозащита! Така е регистрирано, самозащита! Записано е в полицейското сведение, самозащита.

— Един дрогиран минавач го извика на дуел, К.Р. Човекът щеше да го убие. Но наредбите не правят никакви изключения... Наистина допусках ли, че аз ще бъда в кораб с убиец?

— Аз не мога дори представя си защо ти за моя брат ожени се. — Аспунд въздъхна. — Добре, Елзевир, макар че ти изстиска моето обещание. Предполагам, че някъде притежавам товарна линия, която може да вземе един космически навигатор.

— Наистина ли? О, богове... — Крес се закашля и се залюля като тръстика. — Благодаря ти, стари гос... гражданин! Няма да съжаляваш за това. — Той отпрати към Елзевир искрящ поглед, изпълнен с благодарност.

— Надявам се — Аспунд мина покрай Крес и отиде при Муун. — И вие също няма да направите мен да съжалявам, нали?

Тя видя в очите му неумолимо отражение на онова, което би представлявал нейният неуспех.

— Не.

Той кимна.

— Тогава останете при мен няколко дни, докато бъде подготвен корабът, и нека вие да научите всичко една сибила трябва да знае.

— Добре. — Тя докосна татуировката на шията си.

— К.Р., трябва ли тя...

— За нейно добро е, Елзевир — и за ваше — аз нея тук държа. — Той леко повдигна глава.

— Да... разбира се. — Елзевир се усмихна. — Съвсем сте прав, разбира се. Муун, аз... — Тя потупа Муун по ръката и отново погледна настрана. — Е, няма значение. Това не е важно. Няма значение. — Тя тръгна към вратата, без да се обърне назад към Муун. Силки я последва мълчаливо.

— Е? — Крес се ухили не толкова на нея, колкото на краката си. — Щастие, млада госпожице. „Ти можеш да бъдеш кралица“. Ще им кажа, че разбрах това. — Той най-после улови погледа ѝ. — Надявам се, че ще го намериш. Довиждане. — Той направи няколко крачки гърбом, после се обърна и тръгна след другите.

Муун гледаше към празния изход.

Муун седеше сама в градината и се люлееше, засилвайки се с крака. Над нея пееше вечерното небе — стотици цветни хорове, които се сливаха. Муун сложи глава на възглавниците и се заслуша. Ако затвореше очите си, щеше да се чува друга музика, сложните

плетеници на кареумовското песенно изкуство се носеха през отворените врати на вътрешния двор, контрапунктът на птичките, които чирикаха в шубраците, пронизителните и гърлени резове на странната сбирщина от същества, бродещи по градинските пътеки.

Бе прекарала този ден, както и предишните, в изпълнение на упражнения, които дисциплинираха ума и тялото ѝ. Поглъщаше информационните лен ги, дадени ѝ от К.Р. Аспунд, и с това научаваше всичко известно на Хийгемъни за природата на сибилите — какво са правила и какво значение са имали за хората от техния свят. Сибилите от този свят посещаваха формално училище, където получаваха подслон и защита докато се учеха как да контролират транса — както тя се бе научила на един самотен остров под открито небе.

Освен със строгите основни дисциплини Аспунд и другите сибилите на Хийгемъни запознаваха новите със сложната мрежа, от която бяха част, с безграничния обхват на технологическото контра-заклинание на Старата империя срещу настъпващия мрак. Те разбираха, че небитието лежи в сърцето на машина, някъде по света, и това място дори една сибилата не може да узнае къде е. Това знание им даваше сила да понасят ужасяващото му отсъствие, което едва не я унищожил чрез собствения ѝ страх.

Сибилите учиха за природата на тяхната сила, имаха възможността не само да облекчават ежедневно бремене на живота, но и да го подобряват, да спомагат за социалния и технологическия растеж повече и от най-великите гении, защото те имаха достъп до акумулираната гениалност на човешката история, стига техният народ да притежава мъдрост и добра воля за използване на това знание.

Те изучаваха и природата на тяхната неестествена „инфекция“ — как да използват нейните възможности за защита от беди, как да предпазват любимите хора от риск. Сибилата можеше дори да ражда. Изкуственият вирус не можеше да преминава през защитните филтри на плацентата. Раждат се деца, на които може да липсва темперамента на майка им, но които могат да имат по-големи шансове от много други да станат сибилите на едно ново поколение. Да има дете,... да лежи в ръцете на единствения, когото обича, да знае, че могат да бъдат един за друг всичко онова, което са били преди.

Внезапен шум я изтръгна от нейния блян. Някой идваше към нея през вътрешния двор. *Но сега той обича друга.* Тази мисъл, която сега

ги разделяше повече отколкото разстоянието и времето, я нарани силно, когато видя да се приближава Аспунд.

— Муун! — Той се усмихна. — Наша вечерна разходка ще правим? — Всяка вечер той я развеждаше през градините до малката сграда от мраморни колони в сърцето на лабиринта от храсти, където в урни почиваше праха на неговите предци. Кареумовците спазваха йерархията от божества и дори разширяваха техния възглед за кастовото устройство на обществото в царството на небесата чрез пантеон, който бдеше над другите светове на Хийгемъни. На първия ред бяха предците, чийто успех или неуспех определяше мястото на техните деца в обществото. Аспунд отдаваше искрена почит на своите предци. Муун се чудеше дали успехът на един баща прави по-лесно да се повярва в неговата божественост.

Тя стана от люлката. Всяка вечер сред уединението на градините те обсъждаха въпроси, които бяха останали без отговор през деня.

— Не ви ли е студено? Тези пролетни вечери са прохладни. Вземете моята пелерина.

— Не, добре ми е. — Тя поклати глава упорито. Беше с рокля без ръкави, която бе избрала на ревюто показано по телевизията. Имаше чувството, че голите ръце смущават хората тук, негодуваше, когато я принуждаваха да ходи навлечена.

— Аха, закаляване! — Той се засмя. Муун видя, че Аспунд леко се намръщи. — Тази вечер вашата чудесна усмивка липсва. Дали защото утре на космодрума да отидете трябва? — Муун вървеше бавно, за да може той със своята старческа походка да върви редом до нея.

— Отчасти. — Тя погледна меките му чехли и шарките по пътеката от гладки камъни. Силки би останал очарован от техните цветове... Тя би била радостна отново да го види, по-радостна, отколкото ако види Елзевир. Искаше да избяга от задушавщото съвършенство на изкуствената красота на този свят. Муун очакваше с нетърпение вечерните разходки, но през деня К.Р. беше зает със своята работа, а АЛВ контролираше нейното учене, като проявяваше прекалено благоразумие, след като едно младо момиче със съмнително възпитание живееше в бащината ѝ къща. АЛВ се държеше с нея почтително поради трилиственика на шията ѝ, но самото присъствие на АЛВ превръщаше всяка нейна стъпка в недодялано препъване, в

разплискана купичка, в счупена ваза. Неумолимото съвършенство на АЛВ правеше всяко неправилно произношение фатално, въпросите нетактични, смехът неуместен. Това беше свят, който се страхуваше да се самоиронизира, да изгуби контрол — контрол над Хийгемъни, контрол над Тийумат.

— Смятате ли, че на вас повече време трябва? Аз смятам, че не мога много нещо вас да науча, времето е недостатъчно, за нещастие.

— Зная. — Едно подплашено животно развя грива от проблясащи люспи и с писък избяга от пътеката. — Зная, че съм толкова готова, колкото позволяват силите ми. Но какво ще стане, ако никога не съм достатъчно готова? — С научаване на истината бе започнала да възвръща вярата в себе си, в татуирания трилиственик, в силата, която той символизираше. Но все още не беше готова да започне истински транс от страх, че един неуспех сега ще се превърне в неуспех завинаги.

— Вие готова ще бъдете. — Той се усмихна. — Защото вие трябва да бъдете.

Тя успя да си наложи също да се усмихне. Имаше някои неща в сибилската машина, които дори кареумовци не можеха да обяснят — аномалии, непредсказуеми прояви, сякаш всичко знаещият източник за сибилското проникновение беше оформен несъвършено. Някои от неговите отговори бяха толкова заплетени, че никой специалист никога не би могъл да ги направи ясни. Понякога изглеждаше, че тази машина изпълнява някаква своя собствена цел, макар че обикновено не беше така. Сега машината беше решила да избере нея като свой инструмент... Тя не ще се провали, тя не трябва да се провали. Но каква беше нейната цел, ако Спаркс вече не я желаше? Да го върне. *Ще го върна. Мога да го върна.* Тя стисна юмруци, сякаш да го задържи. *Ние си принадлежим. Той ми принадлежи.*

— Това е по-добре — каза Аспунд. — Сега какъв последен въпрос вие ще ме питате? Има ли нещо все още неясно?

Тя бавно кимна с глава и зададе един въпрос, който я безпокоеше още от самото начало.

— Защо Хийгемъни пази в тайна от Тийумат, че навсякъде има сибили? Защо вие казвате на Зимните хора, че ние сме дяволи или луди?

Той се намръщи, като че ли тя бе нарушила някакво особено строго табу.

— Аз не мога това на теб да обясня, Муун. Много е сложно.

— Но това не е истина. Ти каза, че сибилите са жизнено важни, че те правят само добри неща. — Тя изведнъж разбра казаното за намеренията на Хийгемъни, разбра колко повече бе научила тук в сравнение с онова, което знаеше от по-рано.

Изразът на Аспунд ѝ подсказа, че той също бе разбрал и че съжеляваше, защото беше безсилен да я спре.

— Надявам се, че не съм сторил и няма да сторя много голямо зло на мой собствен народ. — Той погледна настрана. — Вие трябва на Тийумат върнете се. Но аз моля се това скръб на Кареумов да не причини.

Тя не отговори.

Те оставиха пътеката и тръгнаха през ароматната силифа, която се виеше в лабиринта от подрязани дървета. Достигнаха до мраморния параклис, в който се отразяваше пастелната небесна светлина. Аспунд влезе вътре, Муун седна на една мраморна пейка, влажна от росата. В лекия бриз тя усети миризмата на благовонен тамян. Муун се чудеше какви ли молитви отправя тази вечер към своите предци Аспунд.

Птици пърхаха в скута ѝ. Тя гладеше нежните им, покрити с пера гърбове, и си мислеше, че това е за последен път, че от утре нататък няма да има спокойни градини, а само Черната порта... Муун потръпна изведнъж, почувствала вечерната прохлада.

---

[1] Прецесия — преместване точката на пролетното равноденствие от изток на запад срещу Слънцето, поради което при своето видимо движение то достига тая точка малко по-рано преди пълната обиколка на еклиптиката; изпреварване на равноденствието. ↑

21

— Гражданино, *какво* правиш в кабинета ми? — Джеруша погледна купищата официални откази, натрупани до нейния терминал върху бюрото, чак до ъглите на стаята.

— Казаха ми да дойда тук. За моите разрешителни. — Собственикът на магазин говореше с тон, изразяващ нещо средно между несигурност и грубост. — Казват, че вие ще ми обясните защо не съм чул нищо...

— Да, зная това. Моят сержант би могъл да ти направи такава справка, всеки полунормален полицаи от патрула би могъл да свърши тази работа! — *О, богове, ако можеш поне един ден да не повишавам глас... дори един час.* Тя подръпна червено-черните си къдрици. — Кой, по дяволите, те изпрати тук?

— Инспектор Ман...

— ... тагнийс — допълни като ехо тя. — Е, изпратил те е не където трябва. Кажи на дежурния офицер да ти направи справката.

— Но той каза...

— Този път не приемай отказа за отговор! — Тя го отпрати към вратата и погледна към недочетеня отчет на екрана. После се пресегна към копчето за вътрешна комуникация.

— Сержант, размърдай си мозъка и направи справката за онези идиоти! За какво смяташ, че си тук?

— Адски подходящ начин за управляване на един свят, дявол... — Ругатнята беше прекъсната, когато вратата се затвори зад търговеца.

— Извинете, командир — каза мрачно сержантът. — Да пусна ли следващия?

— Да. — *Не. Повече не.* — И ми дай Мантагнийс — Не, недей. — Джеруша отпусна бутона на говорителя. Тя можеше веднага да уволни Мантагнийс от полицията за създаденото безпокойство, но ако го направеше, щеше да му развърже ръцете да протестира, вместо само да предизвика негодуванието му. *И той знае това. Той знае това, копелето...* Тя отпрати към отчета невиждащ поглед. Главният им

компютър се беше повредил сериозно преди един месец и в цялата регистрационна система настъпи хаос. Сега системата едва работеше с половината от нормалния си капацитет, дори кареумовските експерти не можеха да я оправят, защото им липсваха важни елементи. Тя се опитваше да подреди документацията от последните месеци, опитваше се да прегледа този отчет вече цял час и все още не беше стигнала доникъде. Написа „ОДОБРЕНО“ и го пусна непрочетен. *Не отива никъде.* Тя разрови празните пакети в чекмеджето на бюрото си с надеждата да намери поне една йеста. *По дяволите, почти са се свършили — как ще изкарам деня?*

Вратата се отвори и капитан — *О, богове, как се казваше?* — влезе и поздрави:

— Докладва капитан Керла Тинд, командир. — Сякаш не бе очаквал тя да помни името му. Вече бе свикнала със студенината и арогантния тон. Полицейските сили я ненавиждаха до смърт и тази омраза беше започнала да става взаимна. Дисциплината бе отишла по дяволите, но тя не можеше да накаже всички. Те не ѝ се подчиняваха, понеже беше жена, но също и защото бе заела мястото, което по право се падаше на Мантагнийс. И защото това назначение беше идея на кралицата. Те смятаха, че е марионетка в ръцете на кралицата, и как можеше тя да докаже, че грешат, когато Еъриенрод я държеше като оплетена в паяжина, повесена между небето и ада, и ѝ отнемаше волята да продължи.

— Какво има, Керла Тинд? — попита тя, неспособна да прикрие лошото си настроение.

— Другите офицери ме помолиха да говоря от тяхно име, *мадам.* — Обръщението беше изпълнено с противоречие. — Ние искаме да се сложи край на задължението офицери да патрулират в града. Смятаме, че това е задължение на патрулното отделение. Също така сме на мнение, че задължението ни да поддържаме реда по улиците уронва престижа на офицерите.

— И предпочитате да оставите гражданите да се саморазправят? — Тя се намръщи и се наклони напред. — Какво важно задължение смятате, че трябва да изпълнявате вместо това?

— Определените ни служебни задължения! Дори без тези патрулни задължения времето не ни стига да свършим цялата си работа с досиетата. — Широкото му лице беше също толкова

намръщено, колкото и нейното. Той гледаше многозначително купищата кутии с ленти върху бюрото ѝ.

— Зная, Керла Тинд — каза тя, като проследи погледа му. — Отмених всички формалности, които имам право да отменя. — *И ако можеше да знаеш проблемите, които Хованес ми създаде заради това.* — Зная, че повредата на компютъра направи работата десет пъти по-трудна, но, дявол да го вземе, главната ни задача тук е да защитаваме престижа на гражданите на Хедж и ние трябва да я изпълняваме.

— Тогава поне веднъж ни дайте да свършим нещо полезно! — Керла Тинд махна с ръка към несъществуващата гледка от липсващия прозорец. — Не да измъкваме пияници от канавките. Искаме да преследваме големите престъпници, да видим осъдени хора, които заслужават това.

— Никога няма да можете да ги осъдите. Само ще си загубите времето. *О, богове, аз ли съм тази, която им казвам това? Аз ли съм тази, истинската, която стоеше там, където е той сега и говореше същото, което той сега ми казва? Тя смачка на топка една празна кутия от ъеста под бюрото си. Не... аз не съм същата.* Но това, което тя току-що му каза, беше вярно...

Щом стана командир тя се опита да „насоли“ големите мошеници, за които знаеше, че контролират мрежите на междупланетарния поток направо от Карбънкъл. Но те ѝ се изплъзнаха като пясък в разтворени шепи. Цялата престъпна дейност се оказа, че технически се контролира от Зимните хора. А Зимните хора бяха подчинени на законите на кралицата. Джеруша не можеше да ги пипне без нейно разрешение.

— Командир Лускед не разсъждаваше така.

По дяволите, така е. Но нямаше никакъв смисъл да казва това. Беше ли видял Лускед същото вбесяващо безизходно положение или Еъриенрод беше преустроила обществото на Карбънкъл специално за нея? Във всеки случай тя не можеше да обясни това на Керла Тинд или на някого от останалите. Те вече знаеха, че кралицата я държи в джоба си, и нищо, което би казала, нямаше да промени отношението им.

— Има съвсем сериозно основание да патрулирате по булеварда, Керла Тинд. Добре знаеш, че насилията рязко нараснаха... — Тя знаеше, че зад това стои Еъриенрод. По очите на Керла Тинд разбра, че

той вижда вината за това положение в нея — ... с приближаване на окончателното заминаване. А ние няма да получим никакви подкрепления. Така че ще носите патрулната служба, докато не ви кажа да спрете, докато и последният кораб не отлети от тази планета.

— Главният инспектор Мантагнийс не е...

— Мантагнийс не е командир, дявол да го вземе! Аз съм командир! — изпусна се тя. — Моите заповеди са в сила. А сега заминавай, капитан, преди да съм те понижила в лейтенант.

Керла Тинд излезе. Маслинозелената му кожа потъмня от възмущение. Вратата се затвори зад него и Джеруша си даде сметка, че остави нерешен още един конфликт, че направи още една глупава грешка.

Нищо чудно, че ме мразят. Недоволна от себе си, тя съзерцаваше непрозрачните поляризирани стъкла, единствената ѝ преграда срещу радиацията на враждебност отвъд полицейския участък. Прозорците отразяваха слабо собственото ѝ изображение като холографска снимка на дух, невярно отражение на една фалшива реалност. Нямахше никаква Джеруша, никаква жена, никакъв човек от плът и кръв, а само един изнервен, измъчен, с остър като бръснач език грубиянин с параноидни илюзии. С кого, по дяволите, си правеше тя шега? Нейна беше грешката, че не можеше да се справи със службата, че беше претърпяла неуспех... Едно малоценно същество, слаба, свръхемоционална жена. Тя се наклони и погледна тялото си, знаеща истината, която дори дебелата униформа никога не можа напълно да скрие. Дори нямахше куража да си признае, че грешката беше нейна, а не беше някакъв налудничав заговор на кралицата. Нищо чудно, че я вземаха на присмех.

И все пак — *тя беше видяла* лицето на кралицата в онова Лятно момиче. *Тя беше видяла* как кралицата бе побесняла при изчезването на момичето. *Тя беше видяла* Лускед да се въргаля в собствените си нечистотии — *нямаше други* обясними причини освен отмъщение на Еъриенрод. Джеруша не губеше ума си, кралицата систематично ѝ го отнемаше!

Но нищо не можеше да се направи, нищо. *Беше опитала* всичко, но *нямаше спасение*. Отлично разбираше, че кариерата ѝ, бъдещето ѝ, вярата ѝ в собствените способности неумолимо вървят надолу. Кариерата ѝ беше провалена, резултатът от нейните команди ще

представлява един дълъг списък от провали и оплаквания. Краят на тяхното пребиваване на Тийумат ще бъде край на всичко, за което е работила или което е желала. Еъриенрод унищожаваше и нея, не бързо, не като Лускед, но по начин, който ще я принуди да изживее цялата агония на това унищожение.

Но преди всичко Еъриенрод сигурно бе разбрала, че тя ще остане, че ще продължава да защитава нейната собствена съдба. Защото да подаде сега оставка и да напусне Тийумат, да се откаже от своя пост, това ще означава да признае, че всичко е било напразно. Все пак всичко ще бъде напразно, когато те свършат с този свят.

Джеруша не можеше да отговори на удара на кралицата, не беше в състояние да ѝ отвърне дори с най-малкото неудобство. Случайно беше осуетила един заговор на Еъриенрод да задържи Зимата на власт. Но боговете са свидетели, че това не ѝ бе дало никакво удовлетворение — и оттогава нямаше ни най-малка представа какви нови ходове гласи Кралицата. Тя не се съмняваше, че има друг план. Беше повече от сигурно, че този път Хийгемъни, и в частност тя, няма да е в състояние да я спре. И този неуспех ще бъде венец на нейната гибел.

Но имаше още време. Състезанието още не бе завършило, тя трябваше да се опита...

— Слушаш ли ме, кучко? Все пак ще те спипам. Чрез Бастард Боутман, кълна ти се! Няма да се откажа, ти не ще можеш да ме унищожеш преди аз...

Вратата отново се отвори и отхвърли думите към нея. Влезе полицаи от патрула, който бързо огледа кабинета и разбра, че е сама. Той сложи на бюрото ѝ запечатан контейнер с данни и погледна под очи.

— Е, какво зяпаш? Той поздрави и излезе.

С друга възможност, доловена от дворцовите клюки. Решимостта ѝ се разколеба. Откъде наистина си сигурна, как можеш да докажеш дали наистина не си загубила ума си...? Джеруша протегна ръка покрай терминала по посока на новия контейнер, но ръката ѝ напипа един лист с печатен текст, полупритиснат от контейнера. Измъкна го и прочете един ред от написаното: „СПИСЪК НА ОПЛАКВАНИЯТА“. Тя смачка листа. Кой ли може да го е поставил тук? Кой?

Радиотелефонът зазвъня. Натисна копчето, без да продума, не посмя да се довери на своя глас.

— Радиотелефонно повикване от затънтен район, командир. Някой на име Кегенит или нещо подобно. Да ви свържа ли?

Енгенит? О, богове, тя не може да говори сега с него, не и по радиотелефона.

Защо, по дяволите, избира винаги най-неподходящото време, защо въобще ме безпокои повече?

— И инспектор Мантагнийс е тук, иска да го приемете.

— Прехвърли разговора на моята линия. — *Но какво ще кажа? Какво?* — И кажи на Мантагнийс да... — Джеруша стисна зъби. — Кажи му да почака.

Тя чу от високоговорителя пукане и познатия ѝ глас.

— Ало? Ало, Джеруша...

— Да, Мироу! — Тя си спомни с внезапен изблик на удоволствие какво чувство изпитва човек при разговор с някого, на когото държи... неочаквано разбра колко много ѝ дава неговата дружба. — О, богове, колко хубаво е, че мога отново да те чуя. — Тя се усмихваше, наистина се усмихваше.

— Не мога да те чуя... връзката е лоша! Кога ще... дойдеш отново на плантацията... за един-два дена?... Толкова отдавна не си идвала?

— Не мога, Мироу. — Кога беше? Месеци, откакто бе приела една покана, дори беше говорила с него. Месеци, откакто бе прекарала един ден или един час в егоистично бездействие, което я накара да се усмихне. Не можеше, не можеше да си го позволи.

— Какво?

— Казах, че аз... аз... — Тя видя отражението си в стената, видя лицето на един лъжец, на един затворник в килия. Паниката я докосна с мрачния си пръст. — Да! Да, ще дойда. Ще дойда тази вечер.

— Добре, Сакърс. Отново сте на свобода. — Тор се върна обратно. Коприненият ѝ гащеризон проблясваше със синия си цвят, подобен на цвета на волтова дъга; кожата ѝ изглеждаше мъртвешки виолетова в тъмнината.

Викове и протести я последваха сред тълпата. Тя играеше комар с постоянните клиенти, както ѝ бе наредено. Губеше достатъчно много, после отново печелеше още повече, за да ги убеди, че игрите бяха честни. *Сакърс*. За нейна изненада игрите бяха честни в по-голямата си част. Те просто бяха толкова сложни, че обикновено човешко същество не можеше да се надява да изхитрува. Когато си помисли за часовете и парите, които беше пропиляла, така безсмислено и глупаво, както правеше това всеки един от тези дрогирани глупаци, тя поклати накъдрената си глава с отвращение. Все пак, сега не беше толкова лошо, сега, когато знаеше кодовете, които ѝ позволяваха тайно да контролира резултата от игрите.

Не, въобще не беше толкова лошо. Тя беше стопанката, титулярният собственик на игралния дом „Персийпион“, всепризнат за най-добър в Карбънкъл. И освен това тя се грижеше за всички други тайни операции, които Сорс — шефът на чуждоземната престъпна организация на Тийумат, ѝ възлагаше да поеме. Част от политиката на кралицата беше да намери способни Зимни хора, които да действат като параван за незаконните дела на чуждоземеца, така че самите престъпни барони да могат да работят фактически безнаказано, незастрашавани от полицията на Хедж. Тя беше залавяна четири пъти от полицията, когато работеше за Сорс, но полицията я предаваше на охраната на кралицата, която просто я пускаше да си върви.

— Хей! — Тя погледна покрай танцуващите тела и видя ясно чуждоземеца, който тъкмо беше излязъл иззад завесата от малки, блещукащи огледалца и водеше със себе си един зомби^[1]. — Полак! — Тя включи повикващото устройство, прикрепено към гривната на ръката ѝ като дублиращо средство, и отново го извика сред тътена на

музиката. Полакс се яви до рамото ѝ с успокояваща стабилност от стомана. — Онзи извратен тип, който току-що влезе, веднага го изгони. Не ни е потрябвал неговият бизнес. — Тя посочи с пръст, като се опитваше да не види дали зомбито беше мъж или жена, нито пък каквато и да е част от неговото тяло. Самата гледка я караше да ѝ се повдига.

— Както кажеш, Тор — Полакс се отдалечи с всеотдайна готовност. Той беше по-голям самохвалко от който и да било друг, работещ на това място. Тор го беше наела за дълго време.

Тя обърна гръб и се облегна на лакът върху черния като катран бар. Странният, поглъщащ светлината материал, изсмука топлината през кожата ѝ. Тор потрепери и се изправи. По-нататък седеше Хеън и се грижеше за автоматите, за напитките с дрога, един ужасно популярен анахронизъм. Поставянето му на бара, където се събираха клиенти да се разтоварят от задръжките си, беше най-умният ѝ ход. Те споделяха с охота тайни и клюки помежду си и с още по-голяма охота с него, а тя донасяше наученото на Даунтрейдър.

Кой ли някога е мислил, че през онзи ден на уличката при Фейт, когато Даунтрейдър почти не я удужи, този лош човек ще я докара дотук?

— Ей, Персийпион, бебче, Сорс те вика — Ойарезубол, един от лейтенантите на Сорс, извика силно зад нея. Той я прихвана за кръста и започна доста интимно да се разхожда из горната част на вечерния ѝ костюм.

Тя овладя обхваналото я желание да забие един лакът в ребрата му. Откакто бе напуснала товарните докове, се бе научила на тактичност, но Ойарезубол преминаваше границата.

— Внимавай, ще задействаш алармената ми система. — Тор отмести ръцете му, но не много надалеч. Ойарезубол бе мижитурка, за което говореше и фактът, че предпочиташе нея пред възможностите да има без затруднения някоя хубава жена, с каквито изобилстваше това място. Тор обаче не се престараваше в отблъскването. Израсъл на село, някъде в Биг Блю, той беше все пак привлекателен със своите недодялани маниери. Няколко пъти беше спала с него и не беше никак разочарована.

— Хей, бонбонче, какво ще кажеш по-късно ти и аз...

— Тази вечер съм заета. — Тя се отдалечи, преди той отново да ѝ пусне ръка, обърна се да го погледне и му се усмихна. — Покани ме утре.

Той се ухили. Зъбите му бяха инкрустирани с фалшиви диаманти. Тор отново се обърна, като поклащаше глава.

Тя си проправи път през тълпата към забранената врата, която водеше към частните кабинети на Сорс и охраняваните зали за срещи — охранявани не само от скрити човешки очи, но и от най-съвършената апаратура за охрана на заведения, която може да се купи с пари. Когато научи, че Хеън е кареумовец, тя го помоли да използва неговата легендарна техническа компетентност, за да подслушва частните дела на Сорс. Той обаче не можа да се справи с електронната охрана и Тор разбра, че не всички кареумовци са родени с таланта да превръщат къс желязо в компютърен терминал. Така че трябваше да се задоволи да наблюдава кой влиза при Сорс и да прави догадки за целта на всяко посещение.

Тор не обичаше да бъде викана. Когато стигна до кабинета му, вратата се отвори с точност, която бе свикнала да очаква, и я пропусна да влезе. Вътре Тор замига и започна да върви по-бавно. Както винаги стаята беше толкова затъмнена, че не можеше да види нищо. Въздухът потискаше със сладкия си аромат на тамян. Тя вдигна ръка да разтрие очи, но се спря, за да не изтрие разкошните цветя, изрисувани върху клепачите ѝ. Тор свали ръката си примирена, когато едно тъмно тяло започна да се очертава насреща ѝ: беше Сорс в силует, единственият начин, по който го бе виждала.

Ойарезубол ѝ беше казал, че Сорс е прекарал някакво заболяване, от което очите му не можели да понасят светлината. Тя не знаеше дали да вярва, или пък да смята, че той просто не иска да виждат лицето му. Понякога, когато успяваше да привикне към слабата светлина, тя си мислеше, че лицето му е обезобразено. Но никога не беше сигурна.

— Персийпион. — Гласът му беше режещ и отново Тор се чудеше дали е истински. Той говореше с акцент, който тя не можеше да определи.

— Заповядайте, господарю. — Избраното от него обръщение тук, в тази тъмнина, придоби нови и зловещи значения. Тя отмести перуката си, почувствала внезапен сърбеж от напрежение. Персийски

знаеше, че той вижда идеално в тъмнината и при всяко посещение полагаше големи усилия да издържи проницателното оглеждане, на което биваше подлагана.

— Обърни се.

Тя се завъртя върху дебелия килим, като се питаше безрезултатно дали наистина е тъмно.

— По-добре... Да, по-добре е. Знаеш, че никога няма да станеш хубава, но вече започваш по-добре да прикриваш този факт. В това отношение измина дълъг път. Никога не съм мислил, че можеш да изминеш такъв дълъг път.

— Да, господарю. Благодаря ви, господарю. — *Tu me научи.* Тя не му каза, че бе възложила на Полак да ѝ избира дрехите. Неговата напълно безпристрастна преценка бе по-добра от собствения ѝ несигурен вкус в избора на модели, които подчертаваха най-доброто от грозното ѝ тяло. С перуката и сенките тя успя, както казваше Сорс, да прикрие своята неумолима грозота.

— Как обаче е възможно, някой да бъде сравняван с идеалното и да не страда от сравнението...? — Гласът ѝ затихна, а той мълча няколко секунди, които ѝ се сториха часове. Понякога, когато ѝ беше разрешено да използва молив, върхът на който светеше с червена светлина, за да прочете някой списък с нареждания, тя бе успявала да зърне на бюрото му портрет на жена. Жена с поразяваща чуждоземна красота, с гъста коса с цвят на слонова кост. И тя бе разбрала със силно неудобство защо носеше същата прическа и защо нейните предшественички също я бяха носили. Беше изненадана, че човек като Сорс може да обича или дори да мрази една жена до такава степен, че да бъде пленен от нея. Тръпки я побиваха, като си помислеше, че трябваше да бъде живото превъплъщение на тази натрапчива идея. Но наградата бе достатъчно висока, за да се откаже.

— Как е бизнесът тази вечер?

— Наистина добре, господарю. Днес дават заплати на звездното летище и имаме много клиенти.

— Беше ли успешна последната сделка? Получи ли достатъчно богат асортимент, за да задоволиш вкусовете на специалните клиенти?

— Да, Кунабарабран беше точно там, където казахте, че ще бъде с всичко, което трябва. Тази вечер можем да осигурим всякакъв вид удоволствия. — Тор беше сигурна, че той знае отговорите на

въпросите и затова винаги отговаряше честно. Той не настояваше тя да изпълнява всичките му изисквания, въпреки че нямаше нищо против доставката на дроги, защото така можеше да предпази себе си от евентуални неприятни последици. Сорс контролираше и се месеше в много незаконни сделки, някои от които тя не одобряваше. Но винаги се намираше някой друг, който да поеме нещата.

— Добре... Тази вечер очаквам особено важна посетителка. Погрижи се вътрешната стая за срещи да е свободна и да е подходящо подготвена. В полунощ тя ще бъде при страничния вход. Погрижи се да не чака.

— Да, господарю. — Тя? Всред подземния свят нямаше толкова много жени, които да се радват на такава дискретност от страна на Сорс.

— Това е всичко, Персийпион. А сега се върни при гостите си.

— Благодаря ви, господарю — каза тя сервилно. Вратата се отвори, тя излезе и премигна на ослепителната светлина. Въздъхна чак когато вратата се хлопна зад гърба ѝ. Не се чувстваше обидена от това, че той я намираше за непривлекателна. Към него тя нямаше никакви амбиции и тайно в сърцето си много се страхуваше.

Еъриенрод вървеше след мрачната фигура на Персийпион през тайните входове към вътрешната зала за срещи на Сорс. През преграждащите стени се дочуваха слаби звуци от казиното като едно дълбоко тътнене, което беше повече вибрация, отколкото звук. То проникваше в гърдите ѝ като ръка на смъртта. Беше повече от подходящо, мислеше си тя, безсърдечното веселие на тълпата да проявява истинската си природа тук, в тъмните зали на скритата мощ на Сорс. Персийпион спря пред една врата, която приличаше на другите, покрай които бяха минали. Тя пристъпи напред и Персийпион натисна едно копче на вратата — сигнал за пристигане. Тя кимна на Еъриенрод с безразличие и се отдалечи. Еъриенрод беше сигурна, че жената я беше разпознала, чудеше се, какво ли би си помислила, ако знаеше, че Тор Стархайкер (Персийпион) беше добре известна на кралицата като пионка на Спаркс Даунтрейдър.

Вратата пред нея се отвори в тъмнината и тя забрави всичко друго. Еъриенрод свали качулката на тъмната си пелерина и тръгна смело напред, без да чака да бъде поканена. Когато прекрачи прага, вратата отново се затвори и тя се оказа в абсолютна тъмнина. Отново

изпита силен страх, какъвто изпитваше при всяко посещение. Беше ѝ трудно да повярва, че се намира в безмилостната неизвестност на междузвездна престъпна мрежа, извън света, който познаваше, и контролираше. Нейните механични шпиони надзъртаха във всяко кътче на града, но не можеха да проникнат в тази сграда. Тя беше охранявана от още по-мощна и съвършена техника — тази всеобхващаща тъмнина, която се опитваше да задуши нейната воля и да погълне самообладанието ѝ. Тя стоеше скована, докато премина момента на вцепенение, и постепенно си възвърна самоувереността. *Тъмнина... това е адски добър трик. Как не можах да се сетя за него?*

— Ваше величество, вие почетохте моя скромен дом. — Съкрушеният глас на Сорс (глас на мъртвец или и това беше ефект?) изсъска приветствието със странен акцент. — Моля седнете, настанете се удобно. Не бих желал да държа господарката права.

Еъриенрод отбеляза добре обмислената игра на думи, загатване за нейния варварски произход. Не отговори, а само пристъпи напред, за да седне на стола до масата пред него. След първата им среща, когато бе принудена унизително да се ориентира пипнешком, тя винаги си слагаше контактни лещи за усилване на светлината, преди да се яви пред него. Така можеше да се ориентира по формите на предметите в стаята и да добие несигурна представа за фигурата на самия Сорс. Но колкото и да се напрягаше, не можеше да добие представа за чертите на лицето му.

— Какво желаете, ваше величество? Мога да ви предложа всякакво сетивно удоволствие, което бихте пожелали.

— Не тази вечер. — Тя отказа да го назове с титлата, която той изискваше от другите си клиенти. — Никога не съчетавам работата с удоволствието, освен ако това не е абсолютно необходимо. — Тя почувства как другите ѝ сетива се подсилиха в тъмната стая и как нейното непълноценно зрение се напъваше да ги измести.

Дрезгав смях.

— Колко жалко! Каква жертва! Никога ли не ви минава през ум какво можете да пропуснете?

— Напротив — отговори тя, като не допусна да бъде унижена. — Затова съм кралица на този свят. И затова съм тук. Аз възнамерявам да остана кралица на Тийумат и след като вие и другите чуждестранни паразити отново го напуснете. Но за да сторя това, съм принудена да

използвам вашите съмнителни услуги в много по-голям мащаб, отколкото в миналото.

— Представяте нещата толкова деликатно. Как може човек да ви откаже нещо? — Гласът му прозвъня като желязо, ударило на камък. — Какво имате предвид, ваше величество?

Тя подпря ръка върху облегалката на стола си, която сякаш ѝ отнемаше чувствителността. *Като плът. Чувствам я като плът.*

— Искам нещо да се случи по време на Фестивала, нещо, което да причини хаос — за сметка на Летните хора.

— Може би имате предвид нещо от рода на злополуката, която постигна бившия командир на полицията. Само че в много по-голям мащаб, разбира се. — Гласът му не издаде въобще никакво учудване, а това за нея беше едновременно и успокояващо, и тревожно. — Може би дроги във водопроводната мрежа.

Защо трябва това да ме тревожи? Идеята беше моя.

— Не, не дроги. Това би засегнало и моите хора, а аз искам те да останат невредими. Ние трябва да съхраним способността си за контрол. Имам предвид някоя епидемия, срещу която повечето Зимни хора са ваксинирани, а Летните хора не са защитени.

— Разбирам. — Последва трудно забележимо кимване. — Да, може да се уреди. Макар че ако ви дам средства да запазите властта си, ще предам Хийгемъни. В наш интерес е, когато си заминем, да оставим на власт диваците.

— Най-добрите интереси на Хийгемъни едва ли съвпадат с вашите — прекъсна го тя. — Вие не сте по-лоялен от мен. — Миризмата на тамян във въздуха беше прекалено силна, сякаш целеше да прикрие нещо.

— Нашите интереси съвпадат по въпроса за водата на живота. — Тя усети, че той се усмихна.

— Тогава кажете си цената. Нямам време за губене за дреболии. — Тя повиши глас в знак на протест срещу неговата неопределеност.

— Искам уловът от три хайки. Целият.

— Три! — Тя се засмя, без да си дава сметка, че всъщност цената не е повече от тази, която бе очаквала той да поиска.

— Каква е цената за откупа на една кралица, ваше величество? — Тъмнината около тях се съсредоточи почти осезаемо и тя отново осъзна колко много чува, когато се опитваше да компенсира

невъзможността да види лицето му. — Сигурен съм, че на полицията ще ѝ бъде много интересно да научи какви са плановете ви за този свят. Геноцидът е сериозно обвинение, при това срещу собствения ви народ. Но така става, когато управлява една жена... Както знаете, в Хийгемъни не управляват жени. Има много места, на много светове, където няма да търпят арогантността ви, Еъриенрод.

Еъриенрод стисна юмруци срещу тази силна омраза. Тя изведнъж разбра странната миризма, която тамяньт трябваше да убие... миризмата на болест, на разлагане. *Но той няма да посмее!*

— Не ме заплашвайте, Танин Джаакола. Ти може да си любимец на Биг Блю и да си отговорен за по-голямата част от нещастията на седем различни свята — с това затвърди неговото убеждение за голямата ѝ осведоменост, — но до Промяната това е мой свят, Джаакола, и ти си тук само защото аз ти разрешавам това. Всичко, което ще ми се случи, ще се случи и на теб, защото без мен оставаш незащитен срещу закона. А аз съм сигурна, че има много места, на които те чакат, за да си получиш заслуженото. — *Сигурна съм, че ти нито за момент не забравяш това.* — Онова, което искам от теб, е рисковано, но просто: Убедена съм, че с твоите възможности много лесно ще го постигнеш. Ще ти дам целия улов от последната хайка на Старбък... и това е цената на откупа на една кралица за теб или за когото и да било друг.

Тъмнината усили накъсаното му дишане. Еъриенрод притаи дъх. Най-после тя съзря слабо кимване и чу гласа му:

— Да, ще уредя въпроса срещу договореното заплащане. Ще се радвам да царувате в Тийумат и след нашето заминаване, но без водата на живота, която да ви поддържа млада. Управлението на Карбънкъл след нашето заминаване няма да е същото, уверявам ви — отекна в тъмнината неговият стържещ глас.

Еъриенрод стана, без да отрони дума, обърна се и чак когато стигна до вратата, си позволи да се намръщи.

— Къде, по дяволите, отиваш?

Тор се спря виновно, когато дочу зад себе си гласа на Хеън. Беше точно до стаята, която бе подредила за него в казиното. Повечето от другите стаи по този коридор се използванаха от проститутките. Но

навън се зараждаше новият ден и залата беше празна, а казиното затворено за кратък отдых.

Тор се обърна демонстративно бавно и огледа Хеън. Той се опря тежко на касата на вратата. Безпомощните му крака бяха в протези със собствено задвижване, което му позволяваше самостоятелно да извършва определени движения. Късата, разкъсана мантия, която бе наметнал небрежно върху гърба си, не бе достатъчна, за да прикрие непристойния му вид. Тор се намръщи.

— Имам важна среща. Теб какво те засяга?

— В това облекло?

Тя погледна собствения си гащеризон. Спомни си как изглежда лицето ѝ без цялата тази козметика. Нейното собствено аз бе уморено да се представя за някой друг. Понякога изпитваше радост да види правата си коса да се подава изпод позлатената перука. Защо пък не?

— Само ти можеш да зададеш такъв въпрос — каза възмутено той и придърпа надолу мантията си. Очите му бяха кръвясали, а лицето му — натежало от умора и дроги.

— Облякох те, за да ти придам добър вид, но виждам, че съм направила неудачни капиталовложения. — Тя видя как Хеън доволно сви устни. Времето не можа да я накара да го заобича. *И никога няма да може.* Тя беше тръгнала на делова среща със Спаркс Даунтрейдър, не на любовна среща. Трудно можеше да си представи, че това е същото изплашено Лятно момче, което някога бе намерила на уличката. Оттогава тя се бе променила външно до такава степен, че почти не можеше да познае лицето си. Но отлично знаеше, че щом свали украшенията си, ще стане същата. От дълго време чувстваше как нещо вътрешно, нещо нечовешко постепенно задушаваше Спаркс Даунтрейдър... — Какво току душиш наоколо като хрътка? Да не би да си забравил, че ти шпионираш за мен, а не мен? Оправи се и иди да поспиш. Как мислиш, че ще вършиш работата си, ако не дремнеш през деня? — Желаете да може самата тя малко да подремне в елегантните си стаи на горния етаж, вместо да дебне до разсъмване за някой случаен разговор.

— Не можах да заспя. — Той наклони глава и отри лице о касата на вратата. — Вече въобще не мога да спя. Тук всичко вони... — Той млькна и вдигна неочаквано глава. Лицето му отново стана строго. — Остави ме на мира!

— Тогава откажи дрогите. — Тя тръгна през салона.

— Какво търсеше *тя* тук миналата нощ? — Въпросът му я изненада.

Тор отново спря, разбрала от интонацията на неговия въпрос, че е познал среднощната посетителка на Сорс, която бе минала по този коридор. Еъриенрод се беше увила в плътно наметало, досущ като своя бодигард, но Тор беше Зимен човек и позна своята кралица. Изненада се, че Хеън също я бе разпознал, и сега се интересуваше какво е правила тук.

— Беше дошла да се види със Сорс. За онова, което правят, зная толкова, колкото и ти.

Той се засмя неприятно.

— Какво правят, не зная, но мога да се досетя какво не правят. — Той се извърна към дъното на коридора и огледа другия му край. — Все повече се приближаваме към последния Фестивал, към края на Еъриенрод. Може би тя не е готова да предаде всичко на Летните хора. — Той се засмя — една желязна усмивка, пълна с безсмислена радост.

Тор замръзна на мястото си, щом осъзна, че Промяната е неизбежна.

— Тя трябва да го стори. Винаги е било така, иначе може да настъпи война или нещо от този род. Винаги сме приемали това. Когато дойдат Летните хора...

Той издаде неприличен звук.

— Хората като теб възприемат Промяната! Хората като Еъриенрод правят свои собствени промени. Ти би ли се отказала от всичко, след като си била кралица сто и петдесет години? Ако надникнеш в официалните архиви, готов съм да се обзаложа, ще видиш, че всяка Снежна кралица се е опитвала да задържи Зимата вечно. И всички са пропадали. — Отново се усмихна. — Всички!

— Какво знаеш ти за това, чужденецо? — Тор махна с ръка, сякаш да отхвърли самата идея. — Това не е твоят свят. Тя не е твоя кралица.

— Сега този свят е и мой. — Той погледна нагоре, после се обърна и повлече крака към стаята си. — И Еъриенрод ще бъде вечно кралица на моя свят! — каза глухо и развълнувано Хеън.

[1] Зомби — тялото на мъртвец, на което се придава подобие на живот чрез свръхестествена сила; лице, което е изключително невъзприемчиво, неотзивчиво и апатично. ↑

Времето тече назад. Муун висеше там, където бе висяла порано, в пашкула, заобиколена от уредите за управление на дисковидния кораб. Всичко бе същото, точно както беше... дори и тътнещият образ на Черната порта на екрана пред тях. Сякаш никога не бе преминавала през Черната порта, сякаш никога не е стъпвала на друг свят и никога не е пила от изворите на познанието с помощта на един непознат, една сибила, която въобще няма право да съществува във вселената. Сякаш не бе загубила пет години от живота си в един единствен, фатален момент.

— Муун, скъпа. — Тя чу над себе си колебливия глас на Елзевир, изпълнен с тихо напрежение. Невидимата паяжина на пашкула беше я оплела и тя не можеше да вдигне глава към Елзевир. Беше й трудно да диша, а може би нейното собствено напрежение се затягаше около нея. Тя затвори очи и почувства как през кораба премина лек трус. Елзевир изключваше възможността за унищожение, освен ако *тя*... — Тя отново отвори очи пред ужасното лице на присъдата.

Но Черната порта не беше лицето на смъртта, а само едно астрономическо явление, дупка в космоса, направена в началото на времето, свиваща се все повече и повече. Нейната необичайна същност лежеше някъде в друга реалност, която тя си представяше, че трябва да представлява небе за тези умиращи през нощта слънца. Сега около тях материята на космоса се изливаше във вихъра на гравитационния кладенец на черната дупка. Тя знаеше, че между външната реалност на вселената и нейната вътрешна особеност лежеше зоната на безкрайност, където пространството и времето сменяха своя поляритет и движението между тях беше възможно, без да действат обичайните времево-пространствени закони. Този странен затвор сякаш беше прояден от дървояди, от шрапнели от най-старата експлозия при раждането на вселената, от безбройните трупове на умиращи звезди. С подходящи знания и инструменти един звезден кораб можеше да скача като мисъл от един ъгъл на известното пространство към друг.

Дори и звездните кораби на Старата империя, които са пътували със свръхсветлинна скорост, е трябвало да използват тази порта, защото не са могли директно да пресекат за един миг междузвездните разстояния. Сега, когато най-близкият известен източник, необходим за техните звездни двигатели, е открит в една слънчева система на хиляди светлинни години от Кареумов, кареумовските кораби все още не можеха да преминат директно тези разстояния дори за седмици и месеци. Те ще могат да сторят отново това, само когато се върнат екипажите, които Кареумов е изпратил до тази система, за да създадат и докарат звездния двигател, а заедно с него и новото хилядолетие.

Въпреки цялата радиация, която валеше от черната дупка върху екрана пред нея, Муун не можеше да зърне нищо, понеже светлината, която попадеше върху черната дупка, никога не се връщаше обратно. Ослепителният блясък, който тя видя, представляваше един замръзнал образ на границата на възприемане на тази вселена. Всичко, което някога бе влязло в тази порта — кораби, прах, същества — бяха останали завинаги в червеното петно на хоризонта на времето, а ехото на отчаянието се носеше през електромагнитния спектър, за да се повтаря вечно.

Муун повтори като молитва всичко, което бе научила. Тя вярваше, че сибилите представляват универсална истина, вярваше в умението и мъдростта на старата империя, вярваше, че мястото на небитието не е земя на смъртта, че не е по-страшно от безжизнените кътчета на компютърната памет.

Тя беше предопределена да направи това. Нямахте порта, през която да не може да се премине, нямаше бездна от пространство или време, която да не може да бъде преодоляна, нямаше пропасти от неразбиране или вяра, през които тя да не може да постигне своята цел. Тя концентрира погледа си върху образа на екрана, погълна го в съзнанието си. Най-после Муун произнесе думата, която ѝ беше толкова позната и странна: Вход...

И всичко потъна в тъмнина.

Няма друг анализ. Вик на сибила. Краят на транса достигна до нея отдалеч, издигайки се на златни крила през един спирален тунел, а

другият му край плуваше в тъмнина. Гласът продължи да се чува. Той издаваше звуци, които не можеха да се съчетаят в никакво значение: ту пронизителна, ту слаба безсмислена песен. Муун вдигна ръка до устните си и едва тогава се увери, че ръцете ѝ могат да се движат. Притисна лицето си, изненадана от усещането за тишина. Тя схвана неговата жестока сила, натоварила мускулите и сухожилията при нейното преминаване... при тяхното преминаване. Трансът бе завършил!

Тя отвори очи жадуваща, копнееща, умираща за светлина. И светлината я възнагради с кресчендото на яркостта, която заля ретината на очите ѝ. Муун изкрещя от радост и болка. Тя погледна през пръсти, обляна в сълзи, и видя лицето на Силки да виси пред нея като в изкривено огледало.

— Силки! — Нямахше никакъв пашкул, който да ги разделя. — Мислех, че ти може би си Смъртта... — Тя го докосна, наслаждавайки се на собствената си реалност. Там, в тъмните пространства на небитието, тя отново бе изпаднала в състояние на халюцинация, както по-рано, обзета от най-първични страхове. Лишена от всичките си сетива, тялото ѝ сякаш бе останало празно и Смъртта отново бе дошла при нея в един сън от дълбока тъмнина и я бе попитала: — *Кой владее твоето тяло, плът и кръв?* И тя бе прошепнала: Ти. — *Кой е по-силен от живота, волята, надеждата и любовта?* — Ти!

А кой е по-силен от мен?

С разтреперен глас: — Аз.

И Смъртта се отмести и я пусна да премине.

Обратно през тунела, извън времето, сред светлината на деня.

— Аз! — Тя се смееше радостно. — Погледни ме! Аз... аз, аз! — Пипалата на Силки сграбчиха лостовете на пулта за управление, тъй като тя бе нарушила крехкото равновесие. — Аз съм сибила!

— Да, мила моя... — чу се гласът на Елзевир зад нея. Муун вдигна очи. Елзевир почиваше, излязла извън пашкула си, без да може свободно да се движи. — Ти отново намери своя път. Толкова се радвам.

Муун престана да се усмихва, когато долови колко слаб е гласът на Елзевир.

— Елзи? — Муун и Силки се изправиха като несръчни плувци, отблъснаха се от стабилизиращия панел и спряха над пулта за

управление, над главата на Елзевир. — Елзи, добре ли си? — Тя се пресегна със свободната си ръка.

— Да, да... чувствам се отлично. — Елзевир беше със затворени очи, но докато говореше, изпод клепките ѝ бликнаха топли струйки сълзи. Тя отмести ръката на Муун грубо. И Муун не можеше да каже дали сълзите ѝ бяха от болка или от гордост. — Ти започна да се справяш благодарение на собствения си кураж. Сега аз трябва да събера кураж и да се погрижа да завършиш онова, което започна. — Тя отвори очи и ги избърса, сякаш излизаше от транс.

Муун гледаше надолу през морето от въздух, встрани от екрана, където сега пред тях нямаше никаква порта, а само рубинена светлина от хиляди и хиляди звезди на родното небе, небето на Тийумат. — Сега най-лошото е зад нас, Елзи. Всичко друго ще бъде лесно.

Но Елзевир не отговори, а Силки я гледаше и мълчеше.

— Б.З., не ми се щеше да ти възлагам тази задача, но повече не мога да я отлагам. — Джеруша гледаше бялата стена, единственото, което се изправяше пред погледа ѝ. *Затворено в контейнер. Затворено в контейнер...*

— Няма нищо, командир. — Гъндалийну седеше чинно на стола за посетители. Деликатността в гласа му сгръвяше гърба ѝ. — Ако трябва да съм искрен, напускането за малко на Карбънкъл дори ми е приятно. Някои залагат твърде много на „кръшкачите“... ще бъде истинска отмора да подишам чист въздух, дори ако белите ми дробове малко ме позаболят. — Той се усмихна, когато Джеруша се обърна към него. — Те не ме тревожат, командир. Зная, че изпълнявам задължението си... пък и зная кой използва личната некомпетентност като извинение, за да уронва престижа ви. — Той се намръщи в знак на неодобрение. — Трябва обаче да призная, че общуването с изостанали особи се отразява лошо.

Тя се усмихна.

— Ти заслужаваш почивка, Б.З. Боговете са ми свидетели, че е чисто губене на време да се гонят крадци из космоса. — Тя се облегна на бюрото, като внимаваше да не бутне някоя от натрупаните купчинки с документи. — Не ми се ще да те пращам да провериш безопасността на звездното летище, защото разбирам колко трудно ще ми бъде да се справя тук без твоята помощ. — Тя сведе поглед, малко засрамена от направеното признание, но нейната благодарност към неговата непоклатима лоялност не трябваше да остане неизказана.

Той се засмя и поклати глава.

— На вас не ви трябва никой, командир. Докато имате този чин, никой не може да ви пипне.

О-о, но те се опитват... опитват се всеки ден. Имам нужда да чувам твоя ободряващ глас, така както животът има нужда от слънце. Аз всъщност никога не съм разбирала това. Защото не бе родена с чувство за превъзходство, с което изглежда са закърмени

кареумовците. О, богове, сигурно е чудесно никога да не изпитваш нужда някой винаги да потвърждава, че това, което вършиш, е правилно! Дори когато го повиши в инспектор, той никога не попита дали за това няма някоя друга причина освен неговата компетентност като офицер.

— Е, във всеки случай ще е само за няколко месеца.

— Само за няколко месеца, докато се приключи, командир.

Ела, хилядолетие! Остават само месеци до настъпване на Промяната и ние ще можем да се отървем от тази сантиментална глупост и да забравим за нея до края на живота си.

— Аз не се опитвам да мисля толкова напред. Само един ден напред. Така успявам да се оправя. — Тя разсеяно пренареди една купчинка от жалби.

Гъндалийну стана, а в очите му се появи загриженост.

— Командир... ако ви трябва някой, който да ви подкрепи докато ме няма, обърнете се към Кре Вьо. Малко е твърдоглав, но смята, че вие се опитвате честно да си вършите работата.

— Така ли? — възкликна изненадано тя. Кре Вьо беше офицер-ветеран и един от последните, от когото тя очакваше да прояви и най-малка готовност да я приеме. — Благодаря ти, Б.З. Това ще помогне. — Тя отново се усмихна, макар и малко напрегната.

Той кимна.

— Е, мисля, че е най-добре да си приготвя дрехите, командир. Грижете се за себе си, мадам.

— И ти се грижи, Б.З. — Тя вдигна ръка в отговор на неговия поздрав и го проследи с поглед. Изведнъж я обхвана болезнено предчувствие, че го вижда за последен път. *Спри го! Нима искаш да му се случи нещо?* Тя бръкна в джоба си за йеста, докато се връщаше към бюрото си. Апаратът за локална връзка зазвъня и тя вдигна слушалката с трепереща ръка.

Еъриенрод седеше търпеливо сложила ръце върху изпъстрения с жили мрамор на бюрото ѝ, докато последните местни и чуждоземни просители излагаха своите жалби. Тя слушаше с половин ухо един местен жител — умик от Саматан. Тя владееше отлично езика на умик, както и стотица други езици и диалекти, но ѝ доставяше удоволствие да заставя чуждоземците да говорят на нейния език, когато идваха в двореца с някаква жалба.

Търговецът изреждаше транспортните си разходи и печалби, а на нея ѝ се струваше, че постепенно става невидим. Тя гледаше през него към безкрайната верига от оплаквания.

Колко? Внезапно съжали, че не ги бе преброила. Това щеше да ѝ даде представа за миналото, чувство за абсолютното. С времето всичко избледняваше, покриваше се с прахта на забравата, превръщаше се в петно, в нещо незначително и безсмислено. Поне веднъж да види пред себе си чуждоземец, който да не гледа на нея като на жена, а да види в нея монарха, варварина, държавния глава!

— ... времето за транспорт. Това значи, че не мога да постигна голяма печалба от солите, поради което не мога да предложа, а само...

— Корекция, господин търговец. — Тя се наведе над бюрото. — Времето за транспорт оттук до Тсие-пун е всъщност с пет месеца по-кратко, отколкото твърдиш, което те поставя точно в синхрон с техния цикъл. Това прави пратките от нашите манганови соли до Тсие-пун изключително рентабилни.

Търговецът провеси устни. Еъриенрод се усмихна язвително и извади диска с изложението от четящото устройство. Тя го плъзна по мраморната плоча и дискът падна в протегнатите ръце на търговеца. Само веднъж имаха възможността да се явят при нея с надеждата, че ще намерят пред себе си една наивна и слаба жена; тази грешка никога повече не се повтаряше.

— Може би е по-добре сега да си отидеш и да дойдеш отново, когато имаш по-точни данни.

— Ваше величество, аз... — Той наведе глава. Не смееше да я погледне в очите. — Разбира се, вие сте права, беше глупаво да не догледам. Просто не мога да разбера как съм допуснал такава грешка.

Тя отново се усмихна, този път без следа от милост.

— Когато видиш толкова много грешки, колкото мен, господин търговец, ще се научиш да не грешиш. — Тя мислено отправи поглед към далечното начало, когато се препъваше във всяка „грешка“, която чуждоземците изпречваха пред нея, когато трябваше да се консултира със своя Старбък за всяко решение. Но с месеците, годините и десетилетията бе видяла цената на своите грешки. Уроците, които научи от тези грешки, тя не забрави никога. — Е, след като видях грешката в твоите изчисления, аз съм склонна да направя компромис и да подпиша транспортните и търговски споразумения. Всъщност — тя изчака той да я погледне в очакване на всяка нейна дума — като си помисля, виждам, че бих могла дори да разширя малко твоя бизнес. Взаимноизгодно, разбира се. Познавам един търговец, който има малък запас от ледопра, която смята да изпрати за Самат. — *Но само като последно средство.* — Както знаеш, цената на ледопрата на Тсие-пун ще се вдигне. — *Той също знае това, но не знае, че си пристигнал.* — Срещу приемлива комисионна аз съм готова да го убедя, че ти си готов да вземеш от него ледопрата.

Алчност и съмнение пробегнаха по лицето на търговеца.

— Не съм сигурен, че имам достатъчно товарни стабилизатори за такъв мек и чуплив товар, ваше величество.

— Ще имаш, ако оставиш компютъризираната библиотечна система, която караш за Тсие-пун, тук, на Тийумат.

Той отвори уста от изненада.

— Как, вие... искам да кажа, това ще бъде... ъх, противозаконно.

Толкова по-основателно е този ресурс да остане тук, където наистина е нужен.

— Инцидент. Недоглеждане. Непрекъснато се случва при транспортирането на стоки през галактиката. Случвало ти се е и по-рано, сигурна съм. — На лицето му се прокрадна израз, който показваше, че е права.

Той не отговори, но в дълбоките му тъмни очи се появи тревога.

Да, зная всичко за теб... слушала съм отзиви за теб сто и петдесет години.

— Ледопрата е далеч по-рентабилен товар. А когато пристигнеш в Тсие-пун и грешката се открие, ще бъде много късно, за да може да се направи нещо. Портата ще бъде затворена. Виждаш колко просто е всичко. Печалбата е единственото, което има значение, нали? — *Печалба срещу знание: стока, която не може да се купи с пари.* Тя вътрешно се усмихна на тайното знание, което бе натрупала през дългите години от всички подобни сделки, тайно натрупване на техника и информация за идните гладни години.

Търговецът кимна, очите му все още шареха по ъглите на стаята.

— Да, ваше величество. Щом казвате.

— Тогава ще се погрижа това да се уреди. Можеш да си вървиш.

Той излезе, без да каже дума повече. Еъриенрод погледна надолу и продиктува няколко бележки в настолния диктофон.

Когато вдигна глава, видя Старбък да стои на входа. Очите му излъчваха нескрито възхищение.

— Разбирам... Е, това ли е всичко? — Еъриенрод се облегна назад в тапицирания стол, заслушана в неговата въздишка.

— Това ли е всичко? — Старбък се засмя огорчен. — Прекарах един безкраен ден на булеварда, скъсах си задника за твое удоволствие. Не ти ли осигурявам достатъчно слухове? Тази кучка, полицайката, няма ли достатъчно проблеми, за да ѝ създавам други? Не е ли...

— Беше време, знаеш това добре, когато при такъв въпрос щях да те изхвърля моментално. — Еъриенрод се наведе напред и подпря брадичка на ръцете си. — Беше време, когато Спаркс Даунтрейдър сияеше, щом се усмихна, и трепереше като лист, ако се намръщя. Ако кажех: „Това ли е всичко?“, щеше да падне на колене и да ме моли да му възложя друга задача, всякаква задача, която би ме направила щастлива. — Тя нацупи устни, но думите ѝ, остри като бръснач, я уязвиха безмилостно.

— А ти му се присмиваше, че е мухльо. — Старбък постави предизвикателно ръце на кръста. Тя не му отвърна, остави думите ѝ да свършат своята работа. Миг по-късно той свали ръце и сведе надолу очи. — Аз съм такъв, какъвто ти ме желаше — каза той тихо, почти беззвучно. — Съжалявам, ако не ти харесвам.

Да... и аз съм такава. Някога тя изпитваше топлината на забравеното Лято само като го погледнеше, докато я държеше в обятията си. Но той бе забравил Лятото и тя не видя нищо от миналото в неговите променящи се зелени очи. Там се виждаше само нейното отражение: Снежната кралица. Вечната Зима. *Защо винаги трябва да съм толкова строга към тях? Винаги прекалено строга... изпрати ми някой, когото да не мога да съсия.*

— Съжаляваш ли? Съжаляваш ли, че стана това... че позволи да стана Старбък? Не можах ли да се справя със задълженията си? — Той вече не беше дързък:

— Не, не съжалявам. Това беше неизбежно. — *Съжалявам обаче, че беше неизбежно...* Тя успя да се усмихне, да отговори на момчето, което беше откраднало гласа на Старбък. — Ти се справи много добре. — *Прекалено добре.* — Свали си маската, Старбък.

Той вдигна ръка, свали от главата си черния шлем и го тури под мишница. Тя се усмихна при вида на великолепната му разпиляна коса. Красивото му лице бе все същото — свежо и младежко,... не, не съвсем същото. Вече не. Не повече от нейното собствено лице. Очите ѝ престанаха да се усмихват. Тя видя как и неговата усмивка угасна. Гледаха се мълчаливо и мислеха за изминалото време.

Накрая той се съвзе и придоби котешка самоувереност.

— Имаш ли нещо против, ако седна? Беше дълъг ден.

— Разбира се, седни. Сигурна съм, че е измерително човек да се въргала в покварата ден след ден така старателно като теб.

Той се намръщи, докато сядаше на един от столовете, оформени като крило, по средата между бюрото и вратата.

— Скучно е. — Той неочаквано се наведе напред. — Всяка минута изглежда като година, адски скучно ми е, когато съм далеч от теб. — Отново се изправи неспокойно, безнадеждно премятайки в ръка чуждоземния медал, който се полюшваше сред коприната на полуотворената му риза.

— Нямахте да ти е скучно, ако беше се заел да създадеш проблеми на полицията... на жената, която стана причина Муун да се изгуби и за двама ни. — Тя се опита гласът ѝ да прозвучи делово, като превръщаше емоцията си в оръжие за наказание... *Кого?*

Той вдигна рамене.

— Повече бих се радвал, ако можех да видя някакви резултати. Тя все още си заема поста.

— Разбира се, че го заема. И ще остане там, за да изпие всичката горчилка. Всеки ден, вместо да жъне лаври, ще ходи боса по натрошени стъкла... Остани утре в двореца и ще ти дам възможност да я видиш.

— Не. — Изведнъж той погледна към краката си. Тя се изненада като видя, че лицето му гори. — Не, въпреки всичко не желая да гледам това. — Ръцете му се спуснаха до колана да потърсят нещо, което отдавна не беше там.

— Както желаяш. Ако въобще знаеш какво желаяш — каза тя полукритично, полузагрижено. — Трябва да ти кажа, че Палу Тийон се държи по-упорито, отколкото мога да си представя. Каквато е нежна, мислех че досега трябваше да прояви по-силно безпокойство. Сигурно отнякъде получава подкрепа.

— Гъндалийну. Един от инспекторите. Другите го мразят за това. Но той не дава пукната пара, защото се смята за по-добър от тях.

— Гъндалийну? О-о, да... — Еъриенрод погледна надолу, към диктофона. — Ще имам това предвид. Има и един друг чуждоземец. Казва се Енгенит. Той има плантация някъде далеч по бреговата линия. Разбрах, че му е била на гости. Една дружба на съмнителна основа... — Тя поглади коси, като гледаше фреските зад главата на Старбък: бялата зимна буря, която се спускаше от заледени върхове към долината над едно самотно зимно имение. — От неговата плантация никога не е събирана жетва, нали?

Старбък стана от стола.

— Не! Той е чуждоземец. Мислех, че нямаме право, освен ако той...

— Така е. И аз разбрах, че той строго забранява това, въобще не одобрява самата идея. Чудя се какво ли би се случило, ако отидеш на лов в неговия резерват и Палу Тийон не може да те накаже?

Той се засмя този път без предишната неохота.

— Един добър улов. И край на една афера?

— Всичко ще свърши за един ден. — Тя се усмихна. — Последният лов ще вкара в мрежите ни някои души.

— Последният лов... — Старбък седна отново и се облегна назад, като движеше разсеяно пръсти. — Знаеш ли, чух нещо

интересно на булеварда. Чух, че Сорс е имал среднощен посетител преди няколко дни. Чух, че това си била ти. Говори се, че ти може би не си готова да посрещнеш края на Зимата. — Той вдигна глава. — Има ли нещо вярно във всичко това?

— Отлично. — Тя кимна глава, вслушвайки се в тишината. Изненадана — да, но само за малко. Тя знаеше неговия източник на информация; знаеше, че той използва Персийпион, която пък използваше Хеън. Тя дори одобри неговата осведоменост. Само я изненада, че намеренията ѝ бяха станали толкова очевидни. Трябва потблизо да следи Персийпион.

— Е? — Старбък сложи юмруци на коленете си. — Какво ще кажеш? Или смяташ да ми отговориш, че двамата ще скочим заедно в морето през следващия Фестивал?

— Охо, щях да ти го кажа, но когато му дойде времето. Засега предпочитам да те слушам как се кълнеш, че не би могъл да живееш без мен... моя най-скъпа любов. — Тя спря своя гняв с тези думи, които неочаквано се откъснаха от сърцето ѝ.

Той стана, прекоси стаята и заобиколи посребрения ръб на бюрото ѝ. Тя вдигна нагоре ръце и с мълчалива настойчивост го спря.

— Чуй ме първо. Тъй като ме попита, искам да знаеш. Нямам никакво намерение да отида покорно на саможертва и да видя как всичко онова, за което съм се борила на този свят, потъва в морето след мен. Никога не съм имала такова намерение. Този път, в името на всички богове, които никога не са били истинските богове на този свят, когато чуждоземците си заминат, светът няма да потъне в невежество и застои.

— Какво можеш да направиш, за да успееш? Когато чуждоземците си отидат, ние ще загубим подкрепата им — основата на нашата власт. — Беше ѝ приятно да слуша тази инстинктивна клетва за вяност. — Те ще разберат онова, което правим. И тогава ние няма да можем да задържим Лятото да не се върне. Тогава отново ще настане техният свят.

— Виждам, че са ти промили мозъка. — Тя поклати глава и посочи с натежала от пръстени ръка към града, отвъд стените. — Летните хора ще се съберат тук, в града, за Фестивала — тук, на наш терен. Единственото, от което се нуждаем, е нещо да ги изненада...

като например епидемия. Такава, срещу която Зимните хора са имунизирани благодарение на чудото на чуждоземската медицина.

Лицето на Старбък се удължи.

— Искаш да кажеш... че би могла да сториш това?

— Да, точно така. Все още ли си привързан към тези невежи, суеверни варвари, че не можеш да жертваш няколко от тях за бъдещето на този свят? Те служат като оръдие в ръцете на чуждоземците, те подготвят заговор да ни заробят, нас, Зимните хора, народа, който иска да направи този свят свободен партньор на Хийгемъни. И те бяха успели цяло хилядолетие! Нима искаш вечно да успяват? Не е ли време да дойде нашият ред?

— Да! Но...

— Няма „но“. Чуждоземци, Летни... какво са направили за теб, освен да те изоставят, да те предават? — Тя наблюдаваше как думите ѝ вършат своето в най-тъмните кътчета на неговата душа, която тя бе изследвала задълбочено.

— Нищо! — Прозвуча като удар със сабя. — Ти си права... те си го заслужават, за всичко онова, което са направили. — Ръцете му се склупиха около колана му, като нокти на граблива птица. — И ще можеш ли да подготвиш така нещата, без да ги надуши полицията?

— Сорс ще свърши тази работа. Той е уреждал за мен и други случаи, включително и този, който сполетя предишния командир на полицията. — Тя видя как Спаркс опули очи от изненада. — Това ще бъде обаче в малко по-голям мащаб, но аз съм сигурна, че срещу улова от последния ти лов той ще направи всичко, за да успее операцията. Макар и изостанал от времето, той е почтен човек.

— Всичко това трябва да стане, преди да тръгнат последните кораби. Няма ли полицията да се опита...

— Когато премиер-министърът е тук, а портата се затваря?... Те самите ще тръгнат, ще ни оставят в състояние на хаос, като знаят, че без тях така или иначе ще завършим в морето. Познавам ги... изучавала съм ги столетие и половина.

Той потисна своята съпротива с една въздишка.

— Ти ги познаваш по-добре, отколкото те самите се познават.

— Познавам всекиго така добре. — Тя стана от стола и най-после му позволи да я прегърне. — Дори теб.

— Особено мен. — Той прошепна думите в ухото ѝ, като я целуна по врата, по шията. — Еъриенрод... моето тяло ти принадлежи. Ако искаш, с радост ще ти дам и душата си.

Тя докосна едно копче на бюрото си, отвори се врата, към подходяща стая. Докато влизаше в нея, тя си помисли с тъга:

„Аз вече я имам, любов моя.“

— Някъде под нас засякох топлинни лъчи, инспектор. — Пилотът Тий Пардий излезе от своето обичайно мълчание. — Приличат на хора. Покрай онази цепнатина, вляво. Скрити са зад един храст.

— Имат ли някакво оръжие? — Гъндалийну пъкна в един джоб на дебелото си палто романа за Старата империя и се наведе напред. Предпазният колан на патрулния летателен апарат го притисна през гърлото. *Най-после, някаква работа...* Той надзърна през челното стъкло, оглеждайки с невъоръжено око за хората, които бе открила тяхната мощна техника. Те търсеха крадци в този район, отдалечен на ден и половина път от звездното летище. В началото следата беше доста избледняла, но непрекъснато ставаше все по-ясна. Списъкът на изчезналите вещи включваше една каса с мощно портативно лъчево оръдие, собственост на полицията. Гъндалийну се чудеше как ли са успели крадците да се докопат до него. Обикновено номадите не бяха добре въоръжени, поради което се промъкваха крадешком и избягваха директните сблъсъци. Но те бяха така безмилостни, че биха избили съвсем хладнокръвно група случайно попаднали на пътя им чуждоземни. Искаше му се да вярва, че тази плячка не ще промени техния начин на действие.

Той отново погледна показанията на уредите на пулта за управление, когато Тий Пардий каза напевно:

— Да, сър! Най-после ги засякохме, инспектор. Долу са, на шейни. — Тий Пардий тихо се засмя. — Ще слезем ниско и ще ги накараме да се напикаят от страх. След това много лесно ще заловим тези обожатели на Майката. Така ли е, сър?

Гъндалийну отвори уста, за да изрази известни съмнения и тогава видя показанията на уреда, който светна с червения предупредителен сигнал: „Бързо се изнасяйте оттук!“

Той се пресегна през втрещения Тий Пардий и дръпна лоста за рязко издигане. Почувства как лостът трепна и отказа.

— *Хайде...*

— Инспектор, какво по... — Тий Пардий не можа да довърши, защото силен удар от директно насочена отдолу енергия ги тласна нагоре.

В съзнанието на Гъндалийну за момент се превъртя черно-бял образ. После свободното падане ги завъртя като лотариен билет. Летателният апарат беше спрял да функционира още във въздуха и те падаха, притегляни от безмилостната гравитация. На екраните на патрулния апарат се виждаха произволни светлинни фигури, а компютърът не реагираше на звукови команди. Ръката му инстинктивно се протегна към аварийния старт, Гъндалийну го натисна неколкосткратно, докато накрая вцепененият му мозък разбра причината, поради която нищо не работеше: лъчевото оръдие беше засегнало екрана на енергийния модул и нищо не можеше да се направи. *Нищо*. Тий Пардий стоеше с отворена от изненада уста като пластмасова кукла и издаваше някакъв звук, който по погрешка Гъндалийну взе за смях. Небето изчезна. Гъндалийну видя вълнообразната снежна повърхност и стърчащите голи черни скали като зъби на усойница, готови да ги посрещнат...

Паднаха в снега, преди да достигнат скалите, и това ги спаси. Снегът се разхвърча като заслепяващ облак перушина, притъпявайки удара, който го отхвърли така силно напред, че шлемът му се смачка в челното стъкло.

Гъндалийну лежа дълго, без да мърда, превит на две в прегръдките на предпазния колан. Чуваше да звънят звънчета, без да може да отвори очи или да издаде звук. Знаеше, че има нещо важно, което трябва да каже, да съобщи, но нито устата му, нито мозъкът му можеха да намерят формата и начина да сторят това. Беше му горещо в кабината, което му се стори странно, тъй като бе зарит в снега. *Погребан. Погребан. Мъртъв и...* Той стисна очи, боляха го. Нещо миришеше неприятно. Въздухът беше лош, миришеше на изгоряло.

Очите му се насълзиха, отвори ги. Гореше изолацията. Това беше. Снежната лавина го заливаше, проникваше през прозорците.

— Пардий, Овърлоуд, Гедауд. — Думите му бяха неразбираеми дори за самия него. Той разтърси Тий Пардий, но очите на полицаия останаха затворени, а той висеше на коланите неподвижен. Гъндалийну се зае със закопчалката на своите колани и най-после се

освободи. Опита се да отвори вратата — беше затисната от снега. Заудря с юмрук, но единственият резултат от това беше, че всеки удар отекваше болезнено в главата му. Най-после успя да се провере странично, Започна да избутва снега, напрегнал всички сили. Вратата поддаде, сантиметър след сантиметър, докато накрая отскочи и той падна в снега.

Гъндалийну тупна на колене, шокиран от неочакваната температурна разлика, поразила изтерзаното му тяло. Изтегли се встрани от апарата, насилвайки омекналите си крака да го задържат прав. Трябваше да извади Тий Пардий, да го изнесе колкото се може по-далеч, преди апаратът да експлодира.

Гъндалийну надзърна в кабината, но нещо го хвана за ръката и го отхвърли в снега. Този път не чу звънчета, а дрезгав човешки смях, отразен от скалата. Той се претърколи, изправи се на колене и видя нападателите си — половин дузина бледи, безизразни лица, полузакрити от дъсчици с дупки по тях, които им служеха за очила; приличаха на фамилия от насекоми. Но това бяха човешки същества, Зимни номади, пастири на пфала, превърнали се по стечение на обстоятелствата в крадци. Бяха сменили яркото си традиционно облекло с по-сигурния камуфлаж на арктични командоси. Един удар отзад тури край на неговата оценка и го просна в снега. Усети как някой го обърна на една страна и сръчно го обезоръжи. Чу се победен възглас, когато брадатият мъж вдигна нагоре неговия парализиращ револвер.

Гъндалийну седна; бършеше снега от лицето си, забравил унизителната поза.

— Това ще експлодира... — Той посочи с ръка, без да е сигурен дали ще го разберат. — Помогнете ми да го измъкна, не остава много време! — Гъндалийну се изправи на крака и тръгна към патрулния апарат, но един номад стигна преди него, изправи се с парализиращия револвер в ръка и усмивка на задоволство заигра на лицето му.

— Онзи не става вече за нищо. Вътре е много горещо. Забрави за това. — Олюляващото се дуло на револвера изведнъж се насочи към гърдите на Гъндалийну. — Щрак и ще бъдеш парализиран, полицай! — От добре опакованата фигура се чу младежки смях.

Гъндалийну спря и погледна тийнейджъра и дулото на револвера.

— Той не е мъртъв, той е ранен! Той е жив, трябва да го извадим оттам... — Дъхът му се превърна в бял облак и полепна по лицето му.

Двама души го хванаха и започнаха да го теглят настрани от горящия апарат. Тийнейджърът ходеше важно зад него и се кикотеше всеки път, когато краката му пропадаха под кората на снега.

— Не! Не можете да направите това. Той е жив, дявол да ви вземе, жив ще изгори вътре!

— Радвай се тогава, че си зрител, а не си при него. — Първият мъж се ухили до него. Те го заставиха да отиде с тях до една оголена стена, където бяха скрили шейните си. Там всички спряха и клекнаха да гледат. Двата мъже все още го държаха здраво, като го заставиха да се обърне заедно с останалите. Сега той виждаше ясно летателния апарат. Гъндалийну вдигна нагоре глава, душата му се изпълни със синевата на небето и той отправи молитва към боговете.

Но небето беше пусто и в пустата бяла тишина на замръзалия Зимен свят една слънчева топка от мощна светлина отне зрението му, а последвалият взрив го лиши и от останалите му сетива.

Загубата на съзнание бе последвано от болка в израненото му тяло. Гъндалийну лежеше проснат на един объл камък, докато номадите се движеха наоколо, шушукаха и го сочеха с пръст. Един от тях нервно се изсмя. Паметта на Гъндалийну се проясни и той си спомни защо се смееха... наведе се напред и повърна в отгъпкания сняг.

— Изпратиха те да ни убиеш, а ти дори не можеш да понасяш гледката на смъртта! — Един от номадите застана до него и го заплю. Слюнката се залепи униформеното му палто. Гъндалийну я гледеше как замръзва. Той вдигна глава. Усещаше как студът гори дробовете му, съзнаваше, че току-що върху него бе плюл варварин, един нещастник, който не бе достоен да се докосне до най-ниско стоящия неквалифициран на Кареумов.

Той се хвана за скалата и като се опираше по нея несръчно и вдървено, успя да се изправи. Изкрещя, разтреперан от гняв:

— Вие сте арестувани за убийство и грабеж. Трябва да ме върнете на звездното летище, за да ви връча обвиненията. — Като чу думите си, той почти не можа да повярва, че ги бе казал.

Една стара жена го гледеше недоумяващо и избухна в неприличен, обвит в снежен облак смях, като обгърна с ръце корема си. Останалите бандити започнаха да го заобикалят.

— Чувате ли го този? — Старицата навря вдървената си от артрит лапа в лицето на Гъндалийну. — Чувате ли какво казва за нас този сополив чужденец с тъмна кожа? Той мисли, че ние сме арестувани! Какво ще кажете за това? — Тя отново махна с ръка.

— Аз мисля, че е луд — ухили се един от мъжете. Гъндалийну мислеше, че има трима мъже и още една жена, предположи, че тинейджърът беше също жена, но не беше сигурен. Този проклет свят обърна надолу с главата поведението на цивилизованите светове до там, че той вече не можеше да съди за нищо по известните му стандарти.

Едно нещо обаче разбираше ясно — че няма да може да се измъкне жив. Следващата жертва щеше да бъде той. Това го зашемети; той натисна с гръб скалата за подкрепа. Гъндалийну виждаше как те свалят дървените си очила, за да го виждат по-добре, и в техните присвити очи не виждаше милост. Един от тях забодя пръст в ръкава на палтото му. Гъндалийну отхвърли ръката му.

— Какво ще правим с този, а? — Тийнейджърът избута с лакът един от мъжете до него, за да може да вижда по-добре.

— Ще ми го дадете ли? О-о, дай ми го, мама! — Револверът отново се насочи към него. Той разбра, че тинейджърът говореше на старата жена. — Да си попълня колекцията.

Гъндалийну си представи собствената си глава, набучена на кол, като парче месо в някоя мрачна костница-фризер. В стомаха му отново се събра бучка. Той притисна език до зъбите си. *Богове!... О-о, богове, не по този начин. Ако трябва да умра, нека бъде с достойнство... нека бъде бързо.*

— Млъкни, пикльо — изкрещя старата вещица. Момичето-тинейджър направи физиономия зад гърба ѝ.

— Аз казвам да го убием сега, шаман — обади се друга жена. — Да го убием по жесток начин. Тогава другите чужденци няма да смеят повече да идват тук.

— Ако ме убиете, те няма да престанат да идват, докато не ви намерят! — Гъндалийну пристъпи напред и видя как два ножа изскочиха от скрити ножници. — Вие няма да можете да убиете един полицейски инспектор, без да останете ненаказани. Те няма да спрат, докато не ви намерят. — Той знаеше, че говори това само за собствено

успокоение. Почувства неубедителността на лъжливите думи, знаеше, че другите също я почувстваха. Започна да трепери.

— А кой някога ще разбере какво се е случило? — Старата вещица отново се ухили, зъбите ѝ бяха бели като сняг. Той се питаше нелепо дали не бяха изкуствени. — Ние можем да хвърлим трупа ти в някоя пукнатина и ледът ще смели костите ти. Дори всичките ти богове никога няма да могат да те намерят! — Изведнъж тя вдигна предмета, който висеше отстрани на кръста ѝ, и го мушна в него в гърдите, избута го обратно към скалата и изсумтя: — Ти си мислиш, че можеш да ни преследваш на собствената ни територия, чужденецо? Аз съм Майката. Земята е моят любовник, скалите, птиците и животните са ми деца. Те ми говорят, аз разбирам техния език. — Умопомрачение превърна очите ѝ в порцеланови топчета. — Те ми казват как да ловя ловеца. И те желаят жертва, желаят приношение.

Гъндалийну погледна дългата, светла метална тръба, която го прикова към ледената скала и преди очите му отново да се замъглят, разпозна в нея полицейска електронна факла. Той стоеше с достойнство и с усилие на волята контролираше реакциите си, когато старата вещица бавно се отдалечи. Другите също тръгнаха след нея, извън обсега на отражение на електронния лъч. Оставиха го сам в кръга от светец сняг. Устата го болеше, дробовете му се разкъсваха от студения въздух. Сега всяко поемане на въздух можеше да бъде последно, но в ума си той не виждаше никакви сцени от живота, никакви дълбоки откровения от универсална истина... в този последен миг не чувстваше нищо. Въобще нямаше нищо.

Старата жена повдигна тръбата и натисна спусъка. Гъндалийну се олюля, но изстрел не последва. Навреме отвори очи и видя как жената натисна отново и отново спусъка, без да има резултат. Тя гневно промърмори нещо и разтърси тръбата. Ругатни от разочарование се чува и от кръга на злобната тълпа свидетели.

Той пристъпи напред неуверено, протегна ръце.

— Дай... позволи ми да я поправам.

В избелелите ѝ сини очи се изписа учудване. Тя дръпна тръбата към себе си.

Гъндалийну стоеше търпеливо с протегнати ръце и обърнати нагоре длани.

— Блокирала е. Случва се от време навреме. Ако ми я дадеш, ще мога да ти я поправя.

Тя се намръщи, но после изражението ѝ леко се промени и тя кимна с глава. Сега той видя, че към него се насочиха два револвера: разбра, че не ще може да се спаси с бягство. Тя пъкна тръбата в ръцете му.

— Поправи я тогава, щом толкова ти се иска да умреш. — Тонът ѝ подсказваше, че според нея той е полудял. Гъндалийну се запита дали наистина не е така.

Той коленичи, наведе се напред и усети хапещия студ на снега през плата на крачолите. Подпря на хълбок тръбата, свали ръкавиците си и развърза чантичката с инструменти, прикрепена към колана му. Измъкна една тънка като косъм намагнетизирана пръчка, пъкна я в отвора в основата на дръжката на факлата и със спокойна увереност започна да пробва скритите механизми. Докато работеше, изпотените му ръце залепваха по метала, но той не забелязваше. Като опипваше с пръсти, най-после Гъндалийну достигна до критичното място, където две отделни части се бяха слепили. Той ги изтегли внимателно, доволен, че проблемът се оказа такъв, какъвто очакваше. Чудеше се защо си прави труда с цялата тази работа. Подаде факлата на старата жена, като я погледна безизразно в очите.

— Това беше. Не трябва да крадете играчките ни, щом не знаете как да ги поправяте.

Тя дръпна факлата и заедно с нея смъкна част от кожата на ръцете му. Той се намръщи, но ръцете му вече бяха станали безчувствени. Като лицето му, като мозъка му. Гъндалийну стана и ръкавиците му паднаха в снега. Най-после беше показал превъзходството си пред тези диваци, най-после можеше да умре достойно, убит от едно превъзходно оръжие.

Този път обаче тя не насочи факлата към него. Обърна се и се прицели в една купчина храсти под скалата. Натисна спусъка. Гъндалийну чу електрическото щракване на лъча и малка експлозия, след което храстите пламнаха. Около него се чуха викове на одобрение и жаждата за смърт отново обхвана жестоките, безмилостни лица.

Старата вещица се дотътри към него с факлата в ръка.

— Ти свърши добра работа, чужденецо — излая тя без никакъв признак на човечност.

С ъгъла на очите си наблюдаваше горящите храсти.

— Аз съм кареумовец. Мога със затворени очи да поправа всяка апаратура. Това е, което ни различава от животните.

— И ти ще умреш като всеки от нас, чужденецо! Наистина ли искаш да умреш?

— Готов съм да умра. — Той се изправи, сякаш цялото му тяло принадлежеше на някой друг.

Тя повдигна факлата, а ръцете ѝ затрепериха в усилие да я държи. Постави пръст на спусъка и погледна към него в очакване да падне на крака и да моли пощада. Той обаче бе готов да умре, отколкото да им достави това удоволствие.

Всрещенетърпеливата тълпа се чува гласове: „Убий го! Убий го!“ Той погледна разсеяно към тълпата и видя на лицето на тинейджърката изражение, което му се стори особено.

— Не! — Старата жена свали тръбата и се усмихна злобно. — Не, няма да го убиваме. Ще го оставим жив. Той може да поправа оръжията, които крадем от звездното летище.

— Той е опасен, шаман! — извика един мъж разгневен. — Не ни е нужен.

— Казвам, че ще живее! — изръмжа старата вещица. — Той иска да умре... погледнете го! Един човек, който не се страхува да умре, е луд, а убийството на луд носи нещастие. — Тя се ухили насреща му подигравателно.

Гъндалийну почувства фаталистичната му вцепененост да се усилва и най-накрая разбра, че няма да получи почетна смърт. Щяха да го направят техен роб...

— Не, мръсни животни! — Той се хвърли към старата жена. — Убий ме, проклета вещице! Аз няма да...

Тя инстинктивно вдигна тръбата на факлата и го удари по лицето с нея. Гъндалийну падна назад в една снежна преспа, кръвта гореше по лицето му, в главата му пулсираше болка. Тълпата се отдалечи от него. Чу старата жена да разпорежда нещо, но не можа да разбере какво. Не го интересуваше, нищо не го интересуваше.

— Ето... сложи си ръкавиците, глупако. — Тинейджърката се беше навела над него и размахваше ръкавиците пред лицето му. Той се отдръпна назад, загреба шепа сняг и го натъпка в устата си.

— Полицай! — Този път в лицето му бе пъхнат парализиращият револвер. — Полицайче, по-добре ме послушай! — Тя хвърли ръкавиците върху корема му.

Гъндалийну бавно ги сложи върху безчувствените си пръсти. Мисълта да бъде парализиран му бе непоносима. Трябваше да се държи с достойнство, докато се намери начин да се измъкне от този кошмар... някакъв начин, какъвто и да е.

Нещо падна на шлема му, плъзна се по лицето му като змия и спря върху шията му. Той погледна и се сепна, а примката се затегна около гърлото му. Момичето се засмя, като видя израза на лицето му. Тя държеше въжето отпуснато и стоеше арогантно разкрячена пред него.

— Добро момче. Мама казва, че й трябва ръцете ти, но останалото ще взема аз. — Тя сложи дървените очила на очите си, които закриха половината от тясното ѝ, топчесто лице. — Любимо домашно животно. — Тя отново се, засмя и изведнъж дръпна въжето. — Хайде, полицай! И по-бързо!

Гъндалийну се изправи на крака и като залиташе, тръгна към близката шейна. Добре разбираше, че макар и останал жив, той вече бе мъртъв, защото в този момент бе сложен край на неговия свят.

Муун гледаше над тапицираната седалка на Елзевир и като се опираше на страничното ѝ облегалo, се мъчеше да надникне през челното стъкло на ЛБ. Пред погледа ѝ Тийумат приличаше на изгряваща луна, но беше безкрайно по-красив в нейните очи. У дома... пристигаше у дома. Трудно ѝ беше да повярва, че времето не се е променило, че ще намери всичко, каквото е било преди. Но дори да не окажеше в същия свят, който бе загубила, тя знаеше, че ще намери своя път.

— Екраните зелени ли са?

— Да.

Муун слушаше тихите въпроси на Елзевир и монотонните отговори на Силки. Навлизането в атмосферата на Тийумат не беше нито толкова болезнено, нито толкова ужасяващо, както излизането от нея. Това пътуване извън Тийумат сега ѝ изглеждаше като че ли извършено от някой друг. Сега нищо не можеше да тръгне в погрешна посока, нищо *не би могло* да се обърка. Тя беше минала през Черната порта. Беше предопределена да стори това.

Елзевир се свърза по радиото с недоверчивия Енгенит, преди да излязат от орбита, и научи, че той не може да ги посрещне в залива Шотоувър. Беше загубил летателния си апарат преди пет години, след тяхното последно неуспешно приземяване. Този път ще трябва да поемат по-голям риск и да се насочат към неговата плантация на брега, южно от Карбънкъл. Нямаше друг, на който Елзевир би могла да повери тяхното тайно приземяване.

Елзевир бе започнала... да повяхва. Това бе единствената дума, която Муун можеше да използва за едва забележимата промяна у Елзевир след преминаването им през портата. Опита се да разбере какво ѝ е, но Елзевир отказа да ѝ отговори и с очарователна нежност се затвори в себе си, без да допусне Муун.

Муун се чувстваше наранена и озадачена, докато в екраните на кораба не започнаха да доминират Близнаците. И тогава най-после тя

разбра, че Елзевир очакваше това: готвеше се за края, който ще дойде с новото начало на Муун.

Пелена от облаци закриваше от погледа им морето, докато слизаха все по-надолу и по-надолу, гмуркайки се през сапфирените горни слоеве на атмосферата. Скоро... скоро ще се измъкнат от облаците, скоро ще видят целта, дългата начупена линия на западния бряг, където се намираше плантацията на Енгенит... ще видят Карбънкъл.

Светкавица от синьо-бяла светлина раздра небето пред тях и ослепи Муун. Металният търбух се разтърси, зъбите ѝ затракаха. Тя изхленчи в почуда: бяха атакувани!

— Богове! — Извика Елзевир с глас, който изразяваше по-скоро гняв, отколкото отчаяние. — Засечени сме. Никога няма да...

Около тях се чу друга експлозия, последвана от миг тишина. Наруши я радиотелефона:

— Предайте се или ще бъдете унищожени. Държим ви на прицел. Нямаме никакви шансове. Загубвате... — Третата експлозия не позволи да се чуе какво бяха загубили, както и въпроса, който изкрещя Муун. Четвъртият взрив показа, че не им остава много време. Таблото с контролни уреди изпращя и този звук отекна във вцепенените им сетива.

— Прекъсване на енергията! — Тя чу гласа на Елзевир. Думите едва достигнаха до съзнанието ѝ през алармения сигнал, който чуваше. Кабината потъна в мрак. Мигащите очи на Муун различиха светлината на въздуха отвън. Безкрайното синьо и бяло на небето бяха заличени, когато се гмурнаха през облаците. Тя се хвана за седалката, броеше всеки удар на сърцето си и разбираше все по-ясно, че е жива.

Изскочиха от облаците така рязко, както бяха навлезли. Най-после тя видя морето да се вълнува под тях. Върху широкото стъкло падаха дъждовни капки и като сълзи размазваха образа на вълните и небето. Все още бяха живи. ЛБ се промуши през електрическата дъга като камък, плъзнал се в безкраен вир. Елзевир и Силки работеха мълчаливо на пулта за управление. Муун също мълчеше — единственото, с което можеше да помогне.

— Сега, Силки, включвай аварийната система...

Опушено-сивият конус над Муун неочаквано отхвъркна и заглуши тревожния глас на Елзевир. Пред тях се откри величествената

гледка на издигащата се морска повърхност, ледено-бяла и стоманено-сива. Муун се оказа притисната към седалката като от балон, изпълващ се с въздух, лежеше неспокойна, неспособна да се съпротивлява. След цяла вечност от очакване падащата метална сфера се вряза в стоманеносивата повърхност на морето.

След една друга кратка вечност конусът се сви и опушеният търбух се повдигна. Муун свали предпазните колани, измъкна се напред и застана между седалките. Сивият екран все още проблясваше над седалката на Силки. Той тръсна глава и се огледа объркан. Далече пред тях морето се разбиваше в пристанището с яростен грохот. Под краката им се олюляваше корпусът на ЛБ, а воят на разярената вода ехтеше около тях.

Муун изведнъж погледна лицето на Елзевир. Изплашена до смърт, тя нямаше сили да отмести погледа си от него.

По бледата горна устна на Елзевир се стичаше струйка кръв. Елзевир погледна нагоре и опря глава на облегалката.

— Няма нищо, мила моя... само малко кръв от носа... трябва да предам своето съобщение. Енгенит идва. — Тя затвори очи и задиша учестено, сякаш тежките ръце на гравитацията още не я бяха пуснали. Седеше неподвижна, не правеше опит дори пръста си да повдигне, сякаш разполагаше с всичкото време на света.

Муун я докосна нежно по рамото.

— Приземихме се, Елзевир. Ти ни спаси. Всичко свърши.

— Да? — Изненада изпълни виолетово-сините ѝ очи. Елзевир погледна учудено нагоре към нещо, което се виждаше. — Толкова ми е студено. — Спазъм сви мускулите на лицето ѝ.

И изведнъж очите ѝ застинаха безизразни.

— Елзи! Елзи! — Муун я хвана за рамото и я разтърси, но тя не реагира. — Силки!... — Муун се обърна назад... — Тя не е... Елзи! — извика тя умоляващо.

Силки я отмести в тясното пространство между седалките. Той пресегна студените си като змия пръсти на сиво-зелената му ръка и докосна още топлото лице на Елзевир. Но тя не реагира на това докосване, само продължи да гледа втренчено, докато плоските сиви пипала на Силки не затвориха завинаги очите ѝ.

— Мъртва.

ЛБ се надигаше и спускаше и така нарушаваше тяхното равновесие. Муун гледаше смутено как водата се плискаше в краката ѝ, защитени от летателен костюм. Морската вода нахлуваше в кабината.

— Мъртва? — Тя поклати глава. — Не, не е! Тя не е мъртва. Елзи! Елзи, водата ни залива! Събуди се! — Тя разтърси отпуснатото ѝ, безжизнено тяло. Пипалата на Силки обгърнаха ръцете ѝ и я отместиха безцеремонно.

— Мъртва! — Никога не бе виждала очите на Силки толкова бистри и дълбоки. Той натисна една поредица от светлинни символи на пулта, после каза:

— Люкът се отвори. Потъваме. Излизай, върви... — Той я тласна към изхода. Муун нагази до колене във вода по пътеката между седалките.

— Не! Тя не е мъртва. Не може да е мъртва. Ние не можем да я оставим. — Муун се хвана за една седалка.

— Върви! — Силки я бутна и тя отново тръгна към изхода. Препъна се, падна: заля я вълна. Изправи се задъхана, солта изгаряше очите ѝ. Отвори входната врата, спря се на прага, обърна се да хвърли последен поглед. Видя Силки, коленичил до Елзевир да скланя глава на рамото ѝ в знак на почит и последно сбогом.

После се изправи и настигна Муун.

— Навън! — Пипалата отново се обвиха около ръката ѝ я задърпаха навън.

Тя пусна дръжката на вратата, неспособна да се съпротивлява и закри след него. Видя люкът да зее, да поглъща морето като удавник...

— Шлемът ми! Ще потъна... — Тя се върна във вътрешната кабина, но дълбоката вече до кръста вода притисна ръцете ѝ към тялото и я повдигна. Направи опит да се изправи, да изплува. Задави се, когато студената отичаща се вода я заля до шия. ЛБ се наклони, повдигнат от вълните на мъртвото течение, наклони водните потоци назад към люка и я понесе заедно с тях. Тя блъсна главата си в ръба на люка, а в следващия миг ЛБ я изхвърли в морето.

Викът на Муун угасна, щом водата я покри. Тя риташе с крака да излезе на повърхността, където, едва поела въздух, носените от вятъра

дъжд и сняг я притиснаха отново към водата. Горещи и студени тръпки я раздираха под грубите ѝ дрехи.

— Силки! — Изкрещя тя името му, но то бе отнесено от вятъра като вик на нимфа.

И изведнъж покритото с пяна туловище на Силки се появи до нея. Той ѝ помогна да се задържи над водата. Муун усети, че се опитва да свали летателния ѝ костюм.

— Не! — Тя сграбчи с нокти хлъзгавите му пипала, но те се измъкнаха като змиорки. — Не! Ще замръзна! — Главата ѝ изчезна под водата, после отново се показа. — Аз не мога да живея... без това! — извика тя, макар да знаеше добре, че и с костюма няма да оцелее.

Най-после Силки свали костюма ѝ, придържайки я над водата. В далечината между издигащите се водни талази тя виждаше потъващия ЛБ. *Елзефир*. Жертва поднесена на Морето...

След неопределено време тя забеляза, че вихрушката отминава. Небето изсуши своите сълзи и загуби своя гняв. Бушуващата ярост изчезна от лицето на морето. Слънцето приветливо се показа през разкъсаните облаци. Силки все още я придържаше здраво отзад. Тялото ѝ се сгърчи от конвулсии. Нямахше сили да приказва, но Силки я подкрепяше с безмълвната сигурност на собственото си присъствие. Тя почувства неговия чуждоземен произход повече от когато и да било, но това вече нямаше никакво значение.

Трябваше да му каже да я пусне, да пести силите си, нямаше никаква надежда, че Енгенит ще ги открие навреме. Беше толкова уморена, толкова болезнено уморена. Последните няколко седмици, прекарани в чуждия свят, бяха само един сън. Тя беше тийуматанка, Летен човек, и си спомняше със смътно отчаяние онова, което всеки Летен човек знаеше от рождение: в неговия по-голям промисъл, животът, на мъжа или на жената, не бе по-важен от живота на най-малкото раче, което пълзеше по морското дъно...

Нещо изскочи от морската повърхност под тях и изпрати пръски студена вода в лицето на Муун. Тя изстена, когато ръцете на Силки я стегнаха през гърдите, после погледна през покритите си с ледени висулки мигли и видя едно блестящо лице на ивици. Две, после още три нечовешки лица се показаха на повърхността, най-напред зад нея, после до нея и застинаха на повърхността шамандури. Мозъкът ѝ бавно се размърда като мехурче, идващо от глъбините: *нимфи...*

Те я заобиколиха и настойчиво я подбутваха с ципестите си плавници. Умът ѝ не можеше да проумее какво искаха от нея. Но тя знаеше с едно безусловно доверие, наследено още от детските ѝ години, че те бяха деца на богинята, които идваха да я спасят.

— С-с-Силки — тя накъсваше думите между тракащите си зъби, — пусни ме...

Той я пусна и тя потъна под морската повърхност. Но преди да успее да реагира, нимфите отново я издигнаха нагоре. Обвити в ципа плавници я обхванаха като венчелистчета на цвете и я повдигнаха във въздуха. Положиха я по корем върху меките, широки гърди на една нимфа, която почиваше върху водата. Муун лежеше слисана, поддържана малко над плискащата се повърхност на морето. Нимфата я обгърна в плавниците си като мъничко дете и я затопли с тялото си. После започна монотонно да пее с ритъма морето. Прекалено изтощена, за да се чуди, Муун положи глава на сребърните гърди, сложи ръце под тялото си и чувстваше как тази безсловесна песен прониква в нейното изтръпнало тяло. Силки и две други нимфи бяха някъде наблизо, но сега тя не мислеше за тях, не си спомняше нищо за миналото или бъдещето. Цялото ѝ същество беше концентрирано върху настоящия момент.

Колко дълго продължи това плуване в прегръдките на нимфата, тя никога не узна, нито пък имаше желание да узнае. Слънцето пресече небосвода и се претърколи надолу за среща с морето. Дълга сянка на кораб се появи преди далечното буботене на неговите двигатели да достигне до тях.

— Муун! Муун! Муун! — Силки произнасяше нейното име и обвиваше мокри пипала около шията ѝ, като се мъчеше да я накара да чуе.

— Муун... чуваш ли ме?

— Не... — Беше повече протест срещу нарушаването на спокойствието на забравата, отколкото отговор на повикване. Светът представляваше безформен плуващ акварел...

Нещо разтвори устните ѝ и топла, гъста течност се изля в устата ѝ, потече по гърлото ѝ като огнено масло. Тя изскимтя от удоволствие и отрицание, почувства как акварелът замръзва, придобива очертания, каквито нямаше в избледнялата ѝ памет — освен лицето, надвесено над нея, лицето от миналото и настоящето в един единствен образ.

— М... М... Мироу?

— Да — отговори образът с безкрайно облекчение. — Тя идва на себе си, Силки. Тя ме позна. — Зад него тя видя Силки, търпеливо приведен, да я наблюдава с кръглото си немигащо око като корабен илюминатор.

— К... къде? — Тя преглътна конвулсивно лютиво-сладкия сироп, който Енгенит отново поднесе до устните ѝ. Нейното треперещо тяло бе увито в топли одеяла.

— На моя кораб. Най-послед в безопасност, благодарение на боговете.

— У до... дома? — Миналото и настоящето отново се сляха в едно.

— На моята плантация, в сигурно пристанище. Ти прекара достатъчно време в ходене по звездния път, достатъчно време в ръцете на Морето-Майка, дете на нимфа... почти цял човешки живот. — Той отметна мократа коса от челото ѝ. — Сега е време да се радваш на твърдата земя.

— Ел... Елзи. — Думата преряза гърлото ѝ като бръснач.

— Зная. Сега не можеш нищо да направиш за нея. Трябва само да почиваш, за да се възстановиш. — Гласът му отново се загуби в безкрайността.

Джеруша напусна празните стаи на градската си къща, остави на масата недоядени хляба и плодовете от вечерята и отиде в Лабиринта. Здрачът зад стените на уличката отбелязваше края на още един непоносим ден, който някак си бе успяла да преживее. Животът за нея беше работата ѝ, а сега тя се бе превърнала в ад. Сънят бе единственото ѝ спасение, но той само ускоряваше идването на новата утрин. Тя се разхождаше безцелно сред тълпите, край магазините — половината от тях сега празни, а другата половина, вкопчени за живота и печалбата, продължаваха да работят до горчивия край.

Горчив край... Защо? Защо да се безпокои? Какъв е смисълът? Тя нахлупи качулката на грубия си кафтан и закри лицето си, щом навлезе в уличката „Цитронена“. По средата се намираше ботанерията: лечебни билки и подправки по полиците, пълни с домашни светци и амулети срещу нещастие; всичко беше внос от Ню Хейвън. Беше дошла чак дотук за най-силния амулет — тя, която се подиграваше на по-старите от нея за сляпата им вяра. До това я бе докарала работата. От нищо не бе видяла добро, нищо не бе оправдало очакванията ѝ.

А сега единственият човек, който я подкрепваше, който я беше спасил от пълен и окончателен провал, си беше отишъл. Б.З... *Проклет да си, Б.З. Как може да ми сториш това? Как може... да умреш?* Тя отново бе дошла тук и си казваше, че не знае защо...

Когато се приближи до магазина, Джеруша съгледа познато лице... познатата грива от огненочервена коса. Спаркс Даунтрейдър идваше към нея. През последните няколко години рядко го бе срещала, само при малкото официални посещения в двореца. Сега, когато отново го видя, се изненада, че не изглежда нито с един ден по-стар от времето, когато го бе видяла за първи път, преди почти пет години, проснат на земята на същата тази уличка. Тогава тя се учуди, че Еъриенрод го прие в двореца, а сега виждаше, че го бе запазила толкова млад, колкото бе и тя самата.

Нейният интерес се превърна в безпокойство, когато пътищата им се пресякоха. Разтревожена, Джеруша разбра, че въпреки тази маскировка той ще я познае и ще прочете скритите мотиви в неспокойните ѝ очи. Тя тръгна по-бавно, като се опитваше да прикрие целта на своето посещение, докато Спаркс отмине. *О, богове не се ли спотайвам сега като престъпник?*

— Здравей, Даунтрейдър. — Тя дръзко поздрави първа. От начина, по който трепна, тя разбра, че той не бе я познал.

Изражението, което се изписа на лицето му, беше неочаквано за нея — усмивка, която отразяваше неговата съвършена младост като огледало, в което можеше да се види колко болезнено старееше самата тя. Очите му бяха смущаващо ехо на очите на кралицата, прекалено знаещи, прекалено цинични за неговото лице. Спаркс огледа изложените фигури на богове и амулети на витрината и спря поглед върху амулета, окачен на шията ѝ. После придърпа смутено яката на ризата си. Жестът му идваше да каже: „Не си хвърляй напразно парите, командир Палу Тийон. Боговете не могат да достигнат дотук. Дори всичките богове на Хийгемъни не ще могат да спрат онова, което има да ти се случи... даже и да искаха“.

Джеруша изостана с една крачка, когато неизречените думи я удариха като камшик, отровиха я с жлъчта на собствените ѝ най-потайни страхове. *И той ли иска това? Дори той? Защо?*

— Защо, Даунтрейдър? Защо и ти? — пошепна тя.

Изведнъж омраза изпълни очите му.

— Аз я обичах. И тя си отиде. — Той наведе надолу очи, погледна настрани.

Джеруша спря. Мина един безкрайно дълъг момент, преди да разбере, че той бе отговорил на въпроса ѝ. И тогава тя влезе в ботанерията като омагьосана.

Застана на пътеката между прашните лавици, на които се намираше онова, за което бе дошла, но беше вече сляпа за горчиво-сладката носталгия на мястото. Отмина равнодушно драконовите нокти, нанизите сушени билки, силните аромати, които дразнеха нейните сетива. Остана глуха за...

— На мен ли говориш? — Възмутена, тя неочаквано разбра, че вече не беше сама.

— Да. Изглежда лавицата с прахове е преместена. Знаете ли къде...? — Тъмнокоса, бледолика жена на средна възраст. Сляпа... Джеруша видя лентата със светлинен сензор, препасана през челото ѝ.

Тя погледна над лавиците и видя продавачката да клюкарства оживено, погледна назад.

— Мисля, че е до задната страна. — Тя отстъпи настрани, за да пусне сляпата жена да мине.

Но жената стоеше заинтригувана на пътеката с леко наклонена глава, като че ли все още слушаше.

— Инспектор... Палу Тийон, нали?

— Командир Палу Тийон. — Тя отвърна с неприкрито раздражение.

— Разбира се. Прости ми.

Когато слънцето стане черно. Джеруша погледна настрани.

— Последния път, когато чух гласа ти, беше все още инспектор Палу Тийон. Никога няма да забравя твоя глас. Но понякога забравям доброто си държане. — Тя се усмихна добродушно, лъчезарно, докато Джеруша не изостави обичайното си строго изражение. — Беше преди почти пет години. Моят магазин е следващият... веднъж дойдох до участъка със Спаркс Даунтрейдър.

— Майсторката на маски. — Джеруша най-после си спомни коя е тази жена. — Да, спомням си. — *Добре си спомням всичко. Спасяването на онова малко копеле беше втората най-голяма грешка в живота ми.*

— Видях те да говориш с него отвън. — (Видяла? Джеруша почувства моментно объркване; опита се да прикрие обхваналото я раздражение.) — Все още ме посещава от време на време. Мисля, че са малко хората, с които може все още да разговаря. Радвам се, че говори с теб.

Джеруша продължи да мълчи.

— Каж ми, командир... и ти ли съжаляваш за настъпилите в него промени, както и аз? — Тя пренебрегна мълчанието на Джеруша.

Джеруша не отговори на въпроса. Само докосна с пръсти бръчките на собственото си нездраво лице.

— Доколкото мога да преценя, изглежда не е остарял дори с един ден. — *И може би не е, дявол да го вземе.*

— Но той е, той... — каза мрачно майсторката. — Той е остарял със сто години, откакто дойде в Карбънкъл.

— Не сме ли острели всички ние? — Джеруша се протегна и колебливо взе от полицата едно малко пластмасово шише със сънотворно лекарство. После взе още едно. Неочаквано се сети за майка си.

— Капки за сън, нали?

— Да. — Джеруша кимна.

— Усещам по миризмата. — Жената се намръщи. — Взимала съм ги. Страдах от ужасно безсъние, преди да ми сложат зрителни сензори. Какво ли не опитах. Без зрение губех представа за ден и нощ... а и не съм добре настроена на ритъма на Тийумат. Всъщност предполагам, че никой от нас не е. Всички ние сме чужденци тук.

Джеруша вдигна поглед.

— Предполагам, че е така. Никога не съм разглеждала нещата от тази гледна точка. Може би в това се състои и моят проблем. Където и да отида, навсякъде съм чужда. — Тя се чу да казва високо онова, което трябваше да таи дълбоко в себе си. Поклати глава и престана да се безпокои. — Колкото повече искам да спя, толкова по-малко ми се отдава. Спането е единственото ми удоволствие в живота. Бих могла вечно да спя. — Тя се обърна, опита се да мине покрай жената и да отиде до продавачката при вратата.

— Така няма да решиш проблема си, командир Палу Тийон. — Майсторката на маски застана на пътя ѝ. Джеруша я погледна и усети как краката ѝ омекнаха.

— Какво?

— Капките за сън. Те само утежняват проблема. Те те лишават от сънища. Всеки понякога трябва да има сънища, иначе ще страда. — Тя протегна ръка към шишетата, взе ги. — Намери по-добро решение. Това ще премине. След време всичко преминава.

— Това ще трае цяла вечност. — Почувства как ръката ѝ отстъпи и върна шишетата на рафта.

— Умно решение. — Майсторката на маски се усмихна и сякаш надникна в нея.

Джеруша не отговори, дори не беше сигурна какво трябва да отговори.

Жената най-после се отмести и отстъпи назад към рафтовете. Джеруша излезе, без да купи нищо, без да продума на продавачката.

Защо я послушах? Джеруша седеше неподвижна, подпряна на лакът върху ниската кушетка. Имаше усещането, че обвити в памук вейки пълзят неумолимо от дланта ѝ към китката, от китката към рамото. Винаги, когато влезеше тук, сякаш я обземаше някаква парализа, която унищожаваше способността ѝ да действа, да реагира, да съществува, да мисли. Тя гледаше как се движи секундната стрелка по стерилния циферблат на часовника, вграден в кристала на стерилната геометрична форма от празни полици, обхванали като паяжина далечната стена на стаята. О-о, богове, как ѝ беше опротивяла гледката на тази стая, всеки безжизнен сантиметър от нея... Беше точно такава, както при заминаването на Лускед, същата фасада, отделяща нейните обитатели от вечната реалност на града, който ги заобикаляше.

Бяха променили начина на живот на кареумовци с угнетяващо старание; една превзета, префинена и бездушна имитация на начин на живот, който тя намираще за непонятен и непривлекателен. Патината на нейните собствени ценности почти не я променяха.

Тази стая беше свързана с мрачни спомени... част от нейното бремене, от нейното наказание. Тя би могла да отвърне на удара, да изчисти този мавзолей от болезнени реликви и да ги замени с нови и живи неща... можеше дори напълно да се отърве от него, да се върне в нейния стар, тесен апартамент в Лабиринта. Но винаги, когато свършваше дневната си работа, се връщаше тук и отново не правеше нищо. Защото какъв беше смисълът? Беше безполезно, безнадеждно... *безнадеждно...* Тя вдигна сключените си ръце до устата и стисна силно устни. *Те те наблюдават, престани...*

Джеруша се изправи и отпусна надолу ръце. Наклони глава, така че качулката на кафтана да падне върху лицето ѝ. Шпионите на кралицата, очите на кралицата бяха навсякъде, тя беше сигурна в това. Чувстваше техните нечисти ръце навсякъде, където отидеше; във всичко, което вършеше. В стария си апартамент беше свободна да бъде човек, свободна да бъде личност, да живее според наследените традиции, свободна, ако иска дори да се съблече гола, така както

можеше да върши това на нейния собствен свят, така както правеха хората от нейния свят от столетия. Но тук тя винаги беше изложена на присмех от страна на кралицата, не смееше да изложи себе си, физически или душевно, на невидимото презрение на бялата вещица.

Тя вдигна падналия на пода диктофон, погледна с невиждащ поглед наръчника по спектрален анализ, който се мъчеше да изучи от цяла седмица... две седмици... вечно. Никога не бе обичала фантастиката. Всеки ден чуваше твърде много лъжи на улицата, не можеше да търпи хора, които преживяваха от това. Вече не можеше да се концентрира върху фактите, но все още не можеше да си позволи да ги захвърли и да се отдаде на фантазии... така както правеше Б.З.; така лесно, без чувство на вина. Но да бъдеш кареумовец-техник, означаваше все пак да живееш в света на фантазията, там, където всеки знаеше мястото си. Там, където животът беше подчинен на съвършен ред... само че този път редът беше нарушен, а хаосът, който чакаше отвън, напираше да го разруши.

Тя си представи как патрулният летателен апарат се изпарява, как две души се отделят от тази белоснежна равнина в... какво? Вечност, предверие към ада, безкраен цикъл на прераждане? Кой би могъл да вярва в някаква религия, след като имаше толкова много и всички претендираха, че представят единствената истина, а всяка истина бе различна? Имаше един единствен път, по който тя би могла някога да опознае себе си... и една част от нейния собствен дух вече бе преминала по него, беше заминала с Боутман, с нейния единствен приятел в целия този свят на врагове. Нейния единствен приятел... *Защо, по дяволите, я послушах? Защо оставих онези шишета на рафта?* Тя стана, диктофонът отново падна незабелязано от скута ѝ на пода. Направи една стъпка към вратата, после спря, а тялото ѝ настръхна от нерешителност. *Мотивация, Джеруша, мислеше си тя отчаяно. Аз бях тази, която искаше да остави шишетата. Иначе тя никога нямаше да ме накара да променя решението си.* Мускулите ѝ се отпуснаха и тя се свлече там, където стоеше. От умора чувстваше цялото си тяло като обвито в памук. *Но аз не мога да спя тук!* Нямаше спасение, не беше останало убежище, никой...

Енгенит... О-о, богове, още ли си ми приятел? Спокойствието на къщата при плантацията изпълни вътрешното ѝ зрение. За последен път беше там преди една година. И двамата съзнателно се бяха

отделили от нестабилните и изкуствени връзки на редките посещения, когато нейната депресия се задълбочи, когато светът ѝ се ограничи само в нея и около нея. Тя си каза, че не желае той да вижда каква злобна кучка бе станала... и въпреки това, в същото време незаслужено бе започнала да го мрази за това, че той не може да види колко много се нуждае тя от неговата закрила.

А сега? *Да... сега.* Какъв беше този мазохизъм, който я накара да се зазида в собствен гроб? Тя отиде до радиотелефона, набра кода, извика от паметта си един номер, после още един и още един и включи радиото за връзка. Джеруша отмерваше секундите, като почукваше с върховете на пръстите си по бялата, твърда повърхност на стената, докато най-последен един глас, изкривен от радиоинтерференции, отговори на нейното повикване. *Дявол да го вземе, това място!* Атмосферни смущения. Винаги атмосферни смущения.

— Ало? Ало? — Дори и през смущенията тя разбра, че гласът не беше онзи, който искаше да чуе.

— Ало! — Тя наведе глава до говорителя, гласът ѝ прогърмя през стаята. — Тук командир Палу Тийон. Обаждам се от Кареумов. Искам да говоря с Енгенит.

— Какво?... Не, не е тук, командир... излезе с кораба си.

— Кога ще се върне?

— Не зная. Не каза... ще оставите ли съобщение?

Тя затвори телефона с юмрук. Отдалечи се от стената разярена. Никакво съобщение.

Джеруша мина през стаята, отиде до масичката, взе любимата си раковина и опипа с пръсти сатенено-рубинените ѝ извивки. Пръстите ѝ се събраха над едно рогче и го счупиха. После счупиха и друго, и трето. Рогчетата падаха без шум върху килима. Джеруша тихо хленчеше, като че ли чупеше собствените си пръсти.

— Всичко, което правим, засяга всекиго.

— Зная... — Муун вървеше до Енгенит надолу по хълма, покрит от солената трева, която се олюляваше от вятъра като струни на арфа под сградата на плантацията. Самата къща се намираще отгатакъ, зад изсъхналите хълмове. Обветрените камъни и избелелите от солта дъски на къщата бяха част от тази земя, така... *така както бе и самата я*. Муун меланхолично изучаваше с крайчеца на окото си профила на Енгенит и си спомняше колко странен ѝ се бе сторил, когато го видя за пръв път, преди пет години... Вярно беше, тя виждаше промяната върху лицето му за тези пет години, но не виждаше промяна в своето лице.

И все пак тя се беше променила, беше остаряла в момента, когато бе видяла светлината на живота да изчезва от очите на Елзевир. Смъртта я бе отминала... но смъртта не бе изчезнала. Ако тя не бе предизвикала съзнателно смъртта, тази смърт на Елзевир нямаше да тежи на съвестта ѝ. „Ако Елзевир не ме бе върнала на Тийумат, тя и сега щеше да е жива. Ако бях останала с нея на Кареумов, тя щеше да е щастлива“. Неочаквано вместо Елзевир, тя видя Спаркс. *Сънищата на никого нямат такова значение, както моите*. Муун примигна срещу вятъра.

— Но ти не беше. — Енгенит гледаше към нея, подкрепяше я с коравата си ръка по стръмния склон. — И като знае, че ги си нещастна, и тя щеше да е нещастна. Ние не можем да прекараме пълноценно живота си, ако сме излъгали някого. Това е невъзможно. Човек трябва да бъде честен към себе си. Тя знаеше това, иначе ти нямаше да бъдеш сега тук. Беше неизбежно. Смъртта е неизбежна, колкото и да я отричаме. — Тя повдигна рязко глава към него, видя колко много го бе разстроила нейната скръб; отмести поглед.

Енгенит поклати глава.

— След смъртта на Т.Дж. тя се промени. Баща ми винаги казваше, че тя е жена, която може да принадлежи само на един мъж. За

добро или за лошо. — Той пъхна ръце в джобовете си и се загледа на север, към бреговата линия, където в премрежените от бяла мараня далечини лежеше Карбънкъл. — Муун, всяко нещо засяга всекиго. Ако не бях научил тази истина през дългия си живот, все едно че нищо нямаше да съм научил. Никога не приемай цялото доверие... или цялата вина. Ти няма за какво да се самообвиняваш.

Тя упорито поклати глава.

— Тогава си помисли какво би могла да направиш, за да ѝ се отплатиш! — Той чакаше да види въпрос в очите ѝ. — Не допускай тъгата ти да се превръща в раздразнение. Ти каза, че една сибилата те е посъветвала да се върнеш в Тийумат. Ти знаеш защо ти го е казала.

— Да помогна на Спаркс. — Тя проследи линията на неговия поглед на север. *Жена само на един мъж...* Вятърът подхвана косата ѝ като крило на птица и я повдигна над раменете. Тя отметна с ръка млечнобелите кичури от очите си.

— Само винтче в една по-голяма машина. Умът на сибилата не изпраща съобщения през половината галактика за утеха на разбито сърце. Твоята съдба е определена да изпълни много по-важна мисия. — Той изведнъж спря и я погледна.

— Аз... аз зная. — Тя движеше крака в заплитаща се трева, неочаквано изплашена. Сянката ѝ приличаше на облак, който гледа към лицето на земята. — Сега разбирам това — промърмори тя, но в сърцето си знаеше, че нито напълно го разбира, нито пък истински вярва. — Но не зная защо да го правя, ако не помогна на Спаркс. Някой ми каза да дойда... но не ми каза всичко.

— Какво научи на Кареумов, което не знаеше тук?

Тя погледна нагоре, трепна.

— Научих... какво значи да си сибилата. Научих, че на Кареумов има неща, които имаме право да притежаваме и тук, но не ни се позволяват. — Тя почувства как гласът ѝ стана студен като вятъра. — Аз разбрах в какво вярваше Елзевир и защо... Всичко това е част от мен. Никои не може да ме накара да го забравя. Аз искам да променя нещата тук. — Очите ѝ се взираха в хоризонта на север. — Но не зная как.

— Ще намериш начина, когато отидеш в Карбънкъл.

Тя отново го погледна.

— Миналия път, когато говорехме за това, ти въобще не искаше да отида там.

— Аз все още не искам. Но кой съм аз, за да споря със съдбата? Моят баща ме учеше да вярвам в прераждането... че онова, което сме на този живот, представлява награда или наказание за онова, което сме вършили през предишния си живот. Ако исках да се държа като философ, щях да ти кажа, че когато Елзевир умря, нейният дух се е преродил в теб там, в морето. Една морска промяна.

Тя затвори очи, чувствайки как думите му вършат своето. Най-после се усмихна и отново ги отвори.

— Мироу, питал ли си се някога кой си бил преди? И дали ако бяхме родени със знание за онова, което трябва да вършим вместо да пълзим сляпо чрез покаяние, нещата щяха да бъдат по-различни?

Той се засмя.

— Това е въпросът, който щях да задам на теб, сибила.

Сибила. Аз отново съм цяла. По-цяла. Свещена... Студеният въздух пареше гърдите ѝ. Тя натисна мястото под парката, където беше скрит трилиственика. Отново гледаше към Карбънкъл, изпълнена с копнеж да зърне онова, което беше там. Наближаваше последният Фестивал, когато премиер-министърът ще дойде за последен път. Тя почувства как любопитството ѝ се възбуди при мисълта, че той я следваше дотук от Кареумов. Но ще трябва да минат две седмици преди корабът на търговеца да я вземе и да я закара в Карбънкъл. Само две седмици и тя ще научи... При тази мисъл усети сърцето си да тупти в гърдите ѝ, без да знае дали изпитва нетърпение или страх.

Те минаха покрай външните сгради, където бяха странните му работилници, и продължиха по хълма към огромните зелени полета, край тясната крайбрежна равнина на север и на юг, до границите на подарената му земя. В своите работилници Енгенит поправяше невероятно разнообразие от остарели машини и примитивни инструменти — неща, които преди месеци щяха да ѝ се струват странни, а сега просто ѝ изглеждаха безсмислени. Попита го защо се мъчи с тях, когато в града има машини, които могат да вършат същата работа и то по-добре. Той само се усмихна и каза, че това е каприз.

Зимни хора работници минаха покрай тях на кокили през наводнените лехи от морска коса — една важна култура за хора и животни тук, в суровите северни дължини. Работниците вежливо

поздравиха. Една жена се обърна след Муун и се усмихна. Енгенит беше казал на домашните си работници само че тя е моряк, която нимфите са спасили от удавяне. Но Зимните хора от покрайнините, които живееха с морето не бяха такива неверници, както винаги бе слушала да се говори. Те се отнасяха към нея със загриженост и уважение.

Муун вървеше след Енгенит по издигнатите каменни пътечки, които се простираха като мрежа по нивите. Тя се промушваше през тунела на времето и гледката и миризмата на морската жетва докарваха нейния дом тук, с нейната майка, със Спаркс — връщаха я към изгубеното време. Към времето, когато бъдещето беше така сигурно, както миналото, към времето, което никога няма да се върне. *Изгубеното време*. Сега тя беше чула гласа на новото бъдеще, то я викаше от звездите, канеше я към града на север...

Ботушите им тракаха по дървения кей на заслонения тесен Морски залив, който служеше за пристанище на плантацията. Водите му, защитени от постоянния вятър, лежаха сини и сребърни под небето. Тя вече можеше да гледа спокойно морето, без отново да изпада в кошмара на водното изпитание, наложено ѝ от богинята. Това я изненада. Но по-силно от спомена бе съзнанието, че морето я бе запазило. Тя беше оцеляла. Морето ѝ даде и тя научи един урок за онази изначална изява на по-голямото, универсално безразличие. Два пъти беше изживявала вече това безразличие с ума и с тялото си и бе спасявана. Някаква безименна контрасъдба живееше в нея и докато тя беше жива, нямаше от какво да се бои.

В далечната синя водна повърхност се появиха бели фонтани, когато двойка нимфи изскочиха, извили тела в свършена дъга. Тя гледаше как те отново и отново изскачат от дълбините и падат обратно. Друга водна бразда, по-малко забележима, се проточи към нея, докато стоеше подпряна на парапета. Беше Силки, който прекарваше по-голяма част от времето си след тяхното пристигане тук, в залива.

— Какво ще прави той, Мироу? Той си няма никой вкъщи. — Муун си спомни как Елзевир и Т.Дж. го бяха намерили.

— Тук той е добре дошъл. Той знае това — Енгенит посочи с ръка земята си, погледна към Муун и се усмихна.

Тя също се усмихна и отново погледна водата. Иронията на присъствието на Силки сред нимфите дълбоко я порази. Хората от

плантацията силно мразеха този вид същества, като Силки, не само защото бяха извънземни, но и защото бяха Хрътки на Снежната кралица, които гонеха и убиваха нимфи. Тя бе научила, че Енгенит не само осъжда този лов, но и защитава нимфите в границите на своето имение. Освен това се беше обградил с работници, които споделяха същите разбирания. Енгенит познаваше Силки като другар на Елзевир от достатъчно дълго време и му вярваше. Хората обаче не му вярваха.

Нимфите, които трябваше най-много да не му вярват, го приемаха. Така че той прекарваше повечето от времето си в морето. Беше по-мълчалив и по-малко общителен от преди и само споменът за последните минути в ЛБ ѝ подсказваше, че продължава да скърби.

Силки се присъедини към тях на висящия док, като се прехвърли през парапета; от него капеше вода. Чудно ѝ беше защо Елзевир и останалите го считаха за същество от мъжки пол, докато за нея това гладко тяло би могло да бъде считано за женско. Силки им кимна и се облегна на парапета, а пипалата му увиснаха надолу.

Тя погледна към залива, където към първите две се присъединиха още три нимфи. Всеки следобед, когато се разхождаше по този път, нимфите изпълняваха нов сребърен танц, сякаш празнуваха нейното завръщане към живота. Тяхната грациозност я изпълваше с копнеж да бъде като тях, да бъде такава, какъвто бе Силки: истинско дете на Морето.

— Силки, погледни ги! Ако можех макар за един час да сменя кожата си с твоята...

— Ти искаш да се върнеш обратно в морето, след като само преди две седмици те измъкнах изпод леда посиняла и тракаща от студ? — Енгенит я погледна изненадан и възмутен. — Мисля, че след всичко това имаш някакво умствено увреждане.

Тя поклати глава.

— Не... не е това. Богино, дано това никога не се повтори! — Тя се обърна и разтри мускулите на ръката си през дебелия парка. Спазмите от нейната хипотермия^[1] бяха разтеглили всичките ѝ мускули и я бяха накарали да се чувства объркана и отслабнала. Сега, когато отново можеше да мисли и да се движи, тя всеки ден се разхождаше в компанията на търпеливия Енгенит и натоварваше всички мускули. — През целия си живот съм смятала, че моят род

принадлежи на Морето. Но да принадлежиш *истински* на Морето, така както принадлежат нимфите, е нещо друго. — Тя млъкна.

Нимфите приключиха своя танц и изчезнаха под водата. После, съвсем близо пред дока, изведнъж се появиха три стройни глави със струяща по тях вода. Техните грациозни шици се извиха назад като носена от вълните морска трева, очите им от полиран черен кехлибар бяха насочени към нея. Защитните мембрани се плъзнаха над повърхностите от обсидиан^[2]. Покритите им с пера вежди стояха изправени и им придаваха учуден вид. Нимфата в средата беше тази, която я бе държала като собствено дете сред морето.

Муун се наведе над парапета и протегна ръка. „Благодаря ти! Благодаря ти!“, тихо шептеше тя, изпълнена с признателност. Една подир друга нимфите се издигаха от водата, допираха се до дланта на ръката ѝ и отново се гмурваха.

— Правят го така, сякаш разбират. — Тя се изправи, усещайки как студът хапе мократа ѝ ръка. Сложи ръкавица и бръкна в джоба си.

— Може би те наистина разбират. — Енгенит се усмихна. — Може би разбират дори, че по някакъв начин са спасили една сибила, а не просто още един нещастен моряк. Никога не съм ги виждал да танцуват така за един непознат. Те са забележителни същества — каза той, като отговори на въпроса в очите ѝ.

— Същества? — Тя разбра колко много бе казал той с еднинствена дума. След спасяването тя бе научила много неща за Енгенит, за неговите отношения с нимфите, за неговото уважение към тях, за неговата грижа за безопасността им. От векове съществуваше някаква форма на общуване посредством знаци и звуци, които се предаваха между нимфата и човека. Това бе насочило нимфите да я търсят в морето и бе довело Енгенит на мястото на катастрофата. Но тя не подозираше. — Искаш да кажеш... човешки същества? — Тя се изчерви и поклати глава. — Имам предвид интелигентни същества като Силки? — Тя погледна лицата на нимфите, после се обърна към Енгенит.

— Толкова ли ти е трудно да повярваш? — отговори той. Беше отчасти въпрос, отчасти предизвикателство. Гласът му я поразил с някаква странна сила.

— Не. Но, никога не съм мислила... никога не съм мислила. — *Никога не съм мислила, че някога ще срещна чужденец от друг свят.*

Никога не съм мислила, че той може да не е човек. Никога не съм мислила, че една сибила трябва да отговаря на такъв въпрос. — Ти ме молиш да отговоря? — Гласът ѝ беше висок и напрегнат, тя почувства, че се унася...

— Муун?!

Заспива... Вход.

---

[1] Хипотермия — спадане на телесната температура под нормалната от прекомерно охлаждане при някои заболявания. ↑

[2] Обсидиан — стъкловиден минерал, който се образува при бързото изстиване на лавата и се употребява за дребни изделия; вулканично стъкло. ↑

— *Какво разказах?* — попита тя след това.

— *Разказа за нимфите* — отговори Енгенит и се усмихна.

Муун повтори думите в ума си. Най-после тя знаеше какво значи да си в Морето цялостно и пълноценно. Не вечно да балансираш по опънато въже между морето и небето, по тънката граница между два свята.

Тя слушаше ритмичното, успокоително налягане на въздуха, който откликваше на всяко искане на белите ѝ дробове, вкушваше с наслада неговата топлина, постъпваща през регулаторната клапа. В далечината безбрежните простори на морето се губеха зад мъгла от пясък. Но тук, в плиткия залив, тя виждаше съвсем ясно съвършената красота на нимфите и на Силки, виждаше техните стройни тела.

— *Затова пеете!* — Гласът ѝ достигна до тях на крилата на смеха недеформиран, макар че този смях представляваше само облак от мехурчета. *Защото не можете да сдържите радостта си.* Между вдишванията тя чуваше тяхната песен, която беше чувала само в легендите и сънищата си: букет от свиркания и стенания, и напев от звънчета, въздишки и викове — обезверени и отчаяни отделни звуци, които, обединени в хор, представляваха химн на признателност към Морето-Майка.

Тя знаеше това, макар че не можеше да различи една песен от друга, макар че не беше сигурна, че те имат някакво значение в смисъла на човешките песни. Тя знаеше, защото ѝ бе казано.

Когато излезе от неочаквания транс, видя, че Енгенит прибираше ръце до тялото ѝ, а бронзовото му лице беше опънато от напрежение. Когато го позна, той пое облечените ѝ в ръкавици ръце и ги целуна.

— *Аз вярвах... винаги съм вярвал, винаги съм се надявал и молил...* — Гласът му секна. — *Но никога не се решавах да те попитам. Значи е вярно. Не зная дали да се смея, или да плача.*

— *Какво... за какво?* — промърмори тя, все още полузамаяна.

— *Нимфите, Муун! Нимфите...*

... интелигентна форма на живот, използваща кислород, създадена от генна технология; биоинженерен продукт, източник на техновирус за дълговечност... Биологическите спецификации на старата империя се лееха безкрайно, но тя не можеше нищо да разбере от тях. Енгенит обаче я накара да изслуша всяка запомнена от него подробност. Гласът му беше рязък от възмущение. *Интелигентна форма на живот... интелигентна...*

Муун почувства ръцете си обхванати от пипалата на Силки, почувства как той я подхвърля нагоре в салто сред някаква спирала от тела. Вдигна я високо и тя запечата в съзнанието си великолепието на момента. Видя залива да се отмества в далечината, видя сенчестото песъчливо дъно, осяно от водорасли, разперени като ръце. Тя плуваше свободно в компанията на нимфи, през чиято наследствена територия бе минала, за да прозре тяхната същност — те не застрашаваха никого и не се страхуваха от нищо в океанските глъбини... не се страхуваха от нищо, освен от лова.

Слисана, тя запита Мироу как чуждоземците биха оправдали водата на живота, ако знаеха, че нимфите не са животни.

— Те трябва да го знаят, щом сибилите го знаят.

— Човешките същества винаги са се отнасяли един към друг като с животни. Ако те не могат да видят интелигентното в човека, няма нищо чудно в това, че се отнасят още по-лошо към нечовешките същества. — Енгенит погледна към Силки, свит тъжно до парапета, загледан в плискането на вълните. — И дори нимфите да бяха само животни, какво ни дава право да ги убиваме само заради нашата суетност? Нимфите генетично са продукт на човешкото творчество. Те може би са били предназначени за биологичен тест. Може би старата империя се е разпаднала преди да успее да обобщи тяхната „полезна инфекция“, за да дарят човечеството със съвършена безсмъртност. Убиването на нимфи за получаване на вода на живота датира от хаоса в края на империята, когато онези, които са си осигурявали безсмъртие, не са се интересували за цената на техния живот. Истината може би е била скрита преди едно хилядолетие, когато Хедж пръв е преоткрил този свят. Така че нимфите трябва да се тревожат единствено за цената на това безсмъртие.

— Но... защо старата империя въобще е направила нимфите интелигентни?

— Не зная. Нито пък ти знаеш. — Той поклати глава. — Сигурно е имало причина. Зная само, че не им е дадена интелигентност, за да станат жертви на лова! — Тогава той й каза, защо се занимава с контрабанда и защо преди него баща му е вършил същото. Традицията е предадена от неговия дядо, първия местен прародител, който е обичал нимфите така, както е обичал този живот, и той е направил своите земи светилище. По-сетнешните поколения не са били доволни от ролята на пасивни защитници и са започнали тайни враждебни действия срещу експлоататорите до деня, в който полицаите се нахвърлиха срещу Муун в странноприемницата. Той отново погледна на север, като се намръщи подигравателно, което нямаше нищо общо с думите му.

Но сега, след още сто и петдесет години експлоатация, предстоеше чуждоземците отново да напуснат Тийумат. Неправдата, която той се опитваше да спре, беше почти към своя край. Времето на регресия и невежество беше направило почти половин завъртане по безкрайното колело на безсилието. Най-после Лятото щеше да даде на нимфите едно постоянно пространство във времето — време за попълване на техния брой, неизбежно коригиране на ужасната злина, сторена им от техните създатели.

Но злината и добрината в самото време не значеха нищо за нимфите, нямаха никакво съдържание в това, което Муун можеше да разбере от тяхната същност. Небезпокоявани, те живееха стоици, може би хиляди години. Подчиняваха се на различна ценностна система: живееха за момента, за мимолетната красота на мехурчето въздух, което се издига, изпълнено със светлина и изчезва. За тях не съществуваше никаква потребност, никаква цел от трайни артефакти, защото песента, танцът, актът бяха сами по себе си форма на дейност. Осезаемото, материалното за тях нямаха по-голяма стойност от самото време. Техният живот беше безкраен според човешките стандарти и те го изживяваха хедонистично^[1], погълнати от чувствената милувка на водата, на топлината и студа, на вълната.

Малко беше това, което би могла да сподели с тях дори ако имаше преводач. И все пак от време на време, когато беше сред тях, макар и облечена в тромав водолазен костюм, тя усещаше със своите телесни възприятия как изведнъж избледняват ценности и цели. Тя забравяше спомена за онова, което е минало, и приемаше настоящето

като вечност, а бъдещето като неясен облак. Нимфата, която се бе грижила за нея като майка, често я обикаляше; познаваше всички като приятели, семейство, любовници; почувства се част от техния свят на безвреме. Тихо, колебливо в началото, тя започна да влива своя глас в хармонията на песента на нимфите...

Муун почувства Силки близо зад себе си, почувства как неговите пипала се плъзгат по водолазния ѝ костюм, как огъват шланга за кислород и го дърпат...

— Силки! — Гневният ѝ протест прозвуча неясно, когато тя захапа регулатора, за да не позволи той да го измъкне от устата ѝ. Муун вдигна ръце и усети повече пипала да се увиват около нея, когато се опита да защити шланга с въздух. Опита се да ги изрита с тромавия си крак И тогава разбра, че бе дошъл още един Силки, с когото се бореше нейният другар. Видя как чуждият Силки измъкна нож, как го размаха между пипалата като отровен зъб на змия. Тя зарита, изгони го с крака, но ножът се заби в рамото на Силки и тя видя как се отделя тъмен облак от кръв.

Муун пое Силки в ръце и се опита да плува с него. Но тихата вода неочаквано закипя от тела, когато колонията нимфи се появи във водата, скупчени и обхванати от паника. Те се мятаха около нея, удряха я силно с плавници, блъскаха я, драскаха я. Тя се държеше отчаяно за хлъзгавите пипала на Силки, бореше се да оцелее в настъпилия хаос. В просветляващата вода над тях се появи силуетът на тежка мрежа, а черната сянка на двупалубен кораб пореше повърхността. Няколко фигури направляваха мрежата, която падна над нея и я вкара в неудържима клаустрофобия... *Лов. Не... Не тук, не тук...*

Беше безполезно да отрича, че неизбежността беше вплела пръсти около шията ѝ, че нимфите под нея бяха полудели от болка и обърканост от извънземните сонари^[2], от ужас, че всички ще умрат. Тя пусна Силки, като се придържаше близо до него. Видя го, че кимна и помахна с пипала през мрежата, когато тя се наведе и измъкна водолазния си нож от ножницата, прикрепена към крака ѝ. Муун започна да удря с всички сили по мрежата. Тя се разкъса под яростната атака на острието и се получи пролука, достатъчно широка, за да се измъкнат през нея.

Тя изплува през отвора, като дърпаше след себе си Силки точно когато мрежата се захлупи върху полуделите нимфи. Но Муун се

държеше за пролуката и продължаваше да удря, да къса, да я разширява.

— Насам! Насам! Излизайте, излизайте, излизайте! — крещеше тя сред воя на техните писъци и едва не се разрида. Нов своята паника нимфите бяха почти глухи, лишени от разсъдък. Малкото от тях, които успяха да се проврат, бяха повлечени обратно от течението под тях. Тя търсеше нейната нимфа-майка, но не можа да я намери. Муун продължи да удря, да проклина, задъхвайки се. Но нимфите потъваха, безпомощни потъваха за радост на техните убийци и тя не можеше да ги спаси.

Силки висеше на мрежата до нея, движеше се трмаво, вцепенен от раната или от сонарите, които поразиха нимфите. Тя погледна към него и видя как две Хрътки се спуснаха към него и го сграбчиха в пипалата си, откъснаха го от мрежата, когато...

Няколко пипала я обхванаха отзад и почти я заслепиха. Измъкнаха ножа от ръката ѝ, когато тя се опита да го насочи към нападателя. Като нападащи змии те покриха маската на лицето ѝ, сграбчиха отново въздушния шланг и измъкнаха регулатора от устата ѝ. Ледената вода бликна през разкъсаната маска и обзелата я паника удвои силите ѝ. Но пипалата на двете Хрътки не ѝ даваха никакъв шанс.

Преди главата ѝ да се подаде над водната повърхност преди белите ѝ дробове да се отворят най-последно за глътка въздух и преди последния дъх на агония, тя разбра, че те не искаха да я удавят, че още им беше необходима.

Муун се препъна боязливо, когато плавниците ѝ се заплетоха във водораслите на дъното, отърси огнените океански сълзи от очите си и видя заливания от вълните морски бряг и бреговата линия. Двете Хрътки я тласнаха навън към сушата. Те отчасти я влачеха, отчасти я носеха нагоре по каменистия плаж на нимфите. Сега там нямаше нимфи и Хрътките я оставиха сама да кашля и да се дави. Тя чу как на твърдите камъни падна друго тяло и видя до себе си Силки. Муун се повдигна на лакът, за да го достигне, опита се да види раната му, но не успя. Докосна нерешително рамото му.

Тя седна, всеки накъсан дъх минаваше през възпаленото ѝ гърло и пълнеше измъчените ѝ бели дробове. Муун свали маската и режещият вятър ухапа лицето ѝ. След малко от водата се показаха още

същества и излязоха на брега — носеха тежък улов от тела на нимфи за последна обработка в плитчините. Муун зарови юмруци в камъчетата на плажа, като хленчеше тихо.

Застанал на брега, човек с необичайна форма и с шипове на главата като тотем, ги наблюдаваше как работят. Тя видя, че той махна с ръка. Вятърът доведе почти неразбираемия му човешки глас. Първите нимфи бяха извлечени на брега. Муун видя как една Хрътка коленичеше до всяка нимфа, видя да проблясва нож, видя да блика кръв, която Хрътките събираха във ведра. А после захвърляха телата им на древния плаж да служат за угощение на грабливите птици.

Очите на Муун се затвориха, не можеше повече да гледа. В гърдите ѝ се надигна болка и омраза. Ръцете ѝ сграбчиха един тежък объл камък и го стиснаха до изнемога. Тя се изправи на колене. До нея Силки също се изправи и се опря на рамото ѝ. Тя го чу да говори и без да разбира думите му, почувства колко силно е потресен, като гледа как неговите братя избиват приятелите му. Той пристъпи напред, като се препъваше, преди тя да може да го последва. Силки тръгна към човека в черно и глутницата Хрътки около него.

— Силки... — Тя се мъчеше да се изправи на крака, опитваше се да свали плавниците, дращеше по камъните и искаше да тръгне след него.

Мъжът в черно почти не ги погледна.

— Спрете ги. — Той махна равнодушно с ръка и три от Хрътките препречиха пътя на Силки. Чу се чуждоземен говор и мърморене. Пипала се размахваха като камшици и отново се измъкнаха сребърни ножове...

— Не! Силки! — Муун изтича напред. Третата хрътка изскочи пред нея, хвана я и я дръпна настрана. В следващия миг тя видя как назъбения нож се заби. Изпищя, като че ли удариха нея. Мъжът в черно се обърна и точно тогава тя удари с всичка сила третата Хрътка и я повали. Останалите я сграбчиха, обградиха я и дръпнаха маската на костюма ѝ. Косите ѝ се разпръснаха по раменете. Едната хрътка ги уви около пипалата си и задърпа назад главата ѝ.

— Спри! — извика някой. Но тя нямаше нито глас, нито дъх, когато кървавият нож се допря до гърлото ѝ...

Силна ударна вълна отхвърли Хрътките настрана, а нея повали на земята.

— Махнете се от нея! Какво, по дяволите, мислите, че правите? — Тежките ботуши на мъжа в черно се разкрячиха над нея, подслониха я като дърво при буря. Тя вдигна глава нагоре и видя само сянката на неговия силует върху избелелия от слънцето самотен бряг. — ... Защото тя е сибилка, дявол да я вземе, затова! Какво се опитвате да направите, да ме заразите ли? Вървете по дяволите и хвърлете този нож в морето! — Той махна с ръка, отмести се и клекна до нея.

Муун уморено се надигна, усети тънък, топъл гердан от кръв да се стича надолу по татуировката и вдлъбнатинката на гърлото ѝ, да продължава по шията ѝ, надолу към гърдите.

Човекът в черно... сега тя беше сигурна, че това е човек, скрит зад маска. Виждаше единствено очите му и те бяха сиво-зелени. Той протегна колебливо ръка в черна ръкавица към гърлото ѝ. Тя се сви от страх, трепна, но той избърса кръвта от татуировката с внезапен замах на ръката си. Тя видя как потрепери при вида на трилиственика.

— О, богове! Нима ще полудея? — Той погледна настрани, като търсеше на брега отрицание или потвърждение. — Ти не си истинска. Не може да си истинска! Каква си ти? — Той отново вдигна ръце, хвана брадичката ѝ, за да държи лицето ѝ пред себе си. После пушна ръката си по него, по бузите ѝ, по косата ѝ, почти като милувка.

Тя повдигна ръка до шията си. Закри раната си, закри трилиственика от неговия поглед.

— Муун — прошепна тя, без да знае защо му каза името си, но благодарна, че все още имаше глас да го произнесе. — Сибилка... — гласът ѝ беше режещ от нарастващата истерия, — да, аз съм! И аз ти казвам, че ти извършваш убийство. Ти нямаш право да ловуваш по тези места. И нямаш право да убиваш интелигентни същества! — Тя посочи с ръка към труповете на плажа, без да гледа нататък. — Това е убийство, убийство!

Той погледна настрани, после очите му отново се обърнаха към нея, зелени и твърди като смарагд.

— Млъкни, дявол да те вземе... — Но продължи да я гледа, а ръцете му се сключиха на коленете. — Проклетата да си, проклетата да си! Какво наравиш тук? Как можа да дойдеш тук, да ме видиш такъв? След като ме напусна... можех да те убия за това! — Той обърна глава, извърна очи настрани.

— Да! — изкрещя тя. — Убий и мен, убиец на нимфи, убиец на сибили, страхливец... проклет да си! — Тя отново оголи шията си и му показа раната. — Пролей кръвта ми и приеми проклятието върху себе си! — Тя протегна кървави пръсти, като се опитваше да го докосне, да го нарани, да го зарази...

Но ръката ѝ загуби силата си и падна като отсечена, щом видя символа, който блестеше на черния му костюм: кръга с кръстове, знака на Хийгемъни, медалът, който бе виждала всеки ден от своя живот в Лятото... Ръката ѝ отново се вдигна и той не ѝ попречи да го докосне. Бавно, много бавно тя повдигна очи, като знаеше, че в следващия момент ще...

— Не! — Юмрукът му се стовари върху нея без предупреждение и всичко потъна в тъмнина.

---

[1] Хедонизъм — етическо учение от древни времена, според което най-висша цел и добродетел в човешкия живот е удоволствието и насладата. ↑

[2] Сонар — хидроакустичен търсач; хидролокатор. ↑

31

— Здравей, Мироу. — Джеруша изскочи от патрулния апарат, облечена в униформа и с най-добрата си имитация на усмивка. Вятърът се опита да отметне полузакопчаното ѝ палто и да премине към по-груби интимности. *По дяволите това време!* Усмивката ѝ охладня.

— Джеруша? — Енгенит закричи по склона към нея, заобиколен от помощниците си. Неговата широка приветствена усмивка ѝ се струваше искрена и тя също се усмихна по-сърдечно. Но Джеруша прочете колебание в погледа му, който той отправи към униформата и, преди да срещне очите ѝ. — Много време мина.

— Да. — Тя кимна и сведе надолу очи, като се чудеше дали неговото колебание се дължеше само на времето. — Зная. Как... как си, Мироу?

— Все така. Всичко си е както по-рано. — Той пхна ръце в джобовете на парката и вдигна рамене. — Обикновено е така. Това служебно посещение ли е, или частно? — Мироу погледна към празния патрулен летателен апарат.

— Предполагам и от двете по малко — отговори Джеруша, като се помъчи да прозвучи непринудено. Тя видя как той леко присви уста, как мустаците му помръднаха. — Искам да кажа, че получихме сигнал за контрабандист на техника някъде наблизо — *преди две или три седмици* — и тъй като бях на проверка...

— Командирът на полицията преследва заблудени вдън земя? Откога? — попита той развеселен.

— Е, това беше единственият въпрос, който можеше да бъде зададен. — Тя се усмихна примирително.

Мироу се засмя.

— По дяволите, Джеруша, знаеш, че не е нужно официално извинение, за да дойдеш тук. Ти си добре дошла по всяко време... като приятел.

— Благодаря ти. — Тя разбра намека и му беше благодарна. — Хубаво е да те считат за човек, а не само за полицай. — Тя опипа палтото си, неочаквано смутена от него. *Моят щит, моята броня. Какво ще правя, когато ми я вземат?* — Изведнъж Джеруша се зачуди защо той не бе отговорил на повикването ѝ. *О, богове, кой би могъл да го вини, когато аз никога не отговарям на неговите?*

— Съжалявам, не можах... — Изглежда беше достигнал до същия въпрос. — Предполагам, че си била... заета.

— Заета! О-о, по дяволите, беше... истински ад, дявол да го вземе. — Тя се наведе към летателния апарат и затръшна вратата. — Б.З. си отиде, Мироу. Мъртъв е. Убит от бандити извън града. И аз просто не мога... не мога повече да издържам. — Джеруша наведе глава. — Не зная как ще си наложа да се върна отново в Карбънкъл. Само като си помисля колко по-добре ще е за всеки, колко радостни ще бъдат всички, ако въобще никога не се върна. Колко по-добре щеше да бъде, ако аз бях загинала, а не Б.З.

— Но, в името на всички богове, Джеруша... защо не си ми казала?

Тя се отдръпна от протегнатите му ръце, като се престори, че е заета с качулката си и погледна отчаяно към морето.

— Не мога да дойда тук и да... да те ползвам като кошче за отпадъци, дявол да го вземе!

— Разбира се, че можеш. За какво са приятелите? — Тя видя усмивката му.

— Не можеш!

— Добре. Но защо не? Защо не можеш? — Той я хвана за лакътя.

— Не ме докосвай. Моля те, Мироу, недей. — Тя почувства как ръката му се отпусна, но нейната ръка все още гореше от допира. — Ще се справя. Всичко ще бъде наред. Сама ще се справя. — Едва успяваше да запази самообладание.

— И ти смяташ, че смъртта ще реши проблема?

— Не! — Джеруша удари с юмрук по кабината. — Не. Затова трябва да се махна... Трябва да намеря друг начин. — Тя се обърна бавно. Очите ѝ бяха затворени.

Той замълча за момент, чакаше.

— Джеруша... зная за всички номера, които ти правят през цялото време. Ти не можеш да издържиш на цялото това напрежение,

ако го таиш в себе си. Не можеш да го изживяваш сама. — Изведнъж Енгенит продължи почти гневно: — Защо престана да ми се обаждаш? Защо престана... да ми отговаряш? Не ми ли вярваш?

— Твърде много. — Тя сложи ръка на уста да потисне една абсурдна усмивка. — О, богове, прекалено много ти вярвам! Погледни, няма и пет минути как съм при теб, а вече всичко ти издрънках. Само като те видя и се разкисвам. — Джеруша поклати глава, а очите ѝ останаха затворени. — Сам виждаш. Не мога да се осланям на теб, без да се превърна в инвалид.

— Ние всички сме инвалиди, Джеруша. Родени сме инвалиди.

Тя бавно отвори очи.

— Такива ли сме?

Енгенит стоеше с ръце зад гърба, с поглед зареян в морето. Вятърът се усили и разроши гарваново-черната му коса. Тя се сви в дебелото си палто.

— Ти знаеш отговора, иначе не би дошла. Хайде да отидем в къщата. — Той я погледна. Джеруша кимна.

Последва го нагоре по хълма, като водеше разговор за реколтата и времето, а съпротивата ѝ я напускаше постепенно. Минаха покрай скърцащата вятърна мелница, изправена като самотен страж над външните постройки. Използваха я да изпомпват вода от кладенеца. Беше абсурден анахронизъм в една плантация с модерни енергийни агрегати.

— Мироу, винаги съм се чудила защо използваш това нещо да охраняваш помпата.

Той погледна към нея, после към вятърната мелница и каза добродушно:

— Е, ти ми взе летателния апарат, Джеруша. Не се знае кога ще загубя и генераторите си. — Не беше очаквала такъв отговор и само поклати глава. Стигнаха до главната постройка, влязоха през защитената от бури веранда в стаята, която тя си спомняше много добре от първото си идване тук. Тя почти не се беше променила.

Тя свали шлема си и разтърси тъмните си къдрици. Почувства очите ѝ да блуждаят по комфортния домашен уют на отрупаната с вехтории стая, където реликвите на чуждоземни предци — антики от един напуснат свят, съжителстваха в трудно поддържано примирие с

грубата местна мебел. Тя отиде до широкото каменно огнище и се обърна с лице към него, излагайки замръзналия си гръб на огъня.

— Знаеш ли, имам чувството, че никога не съм си отивала. Странно, нали, как понякога човек чувства някое място.

Той вдигна очи към нея. Не каза нищо, само се усмихна.

— Защо не си качиш нещата горе? Ще донеса нещо за ядене.

Тя взе сака си, пълен наполовина с дрехи, и се качи по стълбите на втория етаж. Парапетът под ръката ѝ светеше, лъснат от безброй много ръце, но сега залите и стаите бяха празни. Сега те се обитаваха само от Мироу, последния от този род. Тя почувства връзката на доверие и уважение, която съществува между тях: здрава връзка от тази, която можеше да очаква между себе си и нейните сътрудници. Около тях винаги съществуваше една неопределена въздържаност, която го отделяше, която го нравеше необщителен. Понякога тя се открояваше дори на фона на нейната затвореност.

Влезе в стаята, в която винаги се настаняваше, хвърли сака и шлема си на старото легло и се загледа как те потънаха в завивките.

Тя разкопча палтото, свали го и тръгна с него към масивния гардероб. Спря, когато зърна бледозеления летателен костюм, захвърлен на пода до гардероба. Закачи механично палтото си, вдигна костюма и го премери. Разпери го и внимателно го огледа. После бавно свали палтото си и на негово място закачи костюма.

Джеруша се върна на леглото и се загледа в смачканите завивки. От един стол до леглото вдигна четка за коса и видя дългите, руси коси по нея. После я остави. Седеше мълчаливо, а в ума си виждаше едно малко, самотно къдрокосо детенце с плетени гащички и сандалки да наблюдава клекнало сребърни дъждовници в пресъхващия гьол. Слънчева светлина се изливаше над нея като топъл мед.

Джеруша взе шлема и сака от леглото и бързо слезе по стълбите.

— Джеруша? — Мироу се изправи до ниската дъсчена маса близо до огнището, над която, наведен, приготвяше храната, и се намръщи недоумяващо. — Мислех, че ти беше...

— Ти не ми каза, че имаш други гости. — Гласът ѝ придоби неочаквана за нея интонация. — Няма да остана.

Лицето му се промени като на човек, който току-що е уличен в ужасен пропуск.

Мироу попита тихо:

— Винаги ли си на служба?

— Твоите морални принципи не са, разбира се, и мои, дори и на служба.

— Какво? — Изразът на лицето му напълно се промени. — Искаш да кажеш... Това ли мислиш? — Облекчението му бе съпроводено от силен смях. — Аз мислех, че търсиш контрабандисти!

Тя отвори уста.

— Джеруша. — Той прекоси разхвърляната стая и отиде при нея. — О-о, богове, не исках да кажа това. Не е както си мислиш. Тя е само приятел. Никакъв роман. Тя е толкова млада, че може да ми бъде дъщеря. В момента е в морето с лодка.

Джеруша погледна настрани, после сведе очи.

— Не исках да... се натрапвам.

Той се окашля.

— Не съм от камък, боговете знаят... — Той вдигна една мека, избеляла възглавница, после пак я пусна.

— Не съм и очаквала. — Тя знаеше, че онова, което каза, е лошо.

— Ти веднъж каза, че не съм глупав човек. Но през цялото време, при всичките ти посещения, никога не разбрах... — той вдигна ръце и я докосна така, както никога не я бе докосвал — ... че ти искаш нещо повече.

— Аз не исках ти да разбереш. — *Не исках да го призная дори пред себе си.* Тя се опита да се отмести, да се отскубне от неговите ръце, трепереща като птичка.

Той я пусна.

— Има ли някой друг? В града, там в твоя свят, друг...

— Не — каза тя, а лицето ѝ гореше. — Никога.

— Никога? — Той пое дълбоко дъх. — Никога?... Никой никога не те е докосвал така. — Той я прегърна, притисна я към себе си и тя почувства как очертанятията на неговото тяло се сливат с нейното, как устата му се залепи за нейната, сладка като нектар.

— Да... сега... — промърмори тя, когато целувката му я освободи. После отново жадно потърси устните му.

— Извинете, сър!

Задъхана, Джеруша инстинктивно се отдръпна. Тя видя стария готвач, застанал на вратата.

— Какво има? — Гласът на Мироу прозвуча раздражено.

— Обяд е, сър. Обядът е готов... но ще почакам, докато се приготвите. — Джеруша видя познатата усмивка на готвача, който затътри крака към кухнята.

Мироу въздъхна дълбоко, опита да се намръщи, но успя да си придаде само вид на огорчен. Той се пресегна и взе ръката ѝ, но тя я издърпа. Мироу я погледна изненадан.

— Ти ясно ми зададе въпроса. — Усмивката ѝ се разколеба от напрежението, породено от силните емоции. — Но трябваше да направиш това по друго време, Мироу. — Тя поклати глава и за момент притисна ръце до устните си. — Сега за мен вече краят е близко...

— Разбирам. — Той кимна уклончиво сякаш моментът, който току-що бяха изживели, моментът, който тя бе чакала толкова дълго, не значеше нищо за него.

Разочарование и неочакван срам прониза гърдите ѝ. *Единствено това ли искаше?*

— По-добре да се връщам в града. — *Така ти ще можеш да разказваш на твоите Зимни любовници как почти си поканил на обяд командира на полицията.*

— Не трябва да си ходиш. Ние можем... да се държим така, сякаш нищо не е станало.

— Може би ти ще можеш. Но аз не мога повече да се преструвам. — Тя облече палтото си и със залитане тръгна към вратата.

— Джеруша. Добре ли си? — В гласа му прозвуча загриженост.

Тя спря, обърна се и отговори:

— Да. Дори един ден, прекаран извън Карбънкъл, е като преливане на кръв. Може би... ще те видя отново на Фестивала... преди окончателното заминаване? — Мразеше да го моли.

— Не, мисля, че няма. Мисля да не ходя на този Фестивал. А и няма да напусна Тийумат. Тук е моят дом.

— Разбира се. — Тя почувства как една неискрена усмивка отново се появява на лицето ѝ като мускулна конвулсия. — Е, може би аз ще... ти се обадя, преди да замина. — „Дано се скапеш, дявол те взел...“

— Ще те изпратя.

— Не се тревожи. — Тя поклати глава, тури шлема и закопча каишката под брадата си. — Не е необходимо. — Отвори потъмнялата

врата, излезе и бързо я затвори зад себе си.

Беше стигнала средата на хълма, когато го чу да я вика. Обърна се и го видя да тича по склона към нея. Тя спря, а ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Какво има?

— Буря идва.

— Не, не идва. Преди да напусна Карбънкъл, проверих метеорологичния бюлетин.

— Да вървят по дяволите прогнозите. Ако тези копелета въобще някога вдигат поглед от симулаторите и гледат небето... — Той посочи с ръка към хоризонта. — Утре на разсъмване ще бъде тук.

Тя вдигна глава, но видя само разкъсани облаци. Едно бледо, лъжливо слънце обвиваше в ореол и засенчваше Близнаците.

— Не се безпокой. Дотогава ще съм се върнала у дома.

— Не се безпокоя за теб. — Той продължаваше да гледа хоризонта на север.

— Охо! — Тя почувства как лицето ѝ надяна маската на безразличие.

— Момичето там. То е в малка лодка. Ще се върне едва утре сутрин. — Той я погледна мрачно. — Веднъж вече я спасявах, беше почти замръзнала. Този път може и да не съм толкова късметлия. Няма да пристигна там навреме, освен ако...

Тя кимна.

— Добре, Мироу. Тръгвай да я потърсим.

Той се поколеба.

— Аз... не зная как да те помоля за такъв вид услуга. Нямам право да те моля. Но...

— Всичко е наред. Мой дълг е да ти помогна.

— Не. Искане ми се да те помоля... да не се държиш с нея като с длъжностно лице. Да... забравиш, че въобще си я срещала. — Той се усмихна и направи гримаса. — Ти разбираш. Аз също много ти вярвам. — Той започна да потрива ръце. Едва тогава тя видя, че беше излязъл без палто.

Сега Джеруша си спомни за неговото безпокойство при пристигането ѝ и най-после разбра.

— Тя да не е масов убиец или нещо от този род.

Той се засмя.

— Тъкмо напротив.

— Хайде да тръгваме, преди да си замръзнал.

Те слязоха по хълма в прегръдките на вятъра. Качиха се на летателния апарат и се отправиха на север по бреговата линия.

— Добре. Предполагам, че сега мога да изложа своята версия. Ти имаш някаква връзка с онези контрабандисти на техника, които са били тук преди около две седмици. Твоята гостенка е контрабандистка.

— Тя се отпусна назад с някакво облекчение, почувствала отново познатите схеми, познатите навици, старите обикновени отношения.

— Не съвсем.

— Не съвсем? — Тя го погледна. — Тогава обясни.

— Ти си спомняш обстоятелствата при последната ни среща.

— Да. — В ума ѝ изплува неочаквано лицето на Гъндалийну, изразяващо дълбоко възмущение. — Б.З. наистина ви спипа.

— Твоят сержант — допълни той. — Съжалявам за онова, което се случи. Заради теб.

— Поне стана бързо. — *И това е единствената милост, на която можем да се надяваме на този свят.* — Момичето...? — попита тя с нарастващо предчувствие.

— Тя е Лятното момиче, което ти строши ръката. Онова, същото, което избяга с контрабандистите.

— Върнала се е? Как? — промърмори тя стресната, но без изненада.

— Върнаха я обратно със себе си.

Джеруша чувства как летателният апарат подскочи и пикира в някаква необичайна тяга надолу, но успя да възстанови предишното положение.

— Това ще рече, че тя се е завърнала незаконно. — *А може би и нещо повече.* — Къде е била през това време?

— Кареумов.

Тя изсумтя.

— Трябваше да се досетя. Кажете ми, Мироу... сигурен ли си, че случайно е отишла там?

Той свъси вежди.

— Сто процента. Какво искаш да кажеш с този въпрос?

— Никога ли не ти е правило впечатление, че Муун Даунтрейдър Самър поразително прилича на Снежната кралица?

— Не. — Пълно объркване. — От години дори не съм виждал Снежната кралица.

— Какво ще ми отговориш, ако ти кажа, че кралицата знаеше коя е Муун и беше бясна, когато тя изчезна? Ще ти кажа, че всичките ми неприятности тръгнаха, откакто я изпуснах. Какво ще ми отговориш, ако чуеш, че Муун Даунтрейдър е клон на кралицата?

Той се опули.

— Имаш ли някакви доказателства?

— Не, нямам никакви доказателства! Но зная. Зная, че Еъриенрод имаше планове за това дете... планове да направи своето друго аз Лятна кралица. И ако тя разбере, че Муун се е върнала...

— Те не са една и съща личност. Те не могат да бъдат. — Мироу се намръщи и погледна към морето. — Ти забрави нещо за Муун.

— Какво?

— Забрави, че тя е сибила.

Джеруша трепна, когато умът ѝ осъзна чутото.

— Така значи, тя е... Но това още не значи, че не съм права. Или че тя не представлява заплаха за Хийгемъни.

— Какво ще направиш? — Мироу се сви в седалката, докато я гледаше.

Тя поклати глава.

— Не зная. И няма да зная, докато не пристигна там.

— Махни онези кожи оттам. Бързо... идва един бял... последван от тъмнокож... — Кучетата залаяха.

Муун усети думите как прииждат и се оттеглят като студения език на прилива, който ближеше прасците ѝ. Тя отвори очи, спомни си, че не ѝ се искаше да ги отваря. Единственото, което видя, беше небе и безцелно плуващ облак. Тя не се помръдна, страхуваше се да се помести.

— Тази е мъртва.

— ... голям късмет, хвала на Майката!... никога не съм виждал толкова много кожи...

— Хвала на Снежната кралица. — Смях.

— Тази не е. — Едно лице, увито в бяло, скри небето от погледа ѝ, коленичи до нея и я изправи.

— Черно. — Муун чу собствения си глас. — В черно. Къде... къде? — Тя се обърна и извика ужасена, когато видя тялото, което лежеше до нея... — Силки!

Фигурата в бяло я отмести настрана и се изправи.

— Предполагам, че е един от онези хемофилици^[1], любители на нимфи. Трябва да е ранена от Хрътка. — Беше глас на млад мъж.

— Силки! Силки! — Муун се пресегна и пипна безжизнените пипала на проснатото до нея тяло.

— Довърши я — чу се един груб, старчески глас.

Муун се преобърна на една страна, когато младежът клекна и сграбчи един камък. Тя хвана токата на дрехата си, разкопча я до гърдите, когато камъкът се издигна над главата ѝ.

— Сибила! — Муун изстреля думата като щит.

Момчето пусна камъка и отметна назад качулката си. Тя видя неговото объркване, щом съзря следата от засъхнала кръв по наранената ѝ шия.

— Сибила! — Тя посочи татуировката си, благодарна, че се вижда добре и че той я бе разбрал.

— Мамо! — Момчето седна на пети и се провикна през рамо. — Погледни тук!

Другите бели фигури я наобиколиха като църковен трибунал.

— Сибила, Мамо! — Една слабичка момичешка фигурка танцуваше възбудена около нея. — Ние не можем да я убием.

— Не ме е страх от сибилска кръв! — Муун дочу гласа на старата вещица след блестящата белота. Старата жена се удари по гърдите. — Аз съм свещена. Аз ще живея вечно.

— О-о, по дяволите, така е. — Момчето отмести братчето си и се наведе да види лицето на Муун. Засмя се, нервно и отново се изправи. — Можеш ли да говориш?

— Да. — Муун се изправи и погледна проснатото тяло на Силки. Видя зад него много бели фигури да разрязват с ножовете си телата на мъртвите нимфи. Тя се олюля, обхвана колене с ръце и отвърна поглед от гледката. *Не виждам него. Това не е той. Това е някой друг!* Тя изстена. Гласът ѝ прозвуча като тъжното ридание на самотна нимфа.

— Тогава аз ще я взема. — Момчето се обърна към старата жена. — Искам я за моята зоологическа градина. Тя ще може да отговаря на въпросите ми.

— Не! — Старата жена я плесна. Момичето бързо наведе глава. — Сибилите са заразни, чуждоземните казват, че са заразни. Те са измамници. Стигат ти любимите животни, които имаш, Бладуд! Ще взема да разгоня и тези...

— Само да си посмяла! — Бладуд я ритна злобно. Старата жена изрева и се препъна назад. — Само да си посмяла! Ако искаш вечно да живееш, стара глупачко, остави на мира животните ми!

— Добре, добре... — изхленчи старата вещица. — Не говори така на майка си, неблагодарна пикло. Не ти ли давам всичко, което поискаш?

— Това е съвсем друго. — Бладуд постави ръце на хълбоци и погледна към Муун, като се усмихваше. — Мисля, че си точно това, от което имам нужда.

— О-о, богове! О-о, богове мои! — прозвуча повече като проклятие, отколкото като молитва.

Джеруша стоеше мълчаливо до Мироу на безжизнения морски бряг, заслушана в далечния, пронизителен писък на прогонените хищни птици. Очите й неспокойно огледаха осеяния със смърт бряг, неспособни да погледнат към Мироу, застанал с преbledняло лице до нея. Това беше лов на нимфи... клане на голия бряг. Срещу него тя се бе възмущавала по принцип, без никога да се опита да стигне до същността му. Но Мироу мразеше самата същност.

Той се отдалечи от патрулния летателен апарат и тръгна по една пътека между осакатените тела на нимфите. Оглеждаше одраните, окървавени трупове с мазохистична подробност. Джеруша вървеше след него, като спазваше дистанция Стиснала зъби, тя се чудеше дали ще може отново да отвори уста. Видя го, че спря и се клекна до едно от телата. Отиде по-близо и видя, че не беше нимфа. Не беше и човек.

— Една. Една умряла Хрътка?

— Един умрял приятел. — Той вдигна безжизненото тяло на дилипа като заспало дете. Тя видя тъмното петно, което остана под него. Джеруша наблюдаваше, без нищо да разбира, как той пренесе тялото до края на водата, как нагази без колебание, как влезе навътре, докато студеното море достигна до гърдите му. И тогава той пусна изгнаника да се върне спокойно в дома си.

Когато излезе от водата, Джеруша свали палтото си и го метна на раменете му. Той кимна разсеяно. Тя си мислеше, че студът почти не го е докоснал. Изведнъж си спомни, че преди пет години един от контрабандистите на техника беше дилип.

— Тя сигурно също е мъртва — каза Мироу. Гласът му беше като стомана. Джеруша разбра, че няма никакви следи от Муун Даунтрейдър. — Старбък и неговите Хрътки, те са направили това. — Той посочи с ръка Думите му прозвучаха като проклетие. — Последният лов. На моя земя! — Стисна ръце в юмруци. И да ги остави така, да ги обезобрази, така да ги изложи на показ. Защо?

— Еъриенрод е заповядала — Истината я изгори като пламък, когато разбра причината, накарала Еъриенрод да се нахвърли срещу един чуждоземец, напълно непознат. *Заради мен? Не, не... не заради мен!*

Мироу се обърна към нея, сякаш нейната вина му подейства като фар.

— Това е престъпление срещу гражданин на Хийгемъни върху подарена му земя. — Гласът му обвини нея. — Ти видя това със собствените си очи, ти имаш пряка власт. Имаш ли право да обвиниш Старбък в убийство... командир?

Тя настръхна.

— Не зная. Вече не зная, Мироу. — Тя докосна служебната си значка на яката на палтото, пое дълбоко дъх. — Но се кълна в твоите богове и в моите, че ще направя всичко, което е по силите ми, това да стане. Еъриенрод унищожаваше всичко, до което се докосне, проклета да е! И аз ще ѝ платя, дори ако трябва да умра за това! Няма да мине безнаказано. Тя се мисли за недосегаема, мисли, че ще бъде вечно кралица, но това няма да ѝ се размине, дори ако трябва да умра!

— Вярвам ти, Джеруша — каза Мироу. Тя почувства как в гласа му постепенно заглъхна хладното обвинение към нея. — Но няма много време.

— Зная. — Джеруша погледна настрани, като бавно запечатваше в ума си гледката на убитите същества, чиято единствена вина бе животът. — Никога не бях виждала нимфа... — Тя стисна устни.

— Ти тук не видя нимфа. — Гласът му беше неспокоен. — Не е тази купчина от мъртва плът... това въобще не е нищо. Докато не видиш техния танц във водата и не чуеш тяхната песен, не можеш да

твърдиш, че си видяла нимфи... Ти не можеш да разбереш истинското престъпление, докато не научиш тайната за тях. Те не са животни, Джеруша.

— Какво? — Тя се обърна. — Какво казваш? — *Не, не ми казвай това. Не искам да го зная.*

— Те са интелигентни същества.

Тя се олюля.

— Не... Мироу, не са. Те не могат да бъдат!

— Те са форма на живот, създадена от генното инженерство. Старата империя им е дала интелигентност, както и безсмъртие. Муун Даунтрейдър ми каза истината за тях.

— Но защо? Защо трябва да са интелигентни? И как би могъл Хедж да знае? — Гласът ѝ затихна.

— Не зная защо. Но зная, че Хийгемъни би трябвало да знае истината от преди едно хилядолетие. Когато научих това, казах на Муун, че не зная дали да се смея или да плача. Мускулите на лицето му трепнаха. — Сега зная. — Той се обърна с гръб към нея.

Джеруша стоеше безмълвна и неподвижна. Нищо не се променяше нито в морето, нито във въздуха: никаква разлика в профила на скалите, никакво задушавашо усещане за смърт, за загуба, за печал.

— Мироу... върни се с патрулния апарат. Иначе ти ще... умреш.

Той бавно кимна.

— Оцелелите ще се върнат навреме. Не мога да им помогна, вече не мога да помогна и на себе си. — Той погледна към малката платноходка, акостирала на брега — платното ѝ тъжно се полюшваше. — Тя ми даде най-важния подарък, който някой може да ми даде, Джеруша: истината... Тя ми съобщи, че ѝ е казано да се върне. Изпратена е със сибилско поръчение. Не разбирам, не мога да повярвам, че е трябвало да завърши така. Какво означава всичко това?

— Не зная. Нищо. — Джеруша поклати глава. — Може би всичко, което вършим, е безсмислено. Но ние трябва да опитаме, нали? Ние трябва да продължим да търсим справедливост, да търсим възмездие. — Тя тръгна към патрулния апарат, обгърнала гърдите си с ръце. Когато мина покрай изоставената платноходка, ѝ дойде наум, че Хрътките на Еъриенрод днес убиха нейното дете-клон. И Еъриенрод никога няма да узнае за това.

---

[1] Хемофилия — наследствена болест, която се изразява в неспособността на кръвта да се съсирва при нараняване и да спира кръвотечението ѝ и от която страдат само мъже. ↑

— Разтревожих се за теб, когато съобщиха за бурята.

— Не беше нищо. Просто се измъкнахме от нея — отговори той.

Тих смях.

— Колко Старбъци биха могли да кажат това, без да лъжат?

Спаркс не отговори. Лежеше неподвижно на леглото и наблюдаваше как тя го гледа. Еъриенрод лежеше до него. Извивките на нейното тяло сякаш представляваха гънки на континент, израснал от морето, забулен в снежните полета на нейните коси. Тя разтриваше тялото му с ароматен крем с бавни, опипващи пръсти, но той не реагираше. Нима няма да откликне на нейното най-интимно докосване? *Като труп... богове, помогнете ми, жив съм погребан.*

Еъриенрод отдръпна ръка от бедрото му, когато мускулите му се стегнаха... *вкочаняване на мъртвец.* Тя се претърколи по корем и положи глава върху гърдите му. Загледа го загрижено с очи от ахат. Порочни очи... Той видя сенките, които лежаха непосредствено под тях, видя дълбочините на мъдростта без милост. Затвори очи. *Но аз направих всичко това за теб, Еъриенрод.*

— Нима толкова си уморен? — Тя повдигна чуждоземния медал от гърдите му и го заобръща разсеяно между пръстите си. Той долови скрития поток на хладно негодувание под плитчините на нейната загриженост. — Или си толкова отегчен? Да направим ли тройка?

— Не. — Той я прегърна и придърпа към себе си. Вдишваше аромата на копринената ѝ коса, целуваше очите ѝ... и не чувстваше нищо. Нищо. Момичето-призрак, което срещна на морския бряг, щеше да застава между тях винаги, когато лежаха заедно, и той щеше да вижда нейните очи... верните очи, единствените очи. Те щяха да го обвиняват, от тях щяха да текат кървави сълзи, винаги... — Еъриенрод! — извика той отчаяно. — Дявол да го вземе, ти знаеш, че те обичам! Знаеш, че си всичко за мен, всичко, което тя бе за мен и дори повече... — Но думите му прозвучаха като стон. Ръцете му се оттеглиха от нея.

Тялото на Еъриенрод върху него застина.

— Тя?!... За какво говориш, любов моя? За нашата Муун? — Гласът ѝ беше тих — като покрит с облак. — Все още ли те преследва, след толкова време? Тя си отиде. Ние я загубихме много отдавна. Забрави за нея. — Тя погали слепоочията му с краищата на пръстите си, като правеше бавни кръгообразни движения.

— В името на всички богове, мислех че съм я забравил! — Той извъртя глава, като се опитваше да избяга от собственото си отражение.

— Тогава защо? Защо се сети за нея сега? Страхуваш ли се от предстоящата Промяна? Нали ти обещах, че тя никога няма да настъпи.

— Това не ме безпокои. — *След избиването на мои хора... вече нищо не ме безпокои.* Той внимателно я свали от себе си, претърколи се по корем и подпря главата си с ръце. Тя седна до него, сребърните ѝ кичури милваха кожата му.

— Тогава какво... — Във въпроса ѝ прозвуча някаква лудост. Ръцете ѝ обхванаха неговите рамене. — Ти си мой, Старбък. Ти си единственото, което обичам на този свят. Аз няма да те разделя с някаква си лятна мечта. Няма да те загубя заради някакъв дух... дори и той да е моят.

— Тя не беше дух! Тя беше реалност. — Той замахна с юмрук.

В отговор Еъриенрод заби нокти в тялото му.

— Кой?

— Муун! — Нещо го разтърси, нещо като ридание. — Муун! Муун! Муун! Тя беше там, на лова. Тя излезе от морето заедно с нимфите.

— Сън. — Кралицата се намръщи.

— Не, не е сън, Еъриенрод! — Той отново легна по гръб, а ноктите ѝ продължаваха да се забиват. — Аз я пипнах, видях знака на шията ѝ... тя беше в кръв. Пипнах кръвта... тя ме прокле! *Смърт за убийство на сибилата... смърт за любов със сибилата...*

— Глупак! — Но не беше глупостта му, която я нервира. — Защо веднага не ми каза за това?!

Той поклати глава.

— Не можех. Аз...

Тя го удари. Главата му рухна на възглавницата. Той не можеше да повярва.

— Къде е тя? Какво стана с нея?

Той изтри уста с опакото на ръката си.

— Хрътките... щяха да я убият. Аз ги спрях. Аз... аз я оставих на брега.

— Защо? — Една прошепната дума, която изразяваше загуба.

— Защото щеше да ме познае. — Той с усилие изтръгна думите от устата си. — Щеше да ме познае... щеше да види, че това съм аз! — Мислите му се въртяха в омагьосан кръг.

— Значи те е срам да бъдеш любовник на най-силната жена на тази планета? — Тя отметна назад коси.

— Да. — Беше го срам да я гледа, когато го каза. — Когато бях с нея, ме беше срам.

— Но ти я остави сама на брега, когато се задаваше буря, без да се срамуваш от това. — Еъриенрод обви ръце около гърдите си разтреперена, като че ли тя бе изоставената.

— По дяволите, не знаех за бурята, прогнозата нищо не казваше! — *Достатъчно бе само да погледнеш небето, за да разбереш...* Но той се бе затворил в кабината на апарата, за да скрие от Хрътките треперенето си и невъзможността да се контролира. Бе излязъл отново едва когато бурята ги връхлетя, когато беше твърде късно да се мисли за нещо, освен за собственото си оцеляване. А след това... беше много късно за каквото и да било. Той погледна ядосаното лице на Еъриенрод. — Не те разбирам! Защо държиш толкова много на нея? Дори и да ти е роднина, ти никога не си била близка с нея. Не така, както бях аз...

— Никой на този свят не ѝ е по-близък от мен. — Еъриенрод се наведе към него. — Не си ли разбрал това? Още ли не си видял, че... аз съм Муун.

— Не! — Той се отдръпна от нея. Тя взе в ръка неговия медал и притегли Спаркс като кученце.

— Муун е мой клон! Аз я отгледах като Летен човек, за да заеме моето място като кралица. Ние сме еднакви във всяко отношение... във всяко отношение. — Тя хвана ръцете му и ги сложи върху тялото си. — И двете те обичаме повече от всичко.

— Това е невъзможно!... — Той отново докосна лицето ѝ. Еъриенрод и Муун бяха нощ и ден, стомана и въздух, жлъч и мед... *Тогава защо обичам и двете?* Той наведе глава. *Защото аз наистина обичам и двете! О, богове, помогнете ми!*

— Всичко е възможно. Възможно е дори да се върне при мен. — Еъриенрод гледаше през него, през времето. — Но дали все още ми е нужна... дали все още ми е нужна? Тя отново съсредоточи поглед върху него. — Обичаш ли ме?

Той отпусна глава, почувства ръцете ѝ да го прегръщат, да го милват любовно, със силно чувство на собственост.

Не повече, отколкото някога съм желал нея, само нея.

— Само теб, Еъриенрод. Ти ме направи това, което съм. Ти си всичко, от което имам нужда. — *Ти си всичко, което заслужавам.*

— Хайде, сибила! Ела да се запознаеш с любимите ми животни. — Острият, висок глас на Бладуд мушна като с остен Муун, подкара я през тълпата от глупаци, струпани на входа на стаята. Бяха дошли да я видят, сочеха я и мърмореха, задаваха ѝ неприлични въпроси, които тя оставяше без внимание. Беше като рядка риба, изложена на показ. Никой от номадите обаче не смееше да я доближи, да я докосне. Тълпата се отдръпваше от пътя ѝ като трева под напора на вятър. Дори Бладуд фактически никога не я докосна. Муун видя на бедрото на момичето да виси парализиращ револвер.

И дори да се опиташе да се изскубне от мъчителите си, нямаше къде да отиде. Бяха пътували два дни с шейни, бяха се изкачвали по покрити с лед планини към вътрешността, докато стигнат до номадския лагер. Не ѝ бяха останали сили да ходи през зимната пустош. Кучетата лаеха и виеха, завързани с вериги между ярките палатки от синтетична тъкан, разположени под огромен скален заслон. Палатките изглеждаха под купола на заслона като гротескни гъбовидни образувания. Дузина вечни нагреватели и фенери изпълваха огромното пространство с топлина и светлина. Муун забави крачки и протегна ръце към един нагревател, покрай който минаваше. Но нетърпението на Бладуд не я остави.

— Хайде, побързай! — И тя отново ускори ход, прекалено вцепенена от изтощение и студ, за да може да възрази.

Бладуд я подкара към полутъмен, тесен коридор. Муун забеляза, че заслонът постепенно се превръща в пещера с множество галерии. Над главата си видя слаба светлина. Смярад изпълни ноздрите ѝ, когато влезе по-навътре. Пътят беше преграден от дървена врата, оплетена с жици. Бладуд мина покрай нея и натисна с палец една тежка ключалка. Вратата се отвори и тя махна на Муун да влезе.

Муун продължи напред. Тя чуваше зад себе си стъпките на Бладуд. Когато разгледа новия си затвор, Муун замръзна на място. Стаята беше с размери двадесет на тридесет фута и почти толкова

висока. В средата на високия таван като слънце бе поставен жичен нагревател. По краищата, затворени в клетки, вързани с въжета и синджири имаше всякакви видове същества: с козина, с перушина, с люспи или просто с голи, сбръчкани тела. Муун запуши носа и устата си с ръка, когато тяхната смрад я удари с всички сила. Тя видя как се свиват от страх, как вият. Видя такива, които лежаха намусени, апатични, без въобще да реагират. Видя едно човешко същество да лежи на легло до най-отдалечената стена.

— Дяволите да я вземат! Дяволите да я вземат! — Бладуд се развика неочаквано. Муун се извърна рязко. Менажерията засъска, зави, закряска, когато Бладуд се обърна и побягна по коридора. Вратата хлопна зад гърба ѝ. Муун се обърна и насочи поглед към човека, който продължаваше да лежи неподвижен на леглото. Тя бавно тръгна към него, накуцвайки. Изплашените животни се отдръпваха от нея.

Муун отиде до непознатия без да го буди и видя, че беше мъж, чуждоземец... полицай. Дебелото му униформено палто беше покрито с тъмни петна, на краката си имаше мръсни бели номадски ботуши. Лицето му притежаваше фините черти на кареумовски аристократ, каквито бе виждала толкова често. Тялото му бе болезнено мършаво, кожата му — опъната върху изпъкналите кости. Той продължаваше да спи. Тя протегна неуверено ръка, докосна го по лицето и бързо я отдръпна. Челото му гореше.

Муун подгъна крака и седна на студения под до леглото. Животните притихнаха, но тя чувстваше изплашените им очи върху себе си и тяхната мъка се предаде на нея. Опря глава на края на леглото и заплака, разтърсвана от силни ридания. *Помогни ми, Богиньо, помогни ми... всичко, до което се докосна се руши.*

— Какво... какво ти е? — Една трепереща ръка разроши косата ѝ. Тя вдигна глава и сподави плача си. — За мен... ли плачеш? — Думите бяха на сандхи. Болният човек се помъчи да вдигне глава. Очите му бяха зачервени и гуреливи. Тя си помисли, че сигурно не може да я види.

— Да. — Гласът и беше толкова тих, колкото и неговият въпрос.

— Не е необходимо... — Той спря, задавен от пристъп на кашлица.

— Погледни това! Погледни го!

Муун се обърна назад, огледа се наоколо, когато Бладуд отново влезе в стаята, като влачеше със себе си едно по-голямо момиче.

— Помириши го! Казах ти да се грижиш за него докато ме няма!

— Аз се грижих... — изписка по-голямото момиче, когато Бладуд я хвана за плитката и я дръпна.

— Трябваше да ти натрия лицето с това, Фоса.

— Добре, добре! — По-голямото момиче се отдръпна към вратата, а по Лицето му се стичаха сълзи от болка. — Ти, подъл малък уорт!

— Почакай. Какво му е? — Бладуд посочи към чуждоземеца.

— Болен е. Опита се да избяга, когато го пуснахме да пикае. Знаеш ли, избяга точно по време на бурята. Тичаше в кръг и го намерихме наблизко навън. — Тя завъртя пръст на слепоочието си, за да покаже, че е полудял.

Бладуд прекоси стаята, коленичи до Муун и погледна лицето на болния.

— Ух! — Тя го хвана грубо за брадата, когато той се опита да извърти глава. — Защо направи това? — Той затвори очи.

— Мисля, че не те чува. — Муун хвана ръката му и леко стисна пръстите му. — Той се нуждае от лечител, Бладуд — промърмори тя.

— Ще умре ли? — Бладуд коленичи, опърничавостта изчезна от гласа ѝ. — Тук няма лечител. Мама се занимава с това, но не е наред с главата. Тя не научи никой друг. Ти не можеш ли да му помогнеш?

Муун я погледна.

— Може би мога... — Тя започна да сплита косите си. — Имаш ли някакви чуждоземни лекарства? — Бладуд поклати глава. — А билки или нещо друго?

— Мога да открадна от мамините. Само че са стари... — Бладуд неочаквано се изправи.

— Тогава донеси. — Муун я наблюдаваше, смутена от нейната отзивчивост. Муун отново повдигна ръката на чуждоземеца и му опипа пулса. Дъхът ѝ спря, когато видя вътрешната страна на ръката му, цялата нашарена от белези. Тя я гледаше, обхваната от мълчаливо недоверие, после спусна внимателно ръката му с китката надолу.

— Ето. — Бладуд най после се върна с един кожен вързоп, украсен с дребни кости и метални парчета. Тя го отвори, разстла го на пода между тях. — Неутронна активация — поясни Бладуд, като махна

с ръка. — Мама винаги произнася магически думи. Ти казваш ли магически думи, сибила? — Във въпроса и нямаше никаква подигравка.

— Мисля, че да. — Муун вдигна вързопа с изсушени растения и помириса пластмасовите торби със семена и луковици. Надеждата ѝ помръкна. — Тези не са ми познати.

— Е, а това?

Тя поклати глава.

— Искам да кажа, че не зная как да ги използвам. Някога на Старата империя са имали изследователска служба. Преди да открият нов свят за заселване, са засявали там лечебни растения, различни видове от различни екосистеми. Аз ще трябва да попитам, а ти ще трябва да ми помогнеш, да ме въведеш. Ще го направиш ли? — Бладуд кимна нетърпелива. — Задай ми въпрос за начина на тяхната употреба. — Муун вдигна ръка. — Запомни онова, което ще кажа... точно, иначе няма да има никаква полза. Ще можеш ли?

— Да. — Бладуд се усмихна нахално. — Мога да изпея всяка една песен, която съм чула само един път по радиото.

Муун се опита да се усмихне.

— Тогавата докажи го. Питай и аз ще ти отговоря. Вход...

Бладуд се окашля, изправи се.

— О-о, сибила! Кажете ми... ъх, как да използвам тези магически растения.

Муун взе китка, билки и почувства как потъва в бездната на небитието...

... *Клавали*. Отново влезе в светлина, за да намери едно лице, което познаваше, лицето на Клавали, зачервено и изненадано, с разрошена коса, с голи рамене, така близко до нея, както... Данаукий Лу. Тя видя как Клавали придърпа припряно едно одеяло, за да се покрие. *Клавали, това е само Муун...*

В ъгъла на широката уста на Клавали се появи колеблива усмивка, сякаш виждаше някаква тайна в очите на Данаукий Лу. Тя докосна нежно бузата му, като продължаваше да се усмихва и да чака.

„... Няма друг анализ!“ Муун се отпусна изтощена и почувства как бързите ръце на Бладуд я хванаха и я задържаха.

— Ти го направи! Ти не си лъжлива... — прозвуча гласът на Бладуд в ушите ѝ. Тя сложи Муун до леглото, пушна я и извика злобно.

— Събуди се! Будна ли си? Къде беше отишла?

Муун кимна и положи глава на колене.

— Аз... бях при стари приятели. — Тя обхвана с ръце краката си, все още завладяна от спомена на преживяното.

— Сега познавам всички билки, сибила. — Гласът на Бладуд отново достигна до нея. — Ще ти покажа. Ще го излекуваш ли?

— Не. — Муун вдигна упорито глава и отвори очи. — Ще доведе истински лечител, който да използва тези билки. Ти обаче ще трябва да ми помогнеш, да ми дадеш онова, което ми е необходимо. — Бладуд кимна. Муун се приготви и знаеше, че ако има сили да започне, трансът ще ѝ даде желаното. Тялото ѝ се съпротивляваше, отказваше да поеме друго изпитание. Но ако сега се поддадеше на изтощението, може би щеше да бъде твърде късно за чужденеца. А тя не искаше да бъде свидетел на това как умира друг човек заради нея. Погледна го и съсредоточи цялото си внимание върху лицето му.

— Добре, питай ме как да го лекуваш. *Вход!* — И тя се гмурна... в белосана антигравитационна стая, където видя група хора, облечени в прозрачни и пастелни дрехи, да се движат безтегловно, привързани с въже към една маса. Чу ги как обсъждат някаква медицинска процедура. Зад тях, зад армираното стъкло на един широк прозорец, видя да висят дебели ледени шушулки, видя потоци от светлина да огряват поле, навято със сняг...

— ... *анализ!* — Тя отново дойде на себе си. Усети по ръцете и по дрехите си остра миризма на половин дузина непознати билки и падна напред. Някаква мъгла скри от погледа ѝ втораченото лице на Бладуд и отпуснатото, завито с одеяло, тяло на болния чуждестранец. Успокоена, тя отново почувства тялото си и пропълзя до нагревателя в центъра на стаята. Когато топлинният облак стана толкова силен, че тялото ѝ не можеше повече да го понася, тя най-после легна и заспа.

Муун се събуди обзета от някакъв ужас и впери очи в стените, които я изненадаха. Каменни стени, а не безкрайната безутешност на небето над безжизнения, каменист бряг, където един ексекутор в черни дрехи носеше медал, така добре познат, както лицето на единствения ѝ любим... *Не, това не е вярно!*

До ушите ѝ достигна нежно пеене, което върна обратно съзнанието ѝ към пещерата с каменни стени. Тя се вгледа в множеството клетки и почувства потока на времето, който я върна в настоящето. Някой я беше пренесъл върху одеяла. Животинската воня се беше разнесла, някой беше почистил клетките, а въздухът ухаеше, наситен с миризма на билки. До слуха ѝ не достигаше никакъв звук и тя реши, че е късна нощ. Животните се размърдаха, когато Муун се изправи на крака, олюля се и прекоси стаята.

Чуждестранецът лежеше, повит като пеленаче. До главата му стоеше гърне, от което излизаше пара и остра миризма на настойка от билки. Тя коленичи до леглото и сложи ръка на челото му. „Върни се...“ — прошепна тя, почти като молитва. *Докажи, че имам право да съм жива, да съм сибила.* Тя наведе глава и притисна чело към твърдата рамка на леглото.

— Ти за... мен ли се върна?

Тя вдигна очи, видя как чуждестранецът се мъчи да отвори очи.

— Аз... аз никога не съм те напускала. — Той се намръщи, поклати глава, сякаш това нямаше никакво значение. — Никога не съм си отивала. — Тя го повтори на сандхи.

— Ах. — Той я гледаше през дръпнатите си очи. — Сега страх не ме е. Кога... кога ще тръгваме?

— Кога? Скоро. — Тя поглади мократа му от пот коса и той се усмихна. — Кога ти по-силен станеш.

— Аз не очаквах ти толкова добра да бъдеш. Остани при мен... дотогава!

— Ще остана. — Погледна надолу и видя до коляното си недокоснатото лекарство. Вдигна го. — Ти трябва това пиеш. — Тя сложи ръка под мишницата му и го претърколи на една страна. Той покорно си помагаше с другата, но не можеше да държи чашата. Муун отново видя белезите по вътрешната страна на китката. Тя взе чашата и му помогна. Когато я изпи, той се разкашля, а гърдите му затропаха като торба с камъни. Пластмасовото канче се изплъзна от ръката ѝ и се търкулна под леглото. Тя го хвана здраво, докато премине пристъпа.

— Ти... толкова истинска си. — Той въздъхна на рамото ѝ. — Толкова добра...

Муун го положи отново на леглото и той скоро заспа. Дълго стоя и го наблюдава преди да положи глава на ръката си и да затвори очи.

„Ти си истинска!“

Когато се събуди, споменът от думите я накара да се усмихне. Тя надигна бавно глава от изтръпналата си ръка, изправи се и примигна.

Чуждоземецът се бе отпуснал до стената, подпрян на Сгънатите одеяла.

— Сънувах ли, или... ти наистина на мен сандхи говорила си?

— Да, наистина, — отговори тя на сандхи. Муун размърда пръсти, усети да я боцкат иглички, докато циркулацията в ръката ѝ започна да се възстановява. — Аз... аз не мога това повярвам. Ти толкова болен беше. — Тя почувства как я изпълва някаква топлина. *Но силата дойде чрез мен и аз те излекувах.*

— Аз мислех ти Детето-Лечител. Когато малък бях, моята дойка казваше — то така бледо като сияние на зора било... — Той се облегна по-тежко върху натрупаните одеяла. — Но ти дух не си. Ти да не си? — попита той, сякаш не се доверяваше напълно на своите сетива.

— Не. — Тя разтри с другата си ръка мускулите на врата си, като намигна. — Иначе нямаше толкова да боли.

— Ти тогава също затворник си. — Той леко се наклони напред и погледна изпод вежди. Очите му все още бяха възпалени. Тя кимна. — Твоето лице. Те не те измъчвали?

Тя поклати глава.

— Не. Те мен не нараниха. Те... от мен страхуват се досега.

— От теб страхуват се? — Той погледна към вратата. Далечният звук на един нов ден достигна до тях като ехо от друг свят.

Тя повдигна брадичка и видя неговата гримаса от татуировката на шията ѝ.

— Сибила?

Муун отново наведе глава.

Той отново легна на една страна, разтърсен от пристъп на кашлица.

С крайчеца на окото си Муун долови, че нещо е променено. Тя се обърна и видя зад себе си маса, а върху нея кана и купа със сушено месо.

— Някой храна донесъл ни е. — Докато говореше, тя протегна ръце към храната. — Храна... — Не си спомняше откога не беше яла

нищо.

— Бладуд. Преди часове. Аз преструвах се спя.

Муун отпи една дълга глътка от глинената кана. Синьо-бялата течност с дебел каймак се плъзгаше по изсъхналото ѝ гърло като амброзия.

— О-о! — въздъхна от удоволствие тя и свали каната от устата си. Напълни пластмасовото канче и му го подаде.

— Не. — Той сложи ръка на устата си. — Не искам.

— Трябва да оздравееш, ти от сила нуждаеш се.

— Не. Не искам... — Той повдигна глава и я погледна. — Да... предполагам, че трябва. — Взе канчето в здравата си ръка. Муун видя белези и на нея. Той забеляза, че го гледа, вдигна канчето до устата си, без да каже нещо, и бавно го изпи.

Муун сдъвка парче изсушено месо, преглътна го и попита:

— Кой си ти? Как тук попадна?

— Кой аз съм? — Той погледна униформеното си палто, попипа го. На лицето му се появи учудване. — Гъндалийну, полицейският инспектор Б.З. Гъндалийну... от Кареумов. Те патрулния ми летателен апарат свалиха и плениха ме.

— Откога си тук?

— Вечно. — Той затвори очи, после отново ги отвори. — А ти? От звездното летище ли те отвлякоха? Откъде си? Биг Блю иди Самат?

— Не, Тийумат.

— Оттук? Но ти сибила си. — Той свали чашата от устата си. — Зимните хора не...

— Аз Летен човек съм. Муун Даунтрейдър Самър.

— А къде ти сандхи научи? — Нещо по-тъмно от любопитство хвърли сянка върху въпроса му.

Муун се намръщи неопределено.

— На Кареумов.

— Тогава извън закон обявена си! Как ти тук върна се? Гласът му стихна, твърде слаб, за да понесе тежестта на едно авторитарно^[1] питане.

— Както и заминах — с контрабандисти на техника. — Муун неусетно премина на своя език, изненадана от неговото възмущение. — Теб какво те засяга това, полицай? Искаш да ме арестуващ? Да ме депортираш? — Тя сложи ръка на уста да потисне възмущението си.

— И двете... ако мога да го сторя. — Той упорито следваше нейното преминаване от един език на друг. Но самодоволството му се изчерпи и след миг се отпусна безсилен на леглото. Засмя се с дрезгав, изпълнен с омраза глас. — Но не се тревожи. Проснат по корем... космическо нищожество, живеещо в бърлога... нямам никаква възможност.

Муун напълни канчето и отново му го подаде.

— Сибила, контрабандист. — Той внимателно отпиваше, като я наблюдаваше. — Мислех, че ти трябва да служиш на човечеството, а не на себе си. Или ти носиш тази татуировка само от лични съображения?

Муун отново почервения от гняв.

— Това не е позволено!

— Както и контрабандата. Но се върши. — Той кихна силно и опръска с питието себе си и нея.

— Аз не съм контрабандист! — Тя отърси капчиците от парката си. — Но не защото смятам, че това е лошо. Вие сте тези, които са лоши, Гъндалийну, вие, полицаите... като разрешавате на вашите хора да идват тук и вземат онова, което искат, без да ни дават нищо в замяна.

Той се усмихна злорадо.

— Значи ти захапа тази най-елементарна стръв и се хвана на въдицата, така ли? Ако искаш... да видиш истинска алчност и експлоатация, иди на някой свят, където няма наши полицейски сили, които да поддържат ред. Хора като теб не бива да се връщат обратно и да създават проблеми, след като вече са били на друг свят.

Муун седна, без да каже нищо, сдържайки гневните си думи. Гъндалийну също мълчеше. Тя слушаше как дъхът му свири в гърлото.

— Това е мой свят и аз имам право да бъда тук. Аз съм сибила, Гъндалийну, и ще служа на Тийумат с всичките си сили. — Нещо по-силно от гордост прозвуча в гласа ѝ. — Мога да докажа това, когато пожелаеш. Питай ме и ще ти отговоря.

— Не е необходимо, сибила — чу се тихо извинение. — Ти вече го направи. Би трябвало да те мразя — за туй, че ме излекува... — Той се обърна по корем и погледна към нея. — Но аз зная, че съм жив, че не съм самичък, щом виждам лицето ти, щом чувам да говориш моя

собствен език. Благодаря ти. — Гласът му заглъхна. — Колко време си била на Кареумов?

— Почти един месец. Но... бих останала по-дълго, може би цял живот. Ако нещата стояха по-другояче.

— Значи ти хареса там? — Сега в гласа му нямаше сарказъм, само копнеж. — Къде беше? Какво видя?

— Видях Пазара на Крадците. И града на звездното пристанище. — Тя седеше с кръстосани крака и си спомняше. Видя Елзевир, Силки и Крес, живи и съпреживяващи нейната наслада, видя пътуването до повърхността на планетата, видя декоративните градини на К.Р. Аспунд. Спомни си как Сингалу беше издигнат до техник.

— Какво? — Гъндалийну отново седна до стената с широко отворена уста, без да смее да се зарадва. Тя забеляза, че му липсваше един зъб. — О, богове, не мога да повярвам! Старият Сингалу? Ти си съчиняваш, нали?

Тя поклати глава.

— Не, наистина! Стана случайно. Дори и К.Р. се зарадва.

— Била си при К.Р. Аспунд. — Той поклати глава и избърса очи, все още усмихнат. — Баща ми никога не успя да стигне до К.Р. Аспунд! Е, продължавай, карай по-нататък.

Муун преглътна мъчително.

— Ние... ние приказвахме. Той ме помоли да остана няколко дни. Той е сибила, ти знаеш... — Тя млъкна.

— Зная, че там има много неща, за които нищо не казваш — каза Гъндалийну тихо и поклати глава. — Аз дори не искам да зная защо, по дяволите, К.Р. Аспунд е поканил на чай контрабандисти на техника. Но там ти можеше да имаш всичко, което желаш... живот и неща, които тук никога няма да получиш. Защо? Защо остави всичко това и се върна тук? Виждам в очите ти, че не си искала да се връщаш.

— Мислех, че трябва да се върна. — Тя почувства как изпочупените ѝ нокти се забиват в дланите ѝ. — Най-напред никак не исках да отивам на друг свят. Бях тръгнала за Карбънкъл да търся братовчед си. Но когато отидох в залива Шотоувър, срещнах Елзевир и полицията се опита да ни арестува...

— Залива Шотоувър? — На лицето му се появи странно изражение на разочарование. — Колко малка е вселената! Нищо чудно, че ми се струва... че някъде съм виждал лицето ти.

Тя се наведе напред, на лицето ѝ се появи нещо като усмивка и на свой ред се вгледа в него.

— Не... предполагам, че бях изцяло погълната от бягството.

Той присви уста.

— Никой никога не е казал, че съм нещо незабравимо. Значи каза, че отиваше в Карбънкъл. Но след пет години ти още не си стигнала там. Онова, което е станало с твоя сродник, вече е стара история.

— Не е. — Тя поклати глава. — Докато бях в Кареумов, аз попитах и трансът ми каза, че трябва да се върна, че още не е късно. — Дъхът ѝ секна. — Но откакто се върнах, изгубих и нараних хора, на които държах... — Гласът ѝ се разтрепери. Тя се прегърби, искаше ѝ да се скрие някъде.

— Ти? Не... разбирам.

— Защо се върнах! — И тя му разказа всичко, всяка постъпка и всяко възмездие, което неумолимо я бе довело на това място. — За всичко това съм виновна аз! Аз им го причиних, всичко стана заради мен. Аз съм прокълнатата! Всичко това се случи заради мен, всичко!

— И без теб щеше да се случи, но ти нямаше да го видиш. Това е всичко. Никой не може да промени съдбата на никого. Ние не можем да контролираме дори собствената си съдба. — Тя усети как той постави нерешително ръка върху рамото ѝ. — Ако можехме да сторим това, сега нямаше да сме пленници тук. Така ли е?

Тя вдигна глава и се вторачи в него.

— Но нимфите! Богиньо, дори нимфите... те бяха в безопасност в имението на Енгенит, преди да дойда!

— Ти не си виновна за това, че Старбък и Хрътките браконьерстват. Това е дело единствено на кралицата. Бих казал, че си извадила голям късмет, щом си оцеляла след срещата със Старбък. — Той се закашля и се хвана за гърлото.

— Старбък? — Тя пое дълбоко въздух и събра кураж да попита: — Той ли беше... човекът с черните дрехи? Какъв е той?

Гъндалийну вдигна вежди.

— Никога ли не си чувала за Старбък? Той е съпруг на кралицата: неин ловец, неин довереник, неин главен съветник, който се занимава с нас... неин любовник.

— Той ми спаси живота. — Тя попипа коричката от заздравяващата рана на шията си. — Кой е той, Гъндалийну?

— Никой не знае. Самоличността му е тайна.

Той някога те обичаше, но сега обича друга. Думите от трансa изникнаха в ума ѝ.

— Сега разбирам, всичко разбирам!... Вярно е. — Тя насочи поглед надалеч, но изумрудените очи зад черната маска на езекутора я следваха, следваха...

— Какво има?

— Моят братовчед е Старбък!

Гъндалийну каза спокойно:

— Не може да бъде. Старбък е чуждоземец.

— Спаркс също е чуждоземец. Баща му е бил чуждоземец. Той винаги искаше да бъде като него, като Зимните хора... И сега той е такъв. — *Чудовище. Как може да ми стори това!* Тя извърна лице и избърса сълзите си.

— Ти правиш някакви свои заключения. Само защото Старбък се е изплашил да убие една сибила.

— Той знаеше, че съм сибила, преди да види знака! — Тя отхвърли неговата непоносима убеденост. — Той ме позна. Зная това. И носеше медал, какъвто имаше Спаркс. — *И убиваше нимфи.* Тя прехапа устни. — Как е могъл? Как е могъл да стане *такъв*?

Гъндалийну отново легна и замълча неловко.

— Ако всичко това е вярно, поне е проявил достатъчно човечност, за да ти спаси живота. Сега можеш да забравиш за него. — Той въздъхна, загледан в сенките.

— Не. — Тя се изправи на крака и започна да обикаля около леглото. — Повече от всякога искам да отида в Карбънкъл. Сигурно има някаква причина. Ако се е променил, има начин пак да стане същият. — *Отново ще го спечеля. Аз няма да го загубя... не след като съм стигнала чак дотук.* — Аз го обичам, Гъндалийну. Независимо от всичко, независимо, че се е променил, не мога да спра да го обичам. — *Той е, мой, винаги е бил мой! Няма да се откаже от него.* Муун беше ужасена от истината. Почувства се безпомощна. — Ние сме вrekli живота си един на друг и ако той повече не желае това, трябва да ми го докаже. — Тя стисна болезнено ръце.

— Разбирам. — Гъндалийну се усмихна, но в усмивката му имаше несигурност. — А аз винаги съм мислил, че моите хора водят скучен, безинтересен живот. — Лицето му отново доби спокоен израз. — Една кареумовска любов има мъдростта да знае своето място и да не разкъсва сърцата.

— Тогава ти никога не си бил влюбен — каза тя с негодувание. Наведе се над купа от дрехи, които бе донесла Бладуд. Взе разсеяно една дреха. Беше туника, обшита с широки ленти от тъкан ширит.

— Ако имаш предвид голямата заслепяваща любов — не. Чел съм за нея... — Гласът му стана по-мек. — Такава любов никога не съм виждал. Мисля, че тя не съществува в реалната вселена.

— Кареумовци не съществуват в реалната вселена — каза Муун, като се намръщи. Тя свали парката си, издърпа ципа на непромокаемия си гащеризон и го съблече, като разтри възпалената си, одрана кожа на ръцете. Муун вършеше това пред него, чувстваше как той се опитва да не я гледа, а самата тя изпитваше някакво перверзно удоволствие от неговото неудобство. После наметна дебела туника върху оскъдното си бельо, обу подплатените с топла кожа ботуши и закопча широк, изрисуван кожен колан около кръста си. Опипа ръчно тъкания ширит на туниката. — Това е красиво... — Учудване замени нейната замисленост. Тя разбра неочаквано, че ширитът и облеклото бяха много стари. — Гъндалийну...

— Казвай ми Б.З. — Той превъзмогна своето неудобство. — Тук всички сме на малки имена — и посочи с ръка животните.

Тя кимна.

— Б.З., ние... — Муун спря да говори, щом чу някой да минава по коридора. Ключалката изщрака и вратата се отвори. Влезе Бладуд, следвана от едно малко, бузесто дете, което носеше кутия. Тя блъсна с крак вратата. Животните се размърдаха и се впериха в нея. Детето отиде при клетките и неочаквано седна на пода пред една от тях. Бладуд не му обърна никакво внимание и прекоси залата.

Муун погледна към Гъндалийну, видя как очите му помръкнаха и лицето му изгуби своята жизненост. Остана само едно мрачно възмущение. Но Бладуд сияеше и като остави кутията, застана пред него и го заглежда като инквизитор.

— Не мога да повярвам. Той е съвсем добре! Виж... — Тя го хвана за ръкава и го задърпа. — Намерих ти истинска сибила да ти

спаси живота, полицайче. — Той се дръпна от нея и седна. — Сега можеш да продължиш да ми четеш.

— Остави ме на мира. — Той провеси крака на края на леглото и се разкашля намусен.

Бладуд сви рамене. Погледна към Муун, като се чешеше по дългия си нос.

— Ти също си добре, нали? Мислех, че и двамата ще ви намеря мъртви тази сутрин. — В гласа ѝ се промъкна нотка на уважение.

Муун кимна и като контролираше гласа си, внимателно подбра думите.

— Добре съм... Благодаря за дрехите, които ми донесе да облека. — Тя докосна предната част на туниката. — Това е много красиво. — Не можеше да скрие своята недоверчивост.

За момент небесносините очи на Бладуд се изпълниха с гордост. Тя сведе глава надолу.

— Това са стари дрехи. На баба ми са. Сега такива не се носят. И никой не знае как да ги прави. — Тя придърпа края на своята мръсна бяла парка, сякаш наистина я предпочиташе. После порови в кутията и извади един пластмасов куб, колкото юмрук. Неразбираем шум като дъжд изпълни стаята. Бладуд започна да тананика някаква мелодия и Муун разбра, че това е малко радио. — Приемането е отвратително в тази пещера. Разбира се, това не попречи на старчето да се опита да направи от него предавател. — Тя се обърна към него и направи гримаса. — Ето ти вечерята — каза тя и подхвърли една кутия на леглото. Зад тях се чу писък. Муун се обърна. Детето плачеше и размахваше ръце към клетките.

— Е, не си слагай там пръста, дявол да те вземе! Ето твоята.

Муун взе кутията, седна и я отвори. Беше далечно подобие на яхния. Тя гледаше как Гъндалийну започна да яде. Муун извърна глава към приближаващото се дете.

— Това... братче ли ти е? — попита тя Бладуд.

— Не. — Бладуд се отдалечи. Държеше една кутия с месо. Тя направи пълна обиколка и раздаде на всяко животно вечерната порция. Муун забеляза, че животните се стряскат от грубите ѝ движения.

Бладуд се върна намръщена и седна с кутията в ръка. Малкото дете отиде при нея, дръпна я за якето и започна да хленчи.

— Не сега! Познаваш ли животните? — Бладуд погледна Муун.

— Тези не. — Муун отмести поглед от детето.

— Тогава днес ще направиш същото, което направи онзи ден, само че този път ще ми кажеш за животните. — Тя гледаше сърдито — очакваше отказ. — Мисля, че някои от тях също са болни. Аз... аз не зная как да се грижа за тях. — Сведе очи. — Искам да зная.

Муун кимна, изяде остатъка от яхнията си и бавно се изправи.

— Откъде си взела всички тези животни?

— Повечето са откраднати от звездното летище. Някои са купени от търговци — елфоксът, сивите птици и питомните зайци. На останалите дори не зная имената.

Муун почувства, че Гъндалийну я гледа с неодобрение. Без да обръща внимание, тя отиде до най-близките животни, до тези, които бяха най-неприятни за гледане. Застана до първото, което наподобяваше трепереца маса от бръчки, клекнала над гнездо от суха трева. Животното плачеше и ломотеше противно, като показваше широката си уста. Потиснала своето отвращение, тя коленичи пред него, протегна ръка и му подаде шепа трошици.

След един безкраен момент животното се помъчи да се придвижи напред, сантиметър по сантиметър и докосна предпазливо ръката ѝ с уста. Потрепери, побягна назад, после отново се върна и много внимателно пое трошиците, една по една, от ръката ѝ. Муун се реши да го погали със свободната си ръка. Бръчките на кожата му бяха като мозъчни гънки, гладки и хладни. То стоеше доволно под ръката ѝ и издаваше звук като пукане на мехурчета.

Муун бавно се отдалечи и отиде до съседната клетка с двойка месоядни животни. Ушите им бяха увиснали и бивните им се белееха на фона на черната им козина. Тя им подсвирна, възпроизвеждайки обертоновете. Дългите им пискюлести уши трепнаха и се завъртяха като радари. Животните пристъпиха към нея, привлечени от звука. Тя подаде ръката си да подушат пръстите ѝ и почувства задоволство, когато една ебонитова буза се отърка о дланта ѝ като жест на приятелство. Животните се промъкнаха боязливо покрай решетката и издавайки гърлени звуци търсеха допир.

Муун отиде по-уверено до едно хвъркато влечуго с остра глава, после до птицата с яркозелена перушина и червена качулка, която лежеше неподвижна в дъното на клетката си. Тя загуби представа за времето и изцяло се отдаде на общуването с животните. Когато най-

сетне стигна до последното животно, видя, че малкото дете е заспало на коленете на Бладуд. Бладуд я погледна завистливо.

Муун отмести поглед.

— Аз... аз съм готова да започна транс, Бладуд, когато кажеш.

— Как направи това? — Думите на Бладуд я удариха като камшик. — Защо те идват при теб, а при мен не искат? Те са мои любими домашни животни. Аз ги храня и те трябва да ме обичат. — Детето се събуди от гневните й думи и започна да плаче.

— Това е очевидно — промърмори начумерено Гъндалийну. — Тя се отнася към животните като с човешки същества, а ти третираш човешките същества като животни.

Бладуд се изправи гневно и Гъндалийну настръхна.

— Бладуд... те се страхуват от теб, защото... — Муун се мъчеше да подбере по-меки думи за неприятната истина. — ... защото ти се страхуваш от тях — завърши тя направо.

— Аз не се страхувам от тях! Ти се страхуваше от тях.

Муун поклати глава.

— Не в този смисъл. Искам да кажа, че се страхуваш да те видят как се грижиш за тях. — Тя отмести поглед от Бладуд и се обърна отново към клетките.

Надменността изчезна от лицето на Бладуд.

— Е, аз ги храня, правя всичко за тях! Какво друго трябва да правя?

— Да се научиш да бъдеш нежна с тях. Да се научиш, че добротата не е слабост.

Малкото момченце се покатери по крака на Бладуд. Тя го погледна и го погали нерешително с ръка.

Муун отново отиде при клетките, взе животното с бръчките в ръце и насочи цялото си внимание към него.

— Питай ме за тях. *Вход...* — Муун чу въпроса на Бладуд и го предаде...

... Анализ!

Тя се намери седнала на пода, а чипоносата елфокс беше засмукала плитката й. Муун поглади нейната дебела бяла грива и измъкна плитката от устата й. После внимателно освободи остриите й нокти от туниката си и я подаде с две ръце на Бладуд.

— Заповядай — прошепна тихо тя. — Вземи я.

Бладуд неуверено протегна ръце. Малкото животинче безропотно премина от Муун в протегнатите ръце на Бладуд. Тя го притисна до корема си, като го държеше срамежливо. Бладуд се засмя, когато то се промъкна през разтворената ѝ парка и Се настани на топло. Момченцето седеше на краката ѝ, засмукало палеца на едната си ръка. С другата се пресегна към животинчето.

— Нали ти казах... — Муун се намери сред трансa в магазин за вносни любими домашни животни от друг свят. *Толкова далеч... всички ние, толкова далеч от дома.*

— Лисоп, старл, батуинг... — Бладуд заизрежда имената на животните. — Предполагам, че вече зная какво им е на онези — каза тя, като посочи с пръст. — Нямам подходяща храна за тях.

— Лицето ѝ помръкна. — Но ти постъпи добре.

— Тя погледна към Муун, като се постара гласът ѝ да прозвучи одобрително. — Не е ли така, полицай?

Гъндалийну се усмихна и отпрати присмехулен поздрав.

— Тя е благородна... — Той млъкна.

Вратата се отвори и влезе един мъж с едро брадато лице. Животните се свиха до стените.

— Какво искаш, Тарендрои? — Лицето на Бладуд отново се начумери.

— Шаманката иска това да се поправи. — Той подаде някакъв чуплив на вид инструмент, който Муун не можа да разпознае. — Кажй на техника да си направи труда, за да си заслужи храната.

— Той е много болен — отговори Бладуд.

— Той е жив. — Тарендрои се усмихна и насочи поглед към Муун. — Какво ще кажеш за едно посещение в моята палатка, малка сибиле? — Една груба ръка погали ожулената ѝ буза, с което ѝ причини болка.

Муун се отдръпна, изпълнена с отвращение. Той се изсмя и мина покрай нея.

— Слушай, лайно такова — каза Бладуд, — да не си посмял да я закачаш! Тя наистина е сибиле!

Той се озъби.

— Тогава какво прави тук? Ти не вярваш в тези суеверни глупости, нали, техник? — Той сложи пред Гъндалийну разваления предмет и комплект инструменти. — Само без шеги, защото ако това

нещо до утре не проработи, ще те накарам да го изядеш. — Той перна с пръст потъмнелия отличителен знак на яката на Гъндалийну. Муун видя как слабото лице на Гъндалийну посивя и настръхна.

Тарендрои се отдалечи, мърморейки, и излезе.

Бладуд направи неприличен знак зад гърба му.

— О-о, богове, как мразя това копеле! — Тя трепна, когато малката елфокс се събуди и започна да скимти и да дращи. — Той се мисли за премиер-министър или нещо от този род, само защото е любимец на мама. Роден е в Карбънкъл и е адски горд от това. Затова мама толкова го обича.

Муун наблюдаваше как Гъндалийну се изтегна на леглото и се обърна с лице към стената, без да каже нищо.

Бладуд измъкна животинчето от парката си и го хвърли в клетката ядосана. Муун почувства, че Бладуд търси нещо, което бе изчезнало. Тя продължаваше да гледа Гъндалийну. Бладуд пусна момченцето и излезе от стаята.

Муун отиде при Гъндалийну и коленичи.

— Б.З.? — Знаеше, че той не желае да го безпокоят и знаеше, че беше длъжна да го повика Докосна рамото му. Почувства как цялото му тяло трепери. — Б.З.

— Остави ме на мира.

— Не.

— За Бога, аз не съм едно от нейните любими домашни животни!

— Аз също! — Тя стисна рамото му.

Той се обърна по гръб и погледна нагоре с безрадостен поглед.

— Мисля, че по-лошо от това не може да стане.

Муун кимна.

— Тогава може би нещата ще започнат да се оправят?

— Няма. — Той поклати глава. — Недей да ми казваш, че има някаква надежда, някакво бъдеще. Не мога да понасям да гледам подалеч от утрешния ден.

Муун видя разваления инструмент, който Тарендрои беше оставил на пода.

— Можеш ли да го поправиш?

— Със затворени очи — отговори той с кисела усмивка. Вдигна ръце. — Ако имах две здрави ръце. Но нямам.

— Имаш три. — Муун стисна ръцете си като за молитва. — Гъндалийну пое дълбоко дъх и се изправи.

— Тарендроу... — Той преглътна — Тарендроу ме хвана, когато преправях радиото на Бладуд. След като ме обработи, два дни не можех да ходя. — Той прекара ръка през косата си. Муун видя, че отново трепна. — Не зная какво е вършил, докато е бил в града... но на това беше добър.

Муун потрепери, като си спомни как Тарендроу я докосна по лицето.

— За... това ли? — Тя погледна ръцете му, които бяха целите в белези.

— За всичко. — Той поклати глава. — Аз съм от аристократичен произход, техник, кареумовец! А съм третиран като роб от тези диваци... по-лошо от роб! Никой, който има и най-малко достойнство, няма да приеме такъв живот: без чест, без надежда. Ето защо се опитах да направя единственото достойно нещо. — Той каза това съвършено равнодушно. — Но Бладуд ме спипа, преди да бях... свършил.

— Тя е спасила живота ти?

— Да. — Муун долови в отговорът му омраза. — Какъв е смисълът да се унижава един труп? — Той погледна осакатената си ръка. — Отказах да се храня, но тя ми каза, че ще накара Тарендроу да ме храни. За петнайсет минути той можеше да ме накара да ям дори изпражнения. — Опитва се да стане, падна, разкашля се, а в очите му се появиха сълзи.

Като се страхуваше, че не е разбрала, тя попита:

— А сега?

— Сега всичко се промени. Аз... трябва отново Да мисля не само за себе си. — Тя не знаеше дали се радва, или му се сърди.

— Радвам се, че не си успял. — Тя погледна към него. — Ние ще отидем в Карбънкъл, Б.З. Зная, че ще отидем. — Нищо *не е свършено*. Изведнъж Муун се почувства сигурна в това, сякаш имаше някакво предчувствие.

Той поклати глава.

— За мен това вече няма значение. Много е късно, много дълго съм тук. — Той повдигна брадичката ѝ с пръст. — Но заради теб и аз ще се надявам.

— Не е много късно.

— Ти не разбираш. — Той дръпна значката на униформеното си палто. — Тук съм от месеци и всичко е свършено! Фестивалът, Промяната, последното заминаване... вече всички са заминали, оставили са ме. Завинаги. — Мършавото му лице се изкриви от мъка. — В сънищата си чувам родината да ме зове, а не мога да ѝ отговоря...

— Но те не са! Всичко това още не е станало.

Той погледна втрещен, сякаш го бе ударила. После я придърпа на леглото до себе си и я разтърси.

— Наистина ли? Още колко? Каж ми още колко? О, богове, кажете ми, че е истина!

— Истина е! — Тя кимна. — Но не зная още колко... искам да кажа, че не съм сигурна дали остават една или две седмици до празненството.

— Една седмица? — Той я пусна и отново се подпря на стената. — Муун дявол да те вземе, не зная дали си благодат или проклятие. Една седмица! — Той потри уста. — Но мисля, че си благодат — и я прегърна, кратко, скромно, с обърнато настрани лице.

Тя протегна ръце, когато той се оттегли, хвана го и с неочаквана благодарност прошепна:

— Не, недей. Малко по-дълго. Моля те, Б.З. Искам малко по-дълго. Подръж ме... *Докато всичко потъне. Докато мога да почувствам как ме държат неговите ръце...*

Гъндалийну се смая. Но я прегърна почти механично и отново я притисна до себе си.

Толкова отдавна... тя си спомни нежните ръце на Спаркс, като че ли беше вчера... *беше толкова отдавна.* Положи глава на рамото му и чувства как се разтваря, безпаметна, безвременна, намерила сигурност в неговата плът. След известно време чувства как прегръдката на Гъндалийну става по-силна. Дъхът му се учести, а сърцето ѝ неочаквано заби по-бързо.

— Искаш ли... да ми говориш на сандхи? — попита той нерешително.

— Да. — Тя се усмихна срамежливо. — Макар, че аз... не добре говоря...

— Зная. Словоредът е ужасен. — Той тихо се засмя.

— Твоят също! — Тя усети главата му на раменете си. Муун почеса гърба си с бавни, спокойни движения. Чу го да въздиша.

Постепенно ръцете му се отпуснаха и той се отдели от нея. Вдигна глава и видя усмихнатото му, заспало лице до своето. Тя внимателно го сложи на леглото, повдигна краката му и го покри с одеяла. Целуна го нежно по устната, после легна на своята постелка на пода.

— Поправи ли го, а? Късметлия си, полицайче. — Бладуд спря пред леглото, вдигна далекомера, който Гъндалийну и Муун бяха поправили сутринта. Гласът ѝ не можеше да прикрие искреното ѝ облекчение. Гъндалийну обаче се намръщи.

— Ей, защо правиш това? — викна Бладуд на Муун.

Бели птици пърхаха с крила по раменете на Муун. Два старла се мушнаха под леглото ѝ.

— Искам да им дам малко свобода — отговори Муун, по-уверена, отколкото се чувстваше.

— Ще избягат навън! Затова ги държа в клетки, защото... ще избягат, ако не са в клетка, глупави твари.

— Не, няма да избягат. — Муун протегна шепа, пълна с трохички. Птиците се завъртяха в кръг и кацнаха на ръката ѝ, като се блъскаха за място. Тя погали гладките им пера. — Като ги държиш в клетка, няма да те заобичат. Не можеш да ги обичаш, ако мислиш, че никога не можеш да отвориш вратата.

Бладуд пристъпи навътре в стаята и птиците отново се разлетяха. Муун постави трохичките в нейната ръка. Но тя я стисна в юмрук и ги пусна на пода.

— Вземи си ги. Не ги искам. Искам приказка, полицай. — Тя отиде до Гъндалийну и седна на леглото до него — За старата империя, още нещо.

Той се отдръпна многозначително.

— Не зная повече приказки. Вече знаеш всичките.

— Не ме интересува, просто разкажи! — Тя разтърси ръката му. — Почети ми пак от онази книга. Чети и на нея, тя е сибила.

Муун вдигна поглед от птичките, които кълвяха трохи около краката ѝ.

— Седни, сибила. — Бладуд направи заканителен жест. — Ще ти хареса. Разказва се за първата сибила, съществувала преди края на старата империя. Говори се за космически пирати и за изцяло

изкуствена планети, ѝ за извънземни, и за супероръжия, *щрак!* — Тя разстреля Муун с показалец, като се смееше.

— Наистина ли? — попита Муун и погледна Гъндалийну. — Наистина ли се разказва за първата сибилата? — Той вдигна рамене.

— Той каза, че е вярно. — Ентусиазмът на Бладуд нарасна. — Хайде, полицай. Прочети онази част, където тя спасява нейния истински любовник от пиратите.

— Той спасява *нея*. — Гъндалийну се закашля от възмущение.

— Слушай, просто я прочети. — Бладуд се наведе, старловете се разбягаха уплашено с тракащи нокти когато тя почна да търси пипнешком под леглото. Накрая намери една орфана книга и я подхвърли на Гъндалийну. — ... И накрая тя мисли, че той умира, и той мисли, че тя е мъртва. Толкова е тъжно. — Тя се усмихна жестоко.

— Бладуд, аз ще ти разкажа една приказка — каза Муун, хващайки се внезапно за вдъхновението като за спасителен пояс, и седна на пода с кръстосани крака. Старловете дойдоха при нея, като разпръснаха птичките и сложиха острите си муцуни на скута ѝ. — За мен... и моя истински любовник и за контрабандистите на техника, и за Карбънкъл. — *И ти ще слушаш и ще разбереш.*

Муун отново разказа историята си, като премахна бариерите, които задържаха емоциите ѝ. И не пропусна нищо от онова, което беше видяла и беше направила.

— Искаш да кажеш, че не си знаела, че ще ти трябват пет години, за да стигнеш до Кареумов? Ти наистина си била глупава!

— Уча се.

— Искаш да кажеш, че той е Старбък?! — Прошепна Бладуд, обхваната от страхопочитание. — Свещена глупост! Твоят собствен истински любовник, убиец на нимфи. И ти още го обичаш?

Муун кимна мълчаливо. Устата ѝ трепереше. *Да върви всичко по дяволите, още го обичам!* Тя задържа дъха си. Опитваше се да се овладее. Опитваше се да оцени реакцията на Бладуд.

Бладуд скришом избърса очите си и се почеса по главата. Късо подстриганата ѝ коса стърчеше като слама.

— О-о... това не е справедливо. Сега той ще умре и никога няма да узнае.

— Какво? — Муун настръхна.

— Промяната — каза Гъндалийну. — Последният Фестивал, краят на Зимата. Краят на Снежната кралица... и на Старбък. Те ще се удавят заедно. Това е краят на всичко... — Той я погледна с мълчаливо разбиране.

Муун застана на колене, разгони старловете и наруши магията, приковала Бладуд.

— Майко на всички нас... почти нямаме време! Бладуд, ти трябва да ни пуснеш да го намерим, ние трябва да пристигнем в Карбънкъл преди Промяната.

Бладуд се изправи. Лицето ѝ отново стана строго.

— Няма нищо да правя. Ти измисли всичко това, за да ви пусна да си вървите. Е, аз обаче няма да ви пусна.

— Не е лъжа! Старбък е Спаркс и той ще умре! Не може да съм изменила целия този път, за да допусна това! — Тя се бореше с обземащата я паника, губеше битката. — Ако мога да отида в Карбънкъл, Б.З. ще ми помогне да намеря Спаркс навреме. А ако Б.З. не се върне навреме там, неговият собствен народ ще замине и ще го остави. Остават по-малко от четиринадесет дни!...

— Тогава след четиринадесет дни всичко ще свърши и вас двамата това повече няма да ви интересува. Така че вие ще можете да останете тук с мен, завинаги. — Бладуд скръсти ръце, а очите ѝ гневно искряха.

Муун стана, чувстваше как каменните стени я притискат.

— Моля те, моля те, Бладуд! Помогни ни!

— Не искам да зная дали това е вярно или не! Вас не ви е грижа за мен. Защо тогава мен трябва да ме е грижа за вас? — Бладуд сграбчи ръкава на туниката на Муун и съдра половината от него. После рязко излезе, като затръшна вратата зад себе си.

— Не разбирам това — промърмори Б.З. полуиронично, полуотчаяно. — Приказките, които аз ѝ разказвах, имаха винаги щастлив край.

Беше късна нощ, а Муун все още не можеше да заспи, когато старловете до нея внезапно се разбудиха. Тя се заслуша, и дочу нечии стъпки. Стана, като примигваше на светлината на нагревателя. Б.З.

също се изправи, седнал в леглото си. *О, Богиньо, тя е променила намеренията си!...*

Вратата се отвори. Но лицето, което влезе, не беше Бладуд. Муун чуваше притаения дъх на Гъндалийну. Тя стоеше като парализирана и не смееше да мръдне.

— Събуди се, малка сибило. Дойдох да науча някои от твоите трикове... и да ти покажа някои от моите. — Тарендрои прекоси стаята, като разкършваше рамене.

Муун се изправи на крака и пристъпи бавно. *Той не вярва... Майко, моля те, майко, нека се събудя!* Тя се запрепъва назад. Почувства как Гъндалийну я хвана за раменете и я притегли към себе си.

— Остави я на мира, кучи сине, ако не искаш да загубиш и малкото ум, който ти е останал.

Тарендрои се засмя.

— И ти като мен не вярваш в това! Не се меси, полицай, ако не искаш да ти покажа какво значи болка.

Б.З. отстъпи назад. Муун стисна зъби, за да не заплаче. Но когато Тарендрои застана между тях, Гъндалийну замахна и го удари в гърлото.

Ударът не беше силен. Тарендрои хвана ръката му, изви я и го хвърли върху клетките. Гъндалийну се отблъсна от стената, но преди да успее да възстанови равновесието си, тежкият юмрук на Тарендрои се стовари върху коленете му и един ботуш го изрита в слабините. После Тарендрои се обърна към Муун и обви ръце около нея. Притисна устни към устата ѝ. Муун изви лице и ухапа устната му. Заби зъби и усети как кръвта му се смеси с нейната слюнка.

Той я отблъсна с вик на болка. Почти паднала, Муун се запрепъва, като се опитваше да се измъкне от него.

— Сега ти си прокълнат, Тарендрои! Сега си заразен със сибилската лудост и няма никаква надежда за теб! — Гласът ѝ беше пронизителен.

— Бладуд! Бладуд! — Но ръката му се склочи около врата ѝ. Тя отвори безмълвно уста, а гласът ѝ секна, когато болката я парализира. Той я отблъсна.

Ненадейно един заби остриите си нокти през плата на гамашите в крака му. После наведе бивни и ги заби в прасеца му. Тарендрои

задърпа Муун из стаята, като риташе злобно, докато най-накрая успя да отхвърли животното. Но когато ръцете му отново се впиха в гърлото ѝ, той неочаквано се препъна назад и загуби сили.

— Ти, кучко! — изфъфли той, изпълнен с ужас. После се хвана за главата, олюля се и рухна безжизнен на пода.

Муун се надвеси над него и промълви със суров глас:

— Най-после си напълно доволен, невернико. — Тя прескочи безчувственото му тяло и отиде при Гъндалийну, който неуверено се изправи на крака. Опита се да го задържи с изтръпнали, натежали ръце. Видя нова синина да се издува на челото му.

— Б.З, добре ли си?

— Той я погледна недоверчиво.

— Дали съм добре? — Той закри лицето си с шепи. Мина един дълъг момент преди да я прегърне, да я притисне до сърцето си.

— Слава на боговете... слава на боговете, и двамата сме добре.

— Добре, какво мислите, че... правите? — Бладуд се втурна през вратата и спря при вида на проснатото на пода тяло на Тарендроу. Старловете обикаляха около него и ръмжаха заплашително. Тя погледна към Муун и Гъндалийну, които стояха прегърнати. Муун видя въпроса, който се появи в очите ѝ, видя и отговора, който получи, без да пита.

— Ти... ти ли му стори това? — Беше изплашена.

Муун кимна.

Бладуд отвори уста.

— Мъртъв ли е?

— Не. Но когато утре се събуди, ще започне да полудява. Все повече и повече. — Муун неочаквано преглътна.

Бладуд погледна отпуснатото лице на Тарендроу. Вдигна очи и лицето ѝ започва да се изпълва със странна смесица от емоции. Тя бръкна в парката си, извади револвер и го зареди. После се наведе и допря дулото до слепоочието на Тарендроу.

— Не, той няма да полудее — и натисна спусъка. Тялото му се разтресе.

Муун се сепна, усети как Гъндалийну трепери до нея. Но тя не чувстваше никакъв ужас или угризение.

— Добро избавление. — Бладуд прибра револвера. — Казвах му, че ще съжалява, ако се опита да те нарани. — Тя вдигна глава,

погледна към тях с нещо по-дълбоко от собственическо чувство и по-силно от разочарование. — По дяволите, сега ти наистина го направи! Когато мама разбере какво се е случило, ще поиска жива да те одере. А тя постига онова, което пожелае, и аз не мога да я спра. Всички смятат, че тя е свещена, пък тя всъщност е само една луда. — Бладуд изтри носа си. — Добре! Добре, не ме гледайте така! Ще ви пусна.

Щом осъзна чутото, Муун се олюля и се свлече на колене.

Зъбатият студ преди зазоряване се впи в Муун през изолиращите дрехи и сиво-кафявата маска на лицето ѝ. Снегът лежеше сребърен под пълнолунието, отвъд зейналата уста на пещерата.

— Никога не съм виждала такава красива нощ!

— Аз също. На никой свят. — Гъндалийну се размърда под термичните одеяла, легнал сред товара на шейната. — И никога няма да видя отново, дори и да доживея до новото хилядолетие. — Той пое дълбоко дъх. Разкашля се мъчително от студения въздух, който нахлу в болните му дробове.

— Млъкни, моля те. — Бладуд се появи отново зад тях за последен път. — Целия лагер ли искаш да събудиш? Ето. — Тя пъкна нещо в скута на Гъндалийну. Муун видя, че това бяха три малки преносими клетки с животни. — Занеси ги обратно на звездното летище. Болни са. Тук аз не мога да им помогна. — Гласът ѝ беше напрегнат като стиснат юмрук. Гъндалийну сложи клетките под одеялата до себе си.

Бладуд отиде при другите клетки с животни, които беше наредила пред входа на пещерата. Тя взе първата и я отключи.

— Ще пусна всички тези диви животни, те не обичат дори *теб* — каза тя намусено, като гледаше към Муун. От клетката изпърпориха сивокрили птички и се претърколиха изненадани на снега. Те се съвзеха и отлетяха, като приветстваха с цвърчене свободата, тя отвори втората клетка. От нея изскочиха белокожи зайчета, запремятаха се по снега и безшумно хукнаха по лунната светлина.

Бладуд отвори и последната клетка. Разтърси я. Малкият елфокс се изтърколи, като плюеше от възмущение. Тя го ритна с крак на снега.

— Хайде, дявол да те вземе! — Малкото животинче блееше от объркване. Украсената му в сребристо козина настръхна. То се надигна

и се заклатушка обратно към топлото и заслона. Но намери крака на Бладуд и като скимтеше, запълзя но ботуша ѝ.

Бладуд изруга, наведе се и го вдигна.

— Добре, тогава... — гласът ѝ омекна. — Ще запазя останалите!
— Тя погледна към Муун. — Сега обаче зная как да се грижа по-добре за тях. Те ще искат да останат с мен.

Муун кимна мълчаливо.

— Предполагам, че всичко сте взели. — Бладуд галеше несъзнателно животинчето по главата. — Взехте ли далекома? Да се надяваме, че си го поправил както трябва, полицай.

— Какво ще правите сега? — попита Гъндалийну. — Вече няма кой да ви поправя нещата. Вие забравихте да живеете като истински скотовъди и ловци. Престанете да водите друг живот освен живот на паразити.

— Аз не съм. — Бладуд отметна назад глава. — Аз зная и старите начини на живот. Мама няма да живее вечно, независимо какво си мисли. Аз ще мога да се грижа за себе си и всички други ще могат, когато се наложи. — Неочаквано тя сложи ръце на раменете на Муун. — Така че вие по-добре се измитайте отгук. По-добре идете да го намерите, преди да е станало късно.

Муун я прегърна. Всичко лошо беше забравено в този миг. Всичко лошо простено. Тя почувства животинчето помежду им да шава.

— Ще го намеря!

После заедно избутаха шейната на открито и Муун седна зад пулта за управление. Тя включи захранването, като следваше неохотно даваните от Гъндалийну указания.

— Хей, Бладуд! — Гъндалийну се обърна през рамо. — Вземи. — Той подхвърли оръфания роман. — Мисля, че повече няма да ми се чете.

— Аз също няма да мога да го чета. Написан е на вашия език.

— Това по-рано не ти пречеше.

— Измитайте се, дявол да ви вземе. — Тя гневно размаха книгата, но на лицето ѝ се появи усмивка.

Муун включи фаровете и те започнаха своето последно пътуване на север.

[1] Авторитарен — властнически; диктаторски; който не търпи никаква намеса в действията му. ↑

Еъриенрод седна на трона в залата за аудиенции, където след по-малко от две седмици щеше да приеме премиер-министъра на цялата Хийгемъни но време на неговата официална визита. Тя се чудеше дали той щеше да я съжали. Днес обаче очакваше да приеме само командира на полицията и тя лесно можеше да се досети коя е причината за това посещение. Сигурно Старбък си беше свършил добре работата, щом като Палу Тийон лично идваше при нея.

Палу Тийон предвидливо остави своята свита сред клюкарстващите сановници в другия край на залата, тъй като се съмняваше, че най-малко двама от нейните хора нямаше да искат да коленичат. Тя самата вече не искаше да коленичи, сега когато бе станала командир. Еъриенрод се усмихна на себе си, когато Палу Тийон си свали шлема и формално се поклони пред нея.

— Ваше величество.

— Командир Палу Тийон, изглеждаш ужасно. Сигурно много работиш. Заминаването на твоите хора от Тийумат не е краят на света. Трябва да се грижиш за себе си, иначе ще остарееш без време.

Палу Тийон я погледна със зле прикрита злоба и с едва забележимо отчаяние.

— Има по-лоши неща, които стават, ваше величество.

— Не мога да си представя нищо такова. — Тя се облегна назад.
— На какво дължа тази визита, командир?

— На две неща, които ви засягат, ваше величество. Убийство и незаконно клане на нимфи! Дойдох с искане за заповед да арестувам Старбък по обвинение в убийство и клане на нимфи на земя, която принадлежи на един чуждоземен на име Енгенит. Както знаете, той е забранил лова в неговата плантация. — Очите й горяха от ярост.

Еъриенрод вдигна вежди, без много да се преструва на изненадана.

— Убийство?! Трябва да има някаква грешка или някакво друго обяснение.

— С очите си видях телата на нимфите. — Палу Тийон потръпна, когато отново си спомни гледката. — Никаква грешка няма, както и никакво друго обяснение. Искам Старбък и го искам сега, ваше величество.

— Разбира се, командир. Искам обаче преди това сама да го разпитам относно тези обвинения. — За краткото време, откакто това се бе случило, Палу Тийон сигурно не беше успяла да научи за появяването на Муун. Но сега искаше Спаркс! Тя погледна в простора на бялата зала, където той стоеше сред сановниците, събрани за оглед на костюмите, с които щяха да се облекат на Фестивала. С изобретателността на богатите те вече бяха съумели да си набавят най-хубавите и най-изискани дрехи, излезли изпод ръцете на майсторите. Бяха се скупчили като компания от извънбрачни. Техните мутантни лица я гледаха с безразличие. Създания на дрогирана фантазия!

Спаркс бързо се озова на нейното повикване. Тя го гледаше как върви, виждаше как неговото синьо яке без ръкави, прилепнало към тялото, и тесните му панталони подчертаваха лекото му движение. Но лицето му ѝ беше чуждо. Неговото непрекъснато хленчене го направи толкова чужд, колкото и всяка фестивална маска. Той коленичи пред нея в знак на безрезервна преданост и не обърна никакво внимание на Палу Тийон. Тя не беше сигурна, дали грубостта му беше пресметната или той изпитваше чувство за вина. Предполагаше, че се чувства виновен към тази жена, но не знаеше защо.

— Да, ваше величество. — Спаркс сведе поглед, преди да коленичи.

Еъриенрод му направи знак да стане.

— Къде е Старбък, Спаркс?

Той зяпна от изненада, но бързо се овладя.

— Аз... ох, не зная, ваше величество. Излязъл е. Не ми каза кога ще се върне. — На лицето му се появи прикрита язвителна усмивка и любопитство. — Той не ми говори.

— Командир Палу Тийон е дошла да го арестува за убийство.

— За убийство? — Спаркс се обърна към Палу Тийон.

Гняв искреше в очите на Палу Тийон, когато се обърна и го погледна.

— Колко добре е подбрал времето, нали?

— Хайде, командир — каза кралицата раздражено. — Да не мислиш, че мога да чета мисли? Аз не прощавам убийство на никого от моите поданици. Искам да зная повече за това. Ти каза, че лично си видяла телата. Чии тела?

— Видях едно тяло... като изключим телата на нимфите. — Палу Тийон преглътна, сякаш това за нея беше нещо повече от една неприятна история-. Спаркс си играеше с изумрудите на края на колана си, като се удряше с тях по бедрото и при всеки удар правеше гримаса. — Беше тяло на Дилип.

— Хрътка! — Те не можеше да прикрие презрението и облекчението, което изпита.

— Не, ваше величество, — отговори Палу Тийон хладно. — Дилип. Свободен гражданин на Хийгемъни, гост на Енгенит. Бил е промушен. Според Енгенит една негова гостенка е изчезнала й се предполага, че и тя е мъртва. Тя е гражданка на този свят, Лятна жена на име Муун Даунтрейдър. Телата на нимфите бяха обезобразени. — Тя обрисова една мрачна картина.

— Обезобразени?! — възкликна Спаркс твърде високо.

Еъриенрод почувства как Палу Тийон я погледна съсредоточено, когато спомена името на Муун. *Тя подозира.* Но успя да запази непроменено учтивото си възмущение.

— Името като че ли ми е познато... Не ти ли е някаква роднина, Спаркс?

— Да, ваше величество. — Едната му ръка стисна китката на другата. Еъриенрод видя как ноктите се забиха в плътта. — Ако си спомняте, тя беше... моя братовчедка.

— Моите съболезнования. — Тя не прояви никаква топлина.

Палу Тийон я наблюдаваше нито с учудване, нито с разочарование.

— Тя се беше върнала нелегално. Изчезна преди около пет години. — В гласа й имаше нещо дразнещо.

— Мисля, че си спомням случая. — *А аз мислех, че това беше краят на всичко. Явно съм сбъркала.*

— Какво имаш предвид, като казваш, че нимфите били... обезобразени? — отново попита Спаркс. — Обезобразени как?

— В управлението имам видеозапис, ако такива неща ти доставят удоволствие, Даунтрейдър.

— По дяволите, не исках да кажа... искам да зная какво се е случило с Муун.

— Спаркс! — Еъриенрод се наведе напред с мълчаливо предупреждение. — В края на краищата тя е негова братовчедка, командир. Разбира се, че го интересува какво е станало.

— Те бяха одрани, ваше величество. — Палу Тийон беше все още леко намръщена.

— Одрани? — Тя погледна Спаркс с прикрито недоверие. Видя недоумение в неговите очи.

— Вие по-добре от мен бихте могли да знаете причините. Той е ваш човек. — Палу Тийон си играеше с оръжията на колана, преминавайки в опасна близост с арогантността. — Кой друг би имал средства да удави толкова много нимфи наведнъж?

Това не ми харесва. Не мога да разбера какво се крие зад всичко. Еъриенрод плъзна ръка по прозрачната извивка на облегалката на трона.

— Е, честно казано, командир, дори той наистина да е направил това, аз не разбирам защо толкова сте разтревожена. С идването на Промяната и той ще бъде мъртъв. — Тя вдигна рамене с фаталистична примиреност.

— Законът го изисква, ваше величество. — Палу Тийон я погледна многозначително. — И освен това... една такава смърт ще бъде прекалено лека за него.

Спаркс се обърна. Спря се и прекара ръка по косата си.

Еъриенрод почувства неочаквано как кръвта започна да пулсира в ушите ѝ.

— Говори за себе си, чуждестранко! Предлагам да се погрижиш за собствената си съдба след Промяната и да ни оставиш ние да се грижим за нашата.

— Вашата съдба и моята са свързани, ваше величество, тъй като Тийумат принадлежи на Хийгемъни. — Еъриенрод усети леко наблягане на принадлежи. Но увереността на Палу Тийон се разколеба въпреки направения блъф и съмнението отново я смути. Палу Тийон знаеше, че Зимата има свои планове. Тя също така добре знаеше, че не можеше да ги осуети. — Във всеки случай желая да разпитам Старбък и се надявам, че ще ми съдействате — каза тя недвусмислено, без да разчита на нещо подобно.

— Разбира се. Ще направя всичко, което мога, за да оправя тази неприятна случка. — Еъриенрод разплете свободно спуснатия гердан от кристални мъниста, който падаше на сребърната ѝ блуза. — Но Старбък е свободен човек, той идва и излиза, когато пожелае. Не зная кога ще го видя.

Палу Тийон сви скептично уста.

— Моите хора също ще го търсят. Но, разбира се, много ще ми помогнете, ако ми кажете името му.

Еъриенрод направи знак с ръка на Спаркс да се качи на подиума. Тя почувства как той трепна ужасен.

— Съжалявам, командир. Не мога да разкрия неговата самоличност пред никого. Това ще бъде нарушение на цялата концепция за неговия пост. Но ще следя за него... — Тя се пресегна към една къдрица в косата на Спаркс и я нави около пръста си. Той я погледна смутено и отвърна неуверено на нейната усмивка.

— Сама мога да го намеря. И когато го намеря, ще го доведа. — Палу Тийон се поклони с цялото уважение, което дължеше, и се оттегли.

Спаркс се усмихна с чувство на облекчение.

— Точно пред очите ѝ!

— Какво стана на този бряг? — Тя се наведе вторачена в него.

— Казах ти всичко, което зная, което видях! Убихме нимфите по обичайния начин и оставихме Енгенит да ги намери. Нищо друго не сме правили. — Той скръсти ръце на гърди. — Не зная какво се е случило след това. В името на богинята, защо не... — Думите бяха отчаяна молитва за загуба и копнеж.

Тя отмести поглед от него, чувстваше лицето му обтегнато от някаква натрапчива емоция. *Така ли? Тогава в името на всички богове, надявам се никога да не научиш!*

— Очите на богинята! — Шейната се забави и спря.

Гъндалийну повтори тихо приглушената ругатня на изтощената Муун. На пътя им отново се изпречи гол каменист хълм. Той никога не беше очаквал да види земя зад звездното летище, която да не е покрита с метри наваян сняг. Но докато беше в плен, Тийумат отново бе достигнал до орбиталното лято. Той навлизаше в средата на лятото на Промяната — когато Близнаците достигаха до точката на периапсиса по техния път около Черната порта. Гравитационното влияние на Портата повишаваше слънчевата активност на двете слънца и те бавно разтопяваха този замръзнал свят, като постепенно правеха екваториалните райони непоносимо горещи.

През последните няколко дни, докато си проправяха път през черната и сребърна пустош, където лагеруваха бандитите, времето им се бе усмихнало. Огромната блестяща самота бе постилала пред тях дни наред праисторически килим под затиснатите под ледници вулканични върхове, под неповторимата чистота на небето. С всеки отминаващ ден, макар че пътуваха на север, температурата все повече се повишаваше и премина точката на замръзване, когато слънцата достигнаха зенита си. Тяхната благодарност се превръщаше в проклетия, когато по пътя им все по-често се появяваха участъци от оголени камъни.

Гъндалийну изпълзя от купа кожи и одеяла, пристъпи тежко към предната част на шейната и се наведе да повдигне плазовете. Муун се напъна отзад и заедно затеглиха шейната по безкрайния склон нагоре. Гъндалийну гледаше как гигантските им сенки повтарят техните бавни движения, мъчеше се да не обръща внимание на горещите пристъпи, които стягаха гърдите му. Даваше си сметка, че неговата слабост принуждаваше едно момиче да върши непосилно тежка работа.

Те достигнаха до върха на хълма. От другата страна имаше сняг. Гъндалийну издиша въздуха, който бе задържал в гърдите си, и се

задави в спазмата на кашлицата. Муун дойде до него и го дръпна да седне отзад в шейната.

— Още колко има, Б.З.? — Тя се намръщи и подпъхна кожата под брадата му като капризна бавачка. Сега тя нямаше билкови лекарства, а кашлицата му отново се беше усилила. Той се усмихна и поклати глава.

— Скоро. Може би още един ден и ще бъдем там. — *Звездното летище. Спасение. Небеса.* Той не ѝ призна, че не си спомня дали пътуваха пет или шест дена. Не вярваше, че може да са пътували толкова дълго или че изчисленията му са погрешни.

— Мисля, че, трябва да лагеруваме там долу — посочи Муун. Той видя как посребрените ѝ от ледения вятър мигли се повдигнаха. — Слънцата вече залязват. — Тя погледна към безкрайността от хълмове, спускащи се към далечното море, после вдигна глава нагоре към дълбокото, тъмносиньо небе. — Ти не бива да пътуваш в този студ. — Тя неочаквано затаи дъх, а после викът ѝ надви порива на вятъра. — Б.З.!

Той вдигна очи и проследи ръката ѝ, без да знае какво да очаква.

От синьо-черния зенит падаха звезди. Но не звездите от счупено стъкло на този зимен свят. Това бяха звезди, които блестяха в нейните сънища, звезди, за които човек може да умре, звездите на Империята, на величието и на славата!

— Какво... какво представляват те? — Той долови в гласа на Муун страхопочитанието и ужаса на безбройните жители на седем отделни свята звучали през хилядолетието, когато са наблюдавали звездопада.

Петте звездни кораба в небето ставаха все по-големи с всеки удар на сърцето. Хармониите от цвят и сила се променяха и пренареждаха, създаваха безредие, когато тяхната светлина се изливаше през призмата на течащата вода. Муун наблюдаваше как петте кораба бавно се преподреждаха в движение под формата на кръст. Видя излъчвания от тях студен огън да се съгъства в една огромна звезда със знака на Хийгемъни. Цветовете бяха наситени с музика, която изпълваше небето.

— Премиер-министърът! Това е премиер-министърът! — До ушите му достигна гласът на Муун, приглушен от защитната маска на лицето ѝ.

Той преглъщаше и не можеше да промълви.

— Това са кораби! — Тя продължи да си отговаря сама. — Това са само кораби. Как могат да са истински и да бъдат толкова красиви?

— Те са кареумовци. — Той не й каза, че това са само дисковидни кораби, обвити в мантии от холографска проекция, за да смят един подвластен свят. Муун го погледна, сляпа от ликуване.

— Те ли са? — Тя допря внимателно ръка до бузата му и обърна поглед към небето, когато ятото отново се раздели, пламъците угаснаха и към земята заваля жарава, някъде зад хълмовете, на по-малко от два хребета. — Виж! — Муун се отърси от учудването. — Онова трябва да е звездното летище! Б.З., вече сме почти там. Още тази нощ можем да пристигнем. — Лицето й гореше от възбуда. — Идваме навреме!

— Да. — Той пое дълбоко дъх. — Много време. Слава на боговете! — Той наблюдаваше как последният от корабите изчезна зад хълма. *Довечера...* — Не е необходимо да бъдем толкова припрени. Един ден е без значение. И утре няма да е късно.

Тя го погледна изненадана.

— Но дотам са само няколко часа път.

Той вдигна рамене все още загледан в далечината.

— Може да е така. — Започна да кашля и сложи ръка на уста.

Тя докосна челото му да провери температурата му.

— Колкото по-рано отидеш на лецител, толкова по-добре.

— Да, бавачке.

Тя го смушка в ребрата. Той се усмихна, нетърпението отново го обзе, докато тя пускаше двигателя. Шейната се плъзна безшумно по склона. Часове... само часове оставаха до връщането му в живота, който почти бе изгубил завинаги, единственият живот, който заслужаваше да се живее. О, богове, да, той искаше да пристигне в звездното летище още тази нощ.

Тогава защо й каза „утре“? *Утре е достатъчно скоро.* Той раздвижи ръце под одеялата и подреди клетките с домашните животни на Бладуд, които споделяха топлината на тялото му. Бяха останали само две. Зелената птица бе умряла преди три-четири нощи. На сутринта направиха малък гроб в твърдия сняг. Там отивам заради теб... Бе казал високо тези думи, коленичил в снега под мълчаливия взор на небето.

Произнасяше тези думи винаги с очи отправени към светлината на всяка нова зора, когато се събуждаше и се виждаше свободен човек, когато виждаше до себе си Муун в малката палатка. Тя беше достатъчно близко, но той никога не я докосна от онази нощ насам. Гледаше я как спи, съзерцаваше хубавото ѝ лице, разбърканата ѝ коса и неестествено бледата ѝ кожа, която сега му бе по-близка от неговата собствена тъмна кожа. В ума си той хиляди пъти я бе държал в ръцете си и бе целувал устните ѝ, като се чувстваше свободен от своето минало и бъдеще, свободен от строгите норми, които определяха неговия живот. Той с изненада установяваше, че не се срамува от своя копнеж по едно варварско момиче с очи като мъгла и ахат.

Бе я виждал да се събужда от неспокойните му въображаеми целувки, да лежи, загледана в неговия гръб със сънena усмивка. Бе я виждал с очи, изпълнени с желание, неспособна да сподели това, което я изпълва. И само неговите очи бяха питали, и само нейните очи бяха отговаряли. А сега вече нямаше да има друга сутрин...

Те пресякоха един последен хълм, студен и мъчителен. Приглушената светлина на звездното летите се разкри пред тях като изгряващо среднощно слънце. Ниският купол на подземния комплекс приличаше на огромно подуто място върху разположената до морето равнина. Това беше почти един град. Неземна светлина заливаше кривината на неговата повърхност. Не се виждаха никакви следи от кацане на звездни кораби. Нямаше никакъв отвор върху непроницаемата повърхност. Далеч на морския хоризонт Гъндалийну видя мигащите очертания на будния Карбънкъл.

Той въздъхна, мъчителният натиск в гърдите му изчезна. Муун седеше мълчалива зад пулта за управление. Неочаквано тя протегна ръка и го докосна по рамото — жест, който повече успокояваше, отколкото предлагаше. Той вдигна ръка за да я постави върху нейната. Разбра, че не може да я задържи и отпусна ръката си.

— Не се безпокой — промърмори той вдървено, неуверено. — По-добре да завием вляво и да влезем през главния вход. Охраната ще бъде нащрек заради държавното посещение. Не искам да станем жертва на засилена охрана.

Муун се подчини. Продължаваше да мълчи. Уловен в собствената си неспособност да я заговори, да успокои нея и себе си, той наблюдаваше как куполът пред тях нараства.

Вече бяха на около сто метра от главния вход, когато ги осветиха и един безпътен глас им заповяда да спрат. Четирима души в полицейски униформи ги доближиха предпазливо. Той знаеше, че повече се следяха шейните, излизаци отвътре навън. Лицевите щитове на техните шлемове бяха спуснати. Не можа да разпознае никого. Съзнанието, че бяха негови хора не му действаше успокоително. Той стоеше замръзнал с чувство на вина, сякаш беше престъпник, а не жертва.

— Вие минавате през забранена зона. — Той видя сержантски отличителни знаци, но не позна гласа. — Измитайте се, обожатели на Майката преди да сме ви взели на мушка.

Гъндалийну настръхна.

— Кой, по дяволите, те е учил на това, сержант?

Сержантът отстъпи назад стреснат.

— Кой, по дяволите, иска да знае? — Той махна с ръка. Двама от неговите хора заобиколиха Муун, третият задърпа Гъндалийну от шейната. Краката му се огънаха и той седна безпомощно на снега.

— Пусни го!

— Махни си ръцете от нея! — Неговият гневен протест заглуши този на Муун. Тя тръгна към него, но двамата мъже я блъснаха назад. Гъндалийну свали качулката си, свали окъсаната си защитна маска срещу студа, която скриваше лицето му. Той говореше бавно на клостански, главния език на Ню Хейвън. — Ще ти кажа кой иска да знае, сержант. Полицейският инспектор Гъндалийну иска да знае!

Сержантът обърна назад щита на шлема си, взря се.

— О, богове!

— Гъндалийну е мъртъв! — Третият патрул го погледна в лицето. — Хилядолетието идва, той е!

Муун се освободи, пристъпи напред и му помогна. Гъндалийну свали гамашите и се изправи бавно, с достойнство.

— Съобщенията за моята смърт са преждевременни. — Той я обгърна с ръка и тежко се облегна на рамото ѝ.

— Инспектор! — Сержантът излезе напред. — Ние мислехме, че бандитите са ви хванали, сър. Подкрепете го.

— Добре съм. — Гъндалийну поклати глава, когато Муун го стисна покровителствено и отказа да се раздели с него. — Така съм добре — каза той, изведнъж забравил за студа и умората, неочаквано почувствал се затоплен и силен.

— Добре дошли, инспектор! Идвате точно навреме. — Един от мъжете му стисна ръка, взря се любопитно в Муун. Гъндалийну чувства, че възникват усложнения. — Кой е вашият приятел, обожател на Майката?

— Достатъчно добър, за да се върне. Ти не можеш да си представиш колко е добър. — Той погледна немаскираното лице на Муун, видя на него страх и несигурност и разбра най-после, че част от нейното смущение беше насочено към него. Усмихна се обещаващо и чувства как ръката ѝ се успокои. — Моят другар беше затворник заедно с мен. И преди да кажа нещо повече и за двама ни, бихме могли да хапнем нещо топло и да поседнем. — Той се закашля изтощен, за да подкрепи казаното.

— Инспектор, както знаете, сър... — чу той сержантът да възразява — ... ох, местни хора не се допускат в комплекса.

— В името на боговете, сержант! — Търпението му се беше изчерпало напълно. — Ако Зимните бандити не бяха влезли в проклетия комплекс, сега нямаше да съм полумъртъв! И ако не беше тази жена, въобще нямаше да съм тук. Донеси ни шейната!

Повече възражения нямаше.

Джеруша потри очи и потисна една прозявка, като вдигна бързо ръка. Около нея се носеше шумът от половин стотица разговори, издигаше се до тавана и оттам се отразяваше в оглушаваща атака. Вече двадесет и четири часа, откак не беше дремвала. Дори от това почетно място, седнала зад високата маса в залата сред полубоговете на Съвета на Хийгемъни, чувстваше, че всичко представлява един тест за издръжливост. Според времето на кораба на премиер-министъра и Съвета беше средата на деня, а не средата на нощта. Така че за всички уважени с честта да ги посрещнат, също беше ден.

Тази нощ се бе ръкувала със самия премиер-министър Ашуини, облечена в униформата на командир на полицията, притисната под тежестта на блестяща сърма и месинг. Почувства се доста унижена,

когато видя неговото официално облекло, извезано с украшения и златно-сребърни нишки, с изящна кройка, подчертаваща все още младежкото му тяло. Всъщност на колко ли години беше той, в реалното време? Четиристотин? Петстотин? Дори Еъриенрод би почувствала тръпка на ревност пред вида на неговата дълголетна младост. Испита скрито задоволство, че Еъриенрод нямаше право да присъства на този банкет. Премиер-министърът бе наследил доживотно поста на своя баща като последен от рода през столетията, след като мечтите на Кареумов да доминира над останалите светове бяха осуетени от принципната идентичност на галактическото пространство-време. Той я беше поздравил с учтива галантност, в която тя откри неговата лична недоверчивост от факта, че е жена. Главният съдия Хованес сега бе седнал до него, но той почти не обръщаше внимание на това, което му докладваха за нея.

Един робот пъргаво взе шест от седемте недокоснати от нея блюда, и постави друго. Тя пиеше чая си, черен като кафе, и се надяваше, че е достатъчно силен, за да я държи будна.

— Отнемаме ви една нощ на заслужен сън, командир.

Джеруша се обърна виновно към мъжа отдясно, Първия секретар Темън Ашуин Сирас, законен син на премиер-министъра. Беше красив мъж, със светла кожа и едър кокал за кареумовец, навлизащ в средна възраст. Това я изненада, понеже самият премиер-министър изглеждаше по-млад. Но най-потресаващо беше присъствието на метис между членовете на Съвета, това върховно хранилище на кареумовската арогантност. Очевидно той бе спечелил голяма слава като военначалник в собствения си свят, което бе накарало премиер-министърът да наруши традициите и да го избере в Съвета. През първия час тя бе водила банален разговор с него и с премиерския говорител, чийто одеколон я накара да се разкиха. Но разговорът бе замрял и тя остана доволна, когато вниманието им бе привлечено на друго място.

— Не, разбира се, не, секретар Сирас — промърмори тя, като най-после си спомни добрите маниери. Тя прекара пръст но ширита на високата си яка.

— Вие почти не се докосвате до храната, въпреки изключителното старание на първия готвач. Това ястие от канаваба е отлично. — Той говореше свободно клостан. Беше добър лингвист,

както болшинството кареумовци-техници. *Но какво друго му оставаше да прави през цялото време?*

Тя се усмихна протоколно. *Богове, изведете ме оттук...*

— При моята работа не ми се случва често да ям по дванадесет блюда. — Нейният кlostайски език ѝ звучеше като чужд след толкова години, през които бе говорила тиаматански. — Предполагам, че не мога да отговоря на предизвикателството. — *Вече на никакво предизвикателство!*

— Опитайте пъпеша, командир. — Той кимна, когато тя покорно вдигна назъбената лъжица. — Според мен удоволствието от хубавата храна е единственият начин за преодоляване на мъчителната скука от държавните дела. И хубавите напитки...

Значи, това е, което ти е развързало езика. Тя изяде още едно парче пъпеш и неочаквано разбра, че ѝ беше харесал. *О-о, какъв ад... да прекара цял час в един измислен свят. Ами ако трябва това да продължи цял живот?! Да се преструва, че всичко е точно такова, каквото е желала да бъде, че всичко това няма да свърши с последното заминаване.* Тя погледна в отсрещния прозорец страховития червено-златен силос на площадката за кацане, където стояха корабите на Съвета като угаснали въглени, подобно на хилядата други очукани дисковидни кораби. Заредените с енергия решетки на площадката и нейните периферни стоянки бяха залети със светлина и наподобяваха застиваща повърхност на поток от вулканична лава. За момент тя почувства гордост и удоволствие при вида на най-невероятните постижения на човечеството. Почувства се щастлива, че присъства между най-първите хора, че ѝ предстои блестящото бъдеще, въпреки че се бе отклонила от родния ѝ свят. И за какво? Тя погледна към банкетните маси и оживените лица. Неочаквано си помисли болезнено: *Б.З... този момент трябваше да принадлежи на теб, не на мен.*

— Кажете ми, командир, как се случи да...

— Извинете, командир. — Сержантът от охраната се намеси с извинително нахалство. — Извинете, сър — обърна се той към първия секретар.

— Какво има, Тесра Бард? — Джеруша не можа да разбере от тона му извънредната ситуация.

— Извинявайте, че ви прекъсвам, мадам, но мислех, че ще искате да знаете — току-що се завърна инспектор Гъндалийну.

Лъжицата на Джеруша затрака по листенцата на чинията ѝ с формата на цвете.

— Той е мъртъв!

— Не, мадам, лично го видях. Някаква местна жена го доведе, Сега е в болницата. Преглеждат го...

— Къде е той? — Джеруша отправи въпроса към най-близкия техник, когато влезе в приемната. Тя беше оставила Тесра Бард да обяснява на Първия секретар, като се надяваше, че извиненията ѝ са били достатъчни. — Инспектор Гъндалийну!

— Тук, командир. — Жената посочи с брадичка, ръцете ѝ бяха пълни с инструменти.

Джеруша премина през втората врата, без да спира, все още невярваща, че той може да бъде в стаята.

— Гъндалийну! — Името му се изтръгна от устата ѝ с повече чувство, отколкото искаше.

Той се обърна към нея от мястото, където седеше, опрял крака в края на масата за прегледи, съблечен до кръста. Един облечен в синьо здравен работник преместваше диагностичния уред върху гърдите му. Тя видя ребрата му, които приличаха на стъпала на подвижна стълба. Видя лицето му и почувства недоверие: измършавяло, небръснато, без един зъб в устата. Забеляза как той понечи да сграбчи ризата си, когато тя се изправи пред него. Гъндалийну отпрати здравния работник, размаха ръце във въздуха и накрая ги скръсти на гърди като смутено малко момченце.

— Командир...

— *Да, боговете са ми свидетел, това си ти, Б.З...* — Тя овладя обхваналото я желание да съсипе напълно останалото му достойнство, пък и своето, като го прегърне като майка. — И ти ако не си приятна за очите гледка, Гъндалийну — каза тя, като се усмихна. Мислеше са, че няма да издържи.

— *Богове! Извинете ме, командир, не исках да ви се представям в такъв вид... искам да кажа, така непредставителен...*

— Б.З., единственото нещо, което има значение за мен сега, е дали това тяло е нещо реално. Ако е така, тогава онова честване горе, в края на краищата, не е безсмислено.

На лицето му се появи усмивка.

— Толкова реално, колкото и тяхното пристигане. — Той се изгърби напред в пристъп на кашлица.

— Добре ли си? Какво му е, докторе? — Джеруша се обърна към здравния работник и за първи път разбра, че в стаята има и четвърти човек, който стоеше тихо в ъгъла.

Здравният работник вдигна рамене.

— Изтощение. Пневмония...

— Не е нещо, което две таблетки антибиотик да не могат да отстранят — каза Гъндалийну, като рязко го прекъсна. — И топла храна за другаря ми и за мен — Той погледна към мълчаливия четвърти човек, усмихна се и насочи официалното си неодобрение като револвер към здравния работник.

— Ти видя какво мога да направя, инспектор. — Здравният работник излезе с напълно безизразно лице. Джеруша се чудеше дали Гъндалийну прикрива раздразнението или радостта си.

— Ако знаех, щях да ти донеса останалата ми храна. Само първата половина от официалния обяд е достатъчна да нахрани всички гладуващи на планетата. — Докато говореше, тя любопитно погледна към мълчаливия посетител. Белокожо момиче в бяла парка, на бузата със завехнало натъртване. Местно? Джеруша се намръщи. Момичето я погледна не със срамежлива скромност, както бе очаквала, а с оценяващ поглед. Имаше нещо познато...

Гъндалийну проследи погледа и и каза бързо:

— Командир, това е Лятната жена, която ми спаси живота, която ме върна тук навреме за последното отпътуване. Муун, ела и се запознай с командир Палу Тийон. Ако има някой на тази планета, който може да ти помогне да намериш братовчед си, това е тя. — Той погледна назад. — Бях пленен от бандити, мадам, както и тя. Но тя...

Джеруша пусна последните думи покрай ушите си. *Муун... Самър... Муун Даунтрейдър Самър!* Отвлечената невинна, убитата гостенка на Енгенит, изгубеният клон на кралицата! Да, тя сега позна това лице, сега, когато най-послед го видя добре. По тялото ѝ мина студена тръпка. *Какво прави тя тук? Как може да бъде тук, как може*

тя да го спаси? Не тя... Момичето застана до Гъндалийну. Той покровителствено постави ръка на рамото ѝ. *Не знае ли той, че тя е обявена извън закона? Не си ли спомня, коя е тя?*

— Командир Палу Тийон. — Муун се усмихна, безпокойството ѝ изведнъж се отприщи.

— Какво правите...

— Командир, аз поемам отговорността за нейното пристигане...

— Гъндалийну млъкна, когато външната стая се изпълни с глъчка на хора. Джеруша видя как лицето му светна, а след това бе обхванато от паника, когато разбра на какъв език говорят. — Канонизиран! Командир... Муун — и дръпна парката от гърба ѝ. — Трябва ми палтото ти.

Муун остави да го вземе, дори му помогна да го облече, сякаш разбрала неговото неловко положение. Той се изправи на крака, закопчавайки палтото, когато влязоха Първия секретар и говорителят, следвани от една представителна група от половин дузина гости от банкетната зала. Джеруша ги поздрави, видя, че Гъндалийну също ги поздрави с нескривана гордост.

— Командир! — Първия секретар Сирас отвърна на поздравите им с кимване на глава. — Когато научихме, че изгубеният офицер е един от нашите хора, решихме, че трябва да дойдем да го поздравим със завръщането. — Той погледна към Гъндалийну, след това към Муун. После пак към Гъндалийну, сякаш не можеше да повярва, че един кареумовец може да изглежда така.

— Инспектор Б.З.Гъндалийну, *садху*. — Гъндалийну отново поздрави, като че ли да потвърди. Джеруша изведнъж се почувства радостна, че беше прекарала безсънните си нощи през последния месец в изучаване на говорим сандхи специално за случая. Тя все още не можеше да разбира тънкостите на кастовите титулувания. — Техник от втори ранг, *Сандхану*, бхай, аз... аз благодаря на всички, че дойдохте. Това е най-голяма чест, върховен момент в моя живот.

— Гъндалийну-*ескрад*. — Обстановката се разведри от потвърждението, че бяха в присъствието на човек с благороден произход. — Толкова млад и вече инспектор! Ти си гордост за твоята класа и семейство.

— Благодаря ви, *садху*. — Луничките по лицето на Гъндалийну почервенияха. Той се опита да сподави един пристъп на кашлица, но не

успя. Те чакаха с учтиво съчувствие.

— Той е най-добрият ми офицер. Страшно ми липсваше. — Джеруша изпита удоволствие от изненадания поглед, хвърлен ѝ от Гъндалийну в знак на благодарност, щом той чу, че тя говори на сандхи. Муун стоеше мълчалива между тях и гледаше усмихната към Гъндалийну, като че ли разбираше какво казват за него. Джеруша за първи път забеляза туниката, която носеше момичето. Цветовете ѝ подчертаваха бледността на лицето му и на светлата му сребърна коса. Беше традиционно облекло на Зимни номади. Някога бе виждала такова на витрината на магазин за антики в Лабиринта. *Коя си ти, момиче?*

Тя чу секретарят Сирас да се представя с обърната нагоре длан, което представляваше кареумовски начин на ръкуване. Муун неочаквано се намръщи, като чу неговото име. Гъндалийну пристъпи напред и вдигна ръка. Между тях пробягна моментно неудобство като електрическа искра, преди дланите им да се срещнат. Тя видя, че ръката на Гъндалийну не се отвори напълно. Пръстите му бяха извити като нокти на граблива птица. Видя розово-белите белези от вътрешната страна на китката му. О, богове, Б.З.!

Сирас продължи с представянето. Гъндалийну запази достойнството си, когато напарфюмираният говорител отказа да докосне ръката му. *Да не би да мисли, че е заразително?* Джеруша се намръщи. Тя знаеше какво означават белезите на китката, познаваше достатъчно добре кареумовците, разбираше ги.

— Вие... трябва преживяли ужасни трудности, изгубени в сред онази пустош, след като се е разбил патрулният ви летателен апарат, инспектор Гъндалийну. — Думите на Сирас бяха трамплин за едно обяснение.

— Аз... аз не в пущинак изгубен бях, секретар Сирас — каза вдървено Гъндалийну. — Аз от бандитите пленен бях. Те към мен... лошо отнасяха се. — Той сведе поглед под тежестта на техните погледи и притисна китки до тялото си. — Ако тази жена тук не беше, аз никога да се върна нямаше. Тя моя живот спаси. — Той се пресегна, хвана Муун за ръката и я придърпа напред. — Това Муун Даунтрейдър Самър е. — Неговият израз, когато я погледна, говореше за честта, която ѝ бе оказана. Тя му се усмихна и погледна към Сирас с неочаквано внимание.

— *Местна?* — каза говорителят с пиянски глас. — Едно просто варварско момиче кареумовски инспектор спасило? Това никак забавно не е, Гъндалийну-_ескрад._

— Нямам намерение да шегувам се. — Гъндалийну вдигна глава, гласът му изведнъж стана тих и студен. — Тя не проста варварка е. Тя най-умният, най-благородният човек в тази стая. Тя сибила е. — Той внимателно разгърна яката на туниката ѝ. Муун гордо вдигна брадичка, за да покаже полуздравялата рана от нож и татуирания трилиственик. Джеруша се намръщи. *В името на Боутман, сега се наредихте!*

Изненадани, на лицата им се изписа инстинктивна реакция. Но говорителят не признаваше уважение, нито пък беше научен на добро държане.

— Какво това за този свят означава? Нея в рокля облечете и нея ако искате *ескрад* наричайте. Това нея техник няма направи. Сибила на този свят... — Той млъкна, когато някой го хвана отзад и му прошепна остри, неразбираеми думи в ухото му.

Джеруша наблюдаваше момичето и видя как се промени цветът на лицето ѝ, като че ли разбираше всяка дума. Тя се отдели от Гъндалийну с ръце, вдървени до тялото, и каза на приповдигнат сандхи:

— Аз само чаша съм, която познанието държи. Мъдростта на онези, които от мен пият, мъдра нрави ме. Глупаците една сибила глупава правят, където и тя да е. — Джеруша трепна и поклати глава.

Кареумовските изрази предизвикаха учудване.

— Не искахме да те обидим — бързо се намеси Сирас примирително. — Тъй като ти си свещена жена на собствения си народ, ти заслужаваш и нашето уважение, сибила. — Той се усмихна с извинителна усмивка. — Къде е научила тя сандхи, командир?

— Аз я научих — отговори Гъндалийну, преди още Джеруша да си бе отворила устата. Гъндалийну сложи ръка на раменете на Муун и отново я придърпа към себе си. — И с цялото ми уважение към почитаемия говорител да кажа искам, че ако тя жена моя стане, тя на цялата ми класа честта ще повдигне.

Този път изненадата граничеше с ужас. Джеруша се беше опулила, както и останалите. „О, ужас!“ чу тя гласа на една жена някъде отзад.

— Гъндалийну-ескрад — Сирас се размърда неловко, — вие сте изживели големи трудности, разбираме, че...

Гъндалийну заекна под единодушното порицание. Пръстите му загубиха силата си, но ръцете му все още бяха на раменете на Муун.

— Да, садху — промърмори той за извинение. — Но аз не искам обиди за нея да чувам. Тя моя живот спаси.

— Разбира се. — Сирас отново се усмихна. — Но ти за нея да се ожениш не възнамеряваш, нали? — Той огледа присъстващите.

— Тя друг обича — отговори Б.З. почти тъжно, Муун се обърна, както я държеше, за да го погледне.

— Тогава ти за нея ще се ожениш ли? — попита говорителят възмутено. — Никаква ли гордост не ти е останала? До такава степен ли си паднал? Такива неща, без да те е срам да говориш. Ти вече неуспял самоубиец си!

Гъндалийну задиша на пресекулки.

— Аз нещо достойно опитах. За неуспеха виновен не съм. — Той протегна ръце.

— Когато един благородник не успее, вината винаги негова е — обади се друг високопоставен, когото Джеруша не познаваше. — Един неуспял самоубиец да живее не заслужава.

Смачканото самоуважение на Гъндалийну съвсем се изпари. Той направи няколко несигурни крачки към масата за преглед и се хвана безпомощно за нея, сякаш самите думи бяха смъртни удари.

— Прости ми, *садхану*, *бхаи*, за... на моята каста и моето семейство позора. — Той дори не можеше да ги гледа. — Аз честта на вашето уважение и дори вашето присъствие не заслужавам. Напълно вашето мъррене и вашето презрение заслужил съм. По-добър от роб, от пълзящо животно не съм. — Ръцете му трепереха. Джеруша бързо отиде при него и го прихвана, преди да е паднал.

— Какво им става на вашите хора! — Тя отпрати неприкрито обвинение, без дори да се обърне. — Пак ли искате да си разреже вените? Искате да видите как неговата чест изтича в канала? — Тя махна с ръка. — Един от вашия собствен народ, смел, добър офицер, мина през ада и беше достатъчно силен да оцелее. И всички рие си позволявате да му кажете „Умри!“.

— Ти не си един от нас, командир — каза Сирас тихо. — Гъндалийну... разбира. Ти никога няма да можеш да разбереш.

— Благодаря на боговете за това. — Джеруша помогна на Гъндалийну да се качи на масата, без да обръща внимание, че всички започнаха да излизат от стаята. Тя чу гласа на говорителя да го нарича с едно обръщение, което се използва за най-нискостоящите неквалифицирани. Устата на Гъндалийну трепна. Той преглътна конвулсивно.

— Гражданин Сирас! — Муун извика неочаквано.

Джеруша използва гласа на Муун като повод да се обърне, докато Гъндалийну се овладее. Тя видя как Сирас се поколеба на прага, както и усилието на момичето да овладее собствения си благороден гняв, когато го погледна. Успя. Джеруша видя как гневът беше изместен от друга, по-силна емоция.

— Аз... аз трябва да говоря с вас.

Сирас повдигна вежди, погледна към Гъндалийну.

— Мисля, че вече бяха изприказвани твърде много приказки.

Тя поклати глава с упорита решителност. Нейната мека, права коса се разлюля.

— За... за някой друг.

— Ти като сибила ли питаш?

Отново поклатяне на глава.

— Питам като ваша племенница. — Крайниците му изтръпнаха, неспособни да го изведат от стаята. Последните кареумовци от групата се обърнаха назад и се закискаха в коридора. Джеруша се изпъна и пристъпи редом до нея. — За вашия син. От последния Фестивал.

Сирас хвърли бърз поглед в миналото. После кимна и посочи с глава на Муун съседната стая. Тя тръгна след него, като гледаше назад.

Гъндалийну я проследи с поглед, сякаш не можеше да издържи да не я вижда до себе си. Лицето му беше безнадеждно.

— Б.З.... Инспектор Гъндалийну. — Джеруша призова неговото внимание с остър глас.

— Мадам! — Той обърна покорно глава, но вниманието му остана другаде.

Джеруша се колебаеше, изведнъж несигурна за това, което се канеше да направи.

— Б. З.... нали не си истински влюбен в това момиче?

— А какво, ако съм влюбен, командир? — попита той много спокойно. — Може да е скандално, но не е престъпление.

— Б.З., не разбираш ли коя е тя?

Гъндалийну вдигна глава и тя прочете в очите му неговата вина. Не отговори.

— Тя е момичето, което избяга с контрабандистите на техника преди пет години. — Тя продължи да го притиска, като му казваше онова, което той вече знаеше, надявайки се, че ще бъде достатъчно — Тя е обявена извън закона. Връщането ѝ е нелегално. Ще трябва да бъде депортирана.

— Командир, не мога... — Здравата му ръка се впи в тапицирания плот на масата.

— Ако вече си се влюбил, Б.З., тогава това няма значение. — Тя се усмихна окуражително. — Ожени се за нея. Вземи я за жена.

— Не мога. — Той вдигна една остра като игла сонда от таблата в края на масата и я опря до дланта си.

Тя каза припряно.

— Ти няма да позволиш на тези лицемерни сноби...

— Не е това. — Той настръхна. — И ти не трябва да говориш но такъв начин против лидерите на Хийгемъни. Те имат право да ме критикуват.

Джеруша отвори уста да каже нещо, но замълча.

— Муун няма да се ожени за мен. — Той остави сондата. — Тя е дала дума на нейния братовчед... син на Първия секретар Сирас. — Той погледна скептично към вратата. — Тя е влюбена в него. През цялото време се мъчи да се добере до Карбънкъл, за да го намери. — Той излагаше фактите категорично, като човек, който чете доклад. — Името му е Спаркс Даунтрейдър.

— Спаркс?

— Познавате ли го?

— Да. Ти също. Веднъж го спаси от търговци на роби, в деня на последното ти посещение на онова място. След това Еъриенрод го издигна. Оттогава той е един от любимците ѝ в двореца. И това го поквари.

Гъндалийну се намръщи.

— Тогава е възможно...

— Какво е възможно?

— Муун мисли, че той е станал Старбък.

— Старбък! Джеруша се удари по челото. — Да... да, добре се връзва. Благодаря ви, богове! И на *теб* благодаря. — Тя тъжно му обърна гръб. — Мъчех се да разбера кой е Старбък, така че да мога да го арестувам за убийство, за незаконно избиване на нимфи.

— Убийство? — Гъндалийну трепна.

Тя кимна.

— Убил е един дилип или е позволил на неговите Хрътки да сторят това. Аз мислех, че е убил също и Муун... но и това е достатъчно. Този път ще настъпя Еъриенрод по мазола! — *Значи ти си по-покварен, отколкото предполагах, Даунтрейдър.* Тя си спомни за изплашеното дете със счупена флейта, което се бе превърнало в убиец в черни дрехи. *Никога и в най-страшните си кошмари не съм си представяла, че си паднал толкова ниско.*

— Аз... обещах на Муун, че ще го намерим и ще му помогнем, ако можем. Промяната ще го помете, ако не успеем.

— Не бъди толкова сигурен в това. Значи Муун държи на него и след онова, което е видяла да върши на брега? — Джеруша беше поразена от смущаващото разбиране, че Спаркс беше принадлежал и на Еъриенрод, и на Муун... и все още им принадлежеше. *Клонът на Еъриенрод!*

— Как разбрахте за това? — попита Гъндалийну.

— Няма значение — Джеруша се пресегна, попипа един коничен метален прибор, прикрепен към сензорни подложки.

— Тя казва, че още го обича. Човек просто не спира след години... Тя само иска да знае дали и той има същите чувства към нея. — В съзнанието му се появи проблясък на изгубена надежда.

Дали наистина само това иска?

— Аз не мога да допусна тя да се изгуби в града, Б.З. — Джеруша поклати глава, а ръцете ѝ опипваха значката на яката. — Съжалявам, но не мога да рискувам.

— Не разбирам. Тя няма никого да зарази. Ще бъда с нея, докато го намери.

— А после какво?

Той вдигна ръце, после отново ги свали.

— Не зная... Командир, Промяната почти дойде и когато тя настъпи, няма значение дали тя е била на друг свят или не. На Летните

хора не им харесва самата идея. Тя е била на Кареумов само няколко седмици. Какво лошо може да стори тя?

— Ти ме питаш какво лошо може да стори една сибила тук, след като тя знае причината за своето съществуване? — попита Джеруша почти гневно. — Ако успеем да хванем Старбък, тя може да сподели килията му. Но иначе, повярвай ми, за всички засегнати е по-добре никога да не го види и той никога да не види нея.

— Не мога да повярвам, че вие казвате това. — Думите бяха наситени с мрачно обвинение.

— И аз не мога да повярвам да казваш, че не е заплаха, Гъндалийну! Какво, по дяволите, ти е влязло в главата? — *Не ме насилвай, Б.З. Бъди добър полицаи и го приеми. Не ме карай да те наранявам сега.*

— Аз отговарям за нея. Струва ми се, че това трябва да има някакво значение. — Той се разкашля и притисна ръка към гърдите си.

— Повече отколкото пред закона?

— Тя е просто едно невинно Лятно момиче! Защо, по дяволите, не можем да я оставим на мира? — Гласът му звучеше като на човек, който изпитва непреодолима мъка.

— Тя не е просто едно невинно Лятно момиче, Б.З. — започна Джеруша неохотно. — Не си ли забелязал колко много прилича на Еъриенрод?

Изразът му показваше, че според него тя си е изгубила ума.

— Говоря сериозно, Гъндалийну! Имам всички основания да смятам, че по някакъв начин кралицата е създавала клон. И единствената причина за това може да бъде нейното нежелание да свърши Зимата. — Тя му разказа всичко до най-малките подробности. — Така че ти виждаш... Муун е сибила. Аз не мога да допусна Еъриенрод да тури ръце на нея чрез себе си, да притежава такова смъртоносно оръжие. Тя прави всичко възможно, за да задържи властта. — *И продължава да корумпира всичко на този свят, до което се допре.* — Но аз ще направя всичко, което мога, за да ѝ попреча да осъществи своя план. А това означава да не допусна Муун да попадне в ръцете ѝ.

— Не мога да повярвам! — Гъндалийну поклати глава и тя разбра, че наистина не може. — Муун... Муун е различна от всекиго, когото познавам. Тя няма нищо общо с Еъриенрод! Тя се грижи за всеки, за всичко... Ако в някой мъж или жена има искрица

благоприличие, тя разпалва огън от нея. Всички се влюбват в нея... не могат да не се влюбят. — В ъгъла на устните му се появи глуповата усмивка.

Джеруша се намръщи.

— В името на боговете, Б.З., никой не е толкова свършен.

— Тя е! Просто поговори с нея.

— По-добре да не я виждам, ако е такава, каквато казваш. Нищо чудно, че казват любовта е сляпа — каза тя тихо и почувства как на устата ѝ разцъфва усмивка на извинение, как негодуванието ѝ се топи. — Твоите планове са противоречиви, Б.З., това е всичко. Трябва ти добра храна и много сън, и време да повярваш, че си се върнал в света, към който принадлежиш.

— Не ме покровителствай! — Той удари таблата с инструменти и те се разхвърчаха. Джеруша примигна уплашено.

— Зная къде се намирам и мястото ми вече не е тук! Не съм достоен да бъда полицейски инспектор. Не съм достоен да принадлежа към човешката раса. Единственото, което желая, е да изпълня обещанието, което все още съм в състояние да изпълня към едно лице, което не дава пукната пара за онова, в което съм се превърнал. А сега ти се опитваш да ми кажеш, че тя е чудовище и че аз не трябва да ѝ помогна да постигне онова, което е вече в ръцете ѝ!

— Аз ти казвам, че дългът ти като полицейски офицер е да защитаваш Хийгемъни! Това стои на първо място. Ти не можеш да променяш закона така, че да съответства на личните ти вкусове. Това не става така.

— Тогава подавам оставка.

— Не приемам оставката ти. Ти нямаш право да подаваш оставка. Ти си много ценен за мен. До последното излитане ми е необходим всеки мъж, който имам. — Докато говореше, тя знаеше, че залогът съдържаеше много повече: кариера, самоуважение, може би дори неговия живот. — Послушай ме! Моля те, Б.З.! Знаеш, че не бих ти казала всичко това, ако не бях убедена, че е вярно. Еъриенрод е заплаха! Тя представлява опасност за Хийгемъни, а това прави опасна и Муун, *независимо каква е*. И Старбък е покварен убиец, който е убил онова, което някога е било Спаркс Даунтрейдър, така както е убил хиляди нимфи. Помисли, Гъндалийну, помисли за това! Ти все още си добър офицер и не можеш да отречеш, че занемаряваш дълга си. Ти не

правиш на Муун услуга, като я връщаш при тях. — В очите на Гъндалийну започнаха да се появяват признаци на разум и тъмна решимост. *Остани с мен, Б.З.!*

Муун се появи отново на прага. Лицето ѝ изразяваше чувство на безизходица и разочарование. Зад нея Сирас напускаше външната стая. *По дяволите, не сега, когато почти успях!* Джеруша се обърна към Гъндалийну и видя с облекчение, че изразът на лицето му не се беше променил.

— Б.З. — прошепна тя, — не си длъжен да вършиш това. Ще заповядам на друг да я арестува. Остани тук, докато те излекуват. На теб ти е нужна почивка и...

— Аз ще го направя. — Той говореше така, като че ли Муун не съществуваше. Отблъсна се от масата и застана несигурно, за да изпълни дълга си. — Вече съм излекуван, командир. Чувствам се отлично — каза той разсеяно. — Аз трябва да направя това. Трябва да го направя сега, преди да съм променил решението си. — Луничките на лицето му бяха като звезди, анемично бели на черната му кожа.

Муун го погледна, спря там, където беше, по средата на стаята.

— Б.З.?

Гъндалийну каза тихо: „Муун, ти си арестувана“.

Муун се сгуши на края на седалката, притисна се до извитото стъкло на прозореца, когато совалката излетя безшумно от станцията на звездното летище. Освен нея имаше само още няколко пътника, главно техници, които се връщаха от работа и щяха да се присъединят към тълпите на Фестивала. Карбънкъл — тя беше стигнала до края на пътуването си, продължило толкова дълго и коствало толкова много. Тя погледна напред, преди да бъдат засмукани от тъмнината, очертана от пулсиращи златни пръстени, които намигаха всеки път, когато совалката минеше през някой от тях като беззвучна игла.

Тя сплете ръце в безсилна ярост. Чувстваше студът на неумолимите белезници да хапе китките ѝ. Гъндалийну седеше до нея, отделен от една непреодолима пропаст от предателство и дълг. Какво му каза онази жена? Или той винаги е мислил да стори това? Тя погледна към него, после рязко отмести поглед, когато видя, че той все още я наблюдава. Сега в очите му имаше мъка, тиха и неотстъпчива: не злобната ирония на инспектор Гъндалийну, с която тя можеше да се пребори с честен гняв. Тя не можеше да гледа неговата мъка, страхуваше се да не се изгуби в нея, удавена в спомена за онези много човешки очи, които докосваха нейното лице в светлината на зората, които се нуждаеха от нея, искаха я, молеха, но никога не упорстваха... спомена как тя почти им беше отговорила... почти...

Върви по дяволите, лъжец такъв, проклето копеле! Аз ти вярвах. Аз ти вярвах... Тя се бореше с неочаквано бликналите сълзи. Сърцето ѝ пулсираше в стъклото в ритмично разочарование. Той я караше в затвора. И след още няколко дни неговите хора отново ще я вземат от този свят завинаги, ще я оставят на доживотно заточение на някоя друга планета. Той бе излъгал дори Палу Тийон, като ѝ каза, че лекарят го е излекувал, така че тя да му разреши сам да изпълни тази задача. И тя го бе чула да настоява — *да настоява* — да вкара в затвора и Спаркс. Нейният любим да бъде обвинен в убийство и да бъде изпратен до края на живота си в някой затвор колония на някой

ужасен Свят... ако бъде намерен навреме. А ако не може да бъде намерен...

Беше казала всичко на Първия секретар Сирас, като се опитваше да не го мрази. Беше му казала за медала с неговото име и бе видяла в очите му спомена от далечно време, от същото това място. Сирас се бе засмял, учуден и доволен. Желаяше да узнае къде е сега синът му и дали биха могли да се срещнат, Бе му отговорила, че той може да види Спаркс в двореца на Снежната кралица. Сирас беше роден, както и Спаркс, след честването на едно официално посещение на Съвета в Самат. Тя почувства как в ума на Сирас се оформят възможности за собствения му син и с неочаквано объркване от надежда и страх му разказа останалото:

— ... и Старбък ще бъде жертван заедно с кралицата на Фестивала, освен ако някой не го спаси. — Тя бе чакала да види шока, а после бе насочила цялата сила на волята си към него. — Вие можете да го спасите! Той е внук на премиер-министъра, ваш син, никой няма да посмее да го екзекутира, ако вие наредите да го оставят жив!

Но Сирас се беше отдръпнал от нея с необещаваща тъжна усмивка.

— Съжалявам, Муун... племенничке. Аз наистина съм бащата. Но не мога да ти помогна, колкото и да желая. Нищо не мога да направя. Ние сме фигуранти, Муун! Изображения, идоли, играчки... ние не можем да управляваме Хийгемъни. Ние само я украсяваме. Ще трябва да изменим самата Промяна, ритуалът на Промяната е твърде важен, за да бъде променян заради мен. Той сведе очи...

— Но...

— Съжалявам. — Той въздъхна и вдигна рамене. — Ако има нещо, което мога лично да направя, за да помогна, нещо, което е в моята власт, ще го направя. Само ми се обади и ми кажи. Но не мога да правя чудеса... Дори не зная как да се опитам. По-добре никога да не ми беше казвала за това. — Той бе излязъл и я бе оставил самотна.

Самотна... През целия си живот никога не се бе чувствала толкова самотна. Совалката намали скоростта си. Навлизаше в светлината в края на тунела. Спря. Видя отвън една огромна изкуствена пещера и широк, силно осветен перон. Стените бяха боядисани с ярки ивици: студен безвкусен опит за създаване на празнично настроение. Перонът беше пуст. Виждаха се само трима

души, добре въоръжена охрана. Тази вечер достъпът до звездното летище беше по-силно ограничен от обикновено. Бяха пристигнали в Карбънкъл, но тя нямаше никаква представа за него.

Техниците напуснаха совалката, като се смееха и блъскаха. Един или двама от тях се обърнаха назад, преди да пресекат перона. Гъндалийну се изправи, закашля се, направи ѝ знак да върви, без да говори. Тя тръгна подир техниците с наведена глава, потънала сред въпроси без отговор. В далечния край на перона имаше различни по големина асансьори. Техниците вече бяха изчезнали в един от тях. Гъндалийну все още беше с изцапаното си с кръв палто и с взетия назаем шлем. Охраната обърна по-голямо внимание на неговия документ за самоличност, отколкото на неговия арестант.

Асансьорът ги издигаше все по-високо, докато Муун почувства, че празният ѝ стомах започна да протестира. По пътя им нямаше никакви спирки. Асансьорната шахта се издигаше в кухнята на един от подпорните пилони на Карбънкъл, в сърцето на по-долния град, през който пристигаха и заминаваха стоки за цялата Хийгемъни. Но скоро щяха да престанат.

Когато достигнаха нивото на града, вратата се отвори. Шум, светлина и буйно веселие се изсипаха върху тях. Наоколо танцуваха мъже и жени под оглушителната музика на невидим оркестър. Местни жители и чуждоземци изпълваха голите, замърсени товарни докове с движение и с всякакъв възможен контраст от облекла и същества. Муун се дръпна назад, почувства, че Гъндалийну също се притисна до нея, когато какофонията заглуши техните сетива настроени на фината тишина на снега.

Гъндалийну изпсува на сандхи и наруши собственото си мълчание. Той я хвана за ръка и я избута от асансьора, преди вратата отново да се затвори. После я поведе покрай блъскащата се тълпа по безкрайния път край складовете, където започваше оживеният булевард Най-послед сиря, намерил подслон в ъгъла между две сгради. Гъндалийну я притисна решително до стената.

— Муун!

Тя обърна лице настрана. *Само не ми казвай, че съжбялавам... недей!*

— Съжбялавам. Трябваше да го направя. — Той взе ръцете ѝ в своите. Натисна с палец напречника на белезниците. Отвориха се. Той

ги свали и ги захвърли.

Тя гледаше ръцете си невярваща, после вдигна поглед към него.

— Това беше единственият начин, по който можехме да дойдем в града, покрай охраната, след като командирът те разпозна. — Той поклати глава, избърса изпотеното си лице с обратната страна на ръката си.

— Света Майко! — Тя пое дълбоко дъх, стисна юмруци. — Ти излъга много добре.

Устата му трепна.

— Толкова от добрия полицай Гъндалийну. — Той се пресегна и свали шлема, погали го почти благоговейно. — Никой сам не може да разбере, че повече не го бива. — Гласът му стана суров и самообвиняващ. Той се наведе и остави шлема на паважа.

— Б.З., никой не трябва да знае. — Тя докосна ръката му. — Не можеш ли да им кажеш, че съм Се изплъзнала в тълпата?

Той се изправи с устни, стиснати до посиняване, и очи, блестящи като въглени.

— Командирът ми каза за твоя братовчед. Ние не можем да го хванем в двореца, но разбрах, че той понякога посещава една жена на име Равенглас на улица „Цитронена“. Това е толкова добра отправна точка, колкото и всяка друга. — Той стоеше настрани от нея и настрани от себе си, сякаш търсеше сигурен терен. — Мисля, че можем да отидем там, така както сме. В тази тълпа никой няма да ни обърне внимание. — Гъндалийну се намръщи и я погледна. — Сплети си косата. Тя прилича твърде много на... прекалено очевидно е.

Тя се подчини, без да разбира.

— Дръж се за мен и каквото и да стане, не се отделяй. Ще трябва да преминем през половината град, все нагоре по хълма. — Той протегна здравата си ръка. Тя се хвана за него.

Тръгнаха нагоре по улицата, потиснати от ужасната сила на повишеното настроение в Карбънкъл. Зимните хора празнуваха с някакво невъздържано отчаяние, защото това беше последният Фестивал, в който щяха да участват. А Летните хора честваха настъпващата Промяна, която щеше да въздаде справедливост на техния свят. Обветрените лица на безбройните островитяни, които бяха извършили това поклонение, изпълниха душата ѝ с неподозиран копнеж. Тя се усети, че търси сред лицата онова, което до болка

познаваше, докато не съгледа една червена глава, един младеж в мушама, който изчезна сред множеството. Помъчи се да се освободи от Гъндалийну, но той не я пусна. Като поклати глава, Гъндалийну я дръпна нагоре по улицата, докато тя не видя, че сред морето от лица имаше половин стотица червеноглави Летни хора.

Продавачи рекламираха стоките си, хора танцуваха, хванати за ръце, артисти и музиканти се качваха по сандъци и стълби, за да привлекат краткотрайното внимание на минаващите. Беше среднощ, но изглежда никой не я различаваше от деня — Муун най-малко от всички. Беше пристигнал премиер-министърът и от днес нататък, пирът на карнавалната нощ щеше да става все по-буен.

Чуждестранните търговци продаваха последните си стоки почти без пари или ги раздаваха. Бяха натрупали пред магазините си купища от дрехи, храни и непознати екзотични стоки и викаха високо: „ВЗЕМАЙТЕ!“. Зимните хора, маскирани като създания от семейните тотими, маршируваха по средата на улицата, осветени от студен холографски огън. Муун изпищя, когато до нея избухна един фойерверк. Юмручни боеве избухваха по уличките, когато напрежението, което пораждаше това празненство, експлодираше с неочаквана сила. Муун трябваше да се бори, за да може да се държи за Гъндалийну, когато до тях избухна бой. Но дежурният полицай в блестящ шлем се намеси и Гъндалийну отново се отправи към набелязаната цел.

Когато навлязоха в булеварда, Муун почувства, че настроението на тълпата я бе заразило с неоправдания си оптимизъм, показвайки й, че най-после и тя е тук. Това беше градът, това беше Карбънкъл и той беше място на невъобразима радост. Тя бе дошла на време, на време за Промяната, когато вероятностите повече не издържаха и всичко ставаше възможно. Тя бе дошла да намери Спаркс, да промени Промяната и щеше да го направи.

Сега Муун водеше Гъндалийну, теглеше го срещу потока от хора. Неговите сетива и издръжливост отслабваха, докато нейните се усилваха. Тя погледна изпотеното му лице, чу го да кашля и си спомни, че се бе отказал от почивка и лечение, за да й помогне. Но той поклати глава, когато Муун започна да върви по-бавно и я бутна напред.

— Почти стигнахме.

Най-после те достигнаха до уличка „Цитронена“. Муун откри един магазин, който беше още отворен, и попита възбудено продавача за Фейт Равенглас. Той я погледна със странна изненада. Муун придърпа яката на туниката над татуировката си.

— Съседният магазин вдясно е на Фейт, малка госпожице, но няма да я намериш вътре. Тя се любува на маските си из целия град. Ела утре. Може би тогава ще имаш по-голям късмет.

Муун кимна безмълвна и разочарована.

Гъндалийну се облегна на олющената стена на сградата.

— Имаш ли нещо против кашлица?

Продавачът вдигна рамене.

— Немного. Амулет за здраве.

Гъндалийну изръмжа от отвращение и се отмести от стената.

— Хайде, ела да я потърсим из игралните домове.

— Не. — Муун поклати глава и го хвана за ръката. — Ние ще трябва най-напред да намерим къде да преспим. А тук ще дойдем утре.

Той се поколеба.

— Сигурна ли си?

Тя кимна: лъжеше, но знаеше, че той не ще издържи още дълго, а без него тук тя беше напълно изгубена.

Най-после намериха подслон при предишната му хазайка: една пухкава, ласкава като майка жена, която го съжали и която едва не го сметна за призрак. Тя ги настани в стаите, които бяха на големия ѝ син.

— Зная, че нищо няма да откраднете, инспектор Гъндалийну!

Гъндалийну се намръщи кисело, когато вратата се затвори зад него и те останаха най-после на спокойствие.

— Изглежда не я интересува дали не съм те довел тук с неморални намерения.

Муун го погледна неразбиращо.

— Какво значи това?

Той се усмихна неловко.

— Нищо за този град, предполагам. О, богове, как ми се ще да се окъпя с топла вода! Как ми се иска отново да се почувствам чист! — Той се обърна и влезе в банята. Миг по-късно тя чу шума от водата.

Муун изяде своя дял от рибарския пай, който бяха купили още топъл на улицата. Седеше до прозореца, обърнала гръб към невротизиращата стая и наблюдаваше през прозореца Фестивала.

Наблюдаваше потока от хора, течащ като кръв по артериите на града. Толкова много... бяха толкова много.

Откъсната от подкрепата на своята виталност, тя почувства, че издръжливостта ѝ отново я напуска, изгуби своята увереност, че някога ще намери онова единствено лице сред хилядите непознати. Сибилската машина я бе изпратила в Карбънкъл. Но какво очакваше сега от нея? Аспунд не може да ѝ каже нищо за начина, но който да действа. Тя вярваше, че все пак нещо я ръководи. Но сега беше дошла в града, а тук нямаше заслепяващо откровение, което да ѝ помогне. Как ще намери Спаркс? Ами ако не го намери? Какъв ли е станал — хладнокръвен убиец, който върши мръсната работа на Зимната кралица, който дори спи с нея? Какво ще му каже, ако го намери? Какво ще ѝ каже той? Вече я бе отхвърлил два пъти — в Нейт и на ужасния бряг. Колко пъти трябва да ѝ казва, че вече не я обича? Наистина ли бе изтърпяла толкова много само за да чуе как ѝ казва всичко това в лицето? Тя вдигна ръка до бузата си. *Защо не мога да се откажа от него? Защо не мога да призная това?* Тя престана да вижда тълпите по улицата и очите ѝ се замъглиха.

Завесата на вратата на банята се раздвижи и Гъндалийну се появи чист и гладко избръснат, но в същите мръсни дрехи. Той се изтегна на канапето с въздишка. Муун на свой ред се затвори в банята, за да скрие от него съмненията, които не искаше да сподели и не можеше да прикрие. Тя пусна душа. Топлата вода премахна парализиращото напрежение, но не може да отмие вината ѝ.

После отиде отново в по-голямата стая, облечена само по туника. Очакваше да намери Гъндалийну заспал. Но той стоеше до прозореца и гледаше навън.

Муун отиде при него. Стояха един до друг, без да се допират, в мълчаливо общуване пред ромбоидните стъкла. Гледаха улицата под тях и слушаха шума на Фестивала.

Устата ѝ отново започна да трепери.

— Защо дойдох тук? Защо сибилската машина ме накара да дойда, когато нямаше никаква причина?

Гъндалийну я погледна, намръщи се изненадан.

— Какво ще правя дори и да го намеря? Веднъж вече го изгубих. Той вече не ме иска. Той има кралицата... — тя притисна уста с ръката си — и той е готов да умре за нея.

— Може би той желае Еъриенрод просто защото ти си му липсвала. — Гъндалийну затърси лицето ѝ с необичайна настойчивост.

— Как можа да кажеш това? Тя е кралица.

— Но тя никога не може да те замести. — Той докосна нерешително пръстите ѝ. — И може би затова не иска да живее.

Тя хвана ръката му, притисна я до бузата си, целуна я.

— Ти ме нравиш... ценна да се чувствам, когато от вятъра подмятана съм... когато толкова дълго загубена бях. — Тя почувства лицето ѝ да гори.

Той измъкна ръката си.

— Не говори сандхи! Не искам никога да го чувам. — Той издърпа несръчно ръкава на грубата си риза и покри белезите си. — Не съм достоен да го слушам. Подмятан от вятъра... това съм аз, а не ти. Пяна по морето, прах във вятъра, кал в краката на моя народ...

— Спри! — Тя спря неговите думи, които му причиняваха болка. — Спри, спри! Няма да ти позволя да казваш това! Това е лъжа. Ти си най-добрият, най-благородният, най-сърдечният човек, когото някога съм срещала. Няма да те оставя... повярвай... — Той се обърна към нея, неговите тъмни очи я притеглиха и ръцете му я притиснаха.

Той наведе бавно глава, почти не можеше да повярва, когато тя подаде уста за целувка. Муун затвори очи, целуваше го отново и отново, изпаднала в тремор, и чувстваше как неговите изненадани ръце започнаха да я галят. Най-после тя отговори на неговия неизказан въпрос.

— Как дойдох на това място? — промърмори той. — Истинско ли е? Как можеш ти...

— Не зная. Не зная, не ме питай. — Защото няма отговор. *Защото нямам право да те любя, никога не съм мислила да го правя. Б.З....* Защото ти ми даде сила да тръгна да го търся.

— Зная. — Целувките му станаха още по-дръзки. — Това няма значение. Не искам вечно... само ми разреши да те любя сега.

— Старбък! — Еъриенрод отново го извика, но той не вдигна глава от работната си маса.

Най-сетне Старбък я погледна. Лицето му беше загадъчно и мрачно. Той отмести контрабандните инструменти и полуразглобената изчислителна апаратура, която демонтираше част по част. Стаята му беше отрупана с останки от апаратури, за някои от които той претендираше, че разбира. Досега неговите вродени технически дарби винаги ѝ бяха приятни. Но откакто се бе върнал от последния улов, той се бе усамотил в тази стерилна фантазия на техниката, сякаш искаше да се скрие от себе си и от нея.

— Какво искаш? — Гласът му не беше нито любопитен, нито враждебен. Въобще не изразяваше нищо, а и лицето му оставяше безизразно, докато говореше.

Тя се опита да потисне своето възмущение, защото знаеше, че само търпението и времето ще го извадят от това състояние на апатия и обезвереност. От седмици не беше изпълнявал мъжките си задължения. Наскоро след последния улов се бе опитал да прави любов с нея, бе я докосвал, дори ѝ се бе усмихнал. Нейното негодувание тлееше и не ѝ позволяваше да търпи лошото му настроение.

— Искам да зная кога ще свършиш със задължението си като ловец.

— Задължение? — Той се обърна на въртящия се стол, като размахваше крака и отчаяно търсеше спасение в електронната пустош. — Свърших го — каза той уклончиво.

— Не си извършил плащането. Сорс очаква водата на живота. Надявам се не е необходимо да ти напомням, че ако не я получи, Зимата ще свърши... а с нея и ние.

— И половината от Летните хора ще умрат... Лятото ще свърши завинаги. — Зелените му очи я погледнаха, помръкнали от мъка.

— Надявам се. — Тя насочи мислите си отвъд бариерите на неговия съпротивляващ се ум. — Нали не искаш да кажеш, че това ти е за първи път?

— Не. — Той поклати глава. Червената му коса покри сребърната верижка, пришита към раменете на ризата му. — Всеки ден мисля за това и сънувам...

— Приятни сънища! — допълни тя язвително.

— Не! — Тя си спомни неговите кошмари, онези, които той бе отказал да сподели с нея. — Намери някой друг, който да извърши тази доставка. Аз си свърших задължението, задушавам се от мръсната работа на Зимата. Няма да доставя на този чуждоземен мързеланко вечен живот за това, че ще унищожи собствения ми народ.

— Ти не си Летен човек! Ти плащаш за твоя собствен живот и за моя. — Еъриенрод се наведе над работната маса и се пресегна. — Ти няма да се върнеш в Лятната черупка. Ти отдавна си надраснал това. Ти уби свещените за теб нимфи, остави своята Лятна любов мъртва всред техните трупове. Ти изостави твоите хора и твоята богиня преди години... срещу нещо по-добро! Не забравяй това! Сега ти си чуждоземец и мой любовник. И харесваш или не, такъв ще бъдеш до края на живота си.

Старбък се изправи и удари с юмрук по масата. Еъриенрод се отдръпна — разбра, че той едва удържа яростта си да не я удари.

— Тогава просто скоро ще умра. — Той опря ръка на ръба на масата и се наклони напред с наведена глава. — И ще завърша онова, което започнах!

— Спаркс! — Името му изскочи от дълбочината на сърцето ѝ, където бе проникнало усещане за парещата болка на неговото терзание. Но той не отговори. Тя вече не можеше да го има. Беше я откъснал от себе си. — Старбък! — Терзанието обзе и нея, болката се превърна в гняв. Този път той вдигна глава, лицето му бе упорито, изкривено в гримаса. Във вида му нямаше нищо от Спаркс. В съзнанието му витаеше един призрак, призракът на Муун, нейното загубено второ аз. Муун, чиято смърт беше грешка и която бе отнела любовта и на двете от него и я бе занесла в гроба. Еъриенрод си представи как неговото аз, деформирано от призрака на Муун се превръща в леща, която фокусира слънчевите лъчи, за да подпали

пожара на неуспеха. *Неуспех!* Думата остави димна следа във вътрешното ѝ зрение.

— Ти ще доставиш водата на живота. Искам това да стане скоро. Твоята кралица ти заповядва.

Той стисна устни. За първи път тя му заповядваше.

— Ами ако откажа?

— Тогава ще те дам на чуждоземците. Тя хвана здраво изплъзващите се юзди на контрола — И останалата част от живота си ще прекараш в наказателна колония и ще съжаляваш, че не си умрял при Промяната.

Устата на Старбък увисна отворена. Очите му търсеха лицето ѝ, както слепецът търси нечия ръка, докато най-после разбра, че тя държи на всяка своя дума. Той сведе глава в знак на поражение, обезсилен от собствената си омраза към самия себе си.

Тя знаеше, че може да го накара да направи всичко. Но знаеше и че със спечелването на тази победа го губи завинаги.

Неочаквано Муун се оказа в нечия топла прегръдка.

Спарки, сънувах такъв странен сън... Тя отвори очи, разтърсена от непознатата реалност на стаята, в която се намираще. Погледна встрани и видя една топла, кафява, обсипана с лунички ръка до своята. За момент я обхвана болка. Но после се усмихна без срам и съжаление, сплитайки Пръсти в неговите. Тя се помести внимателно на тесния диван, за да наблюдава спящото лице на Б.З., спомняйки си как той я бе наблюдавал през тихите утрини, спомняйки си поемите на неговото сърце, който бе шепнал пред учудените ѝ очи и как накрая ѝ се бе отдал, *моя звезда, бяла птичка, градина с диво цвете...* докато тя бе извикала думите, които нямаше право да казва и нямаше право да не казва: *обичам те, обичам те...*

Тя го помилва но бузата, но той не се разбуди. Сложи глава на рамото му. Тук, в тази стая, независимо от техните отделни животи, те бяха правили любов и си бяха дали един на друг нещо ценно — потвърждение на тяхната собствена стойност.

Звуците на Фестивала все още достигаха до нея, приглушени, но непроменящи се. Потокът светлина, който навлизаше през прозореца, също не се бе променил. („Никога не го бях правил на светло“ беше промърморил той. „Бяхме толкова хубави... Защо се срамувах?“) Тя бе загубила представа дали бе нощ или ден, или колко дълго бяха спали. Тялото ѝ бе отпуснато и без думи ѝ говореше, казващо ѝ че има нужда от още сън. Но тя не можеше да си позволи да спи повече. Б.З. не се събуди, когато се измъкна изпод ръката му. Беше сигурна, че ще може сама да намери пътя до майсторката на маски. Бързо се облече и излезе навън.

Тълпите бяха все така жизнени и безкрайни, сякаш една смяна от гуляйджии се сливаше в следващата в едно безкрайно колело. Тя се придържаше близо до стените на сградите. Както вървеше взе от една маса парче месо с подправки, налага го, докато умът ѝ отразяваше бликащата енергия около, нея.

Най-после откри уличка „Цитронена“, където човешкият поток ставаше по-бавен и разреден. Лесно намери пътя до ботанерията. Следващият магазин бе за маски. Жълтата двойна врата се оказа здраво затворена. Тя заудря по нея с юмрук, влагайки цялото си разочарование и настойчивост.

— Отвори! Отвори! Моля те!

За нейна изненада вратата се отвори, когато тя почти щеше да заплаче. Въздъхна с облекчение. Една жена на средна възраст с тъмни коси, сплетени на дебела плитка, погледна към нея със зачервени от безсъние очи и сякаш въобще не я видя.

— Да, кой е? — попита жената уморено и малко нетърпеливо.

— Вие ли сте... вие ли сте Фейт Равенглас, майсторката на маски?

— Да. — Жената потри лице. — Но всичките ми маски се свършиха. Ще трябва да отидеш на някое от изложенията да ги видиш. Из целия град има складове и магазини, пълни с маски.

— Не, не искам маска. Искам да говорим за... Спаркс. Спаркс Даунтрейдър.

— Спаркс? — Реакцията, която очакваше, за която се молеше се изписа на лицето на жената. Тя разтвори докрай вратата. — Тогава влизай. Заповядай.

Муун влезе в магазина и замига на оскъдната светлина. Когато очите ѝ свикнаха различи кашони и кошници, натрупани в безпорядък в четирите ъгли на стаята, остатъци от плат, калъпи на лица, пера, гривни, мъниста. Като минаваше, настъпи на едно мънисто. Тя грижливо го взе и го стисна в ръка. Стените на стаята бяха голи, а по тях блестяха куки, където допреди ден-два са били окачени стотици маски. Последната кукичка на една от стените не беше празна. На нея висеше маска, пронизана от блещукащото видение на летния ден.

— Това... Лятната кралица ли е? — попита Муун с благоговейна почит.

Жената обърна глава нататък.

— Това е нейната маска. Коя ще бъде тя, това е тайна, известна само на боговете.

— На богинята — каза Муун, без да се замисля.

— Да, разбира се. — Майсторката на маски се усмихна малко тъжно. Муун разбра какво означаваха тези маски за Зимата.

— Да, направила сте я така хубава. А тя ще дойде да ви вземе живота.

— Благодаря. — Жената отново се усмихна, този път с гордост. — Това е цената, която плаща всеки художник... всеки път, когато създава нещо, което се надява да остане след него.

— Сигурно — промърмори Муун.

— А сега, кажи ми, Лятно момиче, защо си дошла да питаш за Спаркс Даунтрейдър.

— Аз съм му братовчедка, казвам се Муун Даунтрейдър.

— Муун! — Майсторката на маски се намръщи. — Почакай, само една минутка почакай. — Тя отиде в друга стая и се върна, като носеше една странна лента за глава. — Той ми е разказвал толкова много за теб, за двамата. Ела до вратата, където мога да те видя по-добре с третото си око.

Муун се подчини. Жената я обърна с лице към светлината и постепенно придоби строг вид.

— Спаркс казваше, че си като нея... като нея... — Тя изведнъж като че ли потрепери.

— Като коя? — Муун с труд изрече думите през скованите си уста.

— Като Еъриенрод, като Снежната кралица. Но аз съм те виждала и друг път някъде, на друго място. — Тя вдигна ръка да опипа лицето на Муун с чувствителните си пръсти, без да задава повече въпроси. Муун влече навътре към една кръгла маса, оплескана с лепило. Тя и столът представляваха единствената мебелировка. — Къде съм те виждала, Муун? — На масата се появи незнайно откъде голяма сива котка и започна да души ръцете на Муун. Муун я погали по муцуната.

— Аз... аз не мисля, че сте ме виждали. — Муун седна в отговор на поканата на Фейт, отвори юмрук и постави червеното мънисто на масата.

Дъхът на Фейт спря.

— Да! Ти си сибила.

Муун тури ръце на гърлото си.

— Не...

— Твоят братовчед ми каза. Няма никой. — Фейт поклати глава успокоително. — Тайната ти е сигурна. И това означава, че мога да ти

доверя моята. — Тя смъкна високата яка на нощницата си и показа своята шия.

Муун почувства как сиря дъхът ѝ.

— Вие сте сибила, тук? Но как? Как се решавате? — Тя си спомни Данаукий Лу и белезите, които носеше като предупреждение.

— Аз имам много добре подбрана клиентела. — Фейт обърна настрани глава. — Може би е егоистично от моя страна, може би не правя всичко, което мога с моя дар... но аз чувствам, че тук по някакъв начин имат нужда от мен. Като... контакт, ако не за друго. — Ръцете ѝ намериха върху масата едно останало перце. Тя го взе, завъртя го между пръстите си. Котката я наблюдаваше, свила назад уши. — Знаеш ли, аз имам странни идеи за сибилите. Възможно е да са абсурдни, но... — Тя сви рамене.

Муун се наведе напред.

— Искате да кажете, че може би има сибилите на други светове, не само на този?

Перцето падна долу и котката се хвърли да го улови.

— Да! О-о, слава на боговете, и ти ли го почувства? — Фейт протегна ръка за потвърждение.

— Виждала съм! — Муун докосна ръката ѝ. — Срецнах една сибила на друг свят. Навсякъде има сибилите. Те са част от информационната мрежа, която старата империя ни е оставила, за да ни помогне. Хийгемъни разчита на нас.

— И аз така мисля... знаех, че трябва да има нещо повече! Да, това е толкова разумно. — Усмивката ѝ беше като свещ, трептяща в тъмнина. — Дали там не съм те видяла? На друг свят. Да питаш за него...

— Аз наистина питах за него! Затова се върнах. Излиза, че вие сте била тази, която ми каза за него... *Че той обича друга.* Че още не е свършено, че той има нужда от мен. — Тя повиши глас, за да потисне съмненията си. — Но откъде знаете това? Можем ли да помним онова, което казваме и виждаме? Мен никога не са ме питали.

— Да, можем да го запомним. Съвсем ясно. — Тя се усмихна при споменава една ясна гледка. — На мен ми се случва доста често, затова чувствам, че съм нужна тук. Аз може би съм единствената, на която могат да се задават въпроси за Карбънкъл. Затова започнах да

подозирам, че сме нещо повече, отколкото се твърди. Как може Хедж да не знае, че онова, което нравим, е истина?

— Има много неща, за които те лъжат. — *Нимфите... истинската причина, поради която не ни искат в Карбънкъл, така че никой да не може да провери, че те лъжат за нимфите. И за много други неща.* Но ние можем да променим това сега, когато знаем истината. Когато чуждоземците си отидат...

Муун почувства погледа си притеглен от маската на стената. *Ще приемат ли световите една сибилка за кралица?* Тръпка на възбуда мина по нервите от гръбнака до края на пръстите. — Фейт, при трансата вие казахте... вие казахте, че мога да стане кралица. Какво означава това?

— Това беше преди години... — Фейт притисна ръка към сензорното си око. — Предполагам, че съм искала да кажа, че приличаш на Еъриенрод. — Тя свали ръка и погледна към маската на стената. — А... може би не. Аз те извиках да се върнеш. Спомням си чувството, че трябва да те извикам. Не разбирах защо. Ако ти участваш в надбягването с другите в деня на избора... кой може да каже? Може и да бъдеш избрана за кралица.

— Колко време има до избора?

— Той е в деня преди Маскената нощ... вдругиден.

Муун хвана треперещите си ръце и почувства приток на сигурност да нахлува в нея. *Това е причината. Затова дойдох. Да направя истинската Промяна, да разкъсам този порочен кръг...* Когато възможността запали у нея огъня на надеждата, тя се взря в маската на Лятната кралица.

Но това няма да спаси Спаркс. Огънят на откровението угасна в студените води на истината. Не може да има прераждане без смърт. Тя няма да има никаква власт, докато не умре Снежната кралица... Но нали затова дойдох! Тя гневно поклати глава. Фейт я погледна скептично.

— Аз дойдох да намеря Спаркс, да го спася, ако мога. Ако все още има нужда от мен, ако ме иска... — Тя заекна.

— Знаеш ли... какъв е станал?

— Да. Зная. Всичко зная. — Тя почувства как се изпълва със злоба. — Старбък.

Фейт кимна, лицето ѝ помръкна. Тя притегли котката в скута си.

— Той вече не е момчето, което познаваш. Но и ти не си момичето, което той е оставил в Лятото. Той наистина се нуждае от теб, Муун, ужасно се нуждае. Той винаги се е нуждаел, иначе нямаше да се обърне към Еъриенрод. Намери го, спаси го, ако можеш. За мен това има голямо значение.

— И за мен. — Муун се отблъсна от масата. — Но не зная как да го намеря. Затова съм дошла при вас. Можете ли да ми помогнете, можете ли да го доведете тук? Почти не остана време. *Днес и още два дни, докато той умре... три дни за търсене из целия град.*

— Зная. — Фейт поклати глава и погледна надолу. Но той идва тук по свое желание, не по мое. А аз не зная... Почакай. Има друга, която го вижда по-често от мен. Казва се Тор Стархайкър. Държи казиното „Персийпион“. Тя самата също се нарича Персийпион. Потърси я. Самичка ли си тук?

— Не. — Муун се усмихна. — Имам си някой. — Сети се, че го беше оставила самичък повече време, отколкото възнамеряваше. — Трябва да се връщам и да му кажа какво научих. — Муун стана, изпълнена със съмнения. — Благодаря ви за помощта. Благодаря ви, че сте била приятел на Спаркс, когато аз бях далеч. — Тя желаше да има повече време, за да пита за още много неща. — Нека богинята те благослови — каза тя свенливо.

— Нека благослови всички нас. Но теб специално. — Фейт също се усмихна.

Муун погледна за последен път маската на Лятната кралица и излезе.

Муун най-после достигна мебелираната къща, където бе оставила Б.З. и се втурна през остъклената врата, задъхана от вълнение и облекчение.

— Муун! — Б.З. стоеше в тясното коридорче с изпокъсана риза, наполовина измъкната от панталона. До него стоеше хазайката му. Б.З. се промъкна покрай нея, за да посрещне Муун. Прегърна я, целуна я.

— О-о, богове! Къде по дяволите беше? Помислих си...

— Бях при майсторката на маски. — Тя се засмя, когато той отново я пусна на пода.

— При майсторката на маски? Сама?! Защо? — Той се намръщи неodobрително, но Муун оцени неговата загриженост.

— Ти трябваше да почиваш. — Тя продължи да се усмихва. — Намерих я. И Б.З., няма да повярваш... — Тя млъкна, като си спомни, че хазайката все още е там. Б.З. погледна през рамо, окашля се.

— Добре, добре, инспектор. — Жената вдигна добродушно ръце. — Разбирам от намеци. — Тя мина покрай тях и се отправи към вратата на собствения си апартамент. — Той се разтревожи за теб. — Тя намигна доста явно на Муун. — Дръж го в напрежение и той няма да замине на друг свят без теб, дете! — допълни тя, после отвори вратата и изчезна.

Б.З. погледна смутен към тавана.

— Сега разказвай. Намери ли го?

— Да! И Б.З.... когато К.Р. Аспунд изпадна в транс, тя е била тази, която ми е казала да се върна.

Трябваше му една секунда да го възприеме.

— Тя е сибила? Тук?

Муун кимна, загубила своята недоверчивост. — Единствената, за цялата галактика...

— Какво й каза? — Изведнъж той се бе ядосал.

Сега тя разбра. Негодувание и разочарование размътиха погледа й. Тя отстъпи назад от него.

— Казах й, че искам да намеря Спаркс. — *Това е всичко, което имаш право да знаеш.*

— Нямах предвид това. — Той потисна кашлицата си и обузда лошото си настроение. — Аз... аз се страхувах, че ще ме изоставиш — промърмори той, засрамено и неловко, — без дори да ми кажеш едно сбогом.

— Б.З., никога не бих... не на теб. Не на теб. — Тя взе ръцете му в своите — като обещание и ги целуна с тиха тъга.

Той я пусна неохотно, неочаквано смутен от размъкнатия си вид.

— Какво научи? Вижда ли го е тя?

— Фейт не знае как да се свърже с него. — Муун видя, че той вдигна глава. — Но тя ми каза за някого, който може да стори това. Казва се Персийпион. Има казино.

Тя мислеше, че е разочарован. Но той кимна.

— Вярно. Зная това място. Ще отидем там. — Той погледна към тънката стълба, която се извиваше към по-горните етажи, после към стаята, която бе тяхна за една нощ. — Само да... си взема палтото.

— Ей, ти там... здравей, сладурче... добре дошла в казиното, прахосничке...

Тор се подпря апатично до една колона, поздравяваща безличната тълпа, която се изливаше към звънтящите огледала с беззвучна монотонност. Тя потисна една прозявка, устата ѝ се сбърчи от усилие — опитваше се да запази грима си непокътнат. Току-що бяха отворили и щяха да работят до свършването на карнавалната нощ и настъпването на деня на Промяната. Подобно на някого, който бе готов да започне живот на принудителен аскетизъм, фестивалната тълпа беше ненаситна във всичките си апетити, а Сорс искаше да я изцеди до последна капка.

Всичко, което искаше Сорс, Тор беше длъжна да го осигури. Той беше докоснал бюрократичната планина с всемогъщия си, деформиран пръст и тя се бе превърнала в една безпрепятствена равнина. Той бе дал благословията си за брака ѝ с Оийрезубол и можеше да организира нейното напускане на този свят преди чуждоземните да сложат капака върху ковчега на Зимата и здраво да го заковат. След още само няколко безкрайни часа това казино ще бъде затворено завинаги, поне що се отнася до нея. Мина ѝ през ума, че това място ще ѝ липсва, и това я изненада. Но казиното бе пълно с хора, които живееха и не се страхуваха от промени, хора от различни светове, толкова различни, че тя почти не можеше да ги разбере. Светове, на които искаше да отиде, и сигурно ще отиде, благодарение на Оийрезубол и Сорс.

Тя изживя един момент на мимолетно съмнение, че действително ще стане жена на Оийрезубол. Законният брак с чуждоземец беше тежък и грозен като верига. Да бъде свързана с Оийрезубол завинаги... Оийрезубол, който изпитваше страст към Персийпион, не към Тор Стархайкер. Ще трябва ли тя да носи тази проклета перука, тази изписана, фалшива обвивка винаги? Ако ѝ омръзне Оийрезубол може много бързо да се освободи от него. Веригите се правят, за да бъдат разкъсвани.

— Ти наистина изглеждаш като победител... ало, ти, там... — Тя спря посред поредното подмятане, устата ѝ провисна. — Ваше величество?

Момичето с бяла плитка и номадска туника я погледна странно объркано, а погледът ѝ беше достатъчен, за да убеди Тор, че беше сбъркала. Но момичето застана пред нея, без да усеща блъскането на тълпата, която се точеше покрай нея.

— Вие ли сте Персийпион?

Тя се усмихна ослепително.

— Само евтина имитация, дете. Но, кълна се в името на боговете, ти си висококачествено копие на кралицата.

— Аз... — Момичето не изглеждаше много поласкано от сравнението. — Изпраца ме Фейт.

Тор нервно се усмихна.

— О-о, богове, надявам се, че не е... О-о! Искате да кажете Фейт Равенглас?

Момичето кимна.

— Казвам се Муун Даунтрейдър. Тя ми каза, че познавате моя братовчед Спаркс.

— Спаркс! Да, разбира се, че го познавам. — Тя почувства, че я обзема някакво ирационално облекчение, когато се отмести от колоната. *Гръм и мълнии, това вече е находка.* — Хайде, ела да се измъкнем от този хаос. — Сега тя разбра, че момичето не беше само. Зад него, като сянка, стоеше едно кареумовско плашило, облечено с полицейско яке с отличителни знаци на инспектор. Сърцето ѝ се качи в гърлото. Преди да види, че всичко останало на него беше нередовно, тя забеляза петната отпред на якето. Приличаха на петна от засъхнала кръв. Възможността не ѝ действа успокоително. *Не питай. Само не питай.* Тя посочи с ръка и ги поведе през казиното. Муун Даунтрейдър гледеше глупаво как резултатите от играта прелитаха през нея във въздуха, учудваше се на невероятните крайности в облеклото и в поведението на смайващото множество в игралния дом, с които се сблъскваше една девствена душа.

— Никога не съм виждала подобно нещо на Кареумов, дори и на Пазара на крадците!

Тор я погледна изненадана. Смачканият полицай каза съчувствено:

— И никога няма да видиш!

Тор поклати глава и продължи.

Тя ги поведе през полуосветения, драпиран с воал коридор, където проститутките водеха клиентите си — най-тихото, най-уединено място, което беше на разположение. Като се озърташе напразно за някоя незаета стая, тя видя, че Хеън все още не бе излязъл от стаята си и не бе отишъл на мястото си в бара. Тя заудря с длан по вратата:

— Хей, хубавецо, твоите почитатели те чакат! Тръгвай!

Вратата се отвори. Съсипаното лице на хубавият някога Хеън се втренчи в нея и отмина с неопределено отвращение.

— Защо не вземеш едно... — Погледът му се спря върху Муун. Изражението на лицето му се измени. — О-о, богове! — Погледът му излъчваше непреодолима ярост. — Какво правиш тук? Ти, кучко, ти проклета вещице, ти, която забиваш нож в гръб! Знаех си, че ще дойдеш някой ден... не ти стига, че съсипа живота ми, ами искаш да видиш това с очите си.

— Хеън! — Тор препречи пътя му, когато той тръгна към момичето. — Какво, по дяволите, ти става, да не си изгубил ума си? Тя е съвсем непозната.

— Ти мислиш, че няма да позная Еъриенрод, когато я видя? Аз познавам своята Снежна кралица, аз съм спал с нея години наред! Не е ли вярно, бяла курво?

— Аз не съм кралицата — каза Муун тихо.

— Не е, Хеън! — Тор го пресече, преди той да започне отново. — Млъкни и отвори кръвясалите си очи, шушумиго. Тя е едно Лятно момиче, което търси братовчед си. Никога по-рано не си я виждал. А аз се кълна, че никога не си виждал и кралицата, камо ли пък да си спал с нея. Тя има по-добър вкус.

— Какво знаеш ти за това? — каза Хеън. — Ти не знаеш нищо за нея и за мен! — Той се изправи до касата на вратата, изглади гънките на крещящата си риза, като се опитваше да запази известно достойнство. — Аз бях Старбък... докато тя не ме замени с онзи слабак, Даунтрейдър.

— Даунтрейдър! — Тор зина от изненада. — Не мога да повярвам! — Този мърляв изнудвач, който изсмукваше от нея информация вече пет години, да бъде Старбък на Снежната кралица?

Възможно ли беше? Беше ли възможно Хеън да не лъже за себе си и дали Даунтрейдър не я използваше — просто за да използва него? Тя потри лице и размести една пайета^[1], размазвайки луничките, нарисувани на бузата ѝ.

— Спаркс Даунтрейдър е мой братовчед — каза Муун, без да обръща внимание на свирепото изражение на Хеън. — Зная, че е станал Старбък. Искам да го намеря, преди да е станало много късно.

— Твой братовчед? — Хеън се намръщи. — Аха... около теб има нещо. Ти беше изчезнала... — Той се почеса по главата, сякаш да измъкне нещо от паметта си. Дрогите, които използваше срещу скуката и болката, бяха размекнали мозъка му. — И ти приличаш на нея. — В очите му искряха алчни демони. — Съвсем като нея.

— Не обръщай внимание на този просмукан от наркотик лъжец — каза нетърпеливо Гъндалийну. — Той е ненормален. Никой кареумовец, който няма благороден произход, не може да стане Старбък.

Хеън изглежда едва сега го забеляза, впери очи в него и грозна усмивка заля цялото му лице.

— Спомням си деня, когато те учех как да коленичиш в двореца пред кралицата, за да се издигнеш в службата, полицай. — Другият трепна, когато го позна. — Тогава ти беше прекалено горд, нали, Гъндалийну-мекру? Погледни се сега! — Той посочи с ръка опърпаните дрехи на полицая. — Сигурно си лазил по корем, *меркито*. Ти не си достоен да разговаряш с мен!

Полицаят се опита да премълчи, но думите сами изскочиха от устата му.

— И все пак съм по-добър мъж, отколкото ти можеш да бъдеш, лайняно копеле!

— Ти си все още един задник. Слава на боговете затова! — Хеън плю, точно когато се отвори съседната врата.

— Ей, внимавай! — Проститутка преведе бързо покрай тях обидения си клиент.

— Е, ще отиваш ли на работа или не? — Тор сложи ръце на хълбок и го погледна със смразяващ поглед.

— Не. Не, докато не чуя за тази. — Той наведе глава към Муун. — Защо двойницата на Еъриенрод е дошла да търси любовника на

Еъриенрод. — Той се наведе в посока към стаята си в пародия на грациозна покана. Тор и другите го последваха.

Тор никога по-рано не беше виждала стаята му и имаше чувството, че все още не я вижда. В стаята имаше едно легло и един шкаф като във всяка друга стая по този коридор и това беше всичко. Нямахме никаква картина, никакви книги или касети, никакво радио или телевизор. Беше стая за през нощта, по-скоро, затворническа килия. Хеън се стовари на леглото с изпружени напред крака, оковани в желязо. Никой не се помръдна да седне до него. Муун и Гъндалийну гледаха краката му, колкото и да се мъчеха да не гледат натам.

— И така. Защо ти е потрябвал Спаркс Даунтрейдър след толкова време, красива братовчедке?

— Ние сме се врекли. — Муун сведе поглед от нечистия намек в неговите очи. — Аз го обичам. Не искам той да умре.

Хеън се изсмя.

— О-о, аха. За Еъриенрод неговата клетва за вярност беше истински проблем. Трябва да си горда. Но в края на краищата тя винаги взема онова, което иска. При теб как е?

Муун настръхна, ръцете ѝ стиснаха колана.

— Аз ще се оправя. Най-напред обаче искам да го намеря. Фейт ми каза, че ти може би знаеш... — Тя се обърна към Тор.

Тор вдигна рамене извинително.

— Току-що го изтърва. Беше дошъл да види Сорс. — *И се чудя защо. Защо идва Старбък? Защо кралицата...?*

— Неговата конспирация става все по-мрачна. — Хеън се усмихна загадъчно.

А той знаеше, че Спаркс беше Старбък... Тор се замисли, после отново погледна към Хеън. *Какво друго знае, което не ми е казал?*

— Да не би да искаш да кажеш, че току-що съм го изтървала?

Тя отново погледна разочарованото лице на Муун.

— Той дойде от двореца с едно съобщение преди около един час.

— И си отиде с двама полицаи зад себе си — каза Хеън самодоволно.

— Какво? — Тор вдигна посипаните си със сребърен прах вежди.

— Командирът — каза Гъндалийну. — Тя трябва да е наредила да го следят, след като вече знае кой е той.

— Какво му се е случило? — Ръцете на Муун нервно усукваха кожения колан. — Хванали ли са го?

Хеън изсумтя развеселен.

— Ха-ха-ха! Тези грубияни не могат да хванат дори и мъртвец. — Той погледна Гъндалийну. — Изгуби се в тълпата. Но ако е умно момче, ще стои в двореца, където Еъриенрод може да го защитава до Промяната.

— Не може! Не може да направи това... Проклетата да е! — извика Муун.

Тор видя, че полицаят се помъчи да успокои Муун, видя как тя махна ръката му от раменете си, видя и изрази на неговото лице. Хеън също видя всичко и се усмихна. Тор каза скептично:

— Слушай, ако си му толкова предана, защо ти трябваша пет години, за да дойдеш тук?

— Не бяха години, само месеци! — Муун затвори очи. — Защо не беше обратното? Защо продължава да става все по-трудно?

— Защото се доближаваш до Еъриенрод — промърмори Хеън, — а тя действа със скоростта на светлината.

— Тя беше отвлечена на друг свят от контрабандисти преди пет години — отговори Гъндалийну раздражен от обвинението на Хеън. — Тя току-що се върна. Едва не загина, докато се мъчеше да се добере до Карбънкъл, за да го намери. За теб това не е ли достатъчна преданост?

Тор сви уста и поомекна въпреки волята си.

— За теб изглежда е достатъчно, чуждоземецо. — *Ти, който се топих от любов.* — Но тя ще трябва да отиде в двореца, ако иска да го намери сега.

— Не може да отиде — каза Гъндалийну.

— Защо не? — Муун го погледна. — Мога да се промъкна в двореца и да го намеря. Ако е необходимо, ще го направя. — Очите ѝ се промениха, станаха замъглени и невиждащи, сякаш щеше да припадне. Когато отново се избистриха, в погледа ѝ се четеше решителност. — Правилно е... Ще отида там! Не се страхувам от Еъриенрод.

— А защо трябва да отидеш? — Хеън я гледаше втренчено, без фактически да вижда нея, а нещо друго.

— Млъкни, перверзен тип! Аз ще ти кажа защо. — Гъндалийну хвана Муун за рамото. — Защото Еъриенрод... защото тя... защото тя е... опасна — завърши той глупаво. Тор се чудеше какво се страхуваше да каже, а Муун леко се намръщи. — Тя охранява целия дворец и ако те хване, проклетата да е, ще те затвори! Как, по дяволите, ще тръгнеш да го търсиш!

— Защо да не може? — Хеън се ухили. — Тя има най-добрата естествена маскировка, която някой би желал да има: лицето на Еъриенрод. Тя може да прави всичко и никой няма да я попита защо го прави.

— Ами истинската кралица? — запита Тор.

— Тя ще развлича високопоставените господари на Хедж, ако подобрете точно времето. А аз имам едно нещо, което ще ти помогне.

— Какво е то? — Муун пристъпи напред изпълнена с надежда. Гъндалийну хвърляше гневни погледи над рамото ѝ.

Но погледът на Хеън не се отделяше от нея. Той я огледа отгоре до долу и накрая пак се спря на лицето ѝ. Тор почувства как противоположните полюси вътре в него се зареждат със статично електричество.

— Прекарай насаме с мен един час като Еъриенрод и ще е твое.

Муун замръзна. Гъндалийну изпсува и тръгна напред.

— Какво смяташ да правиш, Старбък? — Тор го сръга отмъстително. — Ще я учиш да играе карти ли?

Хеън извърна лице към нея. Когато тя видя какво беше станало с лицето му, го съжали повече от всеки друг път.

— В името на боговете, Хеън... поне веднъж в живота си не бъди груб? Направи нещо, с което да покажеш, че имаш право да си жив.

Горната половина на тялото на Хеън трепна от скрито вълнение, но то скоро угасна и той отново погледна Муун.

— Там, вътре. — Той посочи шкафа. — Отвори го.

Муун отиде до шкафа и отвори вратата. Тор видя дрехи и дроги, полупразни бутилки и един рафт, който беше съвсем празен, с изключение на един малък черен предмет.

— Това е. Донеси го тук.

Муун го взе, внимателно му го подаде, като стоеше на разстояние. Той го постави на дланта си почти като живо същество,

галеше го с несигурни пръсти. После докосна една светеща вдлъбнатинка, след това друга, и друга. В притихналата стая силно прозвучаха три променящи се ноти.

— Какво контролира това? — попита Гъндалийну.

— Вятъра. — Хеън ги погледна с предизвикателна гордост. — В Залата на Ветровете в двореца на Еъриенрод. Има само още едно при нея. С това ти ще можеш да проникнеш в сърцето на двореца, без някой да заподозре нещо. — Той отново загледа Муун. — Аз ще те науча как да го използваш и къде да търсиш Старбък.

— В замяна на какво? — попита Муун тихо.

Хеън изви устни.

— Няма никакви условия. Твоя е по право... Кога ли съм могъл да ти откажа нещо, което си желала?

Богове, той наистина мисли, че тя е кралица. Тор поклати глава.

В очите на набедената кралица се появи следа на съчувствие и тя каза тихо:

— Ако някога има... нещо, което мога да ти дам...

Хеън погледна атрофиралите си крака.

— Никое човешко същество не може да ми ги върне.

— Ей, виж, ако ще ходиш в двореца, не можеш да се появиш с тази туника. — Тор махна с ръка. — Ела с мен, ще ти намеря някои кралски парцали или поне нещо, което да прикрие тези.

— Муун, ти не можеш да отидеш в двореца! Забранявам ти. — Гъндалийну застана пред нея в отчаян опит да я спре.

— Б.З., трябва да отида. Аз трябва да отида — каза тя, срещнала упорития му поглед.

— Само си губиш времето. Рискуваш... душата си ако отидеш там. Там е отвратително, остави го, забрави за него! — Гъндалийну протегна ръце към нея. — Послушай ме само сега! Ти си обзета от някакъв кошмар... събуди се, в името на боговете! Повярвай ми, Муун, не го правя от егоизъм. Правя го само заради теб, за твоята безопасност...

Тя поклати глава и погледна настрани.

— Не се опитвай да ме спреш, Б.З., защото не можеш. — Тя мина покрай него и той не се опита да я задържи. Тор я изведе от стаята.

Гъндалийну стоеше и гледаше след нея. Усети неочакван студ и закопча палтото си. Чувстваше как очите на Хеън пробиват дупка в

черепа му, а нямаше сили да се обърне с лице към него.

— Ти знаеш истината за нея, нали? — дочу той гласа на Хеън. — Ти знаеш, че са еднакви, Еъриенрод и тя.

— Не са еднакви! — Гъндалийну се обърна, ужилен от собствената си гузна съвест.

Хеън се усмихна, като прочете отговора в очите му.

— Така си и мислех. Тя е клон на кралицата, това е единственото обяснение.

— Сигурен ли си? — Той зададе въпроса импулсивно, без да иска, без дори да има намерение да го задава.

Хеън сви рамене.

— Единственият човек, който може да бъде напълно сигурен, е Еъриенрод. Но аз съм достатъчно сигурен. Не ѝ е дъщеря, тя никога не пропуска да взема водата на живота. И никога не е разрешавала на някой мъж да я задържи до такава степен.

— Нима тя ви прави... стерилни? — Гъндалийну примигна изненадан.

— Никой не може да има деца, докато използва водата на живота. Водата на живота забавя оздравяването. Даже е убила няколко души. — Хеън се изкикоти, развеселен от идеята. — Някои хора дори полудяват — отклонение в индивидуалността или някаква подобна глупост. Във всеки случай така твърдят хората, които хленчат — бездетните. Властта е тази, която замъглява съзнанието, не дрогата. Как е да се чувстваш нисш, Гъндалийну-_ескрад?_

Гъндалийну не му обърна внимание. Образът на Спаркс Даунтрейдър в шлем с шипове неочаквано завладя съзнанието му. Той пристъпи напред.

— Дай ми контролната кутия, Хеън. Недей да пращаш Муун в това змийско гнездо.

Хеън леко се размърда и в ръката му се появи парализиращ револвер.

— Ела я вземи, полицай. До стената или ще получиш онова, за което се молиш!

Гъндалийну отстъпи до стената, забравил за собствения си парализиращ револвер, който тежеше като олово на бедрото му под палтото. Той се подпря на стената и се закашля с изтощителна безпомощност, докато му се замая главата.

— Имаш ли нещо против... ако седна? — Той се смъкна по стената, без да чака отговор, и седна на пода.

— Трябва да отидеш на лекар — каза Хеън съчувствено. — Когато един техник седне на пода, смятай го за мъртъв.

— Не мога. — Гъндалийну разтвори яката на палтото да се разхлади. *Не докато не се свърши това.*

— Искаш да кажеш, че и теб те преследват. — Прозвуча като констатация, а не като въпрос. — Всичките ти стари другарчета, истинските полицаи. Ти се укриваш с една обявена извън закона обожателка на Майката, нямаш никакъв приятел на света. Захвърлил си работа, обществено положение и си потъпкал в калта благородния си произход. И всичко заради една любов.

Гъндалийну вдигна горящо лице, без да продума.

— Нищо не мога да разбера. — Хеън се ухили злобно. — Аз съм кареумовец. — Той поклати глава, облегна се на лакът. — Тя наистина здраво те е хванала, момче. Какво ти обеща? Тялото си?

— Нищо, мерку!

— Нищо? — Хеън се усмихна подигравателно. — Ти си по-голямо магаре, отколкото съм мислил.

— За всичко, което ми се случи, съм виновен само аз. — Гъндалийну се изправи, мъчейки се да преодолее гнева си от очевидната истина, която го предизвикваше. — Решението беше мое. Аз приех последиците от един рационален акт.

Хеън избухна в смях.

— Сигурно! Тя може да те накара да повярваш в това! В това е силата ѝ. Тя може да те накара да повярваш, че може да се живее във вакуум. Има голям смисъл, нали, да ти промие рационално мозъка... Ти толкова силно я желаеш, че нищо друго няма значение. Можеше дая държиш в ръцете си, нея, подлежащата на депортиране, а вместо това ти ѝ помагаш да намери любовника си! О, богове, вижте какво прави. Еъриенрод тук на земята. И двете искат един и същ мъж. Единственият, който искат толкова силно, че ще намразят дори себе си. Крайното кръвосмешение! Ако това не е достатъчно доказателство, че двете са една и съща... ако това не е дяволска история. — Той се наведе напред, пръстите му опипаха връзките на металните му крака, главата му клюмна надолу.

Гъндалийну почувства как в него се надига отвращение.

— От теб друго не съм очаквал, освен да сведеш всичко до собственото си ниво, да го овъргляш в мръсотия. Ти не си способен на нищо добро, не си способен дори да разбереш какво те накара да паднеш толкова ниско.

— А ти откъде знаеш? — Хеън повдигна глава.

Гъндалийну се намръщи.

— Защото ти не можеш да разбереш защо повече искам да помогна на Муун, отколкото на себе си. Защото не можеш да почувстваш какво й е... — Той затвори очи, припомни си изживяното. — Да, тя ме накара да я залюбя. Но тя не искаше това. Тя взема и дава... и в това е цялата разлика.

Хеън вдигна предизвикателно контролната кутия.

— Защо мислиш, че й давам това.

— Отмъщение.

Хеън отново сведе очи, без да отговори.

— Никой клон не е точно копие на оригинала. Дори напълно сходните не са еднакви. Контролът при създаването на клонове не е толкова съвършен, тя е просто едно несъвършено пресъздаване.

— Едно дефектно копие — каза грубо Хеън.

— Да. — Гъндалийну стисна устни. — Но защо нещата, които са били променени... пропуснати или добавени по недоглеждане, да не могат да бъдат по-добри?

Хеън изглежда обмисляше тази възможност.

— Може би... — Той се почеса по брадата. — Ако си толкова сигурен, че Муун не е същата, защо не й кажеш истината?

Гъндалийну поклати глава.

— Опитах се. — Той погледна китките си и опипа белезите по тях с безчувствени пръсти. — Как мога да й кажа такова нещо?

— Неуспяло самоубийство — прошепна Хеън, забелязал бележите.

Гъндалийну настръхна, изправи се на колене. Но разбра, че Хеън нямаше намерение да го подиграва.

— Тя ли те докара дотам? — попита Хеън от чисто любопитство, без злоба.

— Не. — Гъндалийну поклати глава и отново се отпусна назад. — Тя ми даде да разбера, че има смисъл да продължавам да живея. — Изведнъж му се видя странно, че разказва всичко това на един

неквалифициран, седнал на пода в някакъв бордей. — През целия си живот никога не съм си представял, че е възможно да оцелея без да се засегне честта му. И все пак ето, това съм аз... оголен пред вселената. Боли, адски боли... може би само защото сега чувствам по-ясно. — *Аз все още не зная дали искам това, или не.*

— Ще свикнеш — каза Хеън намусено. — Знаеш ли, никога не можех да си обясня... защо вие, техниците, пиете отрова всеки път, когато животът ви притисне. Ако ти беше на моето място, досега сто пъти да си умрял... хиляди пъти!

— Прав си. — Гъндалийну потрепери от страх при мисълта да възприеме философията на Хеън. — О-о, богове, това ще бъде съдба по-лоша и от смърт!

Хеън го погледна с нескрито отвращение, докато не почувства как неговото крехко честолюбие се разпада.

— Да. Смърт пред безчестие е привилегия на богатите. Точно както и водата на живота... *Но всъщност никой не разполага с живота, нито със смъртта.*

— Бях свикнал да мисля, че за мен няма нищо по-важно на този свят от моя живот. Нямах нищо, което можеше да ме накара да разбирам слабите хора, като теб, които са готови да се простят с живота си — каза Хеън. — Единствено важно за мен беше оцеляването, без значение как бих оцелял...

— Какво? — Гъндалийну беше подпрял глава на стената, унесен в размисъл за миналото. Езикът му разсеяно опипваше мястото на избития зъб. Той проследи погледа на Хеън до металната обвивка, която обхващаше долната част на атрофиралото му тяло. — Знаеш ли, ти не трябва да оставаш тук. Това може да се оправи на Кареумов.

— След пет години? — Хеън повиши глас, готов с всички аргументи, премислял мислено всички отговори безкрайно дълго. — Нямам достатъчно пари!

— Иди при властите. Те ще се погрижат за всеки чуждоземец, който не иска да остане тук.

— Аха, сигурно. — Хеън измъкна едно шише изпод леглото си, отвори го и отпи от него. — Знаеш ли колко много обвинения има срещу мен там, у дома? И на много други места. Ако смяташ, че до края на живота си ще приема да се лее от мен кървав пот в някои наказателна колония, ти си луд. — Той пое още една голяма глътка.

— Тогава изглежда нямаш големи възможности. — *А и вероятно не заслужаваш.* Изненадващо Гъндалийну почувства тръпка на съчувствие. Свещени праотци... *какво ли щеше да бъде, ако бях роден в неговото тяло, а не в моето...* — Аз... те съжалявам.

— Наистина?... — Хеън избърса уста. — Ами ти, смяташ ли да се връщаш, за да те хвърлят в затвора за стореното? Дявол да те вземе, ти вероятно ще симулираш невменяемост: престъпление от страст... направил си го от любов. Любов... Любовта е болест! — Ръката му трепна, хванала гърлото на шишето.

Смърт, ако любиш сибила... смърт, ако не я любиш. Гъндалийну нарочно се разкашля, не искаше да отговаря. Какво ще правя? Не зная. Бъдещето стоеше пред него открито като безнадеждно море.

— Попитай ме утре... — Той погледна към вратата, когато някой влезе. Беше Персийпион и една втора фигура, покрита с пелерина и качулка.

Тор се отмести, за да ѝ направи път. Непознатата внимателно свали качулката от главата си.

— Муун? — Гъндалийну се изправи на колене, като се подпираше на стената. Муун стоеше до него, лицето ѝ беше променено до неузнаваемост от козметичното изкуство. Вдигната ѝ коса беше хваната в гнездо от сребърни ширити с вплетени златни мъниста и венчета, които очите му не можеха да проследят. Тор свали пелерината от раменете ѝ и откри роклята ѝ с меден оттенък, която се спускаше по тялото ѝ като набраздена от вятъра тревна ивица. Якичка от опалесцентно^[2] мънистено украшение скриваше тайния знак на шията ѝ.

Б.З. стоеше онемял, наблюдаваше нейния блясък, възхищаваше ѝ се.

— Б.З., аз... — Тя млъкна, отмести поглед от очите му с неочаквано смущение. Но все пак сияеше.

— Моята дама... — Подобно на звезден лорд от старата империя той взе ръката ѝ, наведе се над нея и я допря до челото си. *Досуц като кралицата.* — Пред теб ще коленича с радост. — Муун се усмихна, без да разбира, не с нейната собствена усмивка, не с тази на Еъриенрод.

— Какво мислиш, Хеън? — Персийпион се усмихваше радостно, като държеше номадската туника на Муун под ръка. — Ще мине ли?

— Ти ли стори това от нея? — попита Хеън.

Тя вдигна скромно рамене.

— Е, Полакс ми помогна. За машина той има добър вкус.

— Еъриенрод не обича този цвят. — Хеън остави бутилката на пода. — Но ще мине... о, богове, да... ще мине! Ела тук, ваше величество. — Той протегна ръце.

Гъндалийну се намръщи, продължи да държи ръката на Муун и почувства как тя го стисна силно, когато погледна към Хеън.

— Не й казвай така — каза той остро и предупредително.

— По-добре е да свикне. На теб няма да ти навреди, дявол да те вземе! Няма дори да те докосна. — Хеън отпусна ръце. — Само ми позволи малко да те погледам.

Муун се отдели от Гъндалийну и застана пред него. Тя бавно се завъртя, все още неуверена в тези дрехи и от неговия поглед. Той я изпиваше с очи, поглъщаше я, а тя стоеше с търпеливо достойнство. Гъндалийну я наблюдаваше как гледа Хеън. Той настръхна, когато Хеън рязко се изправи на крака, олюля се и падна тронаво на колене пред Муун.

— Еъриенрод... — Той мърмореше нещо, което можеха да чуят само нейните уши. Гъндалийну погледна към Тор. Нейните украсени с цветя очи се разшириха от учудване. Тя завъртя пръст до слепоочието си и поклати глава.

— Аз зная, Старбък... — Муун кимна, като скри съжалението си. Тя помогна на Хеън отново да седне на леглото.

Хеън отмести поглед от нея. Лицето му отново стана сурово.

— Направи грешка, Даунтрейдър... че когато бях коленичил, не ме ритна. Еъриенрод мрази губещите. — Той се наведе към нея с някакво мазохистично удоволствие. — Сега слушай добре останалото.

— Все още ли имаш намерение да й помогнеш да използва това? — намеси се Гъндалийну възмутен.

Хеън се усмихна загадъчно.

— „Жертвата е най-сигурна пред вратата на ловеца“. Би трябвало да знаеш това, полицаи.

Муун се обърна, замислена над чутото. *Или ти просто се страхуваш да й откажеш?* Гъндалийну въздъхна. Гърдите го боляха.

— Това ще стане, защото аз съм приносител. — Муун се усмихна и това бе всичко, което той можа да види.

[1] Пайета — малка, тънка, металическа или стъклена лъскава пластинка, която служи за украшение на плат и под. ↑

[2] Опалесцентен — който наподобява отразената от опала светлина. ↑

— О-о, как ме боли гърба! — Тор се протегна, доколкото позволяваше ограниченото пространство на килера в казиното. Думите ѝ се отразиха от стените. В килера почти нямаше никакви продукти, а постоянните клиенти правеха всичко, което бе по силите им, за да не остане нищо.

— Хайде, Полакс, вземи последния контейнер с тлалок отук преди да са изпопадали столовете. — Тя се прозина и чу как пукането на челюстта ѝ отекна в главата ѝ. Кухо? *Най-после си загубих и ума.*

— Както кажеш, Тор. — Полакс премина безстрастно през стаята и се насочи като вярна хрътка към посоченото от нея място. Тя се изкикоти, замаяна от изтощение.

— Кълна се, че го направи нарочно! Не съм ли права? Признай си...

— Както кажеш, Тор. — Полакс взе кашона.

Устата ѝ се отпусна.

— О-о, дявол те взел, Поли... какво ще правя без теб? Наистина ще ми липсващ, торба с омаслени джунджурии. — Тя оправи перуката си. — Само две неща има, които Оийрезубол може да прави за мен, които ти не можеш, а след като сваля този похлупак, ще остане само едно... а това мога да получа от всеки мъж. Нищо чудно, че е ревнив. — Тя се засмя мрачно. Оийрезубол ѝ беше казал, че тя ще стане негова жена само ако се съгласи най-напред да се освободи от Полакс. Тя се съгласи и почувства, че прибавя още една брънка във веригата, която той ковеше, за да я превърне в своя робиня. *Ако той ме желае такава, каквато съм... тогава защо иска да ме промени?* Тя бутна перуката си накриво, после пак я изправи. — Дявол да го вземе, кой все пак ще ми чисти? Никога ли не се чудиш на себе си, Полакс? Наистина ли можеш да вършиш всичко това и никога ли не се запитваш защо? — Тя го проследи с очи, когато той прекоси стаята. — Питаш ли се дали момичето ще спаси любовника си от кралицата? Или тя е полудяла до такава степен, че въобще може да харесва Спаркс Даунтрейдър?

Главата на Полакс, лишена от лице, я гледаше с престолено внимание, но той не каза нищо.

— Аха... — Тя се закани с пръст към него. — Аз наистина съм те купила без мозък. Какво значение ще имала теб това, че няма да съм тук? Тогава защо трябва да се безпокоя за теб? — Тя ритна един празен кашон, който се търкаляше в краката ѝ. — Когато свършиш с това, върни се да вземеш последната бъчвичка с ферментирал сок и иди да помогнеш на Хеън. — *За Старбък. Стария Старбък и новия Старбък. Познавам и двамата. И двойничката на кралицата. Благодаря на боговете, че скоро напускам Карбънкъл... преди самата аз да почна да деградирам.*

Тя стигна до прага и чу гласове от отсрещната стая в коридора, онази, в която никога не бе влизала. Но сега сигнализацията светеше зелено, нямаше никаква охрана и вратата беше леко откряната. Тя позна, че един от гласовете в стаята беше на Оийрезубол. Полакс тракаше надолу по коридора към казиното. Тор отиде до вратата и я отвори.

Половин дузина глави се обърнаха към нея, всичките мъжки, всичките чуждоземни. Тор веднага позна трима. Бяха лейтенанти на Сорс. Оийрезубол излезе напред, като с всяка крачка раздразнението му нарастваше.

— Казах ти да затвориш тази врата! — каза с убийствен глас един от непознатите.

— Всичко е наред... — извика в отговор Оийрезубол. — Какво по дяволите правиш тук? — прошепна ѝ той.

Тя се хвърли на врата му и заглуши протестите с една влажна целувка.

— Жадувам за моя мъж, това е всичко. — *И ако има нещо, което не мога да понасям, това е затворена врата.*

— По дяволите, Персийпион! — Той се отдръпна. — Не сега! Имаме да вършим в града голяма работа за Сорс.

— Нещо за кралицата?

Той погали голото ѝ рамо.

— Откъде научи това?

Страшен нюх.

— Е, ти току-що призна, че зная всичко. — Тя направи гримаса, която той не можа да види. — Не искам да правя от теб лъжец. Видях

днес Старбък да идва при Сорс и си помислих, че кралицата го е изпратила. — Тя разбра по лицето му, че беше спечелила още една точка.

— Ти знаеш и кой е Старбък?

— Да. Не съм ли Зимен човек? И аз служа на Сорс, както и ти. — Тя го погледна безсрамно. — И така, какво е останалото, а? Какво купува кралицата? Последна изненада за прощалното празненство? Можеш да ми кажеш, вече почти съм ти жена. — Тор се взираше над рамото му към групата жестикулиращи мъже, насядали около стерилната плоча на една маса. Докато ги гледаше, тя разбра, че стаята представлява добре оборудвана лаборатория. Тя винаги се беше чудила как успява Сорс да поддържа такъв запас от нелегални удоволствия, дори когато не можеха да ги получат от редовните доставчици. Като се вгледа по-внимателно, Тор видя на безупречната повърхност на масата един малък контейнер. На капака и отстрани имаше надпис: „ВНИМАНИЕ“ и трилиственик на сибила. Кожата ѝ настръхна.

— Е, да, може да се каже, че се планира някаква изненада за Летните хора. — Той се ухили. — Но не е необходимо да тормозиш хубавата си главичка с това. Ти си имаш твоите предположения. Във всеки случай ти заминаваш заедно с мен на друг свят. Теб не те интересува какво ще стане тук, след като заминем, нали?

Тя се изви, почувствала се неудобно в ръцете му.

— Какво искаш да кажеш?... Ей, защо е този знак на сибила върху контейнера, а? — Тя се намръщи. — Какво има в него... микроби? Болест, отрова? — Гладът ѝ се извиси.

— Ей, млъкни, моля те. По-тихо... — Той грубо я разтърси.

— Какво се каните да правите? — Тя вдигна рамене, а паниката в нея нарасна. — Вие се каните да убивате хора! Вие ще убивате моя народ!

— Само Летни хора, дявол да те вземе, Перс! Не Зимни хора, те ще бъдат защитени. Така иска кралицата.

— Не, ти ме лъжеш! Ще убивате и нас. Кралицата не би трябвало да ви разрешава да ни убивате! Ти си полудял, пусни ме! Полакс, помогни ми, Полакс! — Другите мъже наскочаха от масата и приближиха към нея. Тежките ръце на Оийрезубол все още я държаха здраво. Отчаяна, Тор го удари с коляно. Той се преви с рев и тя се измъкна.

Лъчът на револвера я удари отзад и Тор падна срещу вратата, като я блъсна, свличайки се безпомощно на пода.

— По-добре ме почакай тук, Б.З. — Муун спря пред входа на кралския двор, откъдето започваше булеварда. Зад защитните стени на града отново беше нощ, но дори и тук имаше гуляйджии, които се смееха и танцуваха: музиканти, които свиреха. Хората в този аристократичен край на булеварда бяха повече впечатляващи и екзотични, отрупани със скъпоценни камъни, напудрени със златна пудра. Наоколо беше струпан разкош, внесен от половин дузина светове. Нейната имитация на царственост изглеждаше почти безцветна, както и лицето ѝ. Овехтелите дрехи на Б.З. му стояха гротескно, но той държеше на своето униформено палто с ирационална упоритост.

— Няма да те пусна да влезеш без мен там. — Той поклати глава, задъхан от трудното изкачване по дългата спирала до края на булеварда. — Кралицата...

— Аз съм кралицата. — Тя го погледна с подправена надменност. — Ти се забравяш, инспектор... — Тя поклати глава, като се опитваше да имитира кралски каприз. — Б.З., как бих могла да ти обясня... — Тя погледна към охранявания вход на двореца и почувства как гърдите ѝ се стягат от страх.

— Виж какво съм взел. — Той ѝ показа неговите лични документи и парализиращия револвер. — Те ще ме направят да изглеждам значително по-униформен. — Той закопча отворената яка на куртката си.

— Не. — Тя почувства как напрегнатостта ѝ се превръща в болка. — Аз ще отида там да намеря Спаркс, Б.З. — Тя задържа с поглед кафявите му очи, които се опитаха да я отбегнат. — Каквото и да се окаже, аз трябва да го свърша сама. Не мога да сторя това... — *пред очите на друг любовник.* Гласът ѝ трепна.

— Зная. — Сега той отмести поглед. — И аз... и аз не мога да гледам да става това, Муун. Желая ти доброто, повярвай ми. Искам онова, което ще те направи щастлива.

— Трудно е. — Тя кимна. — Ще бъде трудно.

— Входът... нека да те заведе дотам. Охраната ще те разпитва, ако нямаш някакъв ескорт. А аз ще стоя тук, в края на булеварда, докато излезеш... или докато не науча причината, поради която не излизаш.

Муун кимна, без да отговори. Те оставиха зад себе си водовъртежа на танцуващите. Муун почувства своите надежди и съжаления, изпълнени с агония и очакване... *Ти си кралицата, престани да трепериш!* Дъхът и спря, когато охраната при масивната врата обърна поглед към тях. Бяха въоръжени с парализиращи револвери, както Гъндалийну беше предположил. *О, Богиньо, чуваш ли ме?* Тя си спомни, че сега не богиня щеше да я води, а машина; сибилската машина, която ѝ бе казала да дойде.

В момента, когато разбра, че охраната се готви да я провери, тя отметна назад качулката и изправи високо глава.

— Ваше величество! Как вие... — Мъжът отляво се опомни, вдигна ръка до гърди и наведе глава. Жената отдясно го последва, чуждоземният ѝ шлем блестеше. Огромната, потъмняла от времето дървена врата бавно започна да се отваря.

Лицето ѝ започна да не издържа напрежението и Муун се обърна към Гъндалийну.

— Благодаря ти за твоето... сътрудничество, инспектор Гъндалийну.

Той наведе вдървено глава.

— Удоволствието беше мое... ваше величество. Ако отново ви потрябвам, повикайте ме — отговори той, като наблегна на всяка дума. После сви неуверено ръце пред себе си, поздрави и се изгуби в тълпата.

Б.З.! Тя едва не извика след него. Като уви пелерината около себе си, Муун влезе в двореца.

Тя се движеше като призрак в празния коридор. Леките ѝ стъпки скриваха нейното присъствие. Муун изключи сетивата си, несмееща да спре, да не се изгуби сред кристалната хипнотична пустош, която ограждаше безкрайните стени на коридора. Постепенно нейните напрегнати сетива доловиха шума от Залата на Ветровете. Ръката ѝ стисна контролната кутия. Дланта ѝ беше влажна и студена.

Хеън се бе изпотил, докато ѝ разказваше какво ще намери там: хванатия вятър, издигащите се облаци, блестящия сводест бряг на пътеката над Бездната. Бездната, която той едва не превърна в гроб за Спаркс, неговия конкурент. Бездната, която вместо това унищожи него чрез Еъриенрод. Еъриенрод бе нарушила собствените си закони за ненамеса, за да спаси Спаркс и да остави Хеън пленник на едно съсипано тяло.

Муун достигна края на коридора, който водеше на открито сред огромни стенещи простори с неспокоен въздух над тях и бледи облаци-духове, издуващи се и треперещи под милувката на неземан любовник. Тя почувства как се смалява и изчезва, когато студеният поток на външния въздух откъм гърба ѝ откри нейното самотно нахлуване, профуча алчно около нея, задърпа пелерината ѝ. През проломите в стените стотици хиляди звезди лежах бели в червената ковачница на нощта. Но вътре нямаше никаква топлина, никаква светлина освен обитаваното от духове зелено зарево на зеещата сервизна шахта.

Тя направи една стъпка напред, после следваща към този простор от пълна тъмнина, който се издигаше над Бездната. *Той не ми каза, че ще бъде тъмно!* От страх започна да залита, пръстите ѝ натискаха поредицата от бутони на контролната кутия на кръста ѝ; поредицата, която според Хеън ще отключи пред нея безопасен тунел във въздуха. *Дали не лъжеше за всичко?* Ако нейното присъствие тук имаше някакво значение за него, то беше само като средство за отмъщение.

Муун направи още една стъпка и още една, докато стигна трепереща до края на Бездната. Неочакваният влажен възходящ въздушен поток от шахтата я изненада, изтласка я обратно на платформата. И с него дойде миризмата на море, сладко-киселата миризма на риба и на сол, на гниещи сметища. Муун извика от изненада, вятърът погълна гласа ѝ. „Богиньо!“ Диханието на морето я отхвърли назад, препъна я в непривичните ѝ дрехи. Тя възстанови равновесие инстинктивно, като моряк на люлееща се палуба.

Издиганият се нагоре поток отново я отхвърли назад, като последно предупреждение.

— *Ще вървя...* — Тя натисна първото копче, чу първия тон от поредицата, почувства как вятърът около нея утихна. И с умението на

стотици поколения преди нея, които преди това са излизали на среща с морето и звездите, тя пристъпи по моста без парапети и започна да ходи. На всяка трета стъпка тя включваше нова нота. Внимаваше стъпките ѝ да не са нито много къси, нито много дълги, съсредоточила вниманието си в поредицата от ноти и в ритъма.

И когато премина през средата на моста, зеленото зарево се усили и тя почувства едно безименно присъствие, един беззвучен глас, едно ехо от далечно място и време; дочу песента, която сибилата ѝ пях в пещерата. Тя пристъпваше все по-бавно, докато накрая въобще спря да се движи, хипнотизирана от божествената красота. Пръстите ѝ си почиваха върху контролната кутия, а нейният натрапчив, пронизителен тон стана по-слаб и накрая заглъхна съвсем. Внезапен порив на вятър я събори на колене, звукът от нейния писък я накара да се осъзнае. Тя отново се изправи и с треперещи ръце възстанови контролната нота. После забърза, обхваната от паника, все още чуваше зовът на Морето още да звучи в ума ѝ, макар и по-слабо.

Муун достигна далечния край, замаяна и неразбираща. Чувстваше тялото си като чуждо; отдалечи се от моста, отвърна поглед от Бездната, напусна Залата на Ветровете.

Муун избра друг коридор, възстановявайки в ума си схемата, дадена ѝ от Хеън. Отново започна да чува музика, този път земна, звуците на мелодичното кареумовско песенно изкуство. В ума ѝ изникнаха градините на Аспунд, блестящото великолепие на зората, танцуваща по кадифеното небе. Достигна до широки, постлани с килим стълби, водещи до огромна зала, която заемаше половината от втория етаж на двореца. Срещна двама учудени прислужници, които ѝ се поклониха и бързо отминаха.

Тя също се забърза и се изкачи на една площадка, от която се влизаше в голямата зала, където тази нощ кралицата даваше прием на премиер-министъра и на членовете на Съвета. Най-сетне се качи на третия етаж, където Хеън ѝ бе казал, че са стаите на Старбък. Знаеше, че вероятно той ще бъде всред препълнената зала долу, но не можеше да влезе там, където център на вниманието беше Еъриенрод.

Не след дълго откри една малка ниша, от която се виждаше долната зала. Тя пристъпи внимателно към парапета и погледна надолу. Кожата ѝ настръхна от моментното чувство, че всички очи, като прожектори, бяха насочени към нея.

Докато оглеждаше залата Муун забрави за себе си. Бледолики Зимни царедворци и тъмнокожи кареумовци свободно разговаряха помежду си. Заслепяващият спектър на техните дрехи скриваше контраста на произхода им. Те се гощаваха на масите, отрупани с най-новото от кулинарното изкуство на Зимата — механично съчетание на местни и вносни деликатеси. Муун преглътна, като си спомни оскъдната храна, която бе получила преди около час в казиното. Огледални кълба висяха във въздуха и бавно се въртяха, изпращайки надолу снежен водопад от пулсираща светлина.

Муун забеляза охраната от чуждоземна полиция, разположена дискретно в краищата на залата. Тя се чудеше дали е тук и командирът на полицията, прокле я на ум заради жестокото ѝ правосъдие, което извърши над Б.З. Докато си мислеше това, зърна Първия секретар Сирас, но отново го изгуби, когато гостите се скупчиха, за да вдигнат тост.

Никъде в огромната зала не можа да види жена, която да изглежда като кралицата или да прилича на нея. И никъде не видя мъж в черно и маска на екзекутор или червенокосо момче, чието лице би познала навсякъде, колкото и да се е променило. Нима не беше тук? Беше ли напуснал вече залата? Ще го намери ли в неговите стаи? Тя се отдалечи от нишата, а сърцето ѝ биеше тревожно.

— Значи си тук — каза един мъжки глас точно зад нея. — Не можеш ли да устоиш на желанието да шпионираш гостите си поне тази вечер? — Думите бяха заредени с дразнеща враждебност.

Муун замръзна, усети лицето ѝ да почервява от чувство за вина. Тя стисна зъби, надявайки се изчервяването ѝ да изглежда като гняв. Обърна се, като приповдигна поли и изправи високо глава.

— Как си позволяваш да говориш на... — Роклята ѝ се изхлузи от безчувствените ѝ пръсти. — Спаркс? — Тя се олюля.

— Кой друг? — Той вдигна рамене и захълца. — Твоята вярна сянка на мъж — каза той едва-едва.

— Спаркс. — Тя вдигна ръце, стисна ги, за да се въздържи, да не ги протегне. — Това съм аз.

Той се намръщи, сякаш чуваше безвкусна шега.

— Надявам се, дявол да го вземе, че е така, Еъриенрод. Иначе ще си помисля, че не съм достатъчно пиан, за да се спася от кошмари в

будно състояние... — Той я погледна със съзливичи очи, почесвайки ръце през цепнатите ръкави на ризата си.

— Не съм Еъриенрод. — Тя с усилие изговаряше думите. — Муун! Аз съм Муун, Спарки... — Най-после го докосна, почувства как усещането за допир плъзна по ръката ѝ като шок.

Той се изви и се освободи, сякаш докосването го изгори.

— По дяволите, Еъриенрод! Остави ме на мира. Никак не е забавно. Никога не е било. — Той тръгна надолу към залата.

— Спаркс! — Тя го последва в светлото, като се бореше със закопчалката на нейната огърлица. — Погледни ме!

Той рязко се извърна. Муун посегна към шията си и изправи глава. Той се обърна към нея и тя видя как изведнъж кръвта се отдръпна от лицето му.

— Не! О, богове, не... тя е мъртва. Ти си *мъртва*. Аз те убих!

— Не, Спаркс, жива съм. — Сега тя хвана здраво ръката му и го притегли към себе си въпреки неговата съпротива. — Аз съм жива! Пипни ме, повярвай ми. Ти никога не си ме наранявал. — *Даже и да си ме наранявал, сега не мога да си спомня.*

Мускулите му престанаха да се съпротивляват на нейната прегръдка, ръката му бавно обхвана рамото ѝ, плъзна се надолу до кръста. Главата му се наклони напред.

— О, хиляди мои богове... защо дойде тук, Муун? *Защо?* — питаше той с глас, изпълнен с мъка.

— За да те намеря. Защото съм ти нужна. Защото ти си ми нужен... защото те обичам. О, аз те обичам... — Тя го притисна до себе си и зарови глава в гърдите му.

— Не ме докосвай! — Той грубо я отблъсна. — Не ме докосвай!

Муун се препъна.

— Спаркс, аз... Защото съм сибила ли? Но това няма значение! Спаркс, аз бях на друг свят. Научих истината за сибилите. Няма да те заразя. Ти не трябва да се страхуваш. Ние можем да бъдем заедно, както винаги сме били.

Той я погледна.

— Както сме били? — повтори той колебливо и невярващо. — Просто двама обикновени Летни хора, миришещи на риба, опънали мрежи да се сушат на слънцето? — Тя кимна несигурно. — И аз не трябва да се страхувам, че ще ме заразиш? — Муун искрено поклати

глава — Е, ами ако аз те заразя? — Той се удари но гърдите, принуждавайки я да го види такъв, какъвто беше. Ризата му от кървавочервен сатен се разкъса.

— Ти си... ти си дори по-красив, отколкото те помня. — Тя каза истината. Почувства внезапно желание и се изплаши от това.

Той вдигна ръка, закри очи.

— Не знаеш ли? По дяволите, защо не искаш да разбереш! Аз бях този, когото ти видя на брега да убива нимфи! Аз съм Старбък... не знаеш ли какво означава това?

— Зная — прошепна тя с треперещ глас. *Убиец... лъжец... чужденец.* — Зная какво означава това, Спаркс, но не ме е грижа. — Насили се да каже това, защото цената, която бе платила за този момент, бе твърде висока. — Не можеш ли да разбереш? За мен няма значение какво си видял или направил, какъв си бил... сега, когато те намерих, това вече е без значение.

— Няма значение? За теб е без значение, че съм бил любовник на друга жена Цели пет години? Не те интересува колко свещени нимфи на богинята съм убил само за да мога да остана вечно млад? Не те интересува къде съм бил днес, какво получих срещу последния улов и какво ще се случи на твоите миришещи на риба сродници само след няколко часа? Той я хвана за китката и изви ръката ѝ. — Все още ли няма значение, че съм Старбък?

Тя се дръпна назад от погнуса и гняв, неспособна да отговори, нито пък да се съпротивлява, а той я поведе надолу към залата.

Спаркс стигна до една врата, отвори я с ритник, повлече я в стаята. От ярката светлина вътре я заболяха очите. Във всяка стена Муун видя собствения си образ да гледа към нея. Наведе замаяна очи и залитна в разтворените обятия на Спаркс. Той ѝ се усмихна, но такава усмивка тя никога не беше виждала на лицето му. Почувства хлад от нея.

— Спаркс... какво е това място?

— Какво мислиш, че е, братовчедке? — Той я извъртя, както я държеше, и тя видя широко легло в центъра на стаята. Ръцете му се заключиха около нея. Ръката му сграбчи гърдата ѝ. — Много дълго време ти е липсвало, нали, любима? Разбрах това, когато ме гледаше там. И така, ти си изминала целия този път, за да станеш любовница на

Старбък, а? Е, във всеки случай ще ти хареса, мила... — Той отвори ризата си и Муун видя белези като тънки бели червеи по ребрата му.

— О-о, богиньо, не... — Тя закри с ръка очите си.

— Не? Тогава ще го направим бързо и просто, така както са свикнали Летните момичета. — Той я довлече до леглото и я хвърли на него, натисна я с тежкото си тяло. Муун стисна устата си срещу грубите му целувки и сподави плача си, когато ръцете му стиснаха до болка гърдите ѝ. — Няма да трае дълго. — Той започна да разкопчава панталоните си, без да отмества поглед от лицето ѝ.

— Спаркс, не прави това! — Тя освободи едната си ръка и замилва лицето му с отчаяна нежност. — Ти не искаш това, аз също не искам...

— Тогава защо не се съпротивляваш, дявол да те вземе? — Той я разтърси с някаква жестокост. — Зарази ме, сибила! Докажи, че си нещо, което аз никога не мога да стана. Ритни ме, ухапи ме, разкървави ме... направи ме да полудея.

— Не искам да те наранявам. — Като гледаше в тавана собственото си лице и неговото тяло, закрило нейното, тя забеляза как лицето на Спаркс стана отпуснато и глупаво, подобно на образа на Тарид Ро... *твърде лесно, твърде лесно!* Пое задъхана въздух. — Аз мога! Повярвай ми, мога да го направя! Мога да те направя луд. Но не искам да те наранявам. — Затвори очи, обърна глава настрани. Чувстваше как тежестта на задъханото му тяло изкарва въздуха от гърдите ѝ. — Тя достатъчно те нарани заради мен.

Очите му станаха непроницаеми.

— Не си прахосвай съжалението към мен, сибила, защото от мен няма да получиш съжаление. — Той я хвана за брадичката и обърна лицето ѝ към себе си. — Ти си със Старбък... ти искаше Старбък, а на този свят няма нищо по-долно от него. — Но този път погледът му не издържа и тя изведнъж разбра, че макар той да искаше да продължи, тялото му отказа да се подчинява.

— Аз исках теб, Спаркс! И те намерих. На теб няма корона със шипове, няма черна качулка, но ръцете ти няма кръв. Ти не си Старбък. Ти повече не трябва да бъдеш.

— Аз не съм Спаркс! И ти дори не си Муун... — Той поклати глава и тя почувства как през телата на двамата премина тръпка. —

Ние сме призраци, ехо, изгубени души. Изпаднали в забвение, прокълнати в ада. — Той пусна лицето ѝ.

— Спаркс... аз те обичам. Обичам те. Винаги съм те обичала. — Потрепваше, шептеше задъхана непонятни думи, сякаш правеше заклинание да успокои морето. — Зная какво си направил, но аз съм тук, защото те познавам. Зная, че то беше определено да стане. Нямах да бъда тук, ако не вярвах, че ще можем да го преживеем, както и всички обиди помежду ни. Ако не вярваш, тогава отпрати ме... Но първо погледни себе си, виж се в огледалото! Ще видиш само себе си и само мен до теб. Ние се събуждаме, това не е кошмар.

Той я обърна бавно, вторачи поглед в нея.

— Какво... какво се е случило на бузата ти? Аз ли направих това?

Тя докосна с ръка зарасналия белег и кимна.

Той стана от леглото. Лицето му, бледо и безизразно, се насочи към собственото си отражение. Доближи се до огледалото и притисна чело о собствения си образ. Муун видя как тялото му се напруга като навита пружина.

— Спаркс!

Ръцете му се свиха в юмруци и разбиха огледалото. Той се обърна и тя видя от ръцете му да капе кръв.

Муун стана и отиде при него. Взе ръцете му в своите и спря кръвта от раната.

— Не, недей! Остави я, по-добре да тече! — каза той припряно, почти радостно. Тя го погледна, но той само поклати глава. — Не разбираш ли? Аз съм жив! Жив съм, Муун... — Спаркс издаде звук, подобен на смях, но не беше смях. Тя видя как очите му придобиха цвета на изумруди, когато сълзи заблестяха в миглите му. Той вдигна окървавена ръка до мокрото си лице. — Муун! Моя Муун! — Отново я прегърна. Но този път в прегръдката му имаше само болка от повторното раждане и облекчение. — Жив! Отново жив!

Тя почувства как неговата топлина премина през кожата и, как лумна в тялото ѝ. Муун се пресегна да разкопчее пелерината си, свали я, притисна се по-близо до него. Ръцете ѝ се мушнаха под ризата му. Тя почувства неговата плът, топла и гладка, почувства мускулите му да се движат при всяко нейно докосване. Ръцете му се плъзнаха надолу по тялото ѝ, после се издигнаха нагоре, милвайки гърба ѝ. Той я поведе

към леглото, притегли я до себе си върху хладните чаршафи, този път с безкрайна нежност.

— Не, позволи ми... само ми позволи... — Той я целуна нежно. Смъкна роклята от раменете ѝ с ръце, които пееха по нейната кожа. Инстинктивно свали и своите дрехи. Тя се постара да не вижда белезите по тялото му.

Лежаха заедно и се докосваха почти свенливо, преоткривайки тайни радости, забравени в Лятото. Времето започна да се движи по спирала от безкрайност и нейното тяло стана център на вселената, докато той накара всяка частица от своето да съпреживее нейното удоволствие. С умение, което никога по-рано не бе притежавал, той я доведе до екстаз отвъд пределите на нейното очакване. Изгубена във времето, тя му отговаряше, шепнеше задъхана любовни думи, които изпълваха неговата инстинктивна реакция с отприщаната енергия и страст на освобождения ѝ копнеж. И най-после те се сляха, изгоряха в огъня. Лежаха прегърнати, спокойни. Доволни от любовта, доволни един от друг, заспаха.

— Муун... Муун, събуди се.

Муун въздъхна.

— Още не. — Тя държеше очите си затворени, не смееше да ги отвори.

— Да. Трябва да се събудиш. — Гласът на Спаркс нежно наруши покоя ѝ. — Не можем повече да останем тук. Приемът скоро ще свърши. Трябва да напуснем това място, преди Еъриенрод да дойде да ме потърси... — Страхът го стисна за гърлото.

— Зная. — Тя кимна, спомнила си изведнъж, че полицията също го търси. Докосна ръката му. — Ще намерим място, където можеш да останеш до Промяната.

— Промяната! — Тялото му настръхна под ръката ѝ. — О-о, богове мои... о-о, богиньо моя! — Той се изправи, стиснал юмруци.

— Какво има? — Муун седна до него, разбудена и изплашена.

Той я погледна преbledнял от мъка.

— Няма да има никаква Промяна, ако Еъриенрод успее. Тя ще предизвика мор, от който ще измрат почти всички Летни хора в града.

Муун го погледна невярваща.

— Как? Защо?

— Тя е наела един чуждоземец да извърши това, един мъж на име Сорс. Той върши много от мръсната ѝ работа. Той дори отрови стария командир на полицията. Днес му платих с водата на живота. — Той прехапа устни. — Тя желае да остане кралица и да запази тук завинаги Зимата.

Муун затвори ужасена очи.

— Ние трябва да го спрем!

— Зная. — Той отметна завивките. — Иди в полицията, Муун. Разкажи им всичко. Те могат да го спрат, ако вече не е много късно. — Той стисна завивките в юмруците си. — Очите на Майката! Как можах... — изруга Спаркс.

Паника обхвана Муун. Тя си спомни, че също не може да отиде в полицията.

— Спаркс, аз бях на друг свят. И те знаят това.

Той вдигна очи.

— Тогава те ще те депортират.

Тя кимна, като отметна назад коси.

— Но трябва да им се каже по някакъв начин.

— Тогава ще отидем двамата. Може би... ще ни разрешат да останем. — Той сложи ръка на гърба ѝ.

Кожата ѝ настръхна. Тя стана от леглото. Знаеше, че ако се колебае, отново няма да може да се отдели от него. Когато стана, отражението ѝ я стресна. Нейното тяло и неговото бяха отразени до безкрайност в огледалните стени, сякаш в целия свят нямаше нищо друго освен тях. Изведнъж Муун си спомни, че Б.З. я чака. Затвори очи, заличавайки отраженията.

Облякоха се мълчаливо и напуснаха стаята. Движеха се бързо и тихо по празния коридор и скоро откриха, че приемната зала долу бе станала по-тиха и по-безлюдна. Муун забеляза, че лицето на Спаркс стана напрегнато и потайно.

— Спаркс... не забравяй, че ние по право трябва да сме тук! — Тя вдигна качулката си, отчасти прикривайки остатъците от разчорлената ѝ фризура и се постара да направи движенията си царствени.

Той я погледна. Кимна, но новият му израз беше също толкова неспокоен. Те слязоха по стълбите, промъкнаха се незабелязано покрай приемната зала, където кръстосаха уморени прислужници, отнасящи остатъците от банкета. Най-последователно достигнаха до Залата на Ветровете.

— Как премина през Бездната? — Попита той шепнешком:

— С това. — Тя вдигна ръка и му показа контролната кутия.

Той зяпна от учудване.

— Само Еъриенрод...

— Хеън. Той ми показва как да я използвам.

— Хеън? — възкликна недоверчиво той. — Как?

— Ще ти кажа... всичко по-късно. — Споменът за заклинанието, когато премина през моста, се върна като жив. — Само ми помогни

сега да минем... каквото и да се случи, не ме оставяй да спра. — Тя пое дълбоко дъх.

— Добре. — На лицето му се изписа безпокойство, но той не можа да разбере причината за нейната уплаха.

Тръгнаха по ръба на Бездната към моста. Муун почувства дъха на морето, студа и влагата по зачервеното си лице, когато вдигна ръка да натисне първото копче от тоналната поредица. Но Спаркс се обърна назад, вперил поглед в тъмното минало. Тя се протегна към него и съмнението ѝ се усили, когато той се обърна.

Тогава неспокойният въздух се изпълни със светлина и залата се преобрази. Двамата се свиха и закриха очи с ръце.

— Еъриенрод! — Спаркс ахна. Муун видя една жена да стои там, където бяха стояли те на входа към залата, а около нея се тълпеше група от богато облечени сановници и стражата на двореца. Като погледна през рамо, тя видя още хора, които чакаха от другата страна на моста.

Кралицата. Жената, която Спаркс беше нарекъл Еъриенрод, бавно пристъпи към тях. Муун видя косата ѝ, млечнобяла като нейната, навита в сложни фигури и украсена с диадема. Видя лицето на Еъриенрод... нейното собствено лице, сякаш стоеше срещу собственото си отражение. „Вярно е...“ — прошепна тя въпреки волята си.

Спаркс не отговори. Не гледаше кралицата. Погледът му се мятеше от една страна на друга, търсеше спасение.

Еъриенрод спря пред тях и Муун забрави всичко освен обаянието, което свързваше ахатовите очи на кралицата и нейните. Но в погледа на кралицата липсваше нейното учудване. Тя имаше чувството, че Еъриенрод беше очаквала вечно този момент.

— Значи дойде най-последно, Муун. Трябваше да зная, че ще оцелееш. Трябваше да зная, че нищо не ще може да те отклони от целта ти — Еъриенрод се усмихна. В усмивката ѝ имаше гордост, любопитство и завист.

Муун срещна нейния безизразен поглед. Дълбоко в себе си тя почувства някакво смущение като гравитационно привличане на черно слънце, което наруши нейната ориентация. *Тя ме е очаквала... откъде е знаела, че ще дойда?*

— Да, ваше величество. Дойдох за Спаркс. — Тя отправи предизвикателството, защото знаеше, че това е нещо, което тази жена ще оцени.

Еъриенрод се засмя с висок, смях остър като вятър, който се отрази в стените със смущаващото ехо на нейния собствен смях.

— Ти дойде да ми отнемеш Спаркс? — Спаркс вдигна очи към нея и към очакващите сановници, когато тя разкри неговата тайна. Но те бяха много далеч, за да могат да я чуят през стенанията на Бездната. — Е, ти си единствената, която може. — Муун отново почувства болката на тайна завист. — Но ти няма да го задържиш за дълго. Ти видя, че той се колебае. Ти всъщност не вярваш, че той ще бъде доволен в Лятото, след като е живял в Карбънкъл, нали? Ти не вярваш, че ще можеш да го удовлетвориш, след като ми е принадлежал. Не, дете на моя ум, ти си още само дете. Една неформена жена. Една състрадателна непълноценна любовница.

— Еъриенрод! — изкрещя Спаркс. Неговият глас беше изпълнен с мъка. — Не...

— Да, любов моя. Бях трогната. Ти беше толкова нежен към нея. — Тя се усмихна. Муун почувства, че се изчервява, почувства гневът и унижението да пулсират като отрова в кръвта ѝ. — Ти виждаш, аз зная всичко, което става в моя град. Разочарована съм от тебе, Старбък. Макар че не мога да кажа, че съм изненадана. Но искам да ти простя. — Тя се пресегна към него. Думите ѝ бяха нежни, без сарказъм. — Сега, когато си имал време да размислиш, ти си разбрал, че това беше грешка. — Тя вдигна ръка и охраната дойде при тях и ги заобиколи около края на Бездната. — Ескортирайте Старбък до неговите стаи... и се погрижете да не излиза.

Спаркс се вцепени.

— Свършено е, Еъриенрод! Ти знаеш това. Аз съм свободен, независимо какво ще направиш, за да ме задържиш тук. Никога няма да се върна. Ти никога няма отново да се докоснеш до мен. — Той пое дълбоко и продължително въздух. — Освен ако не пуснеш Муун да си върви. Пусни я сега и аз ще направя всичко, което искаш.

Муун понечи да отвори уста и тръгна напред. Но той я спря с поглед. Тя проследи неговия настойчив поглед през моста... да ги предупреди...

— Много добре — промърмори Еъриенрод. — Ако тя все още желае да си отиде, аз ти обещавам, че няма да я спра.

— Каквото и да казва, не я слушай. Обещай ми, обещавай ми, че няма да повярваш на онова, което ще ти каже тя — говореше несвързано Спаркс, когато охраната го отведе.

Муун остана сама между кралицата и Бездната. Вятърът я обгърна, треперенето ѝ се усили. Тя криеше слабостта си под пелерината.

— Нямам нищо, което да ти кажа. — Думите паднаха от устата ѝ като камъни. Тя се обърна с гръб към кралицата и направи крачка към началото на моста. *Не мисли, не мисли за това. Нямаш никакъв избор.*

— Муун... дете мое. Почакай! — Гласът на кралицата я настигна като стрела. — Да, видях те. Но ти не трябва да се срамуваш от това, така както не се срамуваш от твоето отражение в огледалото.

Муун се обърна разгневена.

— Ние не сме еднакви!

— Еднакви сме. И колко често някоя жена има шанса да се гледа как прави любов? — Еъриенрод отново протегна ръце с копнеж. — Той не ти ли каза, Муун? Не може ли? — Муун гледеше втренчено и забеляза, че Еъриенрод се усмихва. — Е, така е по-добре. Аз самата ще ти обясня... Ти си моя, Муун. Ти си от мен. Аз знаех за теб от деня на твоето зачеване, наблюдавах целия ти живот. Исках да те доведа тук още преди години. Затова ти изпратих онова съобщение за Спаркс. Тогава ти изчезна и аз помислих, че те изгубих завинаги. Но най-последно ти се върна.

Муун отстъпи назад от Еъриенрод, почувства вятърът да я предупреждава. *Богиньо, нима е ненормална?* Тя придърпа полите на пелерината си. „Откъде знае толкова много за мен? Защо държи на мен? Аз съм ничия.“

— Муун Даунтрейдър не е ничия — каза тихо Еъриенрод. — Ти принадлежиш на най-важната жена на тази планета. Знаеш ли какво е клон, Муун?

Като се опита да си спомни, Муун поклати глава.

— Един... близък. — Тя почувства странно убождане, непосредствено под кожата. *Но ти винаги си била кралицата.*

— Повече от близък, по-близък от близък. Едно яйце, всички гени взети от моето тяло, стимулирани да се възпроизведат в напълно

същото лице.

— От твоето тяло — прошепна Муун, опипа тялото си, огледа го, сякаш изведнъж ѝ бе станало чуждо. — Не! — Тя отново повдигна глава. — Аз имам майка... моята баба е присъствала на раждането ми! Аз съм Летен човек!

— Разбира се. — Каза Еъриенрод. — Ти си Летен човек... Аз исках да бъдеш отгледана като такава. Аз те имплантирах в утробата на майка ти през последния Фестивал, заедно с други клонове в други жени. Но само ти оцеля и беше свършена. Отстрани се от края... — Тя пристъпи напред да хване ръката на Муун, за да я отдалечи от края на Бездната.

Муун се опита да се освободи, но тялото ѝ принадлежеше на кралицата... и тя почувства, че то ѝ се подчинява. *Ние сме еднакви... всеки го вижда, всеки.*

— Защо... защо искаше толкова много... летни копия — попита Муун, като вътрешно отказваше да включи себе си.

— Трябваше ми само едно. Мечтата ми беше да заместя себе си с теб, когато умра при Промяната. Да те заместя със себе си... но отгледана така, че да разбираш манталитета на Лятото и да го управляваш. Щях да те отгледам тук, да ти обясня всичко още преди години... така, че да имаш време да осъзнаеш потеклото си. Но тогава мислех, че ти си изгубена за мен... и намерих Спаркс, вместо теб. — Муун настръхна, но Еъриенрод сякаш не видя това. — Реших, че не трябва да умра... че трябва да продължа да живея и чрез мен да позволя на Зимата да продължи. Направих друг план, който да ми осигури това. Ти повече не си ми нужна. Но аз все още те желая... винаги съм желала да бъдеш тук, при мен. Мое собствено хубаво дете. На никого друго. — Тя хвана брадичката на Муун и повдигна лицето ѝ.

На никого друго... Муун почувства очите си втренчени в очите на Еъриенрод. Очите, които я викаха от безкрайната спирала на времето... *Коя съм аз? Коя съм аз?*

— Аз съм Летен човек! И ти се опитваш да убиеш моите хора. — Тя избълва думите в лицето на Еъриенрод.

Еъриенрод се отдръпна, сякаш ударена през лицето.

— Той ли ти каза това — каза тя с мъчително недоверие. — Той е глупак. Той не може да разбере, че ти не си от неговия народ. Муун, ти

си Зимен човек в сърцето си, така както Спаркс е чуждоземен! — Тя посочи с ръка към звездите. — Ти беше на друг свят, знаеш как Хийгемъни ни потиска... ти си видяла какво крият те от нас. Пазят го за себе си, докато ни експлоатират, нали? — извика тя, като очакваше отговор.

Муун погледна навън към червеникаво-кафявото небе.

— Да, зная това. И го мразя. — Тя видя смъртта на безброй много нимфи сред безброй много звезди. — Промяната трябва да бъде променена!

— Тогава ти разбираш, че абсурдното, ненавиждащо техниката суеверие на Летните хора ще ни държи във вериги, когато чуждоземците си отидат. Ние никога няма да се освободим от техния контрол, ако нямаме време да разработим собствена технологическа база. Как иначе бихме могли да задържим малкото, което чуждоземците са ни оставили, ако не разрушим самата форма на Промяната?

— Не чрез унищожаване на моя народ! — *Моят народ, това са моите хора!* Образът на Еъриенрод изчезна, заличен от спомени за нейното семейство, нейното детство, нейния островен свят.

— Тогава как? — Еъриенрод изгуби търпение. — Как по друг начин ще успееш някога да ги убедиш?

— Аз съм сибилка. — Испита гордост от това признание пред кралицата на Зимата, но знаеше, че на Еъриенрод това също бе известно. — Когато им кажа истината за себе си, когато я докажа, те ще ме послушат.

Еъриенрод се намръщи разочарована.

— Мислех, че си изоставила този религиозен маскарад, след като видя друг свят. Няма никаква Море-Майка, която да ти пълни устата със свещени глупости. Не съществуват също и десетте хиляди богове, освен като чучела, които да псуват чуждоземците. — От Бездната се появи вихрушка, миришеца на морски водорасли. Муун потрепери под пелерината си. Еъриенрод, защитена в своето облекло, ѝ се присмя.

— Сибилите не са... — Но Муун отново я прекъсна. *Тя не знае истината. Тя не може да знае...* изведнъж разбрала, че държи скрито оръжие, което почти бе захвърлила. Муун почувства, че нарушената ѝ увереност започва да се възстановява. Постара се това нейно знание да

не се изрази на лицето ѝ от страх, да не би Еъриенрод по някакъв начин да разгадае всички нейни тайни.

Но Еъриенрод беше обхваната от свръхестествените способности на собствената си проницателност.

— Зная защо ти искаше да бъдеш сибила... защото не можеше да бъдеш кралицата. Но сега ти можеш... — В очите ѝ пламна силна светлина. — Забрави Лятото! Ти можеш да споделиш целия свят с мен. Захвърли трилиственика и вземи короната. Прережи веригите, които те свързват с тези ограничени фанатици и стани свободна, със свободни мисли и свободни мечти. — Тя направи един невидим знак към Бездната. Муун почувства как вятърът реже гърба ѝ. — Те никога няма да те приемат като техен човек, нито пък ще повярват какво си сега. Във всеки случай много е късно да ги спасяваш. Колелото се е завъртяло. Ти не можеш да спреш тяхната съдба, не можеш да я промениш... Приеми я! Царувай с мен, така както би царувала след мен. Заедно ще изградим нашата мечта за нов свят. Заедно можем да го направим, всичко ще си поделим... — Тя протегна ръце, сияеща от страст. Муун повдигна ръце, омагьосана от близостта и безспорната реалност на нейното собствено аз, на нейното истинско аз.

— Еъриенрод! — каза Еъриенрод.

Муун се отдръпна назад, огорчена от мисълта, че Еъриенрод въобще не я разбира. Думите, предназначени да я спечелят и отклонят от правия път, удряха като камъни нейното друго аз. Егоизмът на Еъриенрод виждаше само онова, което тя мечтаеше да види... само Еъриенрод. Ти грешиш. В Муун се появи дълбока и непоклатима сигурност, която беше повече от облекчение.

— А какво ще стане със Спаркс? — Тя чу как нейният въпрос, крехък като лед, съвпадна с очакванията на Еъриенрод. — И него ли ще разделим?

Спокойното лице на Еъриенрод трепна, но тя кимна.

— Защо не? Мога ли да изпитвам ревност към моето... аз? Мога ли да откажа нещо на себе си? Той обича и двете, какво бих могла да направя? Защо трябва да му се отказва това? — Гласът ѝ се засили, сякаш трябваше да убеждава сама себе си.

— Не!

Еъриенрод извърна любопитно глава.

— Не? Какво не?

— Повече не! — Муун се изправи възмутена и почувства безкрайната сила, която думата бе освободила в нея. — Аз не съм Еъриенрод.

— Разбира се, че си — каза Еъриенрод примирително, сякаш говореше на упоритото дете. — Ние споделяме еднакви хромозоми, еднакво тяло... един и същ мъж, еднакви мечти. Зная, че сигурно ти е трудно да го приемеш, защото никога не си очаквала... аз самата не бих могла, ако ми се беше случило. Но как можеш да отричаш истината?

Муун чувства една по-дълбока сигурност да затвърдява нейната решителност.

— Щом като ти искаш да направиш това, то е лошо. Лошо е. Не е този начинът.

— Защо да е лошо да промениш света към по-добро, когато имаш силата да го сториш? Силата на промяна, на раждане, на създаване... Тези неща не могат да се отделят от смъртта и разрушението. Такъв е пътят на природата, такава е природата на силата, с нейната неумолимост, неморалност и безразличие.

— Истинската сила — Муун повдигна ръка до знака на шията си — е вътрешно осъзнатата мярка. Да знаеш, че можеш да направиш нещо и да не го направиш само защото можеш. Хиляди нимфи са умрели, за да можеш да задържиш властта си, докато чуждоземците са все още тук. И сега хиляди човешки същества ще трябва да умрат, за да можеш да я задържиш, когато те си отидат. Аз не заслужавам хиляди животи, нито пък ти. — Тя извърна глава като видя лицето пред себе си, като видя себе си. — Ако трябва да повярвам, че това същество, което съм аз, трябва да унищожи Спаркс, да унищожи хората, които са ми дали всичко, тогава по-добре никога да не се бях раждала! Но аз не вярвам, аз не го чувствам — извика тя пламенно. — Аз не съм това, което си ти или каквото мислиш, че съм, или каквото искаш да бъда. Не искам твоята власт... аз си имам своя собствена. — Тя отново докосна гърлото си.

Еъриенрод се намръщи. Муун чувства нейния гняв като тънък лед.

— Значи всички клонове са били несъвършени, провал... дори ти. Винаги съм вярвала, че мога да ти дам нещото, което ти липсва. Сега вече никой не може да ти даде това. Ти си слаба и мекушава. —

Тя тръсна глава. — Благодаря на боговете, че не трябва да разчитам на теб, за да достигна своите цели.

Муун погледна ръцете си.

— Тогава наистина нямаме какво да си кажем... Ти ми каза, че мога да си вървя. — Тя отмести очи от лицето на Еъриенрод и тръгна към моста. Сърцето ѝ бягаше пред нея.

— Почакай, Муун! — Еъриенрод отново я хвана, дръпна я назад и я обърна. — Можеш ли наистина да ме оставиш така? Толкова скоро, толкова лесно? Няма ли някакъв начин да споделим нещо повече освен нашата упорита гордост? Ти преди всичко би трябвало да бъдеш онази, онази единствената, която ще разбере нещата, до които никой друг не бих допуснала, нещата, които никога не бих поверила на някой друг. — Гласът ѝ омекна. — Дай ми време и може би ще успея да науча какво различно има в теб.

Муун се олюля, но в съзнанието си видя Спаркс, нараненото му тяло, наранения му ум и онова, в което я бе заклей с последното си мълчание.

— Не. Не, не можем. — Сведе поглед. — Не остана време.

Еъриенрод почервения. Добротата изчезна от лицето ѝ, то се превърна в неумолима стомана. Вдигна ръка, като че ли да удари Муун по лицето, но вместо това хвана огърлицата от мъниста, дръпна и я скъса.

— Ти мислиш, че можеш да ме спреш! Тогава отивай, ако можеш. Моите сановници знаят, че ти си Лятна сибилата. — Тя посочи Зимните хора, които чакаха търпеливо от двете страни на моста. — И те знаят, че ти дойде тук, маскирана като мен, за да извършиш предателство. Ако можеш да ги убедиш, че всичко това не е вярно, тогава заслужаваш да си отидеш свободно... и да бъдеш част от мен. — Тя се обърна и тръгна към залите на двореца.

Чакащите сановници пристъпиха напред, поклониха ѝ се, докато минаваше покрай тях и после заобиколиха Муун в началото на моста. Муун гледаше как Еъриенрод върви, без да се обръща, докато я загуби от погледа си зад подвижната стена от строги лица.

— Е, командир, надявам се, че сте доволна от банкета, даден от кралицата. — Главният инспектор Мантагнийс прекъсна своя разговор с дежурния сержант, когато Джеруша влезе в тихото полицейско управление. Почти всички от полицията бяха навън или да охраняват премиер-министъра, или да поддържат реда сред празнуващите. Двамата мъже я поздравиха. Тя им отговори според устава. Мантагнийс гледаше завистливо нейната униформа. Джеруша знаеше, че той е прекарал вечерта особено мрачен, защото не беше на приема вместо нея, за да се перчи пред другарите си кареумовци с пост, който по право беше негов.

— Не обичам да ми се губи времето, когато има толкова много несвършена работа. — Тя ги погледна строго, после свали червената си пелерина, разкопча яка.

Прекрасно знаеше, че кариерата ѝ щеше да приключи с този пост, а нейното старшинство и ранг Ще изчезнат под миндера на официалното порицание. Тя никога повече нямаше да има шанса отново да командва. Ще бъде изпратена на някое забравено от бога място, от другата страна на нищото. И там щеше да гние до края на естествения си живот.

О-о, богове, как ми е омръзнала кареумовската арогантност! Тя мачкаше кепето си в ръце, когато тръгна към свето бюро. *Ако трябва да видя още едно проклето високомерно технократско лице...* Неочаквано тя си представи лицето на Б.З.Гъндалийну и се спря. Още едно лице. Какво ли не би дала да види това лице точно сега, точно тук! Трябваше да се досети, по дяволите, че Гъндалийну ще избяга с онова момиче. *Защото това беше очевидно!* Тя беше казала в своя доклад, че е болен, че не може да бъде държан отговорен за постъпките си.

А тази вечер тя беше видяла Спаркс Даунтрейдър, открито да се перчи в своето светилище там, на банкета, да ние сам до вцепеняване. И Еъриенрод, спокойна и красива, както винаги, спокойна и

незаинтересована от приближаващата съдба, се движеше между своите поданици и предполагаемите ѝ господари... прекалено безгрижно. *По дяволите! Какво замисля?*

— По дяволите, какво прави това тук? — Тя се спря, гледаше встрани от Мантагнийс, към полицейския робот, който стоеше неподвижен като дърво пред нейното бюро. — Защо не си на пост? — каза тя, обръщайки се към него директно. Роботът не отговори и Джеруша разбра, че захранването му не беше включено.

— Повреден е — каза Мантагнийс раздражен. — Преди малко дойде тук с някаква тенденциозна история за това как неговият Зимен стопанин бил нападнал в гърба от хора на кралицата. Вероятно синдром на сантиментална грешка на езика. Нуждае се от пълна подмяна на системите, щом се позволява на невежите местни хора да извършват макар и частична поддръжка на една такава сложна техника.

— Дори „невежите местни хора“ ще се чудят, ако трябва да донесят своите тъпи сервомеханизми в полицията за всеки разхлабен винт. — Тя завъртя ключа на захранването на гърдите на полицейския робот повече от раздражение, отколкото от интерес и видя как оживяха светлинните сензори в черепа от стомана и пластмаса. После погледна идентификационната му плоча. Робот „Полак“. — Кой ти е стопанин?

— Благодаря ти, командир!

Тя отстъпи стресната.

— Моля изслушай ме, командир. Спешно е, а аз не мога да...

— Да, да... само отговаряй на въпросите. — Никога не можа да свикне с техните гласове.

— Моят стопанин е Тор Стархайкер Уинтър, тийуматанска жена, титуляр и собственик на игралния дом „Персийпион“. — Той излъчваше нетърпение.

— Ти каза, че тя е нападната от охраната на кралицата, така ли? Това не е наша работа.

— Не, командир. От чуждоземни. От нейния годеник...

— Любовен скандал?

— ... някой си Оийрезубол, работник в казиното и неговите другари. Тя ме извика за помощ, но те я парализираха с револвер. Не

можах да отида при нея, защото вратата беше заключена. Затова дойдох тук за помощ.

— Знаеш ли защо са я нападнали? — Джеруша почувства как интересът ѝ се възбуди.

— Не е ясно, командир. Може би се е намесила в някаква незаконна дейност.

— Кой контролира казиното?

— Някой си Танин Джаакола, мъж, роден на Биг Блю.

— Сорс? — Тя почувства, че дори Мантагнийс зад нея започна да слуша.

— Да, командир.

— Повтори всичко, което си чул да говорят.

„ОИЙРЕЗУБОЛ: Само Летните хора, дявол да те вземе, Перс. Зимните хора не, те ще бъдат спасени. Кралицата иска така да стане. СТАРХАЙКЕР: Не, лъжеш. Ще убиете и Зимните хора. Ти си луд, Оийр, пусни ме да изляза. Полакс, помогни ми, Полакс!“

Джеруша слушаше, кожата ѝ настръхна от носовото погребално пеене на работа, докато осмисляше чутото. *Кралицата*.

— Велики богове... намерих го! Аз го намерих! Сержант! — Тя се обърна и видя, че двамата вече стояха до нея. — Веднага намерете дузина мъже в близост до заведението... нека веднага да го изпразнят, а заведението заключете! Мантагнийс...

— За какво е всичко това, командир? — Тя не можеше да реши дали той беше възмутен или изплашен.

— Това е въпрос на живот и смърт. — Тя пусна пелерината си на пода и се зае да провери парализацията си револвер. — Еъриенрод се готви да откупи своя живот със смъртта на половината град. Ако не е така, да не съм командир на полицията. — Тя видя как Мантагнийс провесил устни. — Робот Полакс... Боговете отговориха на молитвите ни. — Тя го потупа по металното рамо. — О, богове, само дано не е късно!

— Моля те, помогни на Тор, командир — каза той. — Аз... свикнах с нея.

Тя кимна, без да може да повярва на онова, което чу.

— Мантагнийс, ти винаги се оплакваш, че искаш повече дейност. Хайде да отидем да видим какво става.

— И ти ли ще отидеш, командир? — попита той повече учуден, отколкото критичен.

Като се ухили, тя отговори:

— Не мога да пропусна това.

— И така, сибила, ти заплаши нашата кралицата. — Един от сановниците най-после проговори. Муун почувства как погледите на останалите изгарят като с нажежено желязо татуировката на шията ѝ. — На теб ти е забранено да идваш в града. Ние имаме привилегията да се погрижим никога повече да не стъпиш тук.

Муун беше с гръб към моста.

— Ще напусна двореца. Ако ме докоснете, ще ви заразя... — Гласът ѝ замря.

— Няма да се опитваме да те спрем, сибила — отвърна той за нейна изненада. — Прекоси моста. Отивай си. — Сановникът се усмихна и лицето му заприлича на мъртвешка глава. Неочаквано всички се усмихнаха с нескривана злоба — хората, които честваха края на своя свят, които знаеха кой е виновен за това. Той извади нещо от едно скрито място в дългата си мантия и го вдигна. Приличаше на тъмна показалка. — Премини през Бездната!

Муун стисна контролната кутия в ръка и се вгледа в онова, което държеше той. Не знаеше какво е то, но беше сигурна, че я заплашва. Но тя трябваше да премине през моста, трябваше да се опита. Нямахше друг избор. Муун вдигна несръчно ръце да развърже подшитата си със злато кадифена пелерина. Тя я сгъна на три, което беше свещеното число на богинята и пристъпи към ветровитата уста на Бездната в предизвикателен ритуал.

Богиньо, води ме! Муун запокити пелерината с молитва и чу зад себе си смеха на сановниците. Пелерината се изду и изчезна в зелената тъмнина на шахтата.

Муун натисна първото копче и тръгна по моста. Зимните хора я наблюдаваха и шепнеха, но не направиха нищо. Натисна друго копче и продължи да върви, затаила дъх. На далечния край на моста чакаха други сановници. Тя се опита да гледа към тях, да не гледа надолу, нито да допуска страхове да се трупат в главата ѝ...

Но когато наближи средата на моста, отново я споходи закланянето от сибилската песен, успокои страховете ѝ, притъпи инстинкта ѝ за оцеляване. Не! Тя замръзна и позволи на ужаса пак да изникне, преди песента отново да я впримчи в себе си. Но докато стоеше неподвижна, тя видя Зимните сановници да държат еднакви кухи пръчки и да ги вдигат до устните си... *свирки!* Те контролират ветровете... И най-накрая тя разбра. Те обръщаха ветровете срещу нея. Така щеше да умре, без човешка ръка да пролее нейната кръв.

Муун се просна на моста, когато хорът от свирки се сблъска и разби кръга от спокоен въздух около нея. Ветровете профучаха над нея и се втурнаха обратно. Но по средата на вятъра стоеше сибилската песен като прозрачен въздух в окото на ураган. Муун беше хипнотизирана, парализирана, умът ѝ проникна в убежище, което се намираще в друго измерение на съществуването.

Защо? Защо ме извика тук? „Какъв е отговорът?“ — тя чу гласът ѝ да пита обезумял. — „Какъв е отговорът?“ *Ти можеш да отговориш на всеки въпрос, освен на един,* беше ѝ казала Елзевир. И този въпрос беше: *Къде е твоето начало?* И в този момент, колебаейки се пред избора вечност в безумие или смърт, тя научи, че най-после е получила отговор чрез силата, която живееше в нейния ум: *Началото, първоизточникът, изворът... е тук, тук, тук!* Под тази шахта, която водеше дълбоко в морето, под този малък град въввлечен в картата на времето, лежеше сибилската машина. И само тя знаеше. Муун почувства как умът ѝ отстъпи пред последната атака на познанието и се гмурна в кладенеца на истината. Изкрещя, когато почувства, че тялото ѝ го последва...

Като събудена от дълбок сън, тя отново дойде на себе си, легнала на моста, скимтяща в тихия въздух. Тихия въздух! Тя притисна уста с ръката си и се изправи бавно на колене. Нямаше никакъв вятър. Зимните хора стояха зяпнали на двата края на пропастта. Тя се осмели да погледне настрани от тях, покрай завесите от вятър, които висяха отпуснати над притихналото море, към защитните стени. Стените бяха затворени и спираха потока от студени напречни ветрове от външния свят, изолираха единствения достъп до шахтата на Карбънкъл, до нея. Тя отново се наведе напред и притисна чело о повърхността на моста в мълчалива благодарност.

Изправи се неуверено на крака и тръгна по моста. Сега лицата на Зимните хора изразяваха страхопочитание и ужас. Лицето ѝ излъчваше хладно предизвикателство и изискваше от тях да я пуснат да мине.

Някой отстъпи, но имаше други, които се разгневиха още повече при вида на едно Лятно момиче с лицето на тяхната кралица, което притежаваше силата на богиня. И сред тях тя видя железния прът с нашийник от метални тръни, нашийника за вещици, същия, който бе разкъсал гърлото на Данаукий Лу. Нашийникът беше изнесен напред, за да не я допусне да слезе от моста.

— Коленичи, сибила, или върви в Бездната! — Жената с отрупан със скъпоценности тюрбан, която го държеше, го бутна към нея. Муун отстъпи една крачка. Ръцете ѝ, прибрани до тялото, се стегнаха.

— Пуснете ме да мина, или ще... — Тя спря, когато ги видя да се обръщат назад и чу ехото на приближаващи стъпки. Полукръгът зад сановниците започва да се изпълва с човешки фигури, облечени в домашно тъкани дрехи и кожи от морски животни. *Летни хора!* Техните лица имаха същото жестоко изражение, като това на Зимните хора. Те носеха ножове и харпуни и гледаха враждебно към нея.

— Ето я! Това е кралицата!

Муун видя едно лице, което не беше като другите, един мъж, който си пробиваше път между тях с отчаяна решителност.

— Б.З.! — Тя изкрещя над нарастващия шум, когато тълпите се срещнаха, видя неговия търсец поглед и почувства, че той я обгръща.

Гъндалийну избута настрана един Летен човек и измъкна своето оръжие, като даде възможност на тълпата добре да го види.

— Дръж се! — Той блъсна рязко жената, която държеше нашийника с шипове, и го хвърли в Бездната. — Отидохте много далеч, Зимни хора. Отдръпнете се... разчистете пътя!

— Какво право имаш да ни се месиш, чужденецо? Това е работа на Зимните хора, закон на Зимните...

— Адски вярно — промърмори Б.З. — Тази жена е арестувана. Тя е моя. — Муун видя как той ѝ намигна и без да иска, се усмихна.

— Това е кралицата, инспектор Гъндалийну! — извика гневно един от Летните хора. — Тя е наша. Тя няма да отиде никъде преди Промяната.

— Това не е Еъриенрод. Тя е Лятно момиче, сибила! Погледнете шията ѝ. — Б.З. посочи с ръка. — Ако ви трябва Еъриенрод, ще трябва

да преминете през това... — Той проследи собствения си жест, погледна към безветрената зала и пребледня. — Какво?!

— Каква работа имате с нашата кралица, вие, рибовъди? — Жената с отрупания със скъпоценности тюрбан отново се бе окопитила. — Вие сте нежелани на това място, докато то принадлежи на Зимата.

— Вашата кралицата има работа с нас! — извика един Летен човек. — Тя се опитва да убие всички нас и ние дойдохме да предотвратим това. Искаме да сме сигурни, че ще отиде долу при Богинята за трети път.

Муун слушаше неподвижна, съкрушена от болезнена и неуместна радост, когато чу собствения си глас да говори с акцент на Летен човек.

— Аз съм Муун Даунтрейдър Самър — говореше тя. — Кралицата е вътре. Сега минете по моста! Щом аз заста на него, вие ще бъдете спасени. — Тя ги отпрати с ръка и почувства върху себе си учудения поглед на Б.З.

Тълпата стана по-уверена, когато видя нейния трилиственик. Нейната собствена вяра трепна, когато един Летен човек се присъедини към нея на моста. Въздухът стоеше спокоен, той се усмихна и премина. Един подир друг минаха и останалите. Муун изчака, докато и последният Летен човек стъпи безопасно на ръба на далечната страна на залата. Зимните хора отстъпиха, като намусено наблюдаваха нея и Гъндалийну. Тя се обърна, когато достигна до тяхната страна, чувайки развълнувана въздишка зад гърба си. Муун видя защитните стени да се разтварят като криле на морска птица, почувства ледените ветрове отново да духат, въздушните завеси да оживяват. Бездната стенеше и се вълнуваше, миришеше на море.

— Богове! Бащи на моите деди — прошепна Б.З. — Ти беше тази, която спря вятъра. Как... как го направи?

— Не мога да ти кажа. — Тя поклати глава, обгърнала тяло с ръце. Това е Карбънкъл. *Аз не мога никога да кажа на някого, никога.* — Аз дори не зная. — *Не трябва никога да допусна някой да узнае.* Тя проследи Бездната в ума си, надолу до самото море и под него в скалата, в безвремието на самата планета, където лежеше крайното хранилище на човешката мъдрост в тайно всевладение. — Това не е

място за сибила. Зимните хора са прави. Много е опасно. — Муун почувства враждебните погледи на сановниците върху себе си.

Б.З. я преведе през Залата на Ветровете надолу по коридора, покрай сцените от царуването на Зимата. Никой не ги последва. Като прерови ума си, тя потърси в загадъчните случки от последните часове символите на вселенската тайна, която беше над всичко.

— Какво правеха тук те, Летните хора? Казаха ли ти за Еъриенрод... — която едва не ме уби.

Той поклати глава.

— Нищо не можех да направя. Те бързаха твърде много. Мисля, че дори нищо не знаят. Единственото, от което се нуждае тълпата, е някакъв щур слух.

— Това не е слух. Истина е. И те няма да ликвидират опасността, като я задържат. Тя е наела чуждоземци, които трябва да предизвикат мор. — Муун открито му каза всичко.

— Какво? — Той спря озадачен. — Откъде знаеш?

— Спаркс ми каза.

— Спаркс. — Той отново погледна надолу, кимвайки на себе си. — Значи ти си го намерила. И... ти и той, все още...

— Да. — Тя склочи ръце пред себе си.

— Разбирам. — Той се отпусна до стената, обърна лице настрани и се разкашля. Тя разбра, че неговото нежелание да я докосне съвсем не се дължеше на онова, което бе видял в Залата на Ветровете. — Но той не излезе с теб.

— Кралицата... Еъриенрод ни хвана. Тя го върна. — Муун погледна назад към залата и се почувства вътрешно разкъсана. Но подтикът на чуждоземната далновидност отново ѝ помогна: *Остави го, остави го. Остави сега...* — Той ще бъде добре, сега, когато Летните хора отидоха да задържат кралицата. Те не го познават. — Тя говореше повече на себе си, отколкото на Б.З., надявайки се силата, която я беше запазила, да запази и Спаркс. — Аз трябва да спра този мор. Зная кой стои зад него. Спаркс ми каза всичко. Трябва да съобщя на полицията. — Тя отметна разсеяно разрешената си коса.

— Той ли те предаде на ловците на сибили? — попита Б.З., сякаш умът му не можеше да се откъсне от тази идея.

— Не. Еъриенрод стори това.

— Еъриенрод! Но аз мислех, че тя... — Той не довърши, не беше необходимо. Муун почувства как неговото безмълвно съжаление достигна до нея.

— Били сме девет... и нито един не е бил подходящ. Не сме били такива, каквито е искала да бъдем. Така че тя... тя ни е изоставила, изхвърлила ни. — Муун вдигна ръка за сбогом на собствената си изгубена душа. После, неочаквано отново го погледна. — Ти си знаел. Ти също си знаел за мен. Защо ми повярва и ме доведе тук, щом си знаел всичко от самото начало.

— Знаех още от самото начало, че тя никога не ще те направи досущ като себе си. Мислиш ли, че бих загубил толкова време с теб, ако не чувствах разликата помежду ви? — Той поклати глава. Усмивката му засия. Взе ръцете ѝ в своите.

Те вървяха към осветения вход на двореца, движеха се към края на Зимата. Тя му разказа всичко, което знаеше. Вратите се отвориха, засмуквайки ги обратно във вихрушката на жизнеността. Сега на входа нямаше кралска охрана, а група войнствени Летни хора. Муун се хвана за куртката на Б.З. докато не разбра, че те нямат представа как изглежда кралицата. Един-двама съгледаха нейния татуиран трилиственик и я погледнаха изненадани.

— Б.З., как разбра, че трябва да дойдеш? Как разбра, че имах нужда от теб?

Той избърса изпотеното си лице.

— Не разбрах. Когато Летните хора се появиха, реших, че съм чакал достатъчно дълго. Аз показах документите си за самоличност и се включих в полицейския ескорт. — Той гледаше наляво и надясно, когато покрай тях минаваха Летни хора. — Ще ми липсва тази значка... — Започна отново да кашля, болезненото задръстване дълбоко в гърдите му отново се появи. Той спря, когато достигнаха вничията територия между Лятната охрана и налитащите на бой присъстващи. — Слушай ме, Муун. — Дишаше с усилие. — Скоро ще ми отправят обвинения. Трябва да се връщам, можех досега да свърша всичко. Ще съобщя за заговора на първия патрул. Не е необходимо да рискуваш по-нататък. Твоите хора са тук. Кажим им за себе си и за Спаркс, преди да са научили, че е Старбък. Те ще могат да ти помогнат, там където аз не мога. — Той извърна от нея глава и погледна към насъбралите се Летни хора. Загърна се с пелерината си и стисна устни.

— Б.З.! — Тя сложи ръка на устата си. — Как мога...

— Не можеш. Не се опитвай. — Той поклати глава. — Просто ме остави да тръгна... — Той започна да се отдалечава, но тя видя, че краката му се огъват. Движеше се все по-бавно, докато падна безчувствен на бялата каменна настилка.

Тор седеше в ъгъла, подпряна на стената като парцалена кукла. Бялата лабораторна светлина пронизваше воднистите ѝ очи. Тя знаеше, че отвъд стената, зад гърба ѝ, се намира цял един град, пълен с хора, които не знаят за нейната нещастна обреченост. Но в тази стерилна стая не достигаше никакъв звук от празненството, никакъв смях, никакви викове. Стената беше шумонепроницаема и никакъв звук от Тор нямаше да може да излезе навън. Тя се бореше безуспешно с невидимите връзки на парализата. Щеше да мине най-малко час, докато нервната ѝ система започне да контролира движението на един-единствен пръст. А беше сигурна, че до края на живота ѝ нямаше толкова много време. *О-о, богове, ако можеше да крещи!* Крясъкът ечеше в главата ѝ, а очите ѝ щяха да се пръснат. И тя заскимтя — една тънка, жалка струйка звук, най-красивият шум, който някога бе издавала.

Оийрезубол погледна над масата към нея. Широкото му лице, с увиснали от двете страни мустаци, изразяваше неудобство, което по сила се доближаваше до нейното. Той бързо отместа поглед. Невъзмутимото обсъждане на най-ефективните средства за причиняване на масова епидемия продължаваше да витае във въздуха, да жужи като раздражен кошер. Един от заговорниците приказваше нещо на Сорс. *Оийрезубол, мръсно копеле, направи нещо, направи нещо!*

Оийрезубол предложи да заразят водоизточника. Беше отхвърлено като неефективно.

Ханууд, който служеше на Сорс вече половин вечност, се върна в стаята, като заключи вратата зад себе си с особена грижливост.

Бръмченето в главата ѝ престана. Тор видя как главите на всички се обърнаха към съдията, за да чуят присъдата.

— Е? — каза един от мъжете, когото тя не познаваше.

— Той каза да се отървем от нея, разбира се. — Ханууд наклони глава към Тор. — Да хвърлим тялото ѝ в морето. Така никой няма да

може да разбере къде е изчезнала. — Той махна с ръка към недостижимата реалност отвъд стената. — Казват, че морето никога не забравя... но Карбънкъл ще забрави.

Тор изстена, но звукът остана уловен вътре в нея.

— Не, по дяволите. Не вярвам! — Оийрезубол се изправи, готов за конфликт. — Аз се каня да се женя за нея, ще я отведа. Той знае това, не може да е казал да се отървем от нея!

— Заповедите ли оспорваш, Оийрезубол? — От въздуха долетя дрезгавият, безпльтен глас на Сорс. Всички неволно погледнаха нагоре.

Оийрезубол се прегърби, но решимостта му остана.

— Не е необходимо да убивате Персийпион. Не мога да седя тук и да позволя това да се случи. — Очите му започнаха неуверено да блуждаят по стените, по ъглите на тавана. — Трябва да има друг начин.

— Да не би да предлагаш и теб да убия? В края на краищата твоята некомпетентност създаде тази ситуация, нали?

Ръцете на Оийрезубол се плъзнаха към парализиращия револвер под полата на дългата му жилетка. Но револверите бяха пет срещу един, а Оийрезубол никога не би поел риск, равен на самоубийство.

— Не, господарю! Не... но тя ще ми става жена. Аз ще се погрижа тя да не се разприказва.

— Ти мислиш, че след като Персийпион знае какво вършиш тук, няма да се откаже да се омъжи за теб? — Гласът стана още по-студен. — Колкото и аморално животно да е, тя ще те намрази заради това. Ти никога няма да можеш да ѝ вярваш.

О-о, богове, Сорс, позволи ми да говоря! Всичко ще му обещаая!
По тялото ѝ започна да се стича влудяваща студена пот.

— И аз никога няма да мога отново да ти вярвам, Оийрезубол, освен ако не ми докажеш твоята лоялност към мен. — Гласът спря. Тор потрепери вътрешно. — Но аз не отхвърлям напълно твоето предложение, така че ги давам две възможности: или Персийпион да умре, или да живее. Но ако остане жива, ти ще трябва да вземеш мерки тя никога да не свидетелства срещу нас.

Моментната надежда на Оийрезубол отново помръкна.

— Какво имаш предвид? — Той се реши да я погледне, после отново отместа поглед.

— Имам предвид да не може да каже на никого онова, което знае, независимо какво ще правят, за да я накарат да говори. Мисля, че една инжекция с ксетидиел ще бъде достатъчно ефективна.

— По дяволите! Имаш предвид да се превърне в зомби?! — изруга Оийрезубол. — Та на нея няма да ѝ остане никакъв мозък!

Един от заговорниците се засмя.

— Какво лошо има в това, че ще се ожениш за кретен. Откога на жените им е необходим ум?

О-о, богиньо, помогни ми... помогни ми, помогни ми! Тор отправи молитва към божеството на предците си, изоставили хилядите бездушни богове на продажните чуждоземци. *Предпочитам да умра. Предпочитам да умра.*

— Сам виждаш какви неприятности създават жените, когато имат прекалено голяма свобода, Оийрезубол. Виждаш проблема, който любопитството на тази глупава жена ни създаде. Помисли и за злото, което нейната кралица ще причини на собствения си народ. — Гласът на Сорс стържеше като пила по твърд метал. — Сега избирай: мъртва или безпаметна. И не забравяй, че когато избираш за нея, избираш за себе си.

Оийрезубол стискаше и разтваряше безпомощно ръце.

— Добре! Не искам да умре, не искам да я виждам мъртва. Искам да живее.

Тор отново изхленчи, усетила капчица слюнка в ъгъла на устата си. По крака ѝ мина тръпка, достигна до върха на пръстите... *Движ се, движ се!*... но не продължи по-нататък.

— Тогава аз ще се погрижа за потребностите на дамата. — Един човек от групата на техниците — най-послед го разпозна: беше К'сунг, биохимик, експерт по дрогите — стана от масата и отиде при затворените шкафове, извън зрителното ѝ поле. Тя чуваше как размества шишета и инструменти, чуваше как съскацията обляга вътре в главата ѝ започна да заглушава всеки друг звук.

Оийрезубол пристъпваше от крак на крак, навел глава. Някак не бе очаквал нещата да се развият така необратимо. Тор го прострелваше с поглед.

— Да я инжектирам ли, господарю? — Биохимикът се върна в зрителното ѝ поле със спринцовка в ръка.

— Да, погрижи се за това, К'сунг — отговори тихо гласът. — Виждаш, Персийпион, никога не можеш да спечелиш. Винаги става все едно и също.

Тор наблюдаваше как К'сунг дойде до нея, видя как спринцовката изпълни погледа ѝ. Шумовете от статично електричество в главата ѝ я оглушиха. Оийрезубол също наблюдаваше К'сунг, наблюдаваше и нея, отпуснал ръце.

В този момент тежки удари закънтяха по заключената врата. Химикът замръзна на мястото си, когато един глас извика: „Отворете! Полиция!“. Хората около масата наскочаха, спогледаха се и вдигнаха нагоре глави, недоумяващи.

— Полиция!

— Господарю, в казиното има полицаи! Какво да правим?

Но не дойде никакъв отговор. Усещането за шум бе мъчително високо, за да се регистрира като звук в мозъка на Тор. Мъжете запушиха уши с ръце.

— Разбиват ключалката! В името на боговете, направете нещо! Довърши я, К'сунг!

Биохимикът отново пристъпи към нея, болезнено съсредоточено върху тънкия пластмасов цилиндър на спринцовката. Оийрезубол неочаквано се хвърли зад него и сграбчи ръката му. Тогава останалите наскочаха върху Оийрезубол. К'сунг се наведе над нея.

— Не! — Извика Тор най-последно.

Вратата се отвори със сила и очите ѝ заплуваха в синьо. В стаята влязоха половин дузина униформени полицаи.

— Спри! — Навсякъде се насочиха оръжия. Двама или трима обградиха К'сунг. Той бавно се изправи. — Хвърли това! Полицаят погледна надолу. К'сунг хвърли пълната спринцовка. Тор се сви, когато тя падна на сантиметри от незащитения ѝ крак.

— Доктор К'сунг, както виждам! — Тор видя командира на полицията да разкопчава синята си пелерина. — Доколкото си спомням, ти отдавна фигурираш в нашите картотеки. Истинско удоволствие е най-последно да те срещна на живо. — Тя се усмихна доволно и сложи белезници на ръцете му. Нейните хора правеха същото с Оийрезубол и останалите. Командирът се наведе над Тор, огледа лицето ѝ, след това погледна спринцовката. Отново се усмихна. — Е, Тор Стархайкер. Изглежда има нещо, което ти гориш от

нетърпение да ни кажеш. Аз също горя от нетърпение да го чуя. Ей, Уолданатц! Ела тук и дай на жената една глътка. Нещо подходящо. — Тя намигна успокоително, когато до нея се появи един полицаи и коленичи. Тор едва успя да усети горящата противоотрова, когато до Командира се появи едно още по-малко очаквано лице.

— Полакс! — Думата не беше много разбираема, но контролът и се връщаше. Тя усети как противоотровата достига до ума ѝ като прилив на наркотик.

— Тор. Добре ли си?

— Какво... какво... каза... ти? — Тя преглътна и зяпна от изненада.

— Тор. Добре ли си? — повтори той все така безизразно. Той се наведе и протегна ръка, когато тя се опита да се изправи. Тор пое ръката с благодарност и се изправи мъчително.

После хвана с ръка главата си, замаяна от облекчение и тежко се облегна на работа. Пръстите ѝ потънаха в меките къдрици на изкривената ѝ перука. Сви пръсти, свали перуката от главата си и я захвърли.

— Откога можеш да приказваш, торба с болтове? — Тор се наведе назад и загледа невъзмутимия Полакс. Почувства как на лицето ѝ се появи триумфална усмивка. — Адски права... бях за теб. Ти стари мошенико! Защо по-рано не ми говореше, дявол да те вземе?

— Само малка шега, Тор.

— Ха. От една машина може да се очаква такава шега. Откога можеш да приказваш така?

— Откакто бях програмиран в полицейската академия в Кареумов.

— Какво?

— Остави това, Полакс. — От другата му страна се появи командирът, като се мръщеше. — Ти наистина можеш да благодариш на Полакс за навременното ти освобождаване, Стархайкер. И аз мисля, че мога да му благодаря много повече, ако ми кажеш, че съм права за онова, което мисля, че става тук. — Тя посочи с палец лабораторията и пленниците зад гърба си.

— Благодаря, Полакс. — Тор погали нежно металните му гърди. — Те се канеха да причинят епидемия — усети краката ѝ отново да се олюляват — и да убият Летните хора.

Палу Тийон кимна, като че ли точно това очакваше да чуе.

— Кой ги накара?

Тор наведе очи.

— Снежната Кралица?

Тя се стресна и кимна, чувствайки необясним срам, докато признаваше това пред един чуждоземен.

— Така казват.

— Така си й помислих. — Палу Тийон се усмихна хладнокръвно.

— Най-последно я спипах! Освен ако... Мантагнийс?! — възкликна тя възбудено.

Но инспекторът мрачно поклати глава.

— Изпуснахме го, командир.

— Сорс? Как, по дяволите, можахте...

— Не зная! — Отново се сблъскаха два гневни погледа. — Когато нахлухме в неговото бюро, беше изчезнал. Търсихме навсякъде. Продължават да търсят... но засега нямаме никаква следа.

— Няма да напусне планетата. — Палу Тийон подръпна имперската значка на токата на колана си. — Ще го хванем!

— Не бъди толкова сигурна. — Мантагнийс я погледна мрачно.

— Тогава нека се опита да намери място, където да се скрие от обвинение в опит за геноцид. — Тя махна с ръка. — А сега, хайде да бутнем тези красавци в дранголника, където им е мястото. Най-последно имаме доказателство. И свидетел. Стархайкер, ще са ми нужни твоите показания.

— Разчитай на мен, полицаю. — Тор кимна, обхваната от чувство за мъст, когато К'сунг мина покрай нея. Двама други го последваха, преди да се появи Оийрезубол.

— Персийпион? — обърна се той към нея. — Предполагам, че в края на краищата няма да те взема със себе си. Не там, за където съм тръгнал сега.

— Ти искаше да ме превърнеш в безсловесно същество, мръсно копеле! Винаги си искал това! — Тя мина покрай Палу Тийон и застана пред него. — Надявам се да останеш там, докато се скапеш. Надявам се вече да не видиш жена... — Тя изведнъж си спомни, че той все пак се бе опитал да я спаси. И че няколкото секунди, които бе спечелил, се оказаха от решаващо значение.

— Не исках да си мъртва, това е всичко! Дори и такава щеше да бъдеш по-добра, отколкото мъртва. — Той се наведе към нея. Полицаят го дръпна назад.

— Говори само за себе си. — Тя скръсти ръце. — Досега винаги си мислил само за себе си.

Той погледна към Палу Тийон.

— Ако ти трябва това, което знам по въпроса, просто попитай. Всичко ще ти кажа. — Палу Тийон кимна, а един от другите мъже изпсува тихо. Палу Тийон разбра, че животът на Оийрезубол отсега нататък няма да струва пукната пара, независимо къде ще го изпратят.

Тор усети, че Палу Тийон я гледа и видя неочаквано съчувствие в очите ѝ. Палу Тийон поклати едва-едва глава, докато изпращаше с поглед Оийрезубол.

Тор пристъпи напред и доближи Оийрезубол. После го целуна леко по устата.

— Довиждане, Оийр.

Той не ѝ отговори. Полицайте го изведоха от стаята. Тор се върна и застана до Полакс. *Защо е това? Защо е това. Защо никога не желаш това, което имаш, докато не го загубиш?*

Джеруша се наведе напред над бюрото, проточила шия, докато гледаше как отвеждат доктор К'сунг и неговите съучастници в крилото за задържани. *О, сладко отмъщение!* В усмивката ѝ нямаше нищо радостно. Тя бе осуетила заговора на кралицата в последния момент. И макар че не можеше сама да пипне Еъриенрод, я беше оставила в ръцете на Летните хора, а и те щяха да я пазят до деня на нейната екзекуция. *Може би в края на краищата има справедливост във вселената.*

— Стархайкер!

Тор Стархайкер седеше и пиеше силен чай под зоркия поглед на Полакс. Тор стана от пейката, мина през групата на полицаите и дойде до бюрото. Джеруша я наблюдаваше с учудване и интерес. Под размазания ѝ грим се подаваше обикновено, прагматично лице, а нейната права коса с миши цвят беше отрязана безцеремонно до ушите. *О, богове, и това е човешко същество!* Изведнъж Джеруша си спомни, че един от мъжете, които бе арестувала, изглежда беше влюбен в това човешко същество. *По дяволите, защо не може доброто да е добро и лошото лошо... защо нещата не могат да бъдат прости, поне веднъж?* Болна съм от мъка. Тя се отърси от тези мисли, когато жената се изправи пред нея.

— Как се чувстваш?

Тор потрепери, изпусна една платка от пелерината си и отново я придърпа върху раменете си.

— Добре съм, предполагам.

— Достатъчно си добре, за да дадеш показания, нали?

— Да. — Тор въздъхна. — Предполагам, че няма да се наложи да се явявам пред съда, а?

— Смятай се за щастливка. Твоето показание ще свърши голяма работа, стига да е записано правилно. А аз ще се погрижа за това, повярвай ми. Надявам се да успеем да заловим и Сорс. — Тя млъкна, когато в участъка влезе нова група непознати.

— Какво...

— Еъриенрод?

— Муун! — Тя се чу да казва това, чу Тор да го повтаря като ехо, без да име време да се зачуди. Видя яки Летни хора зад момичето, които носеха тялото на Гъндалийну.

— Мъртъв ли е? — Джеруша хвана Муун за рамото.

— Не! — Джеруша видя неописуема мъка върху лицето на момичето. — Той е много болен. Нуждае се от лекар. — Муун протегна ръка към него, но не можеше да го докосне.

— Преди два дни това нямаше да има значение за теб, нали? Джеруша погледна измъченото лице на Гъндалийну. Тя направи знак на двама от хората си да го поемат от Летните хора. — Откарайте го в здравния център. Бързо! И внимателно, дявол да ви вземе! За мен той е по-ценен от диаманти!

Те го понесоха внимателно. Двамата Летни хора кимнаха на Муун, почти направиха поклон и излязоха на улицата. Муун не се опита да последва нито тях, нито Гъндалийну. Беше взела от някъде дълга златна рокля Дори с разрошени коси приликата ѝ с Еъриенрод беше невероятна.

— Ти си арестувана, Даунтрейдър Казвам ти го, в случай че си забравила. — *О-о, богове, това е твърде много за един ден.* Тя вдигна ръка и повика друг офицер.

Муун направи гримаса.

— Не съм го забравила, командир.

Джеруша откачи белезниците от колана си, но видя татуировката на шията на момичето и си спомни, че то е сибила. После прибра белезниците, като мърмореше.

— Предполагам, че не са необходими, сибила. Но ти не си дошла тук, за да ми кажеш това. Защо, дявол да го вземе, си дошла?

— Дойдох тук, защото кралицата иска да причини епидемия и да убие всички Летни хора в града. Аз зная кой ще стори това.

— Много си закъсняла. — Джеруша се усмихна доволно, докато не съгледа искреното стъписване на Муун. — Не... искам да кажа, че вече предотвратихме опасността. Ние хванахме виновниците и точно сега те са наши постоянни гости. — Тя направи жест по посока на ареста.

— Вече? Предотвратено? Те не са... — Муун погледна през рамо към входа на участъка, после отново погледна към Джеруша, поразена, че бе жертвала свободата си за нищо.

— Заговорниците не успяха. Летните хора са в безопасност. Планът на Еъриенрод се провали и тя е в домашен арест. Тя няма да избяга от твоята богиня.

Лицето на Муун трепна.

— Как... как разбра? — попита тя унило.

— Случайно. С непреднамереното сътрудничество на... — Тя се обърна към Тор Стархайкер, която надничаше зад нея.

— Ей, дете — Тор й махна с ръка.

— Персийпион? — Муун се намръщи леко при вида на непривлекателното лице на Тор, все още усъмнена в нейната идентичност.

— За какво е арестувана? — Тор посочи с палец към Муун. — Не е нарушение на закона да се представяш за кралицата, нали?

— Зависи колко добре го правиш — отговори Джеруша. Тя пристъпи от един крак на друг. — Нима се познавате?

— От днес. — Тор поклати глава и направи опит да се усмихне. — И така, какво се случи, братовчедке? Намери ли го? Изведе ли го от двореца? Видя ли кралицата... видя ли те тя?

— Ти си била в двореца? — попита Джеруша. — Ти си се срещнала с Кралицата?!

Муун се опита да ѝ обясни:

— Искях да намеря братовчед си! — Тя погледна към Тор и се изчерви. — Ти знаеш какво... какво не съм, нали, командир? — Тя отново погледна Джеруша.

Джеруша кимна, като все още мислено се дистанцираше от нея.

— Зная го много отдавна. — Тор гледаше безизразно до нея.

— Значи всички сте знаели, освен мен — прошепна Муун горчиво. — Аз научих последна.

— Аз все още не зная — отвърна Тор.

— Гъндалийну ли ти каза?

— Не, Еъриенрод. — Муун увиваше около пръста си кичур коса.

Джеруша трепна.

— Видя ли я?

— Да — отговори тя почти шепнешком. — Тя искаше двете да споделим... всичко. Дори Спаркс — каза тя. Отново се изчерви, но не от срам, а от гняв. — Тя искаше да забравя, че съм Летен човек, да забравя, че съм сибилка. И когато не пожелае да забравя всичко това, тя се опита да ме убие. — Джеруша се намръщи. Муун потърка очи, като се олюля на мястото си.

— Седни. Полакс, донеси ни чай. — Джеруша освободи чакащата охрана, хвана Муун по лакътя и я настани на пейката до стената. Муун я погледна изненадана. Джеруша също почувства внезапна изненада. Полакс се отдалечи покорно. Тор се включи в поръчката, като извика:

— Допълни и на мен чашата, Поли.

— Тя каза на сановниците, че съм сибилка, и те се опитаха да ме хвърлят в Бездната — продължи да разказва Муун.

Тор се изправи, за първи път загубила дар слово.

— Нейният собствен клон?! — Джеруша почувства как недоверчивостта ѝ заглъхва. *Да, такава е Еъриенрод, аз зная. Никаква конкуренция.*

— Аз не съм Еъриенрод! — Гласът на Муун се разтрепери от протест. — Само нося нейното лице. Това е всичко. — Тя прекара ръка по лицето си, пръстите ѝ се извиха като нокти на хищна птица, сякаш искаше да го издере. — И тя знае това.

Полакс се завърна и поднесе чай с мълчаливото достойнство на иконом. Джеруша пийна една глътка от купичката си, изчаквайки парещата топлина да замае главата ѝ. *Това може да бъде трик, друг трик, като идва тук.* Но да я убият! Тя не можеше да си представи каква цел се криеше зад това.

— Те се опитаха да те хвърлят в Бездната? — подпита Тор, като гледаше татуировката на Муун. — Какво стана?

— Бездната не беше гладна. — Муун пиеше чая си, по лицето ѝ се появи необичайна възбуда. Тор гледаше огорчена. — Б.З.... инспектор Гъндалийну дойде с Летните хора и ги накара да ме пуснат.

— Искаш да кажеш, че онази върлина с теб е била истински полицай? — попита Тор.

— Беше някога. — Джеруша подпря глава о стената. — И се надявам, че отново ще бъде.

— Той винаги е искал да бъде такъв — каза Муун тихо. — Не му позволявайте да се откаже и да захвърли всичко. Не му позволявайте да се самообвинява за случилото се.

— Не мога да му попреча да стори това. — Джеруша се намръщи. — Но ще се погрижа никой да не го обвинява. — *Мога да спася кариерата му, но не мога да го спася от самия него... или от теб.* — Кажи ми — продължи тя с леко негодувание, — в името на боговете, какво виждаш в Старбък, този кървав убиец...

— Спаркс не е Старбък... не вече. — Муун остави празната си чаша на пейката. — И той никога не е знаел за нимфите. Но ти знаеше. — Тя вдигна поглед, пълен с подозрение.

От теб. Джеруша рязко отмести поглед.

— Да. Твоят приятел Енгенит ми каза истината за тях. — *Моят приятел Енгенит... който ти вярваше и ми довери за теб.* Тя поклати глава, освобождавайки се от смесените си чувства.

— Енгенит? — Муун отново потри лице. — Трябва да си знаела това преди. Всяка сибила знае истината, не можеш да отречеш това. — Ти искаш да накажеш Спаркс за убийство на нимфи в имението на чуждоземец, докато ти самата си стояла и си гледала как умират и си протягала ръце за водата на живота! Всички искате да ме накажете за това, че зная истината... че наказвате моя свят за собствената си вина.

Тор седеше и слушаше с широко отворени уши, но Джеруша не направи нищо. Тя дори не се опита да й отговори, само докосна със студени пръсти печата на Хийгемъни на токата на колана си. Муун я наблюдаваше внимателно. Джеруша се намръщи.

— Аз не правя законите. Аз само се грижа за тяхното спазване.

Разочарование се появи на очите на Муун, но тя отложи темата.

— Спаркс не е Старбък! Той не беше Старбък в Лятото и тук повече няма да е Старбък, когато си отиде Зимата. Еъриенрод му стори това, а той й позволи да го направи само защото тя приличаше толкова много на мен. — Муун погледна встрани. Джеруша се улови, че съчувства на неочаквания срам на момичето. Тя се вторачи в татуирания трилиственик. — Спаркс беше този, който ми каза за плана на кралицата. Той беше тръгнал с мен, когато тя ни хвана... за него няма значение какво ще му направите, стига да запазите нашия народ. — Тя вдигна отново глава.

— Ако той желае да изкупи вината си за последните пет години, ще искам повече от това. Ще взема остатъка от живота му. — Джеруша се опиваше от отровата на своите думи.

— Толкова много ли го мразиш? — Муун се намръщи. — Защо? Какво ти е сторил?

— Слушай, Муун — каза Тор. — Всички в Карбънкъл имат причина да мразят или Спаркс Даунтрейдър, или Старбък. В това число и аз.

— Тогава вие му давате основание и той да ви мрази.

Джеруша погледна настрани.

— Той ни е оскърбил стотици пъти повече.

Муун се наведе напред.

— Но най-малкото, трябва да му дадете шанс да докаже, че сега не принадлежи на кралицата. Той знае всичко за плана на Сорс... не би ли могъл да свидетелства за вас? Той знае и други неща за Сорс, неща, които бихте могли да използвате.

— Какво например? — попита Джеруша, заинтересована въпреки нежеланието си.

— Какво се е случило на предишния командир на полицията? Той беше отровен, нали?

Джеруша почувства как устата ѝ остана отворена.

— Сорс ли го е направил?

— За кралицата. — Муун кимна.

— О-о, богове... о-о-о, богове, как бих искала да имам това на лента! — *С една резервна, която да си пука всяка вечер, за да ме приспива.*

— Достатъчно ли е, за да отпаднат обвиненията срещу нас?

Джеруша отново насочи поглед към Муун и видя решимост в странните ѝ очи. Разбра, че момичето продължава неистово да се бори за живота на любимия си и за своя собствен живот. *Ти си изучила добре правилата на цивилизацията, момиче.* Негодуванието, което се надигна в нея, умря преждевременно. Тя отново погледна татуирания трилиственик. *Дявол да го вземе, докога ще продължавам да мразя нейното лице, когато тя няма никаква вина, че е трябвало да се роди с него?*

— Ще ми позволиш ли да го доведа тук? — Муун се надигна да стане, очаквайки нейното съгласие.

— Може би няма да бъде толкова лесно.

Муун отново седна напрегната.

— Аз вече разгласих по целия булевард, че Спаркс е Старбък. Летните хора вече сигурно знаят кой е той. — *И ще бъда лицемерка, ако кажа, че не исках да стане така.* — Сега те няма да го пуснат да излезе от двореца.

— Той предполагаше, че всичко ще мине добре! Затова го оставих там! — Муун изкрещя своето предателство във въздуха. Всички в стаята се обърнаха и я зяпнаха. Очите ѝ изведнъж се изцъклиха като празни прозорци. Джеруша се отдръпна от нея, като от зараза. — Не, не! — Муун стисна ръце в юмруци. — Ти не можеш да го използваш и да го оставиш да умре! Аз направих всичко това заради него... ти знаеш, че затова дойдох тук. Не за теб, не за Промяната... не ме интересува Промяната, ако тя означава, че той трябва да умре! — Прозвуча като заплаха. — Спаркс няма да умре утре!

— Някой трябва да умре — каза Джеруша притеснено, опитвайки се да я върне отново в реалния свят. — Зная, че е твой любим, сибила... но Промяната е по-голяма от онова, което един човек желае или от което се нуждае. Ритуалът на Промяната е свещен; ако Морето-Майка не получи своя съпруг, тогава нещастия ще сполетят тълпите, които са дошли да я видят. Старбък трябва да умре.

— Старбък трябва да умре — повтори Муун като ехо, като бавно се изправяше. — Зная. Зная, че трябва. — Тя захлупи в шепи измъченото си от мъка лице, сякаш се бореше срещу някаква принуда. — Ще ми помогнеш ли да намеря Първия секретар Сирас? Той ми обеща — и тя неочаквано се усмихна, почти язвително — че ако има нещо, което лично може да направи, за да помогне на сина си, ще го направи. И той наистина ще го направи.

— Не мога да контактувам с него. — Джеруша кимна. — Но искам да зная защо?

— Трябва... най-напред да видя някого. — Тя сведе очи, а решимостта ѝ видимо се разколеба. — Тогава ще ти кажа. Персийпион, къде е Хеън сега?

Тор вдигна вежди.

— В казиното, предполагам... Но в името на всички богове — промърмори тя с учудване — мисля, че най-после започвам да

разбирам нещо от този разговор. — Тя се усмихна мило на Джеруша.

Джеруша лежеше на ниската кушетка в работната стая на градската си къща, провесила единия крак на пода. *Иначе може би ще политна до тавана.* Тя се усмихна, като си представи събитията от изминалия ден. Слушаше с половин ухо шумното празненство на уличката и си въобразяваше, че всичко това беше заради нея. *Е, по дяволите, поне половината сигурно се дължи на Муун.* Тя разхлаби още малко връзката на служебната си туника. За първи път не я беше свалила веднага с прибирането си в къщи... за първи път се почувства добре като полицай и командир на полицията.

Тя чу Муун да стене и въздиша в съня си в една от свободните стаи. Умореното до крайност момиче не можеше добре да си почине на това място. Джеруша въобще не спа, а някъде отвъд градските стени вече започваше новият ден. Но това нямаше значение. След още един ден тя щеше завинаги да напусне това място, И за първи път тя нямаше нищо против да преживява отново и отново събитията от отминалия ден и да очаква новия. На телефонния ѝ секретар имаше съобщение, което я молеше — не заповядваше, а молеше — за среща с Главния съдия и членовете на Съвета. След осуетяването на плана на Еъриенрод и залавянето на К'сунг и след като компрометираща Сорс достатъчно, за да не е желан на никой свят... след всичко това, нейната полицейска кариера все още не беше провалена, а отново укрепена, а и тя самата беше добре.

Тогава какво правеше тя с тази престъпничка, която спеше в гостната ѝ стая? Джеруша въздъхна. Според Бастард Боутман тя не беше по-голяма престъпничка от самата нея. А това се отнасяше и за Еъриенрод. Кой се интересуваше дали Муун има бунтарски мисли относно Хийгемъни? Гъндалийну беше нрав. Какво можеше да направи тя срещу тях, след като си отидат чуждоземните? И макар че искаше да отрече дори пред себе си спомена за нимфите и онова, което момичето бе казало за наказанието и вината, съмнението все още я разяждаше като рак. Защото беше вярно... така беше и тя никога

нямаше отново да го отрече или да отрече лицемерието на правителството, на което служеше. *Е, по дяволите, кое правителство някога е било свършено?* Бе осуетила замисъла на Еъриенрод и погледнато по друг начин би могло да се каже, че Муун правеше съвестта ѝ чиста по отношение бъдещето на Тийумат. Тя дори би могла да пусне момичето, да освободи Спарс, след като той даде показанията. И нейната съвест щеше завинаги да бъде адски чиста... Но тя знаеше, че нямаше да стане така. Беше видяла твърде много неща, които никога не трябваше да допуска. Твърде много хора се бяха измъкнали от нейните психологически белезници и бяха преодолели нейната съпротива. *Някой от най-добрите ми приятели са углавни престъпници.*

Тя се усмихна тъжно, обхваната от неочаквано съжаление. *Мироу... довиждане, Мироу.* Не беше чувала за него от онзи ден, когато бяха стояли заедно на окървавения морски бряг... *Но това не е сбогуване.* Тя седна на кушетката. *Не... мога да му кажа, че съм намерила Муун, че тя е добре и че Еъриенрод ще трябва да си плати.* Да, трябва да му се обади сега, когато все още има време, преди да прекъснат съобщенията, преди да е станало много късно. *Обади му се, Джеруша, и му кажи... довиждане.*

Тя стана, прекоси вдървено стаята и отиде до радиотелефона. Набра кода, като проклинаше тихо непреодолимото си вълнение, докато чакаше връзка.

— Ало? Тук е плантацията на Енгенит. — За първи път, откакто си спомняше, гласът беше абсолютно ясен. Беше женски глас. Джеруша почувства, че гласът ѝ стана хладен.

— Обажда се командир Палу Тийон. Искам да говоря с Енгенит.

— Съжалявам, командир, той замина.

— Заминал? Къде е заминал? — *По дяволите, не може сега да се занимава с контрабанда!*

— Не каза, командир. — Гласът на жената беше повече объркан, отколкото заговорнически. — Напоследък имаше много работа... тук всички се приготвихме за Промяната. Замина с лодката си преди няколко дни. На никого не каза защо.

— Разбирам. — Джеруша бавно въздъхна.

— Нещо да му предам?

— Да. Три неща: Муун е спасена, Еъриенрод ще си плати. И му предайте... предайте му, че му казвам довиждане.

Жената грижливо повтори съобщението.

— Ще му предам. Приятно пътуване и на вас, командир.

Джеруша погледна надолу, радостна, че жената не можеше да види лицето ѝ.

— Благодаря. Щастие на всички. — Тя изключи говорителя и се отдалечи. Видя раковината на олтарната маса до вратата да стои там, където винаги е била с нейните счупени шипове, мълчаливо свидетелство на онова, което е било и което вече няма да бъде. *Така е по-добре... по-добре, че си е отишъл.* Но очите ѝ горяха и бяха препълнени със сълзи.

Джеруша отново се върна с усилие към радиотелефона. Гъндалийну... дали пак да не му се обади? Вече два пъти се беше обаждала в градския здравен център и бяха ѝ казвали все едно и също: „Намира се в делириум, не можете да говорите с него. И лекарите не можеха да си обяснят как се е държал на крака в състоянието, в което се е намирал, но не вярвах, че ще умре. Тя се намръщи и опря гръб на стената. Е, може би когато се върне от срещата с Главния съдия... да, тогава тя ще може да му каже всичко. А дотогава по-добре да се върне отново в участъка, преди да стане време за срещата.“

Тя извади от джоба си кутия йеста и отиде в банята да се измие и преоблече. Муун спеше неспокойно, изтощението я бе освободило от страховете ѝ. Джеруша все още не можеше да повярва, че Първия секретар на Съвета на Хийгемъни се е съгласил да помогне на Спаркс, дори Спаркс да е негов син. Въпреки това той с охота се е срещнал с Муун и си е отишъл с обещание да опита.

За нея бе необяснимо също как Муун бе накарала този сакат кареумовски барман от „Персийпион“ да се съгласи да заеме мястото на Спаркс. О-о, богове, та момичето е само от два дена в града! Ако тя наистина вярва, че личният магнетизъм на Муун е достатъчен да накара мъжете да умрат за нея, по-добре здраво да заключи това дете... Но в разговора между момичето и бармана имаше някои настроения, които ѝ подсказваха, че Хеън изхожда повече от лични съображения, отколкото от желание да помогне на Муун. Един поглед върху краката му ѝ даде сериозно основание за това. Не беше задавала никакви въпроси от страх, да не получи отговор, който не би могла да разбере.

Джеруша чу шум в съседната стая, погледна и видя Муун да се препъва в коридора.

— Можеш да поспиш още, сибила. Времето минава по-бързо, когато не го следим. За добро или за лошо Сирас още не се е върнал.

— Зная. — Муун разтри още съненото си лице и тръсна глава. — Но аз трябва да се приготвя, ако искам да участвам в надбягването.

Джеруша примигна.

— Надбягването на Зимната кралица? Ти?

Муун кимна, старайки се да ѝ внуши да не се опитва да я спре.

— Трябва. Аз дойдох тук, за да спечеля надбягването.

Джеруша се почувства като измамена.

— Мислех, че си дошла за твоя братовчед Спаркс.

— И аз така мислех. — Муун погледна надолу.

Идва хилядолетието. Джеруша въздъхна с облекчение, почувства как в нея се появи състрадание. *О-о, богове, вярно е... сибилите са малко луди. Нищо чудно, че Еъриенрод, в края на краищата въобще не я иска.*

— Ценя твоята откровеност към мен, Муун. — Тя облече нова туника и я закопча догоре. — Няма да те спра, ако искаш да опиташ. — *Но ако спечелиш, не ми казвай; не желая да зная.*

Муун не можеше да повярва, като гледаше несметните тълпи на Фестивала, които се местеха бързо като пустинни пясъци. Но в хаоса съществуваше някакъв ред. В това привидно безформено свръхсъщество, каквото беше Фестивала, съществуваше определена структура. Беше маркиран маршрут нагоре по булеварда, на една миля под двореца, и нетърпеливи зрители се бяха струпали пред елегантните градски къщи. Повечето от тези, които бяха заели хубави места, стояха там от часове. Полицаи патрулираха нагоре-надолу и осигуряваха спазването на реда. Всички бяха дошли да наблюдават началото на края, първата от древните церемонии на Промяната — надбягването, което щеше да намали броя на претендентите, дошли да се състезават за маската на Лятната кралица.

Муун беше излязла на улицата, веднага щом започна да се формира групата на Летните жени около един старейшина от рода Гудвенчър, който носеше в себе си кръвта на последното потекло на Лятна кралица. На жените от тази фамилия беше забранено да стават кралици, но в замяна на това те заемаха почетната длъжност да следят за точното изпълнение на ритуала. Старейшината измъкна една цветна лента, за да я върже на челото на Муун... лента, която щеше да определи нейното място на старта. Лентата беше зелена, морска: цветът, който я нареди отпред, пред кафявото на земята и синьото на небето. Тя върза лентата на челото си. Разбира се, че трябваше да бъде зелено... как би могло да не бъде? Но едно напрежение, породено от несигурност, я обзе. Тя се промъкна в началото на оформящата се маса от състезатели и се опита да се отърси от него.

Огледа се, като се стараеше да пази равновесие сред блъскащата се тълпа от цветни ленти и нетърпеливи Летни хора. Повечето жени, които бяха дошли на Фестивала и възнамеряваха да се надбягват в избора за Лятна кралица, бяха облечени в празнични дрехи в традиционен стил: мека вълнена риза и панталони, боядисани в морско-зелено, в чест на богинята. А Муун беше в номадската туника,

която си бе взела обратно от Персийпион: единствената дреха, която притежаваше. Беше покрила косите си с шал, за да скрие приликата си с кралицата. Някои от Летните жени бяха оспорили правото ѝ да се надбягва, защото не носеше никакъв тотем, който да доказва, че е Лятна жена. Но тя им показа шията си и те отстъпиха.

Никъде наоколо не видя друга сибилка. Нима беше единствената, която желаше да се състезава? Наистина ли амбицията на кралица течеше в кръвта ѝ и я караше да желае и тя да стане кралица? *Не, аз не съм я молила за това! Промяна трябва да има; аз съм само инструмент.* Тя стисна юмруци и повтори обета. Ако никоя друга сибилка не участва в това състезание, причината може би е в това, че никоя друга не знае истината.

Никоя от тях не знае.

Тя продължаваше да стиска юмруци, докато пружините на напрежението вътре в нея се навиха и я изтласкаха напред, там, откъдето се виждаше само лентата, която маркираше старта. Старейшината от рода Гудвенчър викаше за тишина, за да може да обясни правилата. Не беше задължително да бъде първа в състезанието, достатъчно беше да е измежду свещените тридесет и три първи.

Старейшината Гудвенчър ги извика всички на старта. През множеството от глави и ръце тя наблюдаваше малкото флагче, което ги задържаше. В следващия миг видя как то падна надолу. Масата от бегачи се надигна, изтласквайки я напред и състезанието за Лятна кралица започна.

През първите сто ярда тя се движеше, насочила цялото си внимание да се задържи на крака, да устои, докато тълпата от тела започне да се разрежда. Когато се поосвободи място, тя се запровира между бягащите не особено лесно, чувстваше да се забиват в нея лакти и колена. Муун не можеше да види колко Летни жени имаше пред нея в това движещо се пространство, можеше само да се движи на зигзаг, да тича, да се опитва да остави зад себе си колкото се може повече Летни състезателки.

Една миля не беше нищо. Когато със Спаркс навремето тичаха по безкрайните блестящи плажове на Нейт, за една миля едва им се увеличаваше пулсът... Но сега тази миля беше нагоре по хълма, върху твърд паваж. Преди да измине половината, дъхът ѝ започна да стърже

на всяка крачка. *Проклет Карбънкъл!* Пред нея имаше само една дузина жени, но те бавно увеличаваха преднината. Нови състезателки започнаха да я настигат и задминават. Тя видя с ужас, че една от тях носеше кафява лента. Втората група състезателки изпревариха тези, които бяха стартирали първи.

Изминаха две трети от милията, три четвърти и през цялото време я изпреварваха. Сега вече пред нея имаше сигурно тридесет души, когато една мисъл я стресна и дъхът ѝ секна. *Те ме изпреварват... и не знаят към какво посягат!* Преследвайки желаната цел, тя видя как последните метри се стопиха. Всички други възприятия изчезнаха, докато не усети под краката си белокаменната настилка в двора на Зимния дворец, докато не усети на раменете си предпоследния гирлянд на победителя.

Засмяна, задъхана, тя беше погълната от екстаза на чакащата тълпа, която весело я награждаваше с ръкопляскания, целувки и сълзи. Муун си проправи път между тях и зае мястото си в кръга на победителките. Като гледаше назад, тя чу, а след това и видя групата на музикантите, облечени в бяло, украсени с гирлянди и тотеми на Зимата. Подир тях следваше малка процесия от Летни хора — повечето от рода на Гудвенчър, които носеха балдахин от рибарска мрежа с орнаменти от вплетени раковини и зелени клонки. А под балдахина беше маската на Лятната кралица. Тя чу въздишки и викове на възхищение да преминават през тълпата като вятър. Почувства как собственото ѝ учудване нараства при вида на нейната красота... *и нейната власт, лицето на Промяната.* Погледът ѝ се насочи към една от жените, които я носеха, и тя трепна, като я позна: Фейт Равенглас! Кръгът се разтвори, за да мине Фейт. Останалите от процесията обикаляха отвън, размесвайки своята музика с тази на тълпата.

Старейшината Гудвенчър ѝ се поклони и тържествено каза:

— Зимата коронясва Лятото и Промяната започва. Нека богинята ни помогне да направим мъдър избор, Лятна жено. Заради теб, както и заради нас. — Тя се изправи, спокойна в своята вяра и в преценката на богинята.

— Моля се така да бъде. — Фейт на свой ред се поклони, като държеше маската в ръце.

Богинята ще избере... Защо Фейт беше избрана да я представя? Но тя е почти сляпа. Може ли тя да различи едно лице от останалите?

Как ще го познае?

Старейшината Гудвенчър започна да се полюлява от крак на крак. Фейт започна да напява древната празнична молитва и пръстенът от жени бавно се завъртя, увличайки Муун със себе си. Думите на литанията^[1] достигаха ясно до нея, почти хипнотично, вкоренени дълбоко в паметта ѝ. Литанията нямаше истински ритъм, както повечето свещени песни, защото езикът, на който беше написана, отдавна бе загубил собствената си форма. Мелодията ѝ бе странна за нейните уши. Тя запя с останалите, но част от ума ѝ си задаваше други въпроси. *Наистина ли умът на Фейт контролира всичко това, което става тук? Тя ме насочва в нейните посоки — но може ли тя да достигне отвъд моите?*

*„... Кой ни храни от гърдите си
и прави себе си наш гроб?“*

*„Богинята ни дава всичко,
от което се нуждаем.
Ние ѝ даваме всичко, което можем.“*

Муун наблюдаваше как Фейт започна да се върти в обратна посока, като носеше маската, а лицето ѝ оставаше съсредоточено и безизразно. *Тя няма да ме познае.*

*„Кой ни пълни мрежите и стомасите?
Кой пълни сърцата ни с тъга?“*

*„Богинята, която ни дава всичко,
от което се нуждаем
И иска всичко, което имаме.“*

Муун прехапа устни от паника, готова да се разридае. *Тук, тук съм аз!* Искам да вярвам, че е предопределено, но вече не вярвам, че има нещо предопределено. Тя не би могла да остави всичко на

случайността... не след като достигна толкова далеч и видя толкова много. *Тя трябва да ме избере. Но как?*

*„Чи благослови правят небето да ридае?
Чие проклятие размесва морето с въздух?“*

*„Богинята ни дава всичко,
от което се нуждаем,
И ни прави такива, каквито сме.“*

Паметта на Муун избърза напред с два стиха и двете половинки на съзнанието ѝ се сляха: *„Вход!“*

*„Кой познава онзи, когото Тя ще призове,
Или каква ще бъде тяхната съдба?“*

Рефренът заглъхна, когато тя изпадна в транс. Почувства, че залита от шока, опита се да отвори очи. Но очите ѝ бяха отворени и все пак светът, който виждаше, не беше по-ярък от лунна светлина, контурите му бяха размазани и неразличими. Другите сетива ѝ даваха възприятия, които се отличаваха от действителните пропорции... защото беше сляпа! В следващия момент тя изпита ужас от усещането, че тя беше Фейт! И че някъде в онази неясна линия на въртящи се в кръг лица трябваше да бъде хванат другият полюс на този транс...

Тя наблюдаваше как неясните фигури минават в кръг покрай нея. И тогава тя разпозна една от фигурите, която се препъваше в кръга, подпирана, почти носена на ръце от неразличими жени от двете ѝ страни: тя самата... виждаше себе си. И Фейт я погледна с нейните очи. Изведнъж почувства заимстваното си тяло да се движи напред към нейното реално тяло с маската в протегнатите ръце. Тя се вгледа в маската, после отново в себе си с учудване и безмълвно възхищение. После повдигна маската с треперещите ръце на Фейт, отново развълнувана от нейната красота, и я постави тържествено на собствената си глава.

Когато маската прилепна на главата ѝ, тя почувства как премина обратно през бездната на трансa в своето собствено съзнание, чу собствения си вик, когато трансът завърши. Гледайки сега през очните дупки на маската, тя видя пред себе Фейт да я гледа втренчено, чу рева на ликуващата тълпа. Но единственото, което си спомняше, беше как Фейт докосва лицето, което отново бе нейно: „Моето лице... видях моето лице. И тази маска на Лятна кралица!“

Тълпата започна да се събира около тях, като разкъсваше крехкия кръг от ръце, за да отстрани загубилите състезанието. Жените от двете ѝ страни я пуснаха, щом тя възстанови равновесието си. Муун се пресегна и хвана ръцете на Фейт. Стояха изправени една срещу друга, лице срещу лице.

— Фейт... случи се — шепнеше тя. — Аз съм Лятна кралица!

— Да, да, зная — Фейт поклати глава. Сълзи светеха в очите ѝ. — Беше предопределено да стане. Беше. — За първи път две сибили се гледаха една друга в очите и се видяха... — Тя поглади разсеяно яката от бели пера. — Като кралица ти ще бъдеш съвършена — също като маската, която направих за теб.

Муун почувства сърцето си неочаквано притиснато от една тежка мисъл.

— Но не сама. Трябва ми помощ. Аз ще имам нужда от хора, моите хора могат да ми вярват... и твоите могат. Ще ми помогнеш ли?

Яката от пера прошумоля, когато Фейт кимна.

— Имам нужда от ново поприще. Всичко, което мога да направя, за да ти помогна, ще го сторя с радост. Муун... Ваше величество!

Балдахинът от мрежа хвърли сянка над тях, а старейшината Гудвенчър каза тържествено и тъжно:

— Господарке! — Другите от фамилията се поклониха в знак на почит. — Твоите задължения са три: да отидеш сред хората и да им покажеш, че маскената нощ е започнала; да бъдеш безгрижна; да се веселиш. И задълженията ти утре също ще бъдат три: да отидеш долу при доковете, когато зад стените на града пукне зора; да предадеш Зимата на Морето; да управляваш вместо нея според волята на богинята.

Да предадеш Зимата на Морето. Муун погледна към двореца.

— Аз... разбирам.

— Тогава ела с нас и нека хората те видят. До утре всички ние сме между световите, между Зимата и Лятото, между миналото и бъдещето. И ти си предвестникът. — Жена от фамилията Гудвенчър посочи с ръка към Фейт.

— Фейт, ще дойдеш ли с Муун?

— О, да, ще дойда. — Фейт се усмихна. — Това е последният път, когато мога да видя моите хора в цялата им слава и аз искам да им се наслаждавам в пълна степен. — Тя попипа изкуственото си око нежно и с тъга. — Всичките ми маски, трудът на целия ми живот, ще разцъфнат и ще повехнат през тази единствена нощ... и скоро моето зрение ще отиде в Морето с останалите дарове на Зимата.

— Не! — Муун поклати глава. — Кълна ти се, Фейт... това ще бъде истинска промяна! — Тълпата започна да надзърта между тях.

— Муун... ами Спаркс? — извика Фейт през разширяващата се между тях пролука.

Муун протегна безпомощно ръце, изгубвайки контрол, отнесена от тълпата.

— Не зная! Не зная... — Силни ръце я вдигнаха на украсената с гирлянди носилка и я понесоха под балдахина по булеварда като листо, паднало във водите на буен поток.

Докато я носеха, Муун видя навсякъде маски, зад които празнуващите криеха лицата си: отказваха се от своята самоличност, превръщаха себе си във фантазия, така както беше направила и тя самата. Тази вечер няма да има Зима или Лято, чуждоземци или местни, добро или лошо. Навсякъде ще свири музика, маскирани лица ще се смеят и ще пеят, ще чакат да се появи кралицата. Навсякъде край носилката вървяха хора, които ѝ предлагаха храна и подаръци, опитваха се да я докоснат за щастие. Тази нощ нейно задължение беше да бъде щастлива едnodневка, символ на кратковременната радост на живота. Защото тя щеше да царува само до сутринта, когато отново щеше да започне истинският живот...

Муун беше благодарна на маската, която носеше и която ѝ позволяваше да скрие истината от тълпата. Защото ако планът ѝ пропаднеше, ако Сирас не успееше, утре тя щеше да даде знак като Лятна кралица и Спаркс щеше бъде удавен...

---

[1] Дълга църковна молитва. ↑

Значи тя действително вярва, че ще бъде избрана за Лятна кралица. Чува гласове, които ѝ казват, че ще спечели. Джеруша се разхождаше бавно сред крещящата тишина на чакалните на Главния съдия. Беше твърде нервна, за да седи неподвижна между малкото изоставени мебели. При шанс сто срещу едно? Не, Джеруша, вселената не дава пукната пара какво вярва тя... или ти, или който и да било друг. Това няма значение.

Нямаше нищо, което да отвлича вниманието ѝ, освен потъмнелите места, където бяха стояли в голата, овехтяла стая. На тяхно място щяха да дойдат нови предмети и нови хора, когато настъпи Промяната във вечния Карбънкъл. *Нещата непрекъснато се променят, но колко от всичко това е реално? Дали изборът, който прави някой от нас, наистина създава някаква промяна в генералната схема на нещата?* Когато мина покрай прозореца, тя видя себе си на фона на града и мълчаливо разгледа отражението си.

— Командир Палу Тийон! Добре направи, че дойде. Зная колко си заета сега. — Главния съдия Хованес стоеше на прага, вдигнал ръка в знак на благодарност, и тя успя да забрави, че бе чакала в приемната дълго след насрочения час.

Тя поздрави.

— Никога не съм толкова заета, че да не мога да отделя време за обсъждане благосъстоянието на Хийгемъни, ваше благородие. — Тя докосна учтиво ръката му и той я покани във вътрешната стая. В стаята имаше голяма маса, отрупана с портативни терминали. Няколко местни бюрократи на Хедж, които тя познаваше и от които се отвращаваше, стояха около нея, а сред тях имаше и хора от Съвета, повечето от които ѝ бяха непознати. Тя предположи, че им беше докладвано за всеки възможен аспект от нейната дейност на Тийумат. Дори един така слабо населен и неразвит свят като този в процеса на заминаване изискваше огромна работа. Малкото кареумовски лица, които можеше да види, изглеждаха крайно отегчени. *Слава на*

боговете, че съм само полицай, а не бюрократ. Спомни си, че откакто бе станала командир, не се беше занимавала с нищо друго. Но вчера отново бях истински офицер.

Тя се наведе с достойнство, отдавайки нужното уважение, и седна на един стол, близо до края на масата.

— Както вече сте чули — започна Главния съдия от своето място — командир Палу Тийон откри и в последния момент осуети опит на Зимната кралица на Тийумат да запази своята власт...

Джеруша слушаше жадно и поглъщаше всяко ласкателство. О, богове и на това свикнах. Макар че самият Хованес беше кареумовец, той разбираше, че като Главен съдия днес отразява нейната слава и затова съзнателно преувеличаваше. Хованес отпиваше често от една прозрачна чаша. Джеруша се чудеше дали наистина беше вода или нещо, което да притъпи болката от комплиментите, които ѝ правеше.

— ... Макар че, както повечето от нас знаят, имаше известен... спор относно назначаването на една жена за командир на полицията. Аз смятам, че тя се оказа способна да отговори на предизвикателството и искрено се съмнявам дали първоначално изборият за поста Главен инспектор Мантагнийс щеше по-добре да се справи с положението.

По дяволите, това е съвсем сигурно. Джеруша сведе поглед с нескрита скромност, прикривайки щастливата си усмивка.

— Изпълнявах задълженията си, ваше благородие. Винаги съм се старала да ги изпълнявам съвестно.

— Въпреки това, командир — избухна един от Съвета, — ти ще завършиш твоята служба тук с една препоръка в личната ти характеристика. Ти прослави твоя свят и твоя пол. — При тези думи двама от Ню Хейвън се изкашляха. — Това идва да покаже, че един свят или раса, или пол няма пълен монопол върху интелигентността. Всички могат да допринесат за доброто на Хийгемъни, ако не еднакво, то най-малкото според техните индивидуални способности...

— Кой ли му промива мозъка? — промърмори намусено директорът на общественото здравеопазване.

— Не зная — отвърна му тихо тя, — но той с живота си доказва, че и едно столетие може да не те научи на нищо.

— Ще бъдеш ли така добра да кажеш няколко думи, командир?
Джеруша трепна. *Не ме оставяйте да се задавя, богове.*

— О, благодаря ви, сър. Аз всъщност не дойдох тук с намерение да произнасям реч и в действителност нямам време за това. — *Почакайте, една минутка.* — След като всички тук искате да ме чуете, може би има един достатъчно важен въпрос, заради който си струва да ви отнема времето. — Тя се изправи, наведе се напред над леко неравния плот на масата. — Преди няколко седмици пред мен бе поставен един много смущаващ въпрос: въпросът за нимфите... тиаматанските създания, от които получаваме водата на живота. Беше ми казано, че Старата империя е създала нимфите като интелигентни същества на човешко ниво. Човекът, който ми го каза, е получил тази информация директно от един транс на сибила.

Тя наблюдаваше техните шумни реакции. Опита се да отгатне каква бе истината: дали Съвета знаеше, дали държавните служители знаеха, дали тя не бе единственото човешко същество, което е било сляпо за истината... Но ако някои от тях симулираха изненада, правеха го много добре. Над масата се понесе тих протест.

— Да не би да искаш да ни кажеш — възкликна Хованес, — че ние изтребваме една интелигентна раса?

Тя кимна, очите ѝ се сведоха надолу, докато говореше с леко натъртване на думите.

— Без да знаете, разбира се. — Тя си спомни видените тела на морския бряг. — Сигурна съм, че никой в тази стая, никой член на Съвета на Хийгемъни няма да позволи да продължи да се извършва такова нещо. — Тя погледна съзнателно към най-стария носител на значката между тях — един мъж, който изглеждаше навлязъл в шестдесетте, но който сигурно отдавна ги беше надхвърлил, благодарение на водата на живота. — Но някой някога е знаел, защото ние знаем за водата на живота. — *Ако този е знаел за нимфите, то с нищо не го показва.* Тя неочаквано се зачуди защо очакваше точно той да се издаде.

— Значи ти предполагаш — подхвана един друг кареумовец, — че нашите предци съзнателно са скрили истината, за да ползват водата на живота? — Тя схвана, че върху *предците* се стовари бремето на още едно обвинение, и разбра, че беше направила погрешна стъпка. Критикуването на предците на кареумовците беше като обвинение на нейния народ в кръвосмешение.

Но тя кимна твърдо и упорито.

— Някой го е направил, да, сър.

Хованес отпи от стъклената си чаша и каза тежко:

— Това са изключително грозни и неприятни обвинения, които могат да бъдат повдигнати в такова време, командир Палу Тийон.

Тя кимна отново.

— Да, ваше благородие. Но аз не мога да очаквам по-подходяща аудиенция за въпрос от такова важно естество. Ако това е вярно...

— Кой отправя обвинението? Какво доказателство може да приведе?

— Един чуждестранен на име Енгенит. Той има плантация върху подарена му земя тук, на Тийумат.

— Енгенит? — Директорът на комуникациите се почеса по ухото и се усмихна подигравателно. — Онзи ренегат? Той е готов да твърди всичко, за да навреди на доброто име на Хийгемъни. Всички в правителството знаят това. Единственото внимание, което той заслужава от теб, командир, е една килия в затвора.

Джеруша се усмихна.

— И аз някога мислех така. Но той твърди, че тази информация му е дадена от една сибила. Това може лесно да се потвърди, като се запита друга сибила.

— Аз няма да уроня честта на моите предци чрез един такъв обиден акт! — промърмори един от членовете на Съвета.

— На мен ми се струва — Джеруша отново се наведе напред, — че бъдещето на народите на този свят, хора и нехора, трябва да бъде много по-важно от репутацията на кареумовците, които преди едно хилядолетие са били просто прах. Ако е извършено беззаконие, нека то да бъде признато и коригирано. Ако отменим масовото убийство тук, ние ще бъдем толкова лоши, колкото самата Зимна кралица. — Слисана от думите, които чу да излизат от собствената си уста, тя си спомни кой ги бе втълпил в ума ѝ.

От всички страни я посрещна гробно мълчание и тя седна на мястото си. Седеше мълчалива и чуваше собственото си дишане. Усецаше как добрата им воля напуска стаята. Въпреки това се насили да продължи:

— Извинете, джентълмени. Предполагам... че не спазих реда. Зная, че това е сериозно обвинение. Затова ми беше адски трудно да реша какво да правя, дали да подам рапорт...

— Не подавай рапорт — отсече Хованес.

Тя го погледна изпитателно. После погледна наредените около масата, видя обида по лицата на кареумовците, видя гняв и негодувание по лицата на тези от Ню Хейвън. *Проклета глупачка! Какво те кара да мислиш, че те ще пожелаят да видят истината в лицето повече от теб?*

— Съвета ще разгледа въпроса, след като напуснем Тийумат. Когато вземем решение, Хийгемонския координационен център на Кареумов ще бъде уведомен за необходимата промяна в политиката.

— Поне попитай сибила. — Тя извиваше под масата каишката на ръчния си часовник и копнееше за шепа йести.

— Ние имаме една между нас на корабите — каза Хованес, без напълно да отговори на въпроса ѝ.

Жалък беден хемофилик. Тя се чудеше дали този въпрос, който повдигна, ще бъде поставен отново.

— Във всеки случай — Хованес се намръщи, когато тя замълча — това не трябва да те тревожи, Джеруша. Ти ще прекараш, остатъка от кариерата и живота си на светлинни години далеч от Тийумат. Както всички нас. Ние оценяваме твоята загриженост и твоята честност. Но този въпрос и Тийумат отсега нататък са за нас чисто академични.

— Предполагам, че е така, ваше благородие. — *Дори и дъждът не вали, ако не пада върху вас.* Тя отново се изправи и ги поздрави вдървено. — Благодаря за времето, което ми отделихте, за да ме изслушате. Трябва да се връщам отново към задълженията си, преди и те да станат толкова академични. — Тя се обърна, без да чака знак, че е освободена, и бързо излезе от стаята.

Беше стигнала до средата на коридора, когато до нея достигна гласът на Хованес, който и заповяда да спре. Тя се обърна, половината пламтяща, половината мръзнеца; видя го да идва сам. По лицето му не можа да отгатне нищо.

— Ти не даде възможност на Съвета да връчи новото ти назначение, командир. — Очите му я порицаваха за нейната нетактичност и неблагодарност. Но той не каза нищо повече.

— О! — Тя взе автоматично назначението от ръката му. *О, богове, каква ще бъде моята съдба?*

— Няма ли да го погледнеш? — Не беше нито случайно, нито дружелюбно напомняне. Почувства как тялото ѝ се вцепени.

— Разбира се. — Джеруша разтвори листа, очите ѝ пробягаха по него. Тиаматанската полиция се разделяше, както бе очаквала, между няколко различни свята. Мантагнийс ставаше шеф на друг инспекторат. И тя... тя... очите ѝ най-после намериха нейното име и зачетоха.

Нямаше никаква грешка, въпреки че не можеше да го повярва. Прочете го отново: командваща сектор, което беше почти равно на поста ѝ тук. Но на станция Парадайз, в Силагонг, на Биг Блю! Където няма нищо освен вулканична шлака.

— Наказателна колония. Там се извършва усилена миньорска работа за добив на минерали, командир. Това е от съществено значение за Хийгемъни. Има планове за откриване на нови колонии. Затова разширяваме там полицейските сили и разчитаме на теб.

— По дяволите, аз съм полицейски офицер. Не искам да управлявам затворнически лагер. — Хартията прошумоля, когато ръцете ѝ я смачкаха. — Защо ми давате това назначение? Заради онова, което току-що казах? Не е моя грешката, ако...

— Това беше първоначалното ти назначение, командир. Но за заслуги ти беше повишена в чин командващ сектор.

Той каза всичко това преднамерено и самодоволно. — В края на краищата превъзпитанието на нарушителите е също толкова важно. Някой трябва да върши и тази работа, а ти доказа, че можеш да се справяш... с трудни положения.

— Безизходно положение! — Да спори значеше да се унижава още повече. — Аз съм командир на полицията на цяла планета. Току-що получих похвала. Не искам да стоя със скръстени ръце и да оставя кариерата ми да приключи!

— Разбира се, че няма — отговори той покровителствено. — Ти можеш да се отнесеш до членовете на Съвета, макар че след днешните ти възмутителни и оскърбителни обвинения сигурно няма да намериш голямо съчувствие. — Тъмните му очи станаха още по-тъмни. — Нека бъдем откровени по въпроса, командир? И двамата знаем, че ти дължиш тази длъжност на настойчивата намеса на кралицата. Истинската причина, поради която беше назначена за инспектор, беше просто една шега. Тази нова длъжност е по-голяма, отколкото заслужаваш. Ти знаеш, както и аз, че мъжете под твоя команда никога не приеха да получават заповеди от жена. — *Но това беше дело на*

Еъриенрод! — Моралът беше ужасен, както Главния инспектор Мантагнийс често ми е докладвал. Ти не си нито необходима, нито желана в полицейските сили. Дали ще приемеш това назначение или ще подадеш оставка, зависи от теб; на нас ни е все едно. — Той склочи ръце зад гърба си и застана пред нея, неподвижен като стена.

Ти ми изигра този номер, копеле такова, но след вчерашната случка мислех... мислех...

— Ще се боря срещу това, Хованес. — Гласът ѝ трепереше от гняв, половината от който беше насочен срещу нея, задето бе допуснала това да се случи. — Кралицата няма да ме смаже, нито пък ти. — *Но тя те смаза, Джеруша.* Тя... Тя се обърна и отново си тръгна.

Джеруша напусна двореца и тръгна обратно към полицейското управление. Първата ѝ и единствена мисъл бе да отиде при своите хора, да им разкаже всичко и да види дали ще намери подкрепа от тях. Вярно беше, че от вчера чувствата им към нея се бяха променили. Но дали се бяха променили достатъчно? Ако сега спечелеше време, това ѝ даваше възможност да докаже, че може да се ползува с уважение на този пост, както всеки мъж. Имаше ли достатъчно време за опит да ги опита и ги организира да я защитят? И ако има... дали си заслужава?

Изведнъж тя разбра, че стои самичка на уличката пред сградата на участъка. Никоя друга сграда, никоя друга длъжност не е била толкова важна в нейния живот. Но където и да отидеше, винаги щеше да се намери друг Хованес, друг Мантагнийс, които никога нямаше да я приемат, а дори щяха да се опитват да я прогонят. О-о, богове, наистина ли искаше да прекара остатъка от живота си по такъв начин? *Не...* и ако можеше да намери нещо друго да върши, което да значи за нея толкова много, колкото тази работа. Но нямаше нищо друго... нищо. Извън тази работа за нея нямаше живот, нямаше цел, нямаше бъдеще. Тя мина покрай сградата на управлението и се вля в реката на празненството.

Спаркс се движеше из слабо осветените стаи на покоите на Старбък. Те вече не бяха част от него, но и не можеше свободно да ги напусне. Сега всички изходи се наблюдаваха не от охраната на кралицата, а от разярени Летни хора. Когато той направи опит да попита Летните хора за Муун, те не поискаха да му кажат нищо. А когато се опита да ги придума да го пуснат, му се изсмяха и го отблъснаха назад с харпуни и ножове. Те знаеха кой бе той, Еъриенрод им беше казала. И щяха да го държат там до момента на жертвоприношението.

Еъриенрод отново го беше оковала до себе си. Ако нейните мечти бяха провалени, тогава и неговите щяха да имат същата съдба. Ако утре тя умре, и той ще умре. Тя го бе привързала към себе си така здраво, както щяха да бъдат вързани утре един към друг и хвърлени в морето. Тя беше олицетворение на Морето, а Старбък беше неин съпруг и те щяха да се родят отново с новия прилив... но като нови тела с нови, неопетнени души — Летни души. Така е било открай време и макар че чуждоземците бяха изопачили ритуала, за да отговаря на техните цели, той бе продължил винаги да съществува. Имаше ли някой, който можеше да промени Промяната? Муун се бе опитала да го спаси от нея, но съдбата се оказа по-силна и от двамата. Той се опита да не мисли какво се е случило между Еъриенрод и Муун, след като бе излязъл, когато Муун най-после научи истината за себе си. Дори ако Муун по някакъв начин бе успяла да избяга от Еъриенрод нямаше начин сега тя да се върне при него. Той можеше само да ѝ бъде благодарен, че му бе дарила един последен час, една последна утеха в един пропилян живот.

Спаркс започна да рови в позлатения шкаф и намери вързоп с дрехи, които бе носил при първото си идване в двореца. Постла ги внимателно върху мекия килим и откри сред тях мънистената украса, която си бе купил през втория ден в града... и своята флейта. Той сложи настрана флейтата, взе дрехите, надяна дебелия панталони и

облече ризата с цветовете на дъгата. После взе от най-горното чекмедже на шкафа медала на баща си и го окачи на врата си. Накрая взе внимателно флейтата си и седна на кушетката.

Спаркс вдигна инструмента до устните си, после отново го свали — устата му неочаквано бе станала суха, много суха, за да може да свири. Преглътна, кръвта биеше бавно в слепоочията му. Той отново вдигна крехката флейта от раковина. Като намести пръстите си на отворите, Спаркс се опита да свири. Въздухът около него се изпълни с несигурни ноти. Почувства гърлото си пресъхнало и отново преглътна. Мелодия след мелодия изпълваха главата му. Започна да свири колебливо. Постепенно пръстите му започнаха да се движат по-бързо и мелодията се понесе като планински ручей, сладка и чиста, идваща от дълбините на неговото същество, връщайки го към света, който бе изгубил. Вратата на Муун в него беше чиста като песента, а споменът за нея изми неговия срам, излекува всички рани, поправи всички злини...

Той вдигна поглед и очарованието изчезна, когато охраняваната врата на апартамента неочаквано се отвори. Влязоха двама души с качулки и с дълги пелерини. Единият се движеше бавно и някак неестествено. Зад тях вратата отново се затвори.

— Спаркс Самър...

Спаркс погледна косо и се пресегна да засили осветлението.

— Какво искате? Време ли е...

— Време е... след двадесетина години. — Първият мъж, онзи който се движеше леко, пристъпи напред в лъча на лампата и дръпна назад качулката си. Спаркс видя лицето на един мъж в края на средната възраст, един чуждоземец. Това лице... нещо в него му бе познато...

— След двадесетина години за първи път се срещаме, Спаркс. Бих искал само обстоятелствата да бяха по-подходящи.

— Кой си ти? — Спаркс стана от кушетката.

— Аз съм твоят първи прародител. — Думите бяха възприети без никакво разбиране. Той поклати глава. — Твоят баща, Спаркс. — В думата твойт имаше нещо непълно, сякаш чужденецът не можеше да изрази всичко, което влагаше в нея.

Спаркс седна замаян.

Чуждоземецът, неговият баща, развърза пелерината си и я остави на един стол. Под нея носеше сребърно-сив водолазен костюм и значка

на член на Съвета на Хийгемъни. Той се поклони официално, малко несръчно, въпреки цялата си грация.

— Първи секретар Темън Ашуини Сирас. — Вторият човек се обърна и излезе от стаята без коментар, като ги остави сами.

Спаркс се засмя, за да прикрие своята нарастваща нервност.

— Какво е това, някаква шега? Еъриенрод ли те изпрати? — Той прикри чуждоземния си медал с ръка, обви пръсти около него, юмрукът му побеля от стискане.

— Не. Обясних на Летните хора, че съм дошъл да видя сина си, и те ми показаха къде си.

Спаркс свали медала от врата си. Хвърли го в краката на Сирас и каза с глас, дрезгав от недоверие:

— Тогава това трябва да е твое, герой... Голям кураж се е искало да дойдеш тук и да ми забиеш нож... ето ти наградата. Вземай я и се измитай. — Той затвори очи и чу как Сирас се наведе и вдигна медала.

— На нашия благороден син Темън... — Резониращият глас затихна. — Как е майка ти? Аз й дадох това по време на маскената нощ, като завещание.

— Тя е мъртва, чужденецо. — Спаркс отвори бавно очи, за да види лицето на Сирас. — Умряла е в деня, в който съм се родил.

— Умряла е при раждането? — попита той, сякаш наистина го интересуваше какво е станало.

Спаркс кимна.

— По време на Лятото не всички са имали модерни средства. Няма да ги имат и след Промяната. — Той разтри ръце по грубата тъкан на панталона си. — Но това не ме засяга. Нито пък теб.

— Синко! Синко... — Сирас премяташе медала между пръстите си. — Какво мога да ти кажа? Премиер-министърът е мой баща и твой дядо. Когато той се върна при мен, всичко беше много просто. Неговата кръв е във вените ми и тя ме издигна в очите на обществото... направи ме лидер. Даде ми право да управлявам, даде ми успех и щастие. Когато той се върна на Самат, със собствените си ръце ми даде този медал и ме вкара в Съвета. — Той пусна медала между пръстите си. Медалът се завъртя на верижката, отразявайки светлината. — Аз го дадох на майка ти, защото тя приличаше толкова много на народа на моята майка. Тя ме върна в моя майчин свят цяла една нощ, когато бях самотен и когато баща ми беше далеч.

Спаркс почувства как костите му се стопяват и тялото му се превръща в дим.

— Ти, копеле... защо дойде сега тук? Къде бе тогава, преди години, когато имах нужда от теб? Чаках те да се върнеш, опитвах се да правя всичко, за да бъда онова, което смятах, че си ти, за да ме харесаш, когато ме видиш. А сега, когато всичко е загубено, когато съсипах живота си... ти идваш и ме виждаш такъв!

— Спаркс, животът ти не е съсипан. Животът ти не е свършен. Аз дойдох да... да поправам стореното. — Той се запъна. Спаркс бавно се обърна към него. — Братовчедка ти Муун ми каза за теб. Муун ме изпрати тук.

— Муун? — Спаркс отмаля.

— Да, синко. — Сирас се усмихна обнадежден. — Умът ѝ е изпълнен непрекъснато с мисли как отново да се съберете, а сърцето ѝ, според мен, чака друго... След като срещнах твоята братовчедка, разбрах, че вие произхождате от добър род. — Спаркс мълчаливо погледна встрани. — И след като видях колко вярва в теб — продължи Сирас, — аз не мисля, че има нещо, заради което да се срамувам, че си мой син:

Спаркс се изправи на крака, когато баща му го доближи. Сирас окачи отново медала на врата му, погледна го и надзърна дълбоко в очите му.

— Ти обичаш повече твоята майка... Но аз разбирам, че ти като техник имаш нужда да знаеш *защо*... Как бих желал всеки въпрос да има отговор... — Той сложи ръце колебливо на раменете на Спаркс, сякаш не беше сигурен дали ще му бъде приятно.

Но Спаркс не помръдна, погълна погледа и докосването на своя баща, сякаш някаква студена, празна клетка, в която част от неговата личност е била затворена години наред, най-после се бе отворила, за да пусне светлината и топлината да се влеят в сърцето му.

— Ти дойде. Ти дойде за мен... Татко! — Той произнесе думата, която никога не бе очаквал да чуе от собствената си уста, и хвана ръката на Сирас като дете. — Татко!

— Много вълнуващо. — Вторият човек се дотътри отново в стаята.

— Сега, ако не възразявате, ваша светлост, искам да свършите с това.

Спаркс пусна ръката на баща си и се обърна възмутен. Видя как другия развързва пелерината си и я свали.

— Хеън! Какво...

Хеън се пошегува мрачно.

— Изпрати ме крадецът на деца. Аз съм детето, с което си сменен, Даунтрейдър. — Парализираните му крака бяха стегнати в тронави протези.

— Какви ги приказва този? — Спаркс се обърна към баща си. — Какво прави тук?

— Твоята братовчедка Муун го изпрати при мен. Тя каза, че той е готов да заеме твоето място на жертвоприношението в чест на Промяната.

— Да заеме моето място?! — Спаркс поклати глава. — Той? Защо, Хеън? Защо правиш това за мен?

Хеън се засмя.

— Не за теб, Даунтрейдър. За нея. Те си приличат повече, отколкото си даваш сметка. Повече, отколкото ти знаеш... — Очите му станаха някак си далечни. — Муун знае. Тя знае какво ми е необходимо, какво искам. Еъриенрод отне моето самоуважение... един край на това, един последен смях. Богове, как бих желал да видя лицето ѝ, когато разбере, че е била измамена във всичко! Ще я имам завинаги. За нас, двамата, това ще бъде и ад, и рай. Върви при твоето несъвършено копие, Даунтрейдър. Надявам се, че с нея ще бъдеш доволен. Ти никога не си бил истински мъж, достоен за нещо истинско. — Той подаде пелерината си.

Спаркс я взе и я сложи на раменете си.

— Предполагам, че това все пак е начин за решаване на нещата. — Той завърза пелерината около врата си.

Сирас му подаде буркан с кафеникава паста.

— Намажи лицето и ръцете си, така че охраната да те вземе за кареумовец.

— Един от избраните от галактиката! — Хеън се усмихна самодоволно.

Спаркс отиде до огледалото и намаза лицето и ръцете си. Той видя в огледалото Сирас да чака, а Хеън да разглежда внимателно стаята с чувство на собственик... видя Старбък в своята естествена среда. В този миг си даде сметка, че те двамата са различни мъже,

които бяха играли ролята на един и същ мъж, които бяха обичали една и съща жена. Обичаха я заради онова, по което тя се различаваше. Единият от тях бе готов да се върне към живота, а другият — готов да умре...

Той свърши с боядисването, вдигна качулката и каза на Сирас.

— Готов съм. — Усмихна се на баща си.

— Син на Първия секретар, внук на премиер-министъра... ти подхождаш идеално за ролята. — Баща му кимна. — Има ли нещо друго, което искаш да вземеш със себе си?

Спаркс си спомни за флейтата, която лежеше на кушетката и я взе.

— Това е всичко. — Той погледна бегло към натрупаната техника, после отмести поглед.

— Хеън... — Сирас се обърна развълнуван. — Благодаря ти, че ми връщаш моя син.

Спаркс пое дълбоко дъх.

— Благодаря ти и аз.

Хеън сгъна ръце, радвайки се на нещо, което те не можеха да разберат.

— По всяко време, садху. Просто се постарайте да си спомните, че всичко това дължите на мен. Сега излизайте от стаята ми, копелета такива.

Сирас почука на вратата. Тя се отвори. Спаркс погледна бързо назад, където Хеън стоеше в своята естествена среда, заемайки отново мястото си. *Довиждане, Еъриенрод...* Сирас излезе със своя тромав прислужник, като остави Старбък самичък.

Муун бе отнесена от тълпата чак долу, до скърцащите докове, където градът нагазваше в морето. Там процесията я освободи, за да изживее своята маскена нощ, така както желае. *До сутринта.*

Тя се върна обратно по булеварда към градската къща на Джеруша Палу Тийон, отстранявайки лековерните богомолци и нетърпеливите ухажори сред блъсканицата от костюмирани тела, усещайки около себе си ускорения пулс и нарастващата страст на маскената нощ.

В края на уличката нощта синееше в черно. Най-после достигна до дома на Палу Тийон и заудря по вратата. Палу Тийон ѝ отвори, навлякла безформена рокля, вместо униформа. При вида на Лятната кралица, изправена пред нея, тя трепна. Муун повдигна маската от главата си, взе я в ръце, без да каже нещо.

— О, богове... — Палу Тийон поклати невярващо глава, макар че това не беше по-голям удар от всичко онова, което вече ѝ се беше случило. Тя отстъпи встрани, като пропусна Муун да влезе.

Муун мина през предверието и влезе в дневната. Сърцето ѝ биеше в очакване, търсейки...

— Не. Още не. — Палу Тийон я последва. — Не се е върнал.

— О-о! — Муун с усилие успя да изрече само това.

— Има още време.

Муун кимна мълчаливо и остави маската на Лятна кралица върху кушетката.

— Много тежка ли ти стана вече? — Гласът на Палу Тийон стана по-малко дружелюбен.

— Не... но утре призори, ако Спаркс не е... не е... — тя отново сведе очи.

— Честно ли спечели тази маска? — Попита Палу Тийон безцеремонно.

Муун се изчерви и поглади лентите, с които бе накичена. *Честно ли съм я спечелила?*

— Трябваше да я спечеля.

Палу Тийон се намръщи.

— Ти ми казваше, че е била предопределена... сибила?

— Да. Бях. Бях предопределена да сторя това, ако можех. И аз го постигнах. Причината за това е по-важна, отколкото всяка от нас, командир. Аз мисля, че ти знаеш каква е причината... Все още ли желаш да ме спреш? — Тя наблюдаваше враждебната несигурност по лицето на Палу Тийон.

— Това ще зависи от следващия ти отговор. Аз имам въпрос, сибила.

Муун прикри изненадата си и кимна.

— Питай и ще ти отговоря... Вход.

— Сибила, кажи ми истината, цялата истина за нимфите.

Изненадата на Муун я последва надолу, в тъмната празнина на небитието, когато компютърният мозък замести нейния, за да каже истината.

Но зад истината лежеше друга, по-голяма истина. Когато тя се рееше в тъмнината, ѝ се яви видение, което ѝ показва нещо само на нея. Тя видя нимфите не такива, каквито бяха — невинни, неосведомени играчки на морето, а такива, каквито бяха първоначално създадени: благородни, интелигентни същества, които носеха в себе си микроба на безсмъртието... и нещо повече. На тях бе дадено безсмъртие с цел. И тази цел знаеше само тя: сибилската машина, хранилището на мъдростта на Старата империя, лежащо тук, на Тийумат, под Карбънкъл, под неговото море. Тя видя нимфите такива, каквито бяха предвидени да бъдат: пазители на сибилския ум, притежаващи знание, което ще съхрани този ум и ще му позволи да функционира през хилядолетията. Но след изчезването на Старата империя чуждоземните пирати бяха дошли да ловят нимфи. Поданиците на империята бяха започнали масово избиване, което можеше да осакати сибилската машина, която бе ключ за тяхното бъдеще.

Времето на Старата империя беше изтекло напълно и необратимо под собствената ѝ тежест. Най-после престанаха да идват ловци, които да нарушават мира на този свят. Нейните собствени праотци, бегълците от човешките колонии, които бяха основали Тийумат, се бореха да оцелеят и да създадат нов дом на тази изоставена, негостоприемна планета. Те никога не бяха подозирали за

тайните, които лежаха скрити под нейното море. И все пак през столетията те бяха поднасяли на непознатия и неподозирани сибилски ум дан на почит, наричайки го Море-Майка и обявявайки нейните безсмъртни деца за свещени.

Но разкриването на тайната на водата на живота съвпадна с нарастването на Хийгемъни и цикълът на избиване отново започна. След столетия геноцид нимфите изгубиха своето чувство за цел и изпаднаха отново в примитивно, безкритично единство с морето. Сибилската машина продължаваше да функционира, но без нимфи, които да я поддържат, тя западаше. Но тя не пожела да повери своята съдба на хората, които можеха да я спасят, защото те бяха същите, които съзнателно избиваха нимфите.

Но тя, Муун, бе станала Лятна кралица, както бе предопределил сибилският ум. И сега, когато вече бе кралица, тя ще започне да изпълнява задачата за възстановяване на всичко онова, което бе разрушено. Тя беше последната надежда на сибилския ум. Той бе вложил всичко от своите намаляващи ресурси в насочване на нейното издирване. Само ако тя успееше да спре разпадането на сибилската машина, би могло да се сложи завинаги край на цикъла на чуждоземната експлоатация.

„*Няма повече анализ!*“ Муун се олюля, когато трансът премина. Палу Тийон я прихвана, помогна ѝ да седне на кушетката.

— Добре ли си? — Палу Тийон я погледна в очите, за да се увери в разсъдъка и.

Муун поклати глава, после се наведе напред под тежестта на последното откровение.

— О, богиньо... — изстена тя, когато най-после разбра каква беше молбата и. — Как? Как мога да променя хиляда години зло? Аз съм само една, само Муун...

— Ти си Лятна кралица — каза Палу Тийон. — И сибила. Ти имаш всички средства, които са ти необходими. Това е само въпрос на време... Имаш ли достатъчно време, преди Хийгемъни отново да се върне?

Муун бавно вдигна глава.

— Не. — Палу Тийон погледна настрана. — Аз няма да те спирам. Как бих могла да гледам толкова смърт и да живея в мир със себе си? И за какво?

Муун лежеше на кушетката, вцепенена от непосилното бреме. Чудеше се как ще премине през утрешната зора, за да посрещне дългите години на бъдещето.

— Аз трябва да се върна при... — Палу Тийон вдигна поглед, когато на вратата се почука. Муун стана, стискайки ръце, докато Палу Тийон изчезна в предверието.

Муун чу шум от отваряне на врата, от влизане на хора в стаята...

— Ти! — извика един глас, който тя познаваше.

Муун пристъпи напред, мина през стаята. В светлината от отворената врата тя видя силуетите на три фигури. Видя червена коса, украсена със злато.

— Спри! Няма защо да бързаш така, Спаркс. — Палу Тийон хвана ръката му в стоманена хватка, когато той се опита да изскочи навън на уличката. — Ако беше капан, щеше да бъдеш в затвора, не в моя хол.

— Аз... аз не разбирам. — Спаркс се отпусна объркан.

— Наистина и аз не съм сигурна, че разбирам всичко. — Палу Тийон го пусна. До него баща му се усмихваше успокоително.

— Спаркс!

Той вдигна ръка.

— Муун! — И тръгна към нея.

Муун протегна ръце. Спаркс влезе в стаята, където тя стоеше в очакване. Светът престана да съществува отвъд точката, в която се срещнаха техните сърца.

— О, Муун! Муун... — Спарки шепнеше в ухото ѝ и спря думите ѝ с целувка.

— Спарки! — Тя усети вкуса насълзи. Гласът ѝ звучеше тих, като на дете.

— Спаркс! — Двамата вдигнаха глави при гласа на Сирас. — Сега трябва да ви оставя. Сега, когато сте в... сигурни ръце. — Той тъжно се усмихна.

Спаркс кимна, бавно се откъсна от Муун и отиде до баща си. Муун видя как Сирас го прегърна, преди да излезе на шумната уличка, и почувства, че сърцето я заболя. Палу Тийон затвори вратата и погледна безизразно към Спаркс.

Той се насили да я погледне в очите.

— Аз ти казах какво зная за Сорс, ако това искаш да знаеш. Нали, за да ме пуснеш да си вървя... това е всичко, което искаш? — повтори той, сякаш наистина не вярваше.

Тя кимна, но лицето ѝ беше напрегнато.

— Виж, командир... — Той затвори очи. — Не зная защо правиш това... Но искам да знаеш, че съжалявам... — Той продължи: — Зная, че това няма да промени нищо, дори няма никакво значение. Но аз... съжалявам!

— Това означава нещо, Даунтрейдър. — Палу Тийон погледна към Муун. — Във всеки случай едно нещо мога да сторя за вас двамата — каза тя рязко. После отиде до другия край на стаята и погледна с любопитство грозния геометричен циферблат на стенния часовник. Муун я наблюдаваше скептично, когато тя го хвърли на пода и го стъпка. Усмихна се и потри ръце. — Ако сте мразили това място безпричинно — това беше причината: инфразвуков предавател, скрит в часовника. — Тя отиде до Муун, хвана я здраво за ръката, сякаш се страхуваше, че може да изчезне. — Може да има и други, които да не зная. Е, Муун. Ти постигна всичко, заради което дойде тук. След като Спаркс направи своите показания за мен, вие двамата преставате да съществувате. Това ще бъде краят на проблема, който ми създадохте... Ще ми се да вярвам, че сега вие ще можете да решите собствените си проблеми. — Тя мина покрай тях и отиде в задните стаи на апартамента.

— Какво искаше да каже? — Спаркс се обърна назад.

Муун поклати глава, но не го погледна.

— Предполагам, че имаше предвид всичко случило се през последните години и всичко, което ще се случи след Промяната. — Тя погледна към маската на Лятната кралица.

— Какво е това? — Той проследи погледа ѝ.

— Маската на Лятната кралица. — Тя почувства как той настръхна и се отдръпна.

— Ти? Ти си я спечелила? — Гласът му загрубя. — Не! Не би могла... не би могла да я спечелиш, освен ако не си действала с измама!

Муун видя образа на Еъриенрод в очите му.

— Аз я спечелих, защото бях предопределена за това! Аз трябваше да я спечеля... и не за себе си!

— Предполагам, че си го сторила за Тийумат! Тя също винаги казваше това. — Той стоеше далеч от нея.

— Аз съм сибила, Спаркс, затова я спечелих! Да, аз съм загрижена за съдбата на Тийумат... Еъриенрод също. Тя е видяла много от онова, което е бил този свят, и повече от всеки друг желае да спре това... защото е загрижена за себе си. Това не може да се отрече.

Спаркс рязко наведе глава. Муун почувства в гърдите си болка.

Палу Тийон се върна в стаята, носейки униформата си, мина покрай тях и излезе, без да каже нищо. Вратата се затвори зад нея, като ги изолира от празненството навън.

— Спаркс, моля те, повярвай, че това е правилно. Кралицата е част от нещо много по-голямо много по-важно от теб и от мен. Сега не мога да ти го обясня... — Тя знаеше, за съжаление, че той никога не трябва да узнае — той винаги е бил противник на сибилската способност, която я ръководи. — Но ние трябва да спрем чуждоземната експлоатация на Тийумат. Когато бях на друг свят, на Кареумов, срещнах една сибила. Научих, че на всички светове от Старата империя има сибилски. Единствената причина за тяхното съществуване е да помогнат световите да се възстановят и отново да получат знание. Аз мога да отговоря на всеки въпрос. — Тя видя как очите му се разшириха. — И докато бях на Кареумов, започнах да виждам онова, което ти винаги си виждал в прогреса и в техниката на чуждоземните. Те разбират толкова много... те не се страхуват от никаква болест или от счупени кости, или от раждане. Твоята майка нямаше да умре... Ние също имаме право да живеем така, не би имало никакви сибилски на този свят.

Тя видя в очите му копнеж по онова, което бе видяла и което той никога няма да види. Но Спаркс само каза:

— Нашите хора и така са щастливи. Ако те се стремят към власт и желаят да постигнат онова, което нямат, ще завършат като Зимните. Като нас.

— Какво не е наред с нас? — Тя поклати глава. — Ние са нуждаем от знание, ние искаме нашето право на живот. Това е всичко. Чуждоземните искат да мислим, че е грешно да бъдем недоволни от онова, което имаме. Промяната не е лошо нещо, тя е живот. Нищо не е само добро или само лошо. Дори и Карбънкъл. Това е като морето, с неговите приливи и отливи... Всъщност досега ние нямахме никакъв

избор. Нимфите дори нямат правото да живеят. — А те трябва да живеят... те са ключ към всичко.

Спаркс се намръщи.

— Добре, ти си доказала своето твърдение! Някой трябва да се опита да промени това. Но защо ние? — Ръката му стисна медала. — Ти знаеш... моят... баща каза, че може да ни изведе от Тийумат. Той може да ни уреди да отидем на Кареумов. Ще бъде толкова лесно...

— На Кареумов не сме им нужни. Ние сме нужни тук. — Кареумов, Пазара на Крадците, нощното небе. *Ще бъде толкова лесно. Дори ако можем да засеем семената тук, никога няма да видим крайната жетва, никога няма да научим, дали сме загубили или спечелили...* — Това, което ние дължим, можем да го платим само тук. — Гласът ѝ стана тъжен.

— Някои неща никога не могат да се изплатят. — Спаркс отиде до прозореца. Муун видя, че някой отвън махна с ръка. — И ако трябва да останем тук, в Карбънкъл, в двореца... — Той млъкна. — Не зная дали бихме могли да издържим това, Муун. Аз не мога да започна отново на същото място, където бях...

— Погледни хората отсреща — настоя тя. — Това е маскената нощ... нощта на прехода. Никой не е това, което е бил или което ще бъде... ние не сме нищо, нашият потенциал е безкраен. Казват, че маските свалят от нас нашите грехове, правят ни свободни да забравим, дават ни възможност за нов живот.

Тя застана зад него.

— След тази нощ нищо няма да е същото. Дори и Карбънкъл. Тук ще дойдат Летните хора, а с тях и бъдещето. Ще бъде нов свят, не света на Еъриенрод. — *Но той също ще бъде неин, винаги ще бъде.* Тя знаеше това, но не го каза. — И аз ти обещавам, че никога няма да стъпиш отново в двореца. — *И аз никога няма да кажа никому защо.*

Той я погледна изненадан. На лицето му се изписа облекчение. Но пак въздъхна, почувствал дистанцията помежду им.

— Това не е необходимо. Трябва ми време... време да забравя... Може би цял един човешки живот няма да му стигне. — Той отново се обърна към прозореца.

Муун погледна навън към улицата. Образът на тълпата се размаза като масло, разлято върху водна повърхност. *Тук никога не вали. Трябва да вали... тук никога няма дъги.*

— Ще почакам... — каза тя, като изяждаше думите, стараяйки се да не се задави с тях. — Но няма да е дълго. — Тя намери ръката му, стисна я. — Тази вечер съм длъжна да съм щастлива. — Устата ѝ трепна. — Това трябва да бъде нашият Фестивал, споменът от него трябва да носим вечно. И ние ще го запомним. Искаш ли да излезем навън и да се веселим така, както сме длъжни да го направим? Може би ако опитаме, ще направим тази вечер такава, каквато вечно ще я помним.

Той кимна. На устните му се появи колеблива усмивка.

— Можем да опитаме.

— Но най-напред трябва да кажа на един човек довиждане. — Тя прехапа устни.

— Кой? — Спаркс проследи нейния поглед.

— Един... чуждоземец. Един полицейски инспектор. С него избягах от номадите. Сега е в болница.

— Полицай? — Той се опита да възстанови предишния тон на гласа си. — Тогава той е повече от полицай — той е приятел.

— Повече от обикновен приятел — каза тя тихо, погледна го, чакаше го да проумее.

— Повече от... — Неочаквано той се намръщи, лицето му почервения. — Как можа! — Гласът му секна като отсечен. — Как можа... Как можа? Ние...

Тя погледна надолу.

— Бях се изгубила в бурята и той беше моята котва. И аз бях неговата. Когато някой те обича повече, отколкото се обичаш сам...

— Зная. — Гневът му се превърна във въздишка. — Ами сега... ти и той? И аз?

Тя прекара пръсти по номадската си туника.

— Той не ме е молил за нищо. — *Защото знаеше, че не би могъл.* — Той винаги е знаел, че никой не може да те измести, да застане между мен и теб, да заеме твоето място в сърцето ми. — *Въпреки че той бе се опитал, искаше да се опита, опита се.* — Никой! — каза тя. — *Той... ми помогна да те намеря. — Той ми даде всичко, даде ми толкова много, а какво му дадох аз? Нищо.* — Аз трябва да зная, да съм сигурна, че той... е добре, сега когато напуска този свят.

Спаркс се засмя. Гласът му беше груб.

— Ами ние? Ще бъдем ли добре, когато те си отидат? Когато останем, спомените за тях ще надзъртат иззад раменете ни, ще ни припомнят как нарушихме нашата клетва, нашето обещание...

— Ще направим друго. За нашите възродени души... утре. — *След тази нощ.* Тя вдигна маската на Лятната кралица. — Но аз мисля, че в сърцата си ние никога не нарушихме старото обещание.

Той я целуна, преди тя да сложи маската си.

— Ами маска за теб?

— Не. — Той поклати глава. — Не ми трябва. Аз вече свалих своята.

— Е, адски вярно е, че не съм мислила така да прекарам маскената нощ. — Тор спря, за да напъха в устата си парче торта със сироп от захар и алкохол от сака, като се стараеше да притъпи усещането за настъпващия край на този свят. Тя нахлупи отново маската си, висяща върху якото тяло на Полакс, погледна го и си помисли, че с това голямо парче метал ще трябва да живее в едно бъдеще, в което само ще чисти риба. — Дявол да го вземе, та аз получавам морска болест дори във ваната. И мразя риба, дяволите я взели! — изкрещя тя.

— Не си само ти, сестричке! — Една маскирана двойка махна с ръка и изчезна зад една очукана врата на склад. Тор погледна след тях завистливо. Полакс тръгна надолу по булеварда.

— Съжалявам, че нещата се обърнаха зле за теб, Тор — каза Полакс неочаквано. — Ако искаш да прекараш нощта с някого нямам нищо против.

Тя погледна към него с алогичното убеждение, че той ще е много против.

— О, това мога да правя всяка нощ... но това е последната нощ, когато те виждам. — Полакс не отговори.

Те направиха една сантиментална разходка до доковете и складовете на долния град — тя бе решила, че трябва да прекара последната нощ по местата от нейното детство: да си спомни младостта, да оживеят отново дните, когато не се е стремяла към нещата, които бе успяла да постигне.

Чудеше се кой управлява казиното тази нощ. *Кой е останал?* И дали е останал някой. Дори Хеън бе изчезнал. По дяволите казиното!

— Ти си най-близкият ми приятел тази нощ, Полакс. — Тя въздъхна. — Може би винаги си бил. — Седна на един изоставен кафез. — Ти никога не си се оплаквал, независимо колко много съм те товарила и колко много глупости съм вършила с теб... — Тя изяде още едно парче торта. Полакс стоеше търпеливо пред нея, подпрян на трите

си крака. Ти видя как на гърдите му започна да мига червена светлина. Информационният център в ума му беше дал за момент накъсо, но Тор продължи да се обяснява. — Действително ли никога не съм те засегнала или обидила, или нещо от този род? О, богове, надявам се, че никога не съм те обиждала, ти който си вършил само добри неща за мен... — Тя подсмръкна сълзливо.

— Ти никога не си могла да ме обидиш, Тор.

Тя погледна това неразгадаемо лице, опитвайки се да разбере смисъла на беззвучните му думи.

— Наистина ли така мислиш? Искам да кажа, така ли *мислиш*? Да не би да искаш да кажеш, че... ме обичаш?

— Искам да кажа „Обичам те“, Тор. Да, наистина те обичам. — Безличното лице я погледна.

— Е, какво знаеш ти! — Тя се усмихна. — Мислех, че не е предвидено да изпитваш такива чувства. Мислех, че не си способен на това. Да чувстваш, искам да кажа. Винаги съм мислила, че си... ох, тъп. Не се обиждай — добави тя нервно.

— В мен е вграден съвършен компютър, Тор. Програмиран съм да не съдя, освен при въпроси, свързани със законността. Но при моето ниво на съвършенство ми е трудно да не съдя. Нуждая се от постоянна пренастройка.

— О-о! — Тя кимна. — Вече зная, че ти си повече от машина за товаро-разтоварни работи. Искам да кажа, кога една товарачна машина ще може да се научи да ми прави прическата? Или... — Думите ѝ заглъхнаха, когато си спомни. — Или да съобщи на полицаите всяка лоша дума, която някой е казал на булеварда. — Тя вдигна рамене. — Или да ми спаси живота, а, Поли... — Тя се пресегна да го потупа по гърдите. — О-о, дявол да го вземе... какви хубави дни сме имали, нали? Спомняш ли си, когато старият Стормпринс те изпрати при мен? Богове, бях така горда със себе си! Знаеш ли, мислех си, че поемането на отговорност за теб е връхна точка в моя живот. Кой би помислил... Но в известен смисъл, може и да беше. Тогава не съжалявах. Не зная. — Тя прокара ръка по меката си коса. — Мисля, че ще ми трябва много време, за да си дам ясна сметка какво същество беше Персийпион. — Тя погледна ръцете си, по които отдавна вече нямаше следи от мазоли. — За какво светна онази червена светлина на теб? Да

не би да съм забравила да направя нещо за теб? — Тя се изправи на краката си нестабилно.

— Не, Тор. Това означава, че моят договор изтича.

— О-о! Зная... искам да кажа, зная, че изтича тази нощ. Но аз...
— *Просто си мислех, че може би никой не е забелязал.* Тя преглътна последното парче пияна торта. — Искаш ли да си вървиш?

— Не, Тор. — Полакс я погледна безизразно. — Но ако не отида скоро в полицейския участък, ще престана да функционирам и ще се парализирам.

— О-о! — отново възкликна тя. — Не съм знаела това. Тогава може би е по-добре да тръгваме. — Тя държеше дебелата му ръбеста ръка, докато се връщаха по улицата по същия път, нагоре по, хълма. — Какво ще стане с теб сега, Поли? Къде ще отидеш?

— Не зная къде ще бъда изпратен, Тор. Но най-напред ще бъда препрограмиран с нова информация. Ще забравя всичко, случило се тук.

— Какво? — Тя го дръпна да спре. — Искаш да кажеш да забравиш всичко за Карбънкъл? Всичко за мен?

— Да, Тор. Всичко несъществува. Всичко. Всичко. — Той се обърна към нея. — Обичаш ли ме, Тор?

Тя примигна.

— Е, да. Как щях да изкарам без теб всичките тези години? — Но казаното не беше достатъчно и тя можа да разбере това, когато го погледна, макар че той нямаше нищо подобно на лице. — Искам да кажа... наистина те обичам. Обичам те като приятел. Всъщност ако не беше само машина, ти знаеш, може би бих могла дори... — Тя се засмя смутено. — Ти знаеш.

— Благодаря ти, Тор. — Той направи движение, което беше почти кимване и отново тръгна.

Когато вече бяха стигнали Синята уличка, те минаха покрай тълпа от маскирани гуляйджии, които с много шум и смях слизаха към доковете.

— Виж, Поли, това е Лятната кралица. Покрай нас минава бъдещето. — Сред менажерията от маски тя съзря едно лице, което не беше скрито и което и се стори странно познато. Спаркс Даунтрейдър?! Тя се опита отново да го погледне, но той вече не се

виждаше. *Не...* тя поклати глава, отказвайки да повярва. *Не може да бъде. Не може.*

Полакс забави ход и те свърнаха към входа на Синята уличка.

Джеруша въздъхна, като се облегна на стола пред бюрото за нощно дежурство, докато очите ѝ пробягнаха по почти изпразнената стая. Фактически всички полицаи патрулираха през тази последна нощ от Фестивала. Тяхното последно, най-изтощително задължение за този свят. Тъй като нямаше нищо, за което да празнува, тя нямаше сърце и да наблюдава как другите празнуват. Беше изненадана колко мъчително дълга и празна беше нощта. *Празна... това е най-точната дума за нея.* Тя отново въздъхна и пушна радиото по-силно, за да заглуши бъдещето. *О, богове, дали е по-лошо да не зная какво ще ми се случи от това да зная със сигурност?*

Тор Стархайкер се размърда върху дългата пейка покрай стената, където беше заспала преди два часа. *Най-вероятно ѝ е преминало.* Джеруша можа да я помирише, когато тя доведе Полакс... или той бе довел нея, и я усети, че вони, изпълнена с неясно лигаво, сантиментално чувство. Полицейският робот стоеше неподвижно в края на пейката, като гледаше така към Тор, сякаш я наблюдаваше. Джеруша не можеше да повярва, че някой, независимо дали е пиан или не, би могъл да бъде сантиментален към един робот. *Но кой знае? Предполагам, че през последните няколко дни е загубила нещо повече от обикновен робот.* Ако тя желае да прекара тези последни няколко часа като държи неговата механична ръка, това си е нейна работа.

Джеруша извади пакет йести, най-силното нещо, до което се бяха докосвали нервите ѝ през последните пет години. Тя изпрати съобщение до семейството на Лускед в Ню Хейвън, в което уведомяваше какво най-после е научила... *Може би за тях това ще бъде от по-голяма полза, отколкото бе за мен.*

— Какво... — Тор се изправи рязко, като се прозяваше. — О-о! — Докосна с ръка челото, а после стомаха си. — Аз дори няма да доживея до пристигането на Лятото.

Джеруша леко се усмихна, навеждайки се над компютърната клавиатура.

— Ако ще повръщаш, използвай тоалета. Недей да го правиш тук.

— Разбира се. — Тор подпря глава с ръце. — Все пак колко е часът?

Джеруша погледна часовника си.

— Почти е време да тръгвам за доковете. — Тя направи повикване по служебния канал, за да дойдат още няколко души да охраняват участъка, докато я нямаше, а останалите да я съпроводят при последното ѝ задължение към този свят.

— Искаш да кажеш за... жертвата? — Тор вдигна глава. Джеруша кимна — Хм. Е, ти знаеш, просто искам да кажа... благодаря, че ми разреши да задържа Поли до края на неговия договор. Искам да кажа, аз зная, че ти знаеш, че съм научила... ти знаеш. — Тя вдигна рамене.

— Не ми припомняй. — Джеруша се изправи, протегна се. *Развратна, Палу Тийон, ти си развратна*, мислеше си тя, като изпита от това признание неочаквано удоволствие.

— Е, все още Поли и аз... — Тор млъкна, обръщайки се към Полакс, когато някой влезе в участъка: един висок мъж, чуждоземен.

Джеруша се хвана за бюрото.

— Мироу!

Той спря срещу Тор по средата на стаята.

— Джеруша. — Гласът му прозвуча толкова глупаво, колкото и нейният. — Не мислех, че ще те намеря тук... но не знаех къде другаде да те търся. — Той я погледна така, като че ли не знаеше какво друго да ѝ каже. Беше облечен като Зимен моряк, с едва набола брада.

— Ти все още работиш, Мироу. До новото хилядолетие — каза тя глупаво.

— Страхувах се, че няма да дойда в Карбънкъл навреме. В морето имаше буря. — Той изглеждаше много уморен. — Още един ден и щях да закъснея. Всички щяхте да сте заминали.

Тя поклати глава, като запази спокоен израз на лицето си.

— Не. Утре преставаме да съществуваме тук технически. Но ще са необходими още няколко дни, за да се погрижим да не остане нищо, което да е от решаващо значение. Какво правиш ти тук, Мироу? Твоите хора казаха... те казаха, че не знаят къде си отишъл.

— Това беше моментно решение. — Той огледа празните ъгли на стаята. — Не бях планирал това пътуване. Боговете са ми свидетели, че не можех да си позволя да загубя толкова време. — Джеруша имаше чувството, че чува повече, отколкото разбира.

— Ти заминаваш на друг свят? — запита Тор с неочакван интерес. Енгенит я погледна така, като че ли едва сега я забеляза. — Ще търсиш жена, красива?

Енгенит погледна скептично.

— Може би. Но не такава, която иска да напусне Тийумат. Защото аз няма да заминавам.

— О-о! — Думите на Тор бяха пълни повече с недоверие, отколкото с разочарование. — Добре, че ме предупреди. Кой би желал да се ожени за глупак. Права ли съм, Полакс? — Тя го сръга.

— Както кажеш, Тор.

Тя шумно се засмя.

Джеруша се наведе над бюрото.

— Значи ти наистина оставаш тук, до края на живота си. — Беше съвсем разочарована, макар че нямаше право да бъде. — Ти не си дошъл тук, за да отпътуваш.

— Не. Тийумат е моят дом, Джеруша. Нищо не е променило моите чувства към него. И очаквам, че нищо не е променило твоите, като го напускаш. — Той каза това като нещо решено.

— Не. — Той кимна примирен. Прие без коментар нейното решение... така, както бе направил по-рано, при последната им среща. Сякаш това нямаше значение. — Тогава защо дойде? — попита тя малко по-силно. — Ти каза, че не искаш да присъстваш на този Фестивал.

— Не исках. — Той стана хладен като нея. — Дойдох да ти кажа довиждане. Това беше единствената причина.

Единствената причина? Тя почувства лицето ѝ да гори от изненада и смущение. *По дяволите, Енгенит! Въобще не те разбирам!* — Аз... хм, аз се радвам, че ти дойде. Поласкана съм, че дойде чак дотук да се сбогуваме. — Като погледна стеснително Тор, тя отново почувства, че дистанцията между тях се увеличава. — Защото по този начин мога да ти кажа лично новините. Твоята млада приятелка Муун е жива.

— Муун? — Той поклати глава и отметна назад коси. — Как? Не мога да повярвам... — Енгенит се засмя и тя видя в него нещо живо, което смяташе, че е откъснато от него завинаги през онзи ден на морския бряг.

— Била е заловена от Зимни номади. Те я взели със себе си заедно с един от моите инспектори, когото са държали като пленник.

— Тогава тя е тук, в града? — Джеруша видя как той неочаквано отпрати поглед към ареста в участъка. — Къде е тя?

— Не е в килия, Мироу. — Джеруша се отдръпна от бюрото. — Доколкото зная, тя царува на Фестивала заедно с братовчед си Спаркс. Тя е Лятната кралица.

Той я погледна изненадан, както и Тор, която стоеше зад него. Но лицето му отново смени изражението си с нещо по-лично.

— По-добра кралица не би могло да се избере... Благодаря ти, Джеруша. — Той кимна.

— На мен? Аз нямам нищо общо с това.

— Ти имаш голяма заслуга за това... ти можеше да не допуснеш това да стане.

Джеруша почти се усмихна.

— Не. Мисля, че никой не можеше да я спре.

— Може би не. — Той също се усмихна. — Тогава тя е намерила братовчед си, Спаркс? След всичките тези години?

— И го изтръгна от Снежната кралица. Той беше Старбък.

— О, богове... — Лицето му стана безизразно. — Старбък? — Думата прозвуча така грозно в неговата уста. — И... Муун?

Тя кимна стиснала уста.

— Аз го зная. Познавам това момче преди Еъриенрод да го сграбчи в лапите си. Може би Муун е права, а може и да не е; кой може да каже? Не съм аз тази, която да съди, слава на боговете.

— Но ти си го пуснала да си отиде? Това не заличава стореното от него. Това не го променя! — Гласът му беше гневен.

„Значи и ти предпочиташ отмъщението пред справедливостта, ако раната е достатъчно дълбока, помисли си тя. Дори ти. Пък аз си мислех през всичките тези години, че си проклет светец.“ Не беше разочарована, а само облекчена, като разбра накрая, че дори той беше човек, който има право на човешки емоции и на човешки недостатъци.

— Зная, Мироу... И те също ще знаят. Най-добрият ден от техния живот ще застане между тях като отворен гроб, ще отнесе щастието им като пушек на погребална клада. — Тя видя как споменът за онова, което бе сторил Старбък на нимфите, се бори с неговите чувства към Муун.

Най-после той погледна надолу. Главата му трепна. Прие го.

— И Мироу, аз хванах истинския виновник... Еъриенрод, за нея говоря. Тя е тази, която го е натоварила с това. Тя се опита да завладее града като причини мор по Летните хора. Но Еъриенрод не успя. И днес на разсъмване настъпва неестественият край на нейното неестествено дълго царуване.

Енгенит отново вдигна глава.

— Тя се е опитала да стори това? Зимната кралица?

— Казах ти — тя беше. И ти казвам, че съм се погрижила виновните да си получат наказанието. Досега винаги съм изпълнявала обещанията си. — *Освен едно, което обещах на себе си.*

— Тогава отново ти дължа благодарност за справедливостта, която виждам, че си въздала. Истинска справедливост, не сляпа справедливост. — Той едва-едва се усмихна. — При последната ни среща, както при първата... Къде ще отидеш след това, Джеруша? Къде е новото ти назначение?

Джеруша се отмести рязко от бюрото.

— Изпращат ме на Биг Блю. — Тя закричи неспокойно напред-назад, пъхнала ръце в ръкавите си.

Енгенит вдигна вежди, но Джеруша не каза нищо повече.

— Къде? На лагерите с вулканична лава, надявам се — каза той, като се опита неуместно да се пошегува.

— Да. — Тя се обърна към него вцепенена. — И какво, ако отида? Там ще отговарям за колониите на планетата.

— Какво? — Той се засмя стеснително, без да може да разбере дали това не бе шега в отговор на неговата.

— Не е шега — каза тя категорично.

Смехът му секна.

— Ти... да ръководиш такова място? — Той погледна към бюрото, като че ли очакваше от него отговор. — Толкова ниско ли оценяват Тийумат, че да смятат една наказателна колония като повишение?

— Не, Мироу. — *Така оценяват мен.* Тя сложи ръка на отличителните знаци върху яката си. — Би могъл да го наречеш случай на сляпа справедливост.

— Ти приемаш ли тази длъжност? — Той поглади мустаците си.

— Не. — Джеруша се намръщи. — Тя е безперспективна и обидна... — Тя пое дълбоко дъх.

— Не се ли оплака? В края на краищата ти си командир на полицията... — Той също се намръщи.

Сега беше неин ред да се засмее.

— За тях съм само една шега. — Тя поклати глава. — Или трябва да отида, където съм назначена, или да подам оставка.

— Тогава напусни.

— По дяволите, това е единственото, което мога да чуя от един мъж! Откажи се... откажи се... няма да можеш да се справиш! Да, но аз мога! Очаквах повече от теб, но трябваше да си го зная...

— Джеруша — извика той, като поклати глава, — в името на боговете! Не ме превръщай в неодушевен предмет.

— Тогава не се отнасяй по такъв начин с мен.

— Не искам да гледам как ти сама се наказваш! — Той притеснено размахваше големите си ръце.

— Тогава какво друго бих могла да върша? През целия си живот съм искала да свърша нещо... нещо, което си заслужава, нещо важно. Полицейската работа ми даде това. Може би не не беше всичко онова, което очаквах, че ще бъде... но кой може да ми даде всичко?

— Мислила ли си какво би могла да вършиш тук, което да си струва? — попита той, а думите му прозвучаха като сарказъм. Пъхна ръце в джобовете си.

— Вече си отговорих на този въпрос. — Тя се обърна. — След време може би ще ме преместят. И освен това, какво друго мога да върша? Нищо друго.

— Би могла да останеш тук — промърмори той една неопределена покана.

Тя поклати глава, като не посмя да погледне към него.

— И какво ще върша? Не съм създадена да бъда рибарска жена, Мироу. — *Предложи ми нещо друго.*

Но ако имаше друг отговор, той остана неизказан поради пристигането на двамата офицери, които тя бе повикала да дойдат. Те

имаха в косите си конфети от Фестивала и малко измъчен израз на лицата си, но я поздравиха с нужното уважение.

Тя отговори на техния поздрав, после сложи в ред униформата и мислите си.

— Приведете се в приличен вид. Щом Мантагнийс пристигне заминаваме за церемонията на Промяната.

Те засияха при перспективата да заемат предни места на зрелището. Погледнаха крадешком към Тор Стархайкер, когато се отдалечаваха. Джеруша си спомни за нейното присъствие със закъсняло огорчение, но видя, че тя отново е заспала.

Мироу стоеше мрачен до нея с поглед, втренчен в пода.

— Ти ще присъстваш на... жертвоприношението? — Изглежда му беше трудно да възприеме това, което ставаше навън. — Смъртта на Зимната кралица.

Тя кимна, чувствайки се неудобно, въпреки че бе очаквала този момент толкова дълго. *Смъртта на Зимната Кралица. Човешка жертва. Мои богове!* И все пак Джеруша се чудеше защо публичната екзекуция на една жена, която заслужаваше това, трябва да изглежда по-ужасна от ежедневната смърт в мините, където беше назначена да отиде. Боговете знаеха, че едно общество, което може да извърши пълно преустройство само с две екзекуции, беше по-добро от много други.

— Това е последният ми официален акт като представител на Хийгемъни. Казано образно, ние връщаме на новата кралица ключовете на нейното кралство. — *И наблюдаваме как Еъриенрод потъва, изпълнена със самосъжаление.* Тя сведе нерешително очи. — Ще дойдеш ли, Мироу? Зная, че не е нещо, което ти желаеш да видиш... така че не ми е леко да те попитам.

Той пристъпи от крак на крак, все още свел надолу очи.

— Да, ще дойда. Ти си права — не е нещо, което някога съм мислил, че бих желал да видя. Но след като знам това, което сега зная за нея... Казват, че наблюдаването на смъртта на символите на стария ред действало като катарзис^[1], нещо, от което всички се нуждаят, за да изчистят грозното от живота си. Е, никога не съм мислил, че се нуждая от това... но може би не съм много по-добър от другите.

— Добре дошъл тогава — каза тя, без да се усмихне. — Ей сега ще се върна. — Тя отиде до бюрото си и взе пелерината и шлема си.

Когато се върна, намери Мантагнийс да чака високомерно в отговор на нейното повикване. Джеруша отговори на неговия поздрав с безразличие и му нареди да я замести в участъка.

Джеруша се спря до шейната и разбуди Тор.

— Събуди се, Зимна жено. Почти се зазори.

Тор стана, разтърквайки лицето си.

— Сега аз отивам на церемонията по Промяната — каза Джеруша дружелюбно. — Не зная дали ти би искала да присъстваш. Ако искаш, можеш да дойдеш с нас. — *Макар че не бих те укорила, ако искаш да я простиш.*

Тор поклати глава, протегна ръце. Очите ѝ се проясниха.

— Аз... предполагам, че ще искам, в края на краищата. Не мога да остана тук вечно, нали? — Тя се изправи, обърна се към Полакс, който стоеше на същото място до нея. — Предпочитам да видя края на света, Поли, друг няма да има. И ако не го видя, може би няма да повярвам.

— Довиждане, Тор. — Гласът на работа прозвуча по-слаб и по-сух от този, който бе запомнила Джеруша. — Сбогом!

— Довиждане, Поли. — Устата ѝ, макар и с труд, отново се раздвижи. — Няма да те забравя. Повярвай ми.

— Вярвам ти, Тор. — Полицейският робот вдигна ръка, като имитираше сбогуване.

— Сбогом, момче. — Тя бавно се отдалечи.

---

[1] Катарзис — от гр. — очистване; пречистване. ↑

Еъриенрод зае мястото си върху дебелата постелка от бели кожи в церемониалната карета, която имаше форма на кораб и беше разположена в двора на двореца. Тя спокойно приемаше своята роля в ритуала със свършен самоконтрол, с кралска осанка, поддържана почти сто и петдесет години. Подвикванията и подигравките на насъбралите се около нея Летни хора бяха неизбежни като смъртта. Тяхната възторжена погребална песен напомняше стръвното стенание на Бездната, под която лежеше морето и чакаше поредното жертвоприношение. Най-последно неговият глад щеше да бъде задоволен.

Старбък вече седеше между посребрените кожи, като фигура, издялана от обсидиан, с маска и с дворцово облекло. Тя беше изненадана, като го видя тук преди нея. *Както винаги си нетърпелив, любов моя. Не мислех, че и за това ще бъдеш нетърпелив. Защото аз не съм. Аз не съм.*

— Добро утро, Старбък. Надявам се, че си спал добре.

Той обърна очи настрана, когато тя се опита да го погледне, и не каза нищо.

— Значи никога няма да ми простиш? Вечността е безкрайно време, Спаркс. Тя е нашето завинаги, И завинаги е дотогава, докато сме заедно. — Тя постави любовно ръка върху раменете му и почувства как той се разтърси и потрепери. Почувства раменете му през тъканта на дрехата по-широки, отколкото си ги спомняше. *Мое момче, с мъжка сила... и слабост. Поне ще бъдем заедно, вечно млади.* Някога беше вярвала, че по-скоро ще умре, отколкото да живее в един свят, в който ще трябва да бъде бедна, болна, стара...

Ескортът от Зимни сановници се събра около каретата. Всички бяха облечени в бяло и носеха бели маски, които наподобяваха техните фамилни тотеми. Половин дузина от тях избраха да теглят каретата и застанаха пред нея. Останалите, всеки от които носеше някакъв ценен чуждоземен предмет, образуваха около нея кръг, за да запазят Еъриенрод поне отчасти от погледите и хулите на Летните хора.

Тяхното унизително положение, техният робски труд беше едновременно и чест, и самоизтезание.

Тя оправи драперията на своето древно наметало от пера, сливащо се с бялото на кожата. Беше същото наметало, което носеше при всички церемонии, онова, което бе носила при всеки дуел на Старбък цели сто и петдесет години. Под него беше облякла проста бяла рокля. Бяла — цветът на Зимата и на траура, Косата ѝ падаше свободно по раменете като воал, украсена с диаманти и сапфири. Не носеше маска — нека целият свят да бъде сигурен, че тя наистина е Снежната кралица.

Аз съм Снежната кралица. Тя наблюдаваше богато украсените градски къщи на аристокрацията, покрай които минаваше за последен път. Представяше си колко голи ще изглеждат те без чуждоземната елегантност. Спомни си колко много кралски служби беше дала на сервилните аристократи, повечето от които бяха пажове в нейния дворец през годините. *Дори и днес.* Тя огледа свитата си, която запя погребална песен в нейна чест сред виковете на тълпата. Една малобройна маскирана почетна гвардия, почти толкова стара, колкото самата нея — макар че никой от тях не беше така запазен — вървеше от двете ѝ страни. Тези гвардейци-ветерани многократно бяха доказвали своята лоялност и тя винаги ги беше награждавала. Другите бяха остарели и изгонени извън града. Еъриенрод знаеше, че днес те искрено я съжаляват, като всички плачещи, жалещи Зимни хора, тъгуващи главно за себе си. Но това беше човешко. Между тях нямаше нито един, за когото тя истински да съжалява. Много от тях бе уважавала, но към никого не бе изпитвала истинска човешка топлина. Имаше само един, когото истински обичаше и който не я беше изоставил. Тя постави ръка върху покритото с пелерина коляно на Старбък. Той я отмести, преди Еъриенрод да успее да я задържи. Но миг по-късно, сякаш да се извини, неговата ръка се плъзна по гърба ѝ, под наметалото и обгърна кръста ѝ. Тя се усмихна. В следващия миг в кожата зад нея тупна една рибешка глава, хвърлена от тълпата.

Бяха стигнали до края на Лабиринта. *Наистина ли е толкова малък този град?* Тя погледна отрупаните с боклуци улици, задръстени от тълпата. Всичко това виждаше за последен път... всичко имаше нещо общо с първия път. Всеки образ бе така съвършен и свеж

като разходка по пресен сняг. Първият и последният път бяха еднакви и нямаха нищо общо с безбройните минавания между тях.

Първият и последният път повтаряха нещата в буквален смисъл: фестивалните тълпи, суматохата, изоставените полупразни сгради. Но първия път тя бе видяла Карбънкъл в края на царуването на Лятото, когато дойде тук с нейното семейство на първия Фестивал преди сто години, за да види връщането на чуждоземците и избирането на новата кралица. Макар че произхождаше от благородно Зимно семейство, тя израсна в края на Лятото, което я правеше почти толкова нецивилизована, колкото самите Летни хора. Всички чуждоземни артефакти, с които сега беше свикнала толкова много, тогава изглеждаха странни й чудесни на онова местно момиче.

Тя бе изучила много бързо ползата от подаръците, които чуждоземците бяха донесли на този свят — непознатата магия на техниката, непознатите обичаи, непознатите пороци. Бе научила също какво искаха в замяна покровителствените господари от нейния свят и от самата нея. И тя започна да се учи мъчително как да взема, без да дава, как да отстъпва, без да се предава, как да изстискава кръв от камък. Беше взела първия си Старбък, чиито чуждоземни черти вече не можеше да си спомни, чието истинско име отдавна бе забравила. След него имаше дузина други, докато намери единствения...

И през цялото това време бе наблюдавала как Карбънкъл се превръща в процъфтяващо звездно летище. Година след година продължаваше да научава все повече за вселената и за себе си. Десет човешки живота едва ли биха й стигнали да научи всичко това. А тя го постигна за по-малко от два. И най-после бе разбрала, че този свят беше едно продължение на нея, безсмъртен но начин, който никое човешко тяло не може да постигне. Тя изготви планове да предаде това знание в наследство, когато нейното царуване свърши, да продължи този свят и той да учи и расте и след нея.

Но не успя. Не успя да се задържи като решаващ фактор в бъдещето на Тийумат; не успя да изпълни променения от самата нея план за направляване на бъдещето; не успя да задържи Муун, а Муун беше последната й надежда... И междуременно някак си бе загубила перспективата относно собственото си бъдеще. Някога бе живяла живота на Летните хора, но това беше много отдавна. Дори не можеше да си представи отново да живее като варварка.

Някога беше вярвала, че Муун, нейният клон, ще се превъплъти в нея, че тя ще отиде с готовност на саможертва. Ще изпълни традиционната роля до край и смъртта ще бъде последното изживяване на едно тяло. Тогава нямаше да съжالياва, че напуска живота, защото животът, такъв какъвто го знаеше, щеше да престане да я интересува.

Но след като загуби Муун и вместо нея намери Спаркс, започна да гради нови планове, в основата на които лежеше самата тя. Бе забравила, че тя и нейният любовник рано или късно ще остарееят и трудно ще могат да поддържат жива Зимата и нейното наследство. Не, не бе забравила — беше пренебрегнала първоначалния план, защото по-голямата цел и по-големият шанс на личното ѝ безсмъртие го бяха изместили.

Но сега... сега тя се беше провалила цялостно, напълно. Краят ѝ беше тук, в тази зора, завинаги. Щеше да стане само още една от безбройните забравени кралици, които са живели и умрели забравени. А тя не беше готова да умре по този начин! Не... не, без да остави своето наследство на бъдещето! По дяволите всички, по дяволите проклетите чуждоземци, които провалиха нейните планове за бъдещето, за да съхранят себе си. По дяволите жалката глупост на Летните хора, тези присмехулни, вонящи, малоумни хора, които весело празнуват своето пречистване... Тя се огледа настрани с безсилна ярост.

— Какво има, Еъриенрод? Разбра ли най-после, че това е краят?

Замръзна, с поглед, втренчен в Старбък.

— *Кой си ти?* — прошепна тя, а гласът ѝ отекна в главата ѝ, надвил крещенето на тълпата. — Кой си ти? Ти не си Старбък! — Тя се освободи от прегръдката му. Спаркс... *О, богове, какво направихте с него?*

— Аз съм Старбък! Не ми казвай, че вече си ме забравила, Еъриенрод. — Той хвана ръката ѝ в желязна хватка. — Само пет години са минали. — Той извърна скритата си в черен шлем глава и тя можа да види очите му — безмилостни, земно-кафяви очи с дълги, тъмни мигли.

— Хеън! — промълви тя. — Не може да бъде... богове, не може да сте ми направили това! Ти сакато, мъртво същество — ти не може да си тук, аз не ти разрешавам! — *Спаркс... проклет да си, къде си?* — Ще кажа на всички, че ти не си този, който трябва да бъде.

— Тях това не ги интересува. — Тя почувства усмивката му. — Те просто искат едно чуждоземно тяло за Бездната в морето. Те не се интересуват чие е това тяло. Защо трябва теб да те интересува?

— Къде е той? — попита тя обезумяла. — Къде е Спаркс? Какво сте му сторили?

— Значи ти наистина много го обичаш. — Прозвуча гласът на Хеън, стържещ като пила. — Толкова много, че желаше той да сподели гроба с теб? — Той се засмя мрачно. — Но не достатъчно, за да го оставиш да живее без теб... или с твоето второ аз. Користолюбива до края! Аз изтъргувах мястото с него, Еъриенрод, защото той не те обича достатъчно, за да умре с теб... Аз те обичам. — Той сложи ръка на челото си. — Еъриенрод... ти ми принадлежиш, двамата сме еднакви. Спаркс е слаб човек. Той никога не е бил достатъчно мъж, за да те оцени.

Тя несъзнателно зарови ръце под пелерината си.

— Ако имах нож, Хеън, щях да те убия със собствените си ръце!
— *Бих те удушила с голи ръце...*

— Разбра ли какво искам да кажа? — Той отново се засмя. — Кой друг освен мен би пожелал да бъде вечно с теб по този начин? Вече един път се опита да ме убиеш. Но не успя и сега аз ще получа моето желание, както и моето отмъщение. Сега ще те имам завинаги, само за себе си. И ако ти ме мразиш вечно за това, толкова по-добре. Както ти казваше, любов моя „завинаги е дълго време“.

Еъриенрод се уви в наметалото и затвори очи, за да не го гледа. Пеенето на сановниците не беше достатъчно да заглуши риданията и присмеха на тълпата.

— Не искаш ли да знаеш как постигнах това? Не искаш ли да знаеш кой ме посъветва? — Подигравателният смях на Хеън прозвуча като ехо от тълпата. Тя не му отговори, знаеше, че все пак той ще ѝ каже. — Муун. Твоят клон, Еъриенрод, твоето друго аз. Тя го уреди... в края на краищата тя ти го отне. Тя е истински твой клон... никой не постига това, което желае, така както ти го правиш.

— Муун. — Еъриенрод стисна зъби и продължи да държи очите си затворени. За първи път я обхвана страх да не изгуби контрол над себе си на обществено място. Нищо, нищо освен това не би могло да я прекърши... И да знае, че последният удар не е нанесен от нея! *Не, по дяволите, това момиче никога не бях аз... тя е чужда, тя е неуспех!*

Но те и двете бяха го обичали... Спаркс с неговите лятнозелени очи, с неговата червена коса и душа като огън...

И това дефектно копие на нейната собствена душа не само се бе съпротивлявало на нейната воля, не само избягна нейното проклятие, но и си взе Спаркс обратно. И дори го замени с това... това... Тя отново погледна към Хеън. Еъриенрод долови морски полъх във въздуха. Сега бяха в долния град. Вече почти се виждаше краят на тяхната раздяла с живота. *Моля те, моля те, не позволявай да свърша по този начин!* Тя не знаеше кого моли — дали свещените богове на чуждоземците или Морето-Майка на Летните хора... да, може би Морето, което щеше да вземе в жертва нейния живот, без разлика дали тя вярваше в старата религия или не. Откакто бе станала кралица, тя не беше полагала своята вяра в ничия власт освен в нейната. Но сега, когато тази власт ѝ бе отнета, съзнанието за собствената ѝ безпомощност я обхвана, задушавайки я като студените води на морето...

Процесията достигна до крайния склон в началото на булеварда и тръгна надолу по широкия скат към пристанището. Вездесъщата човешка маса тук беше още по-плътна струпана, стена от тела, стена от гротескни лица на зверове. Наоколо вместо поздрав се надигнаха подигравки и ридания. Нахлу влажен и студен въздух от морето. Еъриенрод скришом потрепери, но гордостта прикриваше страха по лицето ѝ.

В далечния край на кея тя видя трибуна, драпирана в червено, видя столове, наредени в редици, заети от чуждестранни сановници и влиятелни старейшини от Летни родове. На мястото, от което се виждаше най-добре, тя съгледа премиер-министъра и членовете на Съвета. Бяха без маски, като че ли беше под тяхното достойнство да участвуват в този езически ритуал. Видя пред тях надписа „Вече си тук!“. Беше го виждала половин дузина пъти, но едва сега го осмисли напълно.

Даде си сметка, че само тя и членовете на Съвета през всичките тези дълги години, през всичките тези Фестивали бяха останали непроменени като самия ритуал. Но този последен път ще бъде край за нея, край и на всичките ѝ усилия да се освободи от тях, докато те и системата, която символизираха, щяха да продължат вечно. Ръцете ѝ стиснаха меката тъкан на наметалото.

Най-после тя видя Лятната кралица. Стоеше на кея на празното пространство между естрадата, украсена в червено, а под нея се плискаше черната вода. Маската ѝ беше истинско произведение на изкуството, което предизвика неволно възхищение в сърцето на Еъриенрод. *Но тя беше направена от Зимен човек.* И кой знае какво местно, незначително островитянско лице беше скрито под нея. Коремът я присви, като си помисли, че това лице ще заеме нейното място.

Хеън стоеше мълчалив до нея. Тя се чудеше за какво ли си мисли, като гледа чакащия елит на неговия собствен свят и очакващото море. По дяволите, Хеън. Еъриенрод искаше той да съжالياва сега за самоубийствения импулс, да почувства, макар и част от отчаянието и съжалението, което изпитваше тя, застанала тук, в руините на амбициите на нейния живот. *Тогава нека смъртта бъде забрва!*

Каретата продължи напред, дотам, докъдето бе възможно в откритото пространство покрай кея. Ескортът от нейните сановници започна да се движи по-бавно и накрая спря. Те обиколиха три пъти около нея, хвърляйки чуждестранни жертвоприношения в каретата, като пееха своята последна песен за сбогуване със Зимата. Най-накрая те ѝ се поклониха и тя можа да чуе техните последни вопли и ридания сред виковете на тълпата. После започнаха да се отдалечават в редици покрай каретата. Докато минаваха за последен път някой докосна с устни края на нейното наметало. Други дръзнаха да се докоснат до ръката ѝ — някои от по-старите, по-верните последователи от столетие и половина — и тяхната тъга я докосна внезапно, неочаквано и дълбоко.

Тяхното място беше заето от Летни хора, също маскирани, които пееха хвалебствен химн на идващите златни дни. Те също обиколиха три пъти около нея и хвърлиха в каретата свои жертвоприношения: примитивни огърлици от мидени черупки и камък, оцветени рибешки мехури, вейки от повехнали растения.

Когато завършиха песента си, над чакащата тълпа настана гробна тишина. Еъриенрод можеше ясно да чува скърцането на местещите се съоръжения за акостиране. Видя голямото чуждоземно струпване на кораби, които покриваха водната повърхност. Карбънкъл се мержелееше над тях като приближаваща буря, но тук, в този край на долната структура на града, тя можеше да вижда отвъд неговата сянка,

навън през откритото сиво-зелено море. *Безкрайно... вечно... това ли е чудото, поради което те боготворим?* Тя си спомни, че някога, в далечното минало, дори беше вярвала в Морето.

Пред нея застана маската на Лятната кралица.

— Ваше величество. — Лятната кралица се поклони и Еъриенрод си спомни, че все още беше кралица, до своята смърт. — Вие дойдохте. — Гласът беше несигурен и странно познат.

Тя кимна царствена и надменна, овладяла себе си — единственото нещо, над което все още имаше власт.

— Да — отговори тя, като си спомни отговора според ритуала. — Аз дойдох, за да бъда сменена. Аз съм олицетворение на Морето. Зимата изкара своя сезон... снегът се разтопява върху лицето на Морето и от него се раждат нежни дъждове. — Гласът ѝ прозвуча тайнствено и тържествено. Ритуалът беше записан на скрити камери и се предаваше по екраните в целия град.

— Лятото следва Зимата, както нощта следва деня — отвърна Лятната кралица. — Морето се присъединява към Земята. Половинките, взети заедно, нравят едно цяло. Кой може да ги раздели? Кой може да отрече мястото им и времето им, когато то дойде? Те са родени от сила, по-голяма от всяка сила тук — техният ритуал е универсален! — Лятната кралица вдигна ръце към тълпата.

Еъриенрод леко трепна. Тя никога не беше казвала този последен ред, никога не бе го чувала по-рано. Тълпата промърмори. Почувства как някакво безпокойство премина през нея.

— Кой идва с теб, за да бъде сменен? — попита Лятната кралица.

— Моят възлюбен — отговори тя с равен глас, — чието тяло е като Земята, съчетана с Морето. Заедно под небето ние никога не можем да бъдем разделени. — Студеният вятър изгаряше очите ѝ. Хеън не каза нищо, не направи нищо, чакаше с подобаващ стоицизъм.

— Тогава нека бъде така. — Лятната кралица протегна ръце и двама от свитата на Летните хора поставиха по една купичка във всяка от ръцете ѝ. Тя предложи едната купичка на Хеън. Той я взе с готовност. После предложи другата на Еъриенрод. — Ще изпие ли милостта на богинята?

Еъриенрод почувства как устата ѝ се схвана. Но успя да каже:

— Да! Купичката съдържаше силен наркотик, който щеше да притъпи нейните чувства към това, което идваше. До нея Хеън

повдигна черната си маска и вдигна купичката до устата си намръщен. Еъриенрод повдигна своята. Винаги бе отхвърляла идеята да притъпи своите възприятия в момента на нейния триумф. Но сега тя искаше забрава. Еъриенрод помириса острите ароматни билки и почувства тяхната вцепеняваща жлъч в устата си. Преглътна течността, която умъртви гърлото ѝ. Втората и третата глътка бяха безвкусни като вода.

Когато изпи и върна купичката, тя видя да се приближават Летни хора, носещи въжета. Щяха да ги вържат здраво към каретата един за друг. Ужас стисна гърдите ѝ, паника замъгли погледа ѝ. *О, богове, притъпете чувствата ми!* Хеън вече се съпротивляваше, когато Летните хора го хванаха. Тя видя мускулите му да треперят и неговата слабост ѝ даде сила. Стоеше съвършено неподвижна и покорна, когато Летните хора вързаха ръцете и краката ѝ, притиснаха тялото ѝ до Хеън и стегнаха въжето към каретата. Каретата имаше формата на тъпоноса лодка, но тя знаеше, че дъното под купищата кожи беше надупчено. Тя не можа да сдържи мускулите на ръцете си да не се напрегнат срещу въжетата, а тялото си да не се отдръпне от на Хеън. Маскираното му лице се обърна към нея, но тя не го погледна.

Лятната кралица застана пред тях. Обърна се към водата и каза последната молитва към Морето. Сега, всеки момент, тя щеше да даде знак. Еъриенрод почувства летаргия, подобна на сън, да пропълзвява по крайниците, по гърба ѝ, но умът ѝ оставаше бистър. — *Така ли ще действа?* Сега поне тялото ѝ беше станало твърде тежко, за да не може да я подведе, а да я дари с достойнство в смъртта, независимо дали тя я желаше или не.

Но вместо да се отстрани, Лятната кралица отново се върна при нея.

— Ваше величество! — Настойчивостта на притъпления ѝ глас я стресна. — Бихте ли... погледнали лицето на Лятната кралица, преди да умрете?

Еъриенрод я изгледа неразбиращо, почувства, че и Хеън също се взира. Според традицията новата кралица не трябваше да сваля маската си, докато старата не потъне в Морето. Но тази жена вече бе променила ритуала. *Нима е толкова глупава?* Или пък беше нещо друго?

— Да, ще видя твоето лице — отрони тя, изговаряйки с мъка думите през стиснатите си зъби.

Лятната кралица отиде близко до каретата, където тълпата не можеше ясно да я види. Тя сложи бавно ръце на маската, вдигна я от главата си.

Водопад от сребърна коса се разпиля. Еъриенрод се взря в лицето, което разкри маската. Кръгът от Летни хора, които заобикаляха каретата, също впери поглед. Тя чу стъписаните им гласове, когато всички видяха онова, което тя видя... нейното собствено лице!

— Муун! — едва-едва прошепна тя и това беше единствената слабост, която прояви. Тялото ѝ остана съвършено спокойно, като че ли не се бе случило нищо необичайно, нищо забележително, невероятно и невъзможно. *Не беше напразно. Това не беше напразно!*

— О, богове! — промълви неясно Хеън. — Как? Как го направи, Еъриенрод?

Тя само се усмихна.

Муун тръсна косата си, посрецайки усмивката ѝ с опрощение и пренебрежение.

— Промяната дойде... заради вас, въпреки вас, ваше величество. — Тя отново сложи маската на главата си.

Летните хора около каретата се отдръпнаха уплашено. — Кралицата! И двете са кралицата... — На гърлото на Муун ясно се виждаше татуировката на сибила. Те я сочеха с пръст втрещени.

Хеън успя с мъка да се изкикоти.

— Тайната е разкрита... най-последно е разкрита. Тя е чуждестранец, тя е сибила, и те са такива.

— Какво? Какво, Хеън? — изсъска Еъриенрод, като се опитваше да обърне глава.

— Сибилите са навсякъде! Ти никога не си знаела, нали? Никога не си очаквала. И онези глупави тъпащи... — Той погледна към чуждоземците на естрадата. — И те нищо не подозират. — Задъха се.

Сибилите са навсякъде?... Истина ли е това? Не, не е справедливо, толкова много ли има да се учи! Тя затвори очи, неспособна да фокусира вътрешното си зрение. Но не беше напразно.

Хорът от ридание и ненавист започна да ги притиска така неумолимо, както самата Промяна, нетърпелива за жертва. Тя вече не се отвърщаваше от допира на нейното тяло до тялото на Хеън, благодарна все пак, че има някой, който да сподели изпитанието с нея в

този последен миг. Тя беше виждала толкова много гледки от небето, толкова много гледки от ада, за да може да избира между тях.

Обърна поглед за последен път, за да види Муун, застанала встрани, до каретата. Стори ѝ се, че тялото ѝ беше опънато и напрегнато, като че ли се канеше да произнесе незабравимо проклятие, такова, което не може никога да се върне. *Защо това трябва да я наранява? Аз бих се радвала...* Не може да си спомни защо би се радвала и за какво. Успя да съживи ума си още веднъж, преди да каже последните си думи.

— Хора мои... — Думите ѝ бяха почти заглушени от хилядите гласове. — Зимата си отиде! Покорявайте се на новата кралица... както се покорявахте на мен. Защото отсега тя е вашата кралица. — Еъриенрод отпусна глава и срещна очите на Муун. — Къде... е той?

Муун бавно вдигна глава, почти с нежелание. Изпълняваше последното желание на нейната майка. Еъриенрод последва погледа ѝ и видя Спаркс, изправен на трибуната сред почетните Летни хора до празното място на Лятната кралица. Но той стоеше със затворени очи в момента на раздялата, лишил завинаги Еъриенрод от възможността да срещне погледа му за последен път... *Той се тревожи... той наистина се тревожи.* Тя отново погледна Муун. *И двамата се тревожат.* В този момент се почувства безкрайно изненадана, смутена от неотстъпчивостта на живота пред справедливостта на смъртта.

Изпълненият с ненавист поглед на Хеън я сграбчи, когато тя отново обърна глава. — Той знаеше на кого принадлежаха нейните мисли в този последен момент.

— Завинаги... Хеън.

Той поклати глава.

— Ние сме завинаги. Това е завинаги. Смъртта е завинаги. Животът... не е вечен.

— Ние ще живеем, докато ни помнят. А сега те никога няма да ме забравят... — Защото нейното превъплъщение вече стоеше на мястото ѝ. Не ѝ беше останала воля да погледне още веднъж Муун или Спаркс. *Никога не гледай назад!*

Муун вдигна ръце към морето и изкрещя като чайка сред бурята на тълпата.

— Богиньо Море, Майко на всички нас, приеми нашите подаръци и ни ги върни деветократно, приеми нашите грехове и ни

опрости, приеми душата на Зимата и нека тя се... прероди. — Тя се запъна незабележимо. — Нека Зимата премине в Лято!

Еъриенрод почувства как каретата се накланя, когато Летните хора я бутнаха напред. Видя как светлата водна повърхност се приближи. Приливът беше настъпил и водата под кея искреше като жива. *Нека да се случи. Не беше напразно.* Воплите и стенанията на Зимните хора от тълпата бяха химн на бъдещето, възхвалява за нейната памет. Каретата под нея започна да се накланя. Тя се надвесил напред, загледана в отражението си, докато се сля с него...

Муун видя как каретата докосна водната повърхност, гмурна се и отново изскочи. Ревът на тълпата бучеше неспирно и отвратително. Лодката се отдалечи от кея, пълнеше се с вода, люлееше се бавно. Тя все още виждаше Снежната кралица, спокойна от вцепенението на наркотика, вързана към немощния ѝ любовник в гротескна пародия на прегръдка. Лодката започна да се върти по-бързо в спирала под напора на нахлулата вода. Муун се опита да затвори очи, но те не пожелаха, взрени в хипнотичното последно движение на смъртния танц на водата.

Лодката изведнъж се наклони и в следващия миг изчезна. Повърхността на водата леко се надигна и само няколко жертвени клонки останаха да плуват като свидетелство, че Морето е приело жертвата на своя народ. Ревът на тълпата беше като буря, доковете тътнеха. Муун наблюдаваше ленивото движение на вълните и стоеше безстрастна като самото море.

Най-после един от Летните хора пристъпи напред и докосна ръката ѝ нерешително. Муун потрепери от допира и пое дълбоко дъх.

— Господарке? — Той се поклони, когато най-после Муун се обърна. Летните хора не използвана изкуствената чуждоземна форма на кралското обръщение.

— Свалянето на маската... Зная. — Тя кимна, като гледаше през рамо към морето. *Добър път, сигурен пристан.* Тя се отдалечи от края на кея. *Аз съм кралицата.*

— Кралицата... Кралицата... Кралицата е мъртва. Да живее кралицата! — Гласовете на Летните хора отекваха в нея като подигравка.

Тя сложи ръце на маската си, ръце, които бяха влажни и солени като морския вятър.

— Народе мой... — Почувства съзнанието ѝ да се съпротивлява на необходимостта отново да открие лицето си. Неочаквано осъзна опасността, която то представляваше; беше я зърнала в очите на

Летните хора, които стояха на кея около нея. Нейната прилика с Еъриенрод щеше да бъде очевидна за всеки... и особено за чуждоземците.

— Зимата си отиде, най-после Лятото дойде. Богинята прие нашето жертвоприношение и ще ни го върне деветократно. Старият живот е мъртъв... нека го захвърлим като смачкана маска, като мъртва раковина. Радвайте се сега и започнете ново начало! — Тя вдигна маската от главата си.

В този момент всички в тълпата — Зимните хора, Летните хора, чуждоземците се сляха в едно. Техните викове и шумът от свалянето на безбройните маски се извисиха над всички минали мъки, грехове и стракове. Тяхното тържествено хвалебство я понесе, проникна в сърцето ѝ. *Този свят ще бъде свободен!*

Но докато произнасяше думите, сваляйки маската, тези, които бяха най-близо до нея и видяха ясно лицето ѝ, започнаха ужасени да крещат:

— Еъриенрод... Еъриенрод! — Муун почувства мощта на суеверието на Летните хора, усети как то светкавично се разпространява като параноя сред тълпата, представи си ехото от него в целия град. Знаеше, че сега трябва да го спре... да го спре, преди да загуби всичко. *Как... как да ги спра?* Думите ѝ се превърнаха в молитва, когато постави ръка на знака върху шията си. Сибилският знак...

— Народе на Тийумат, деца на Морето! — Тя вдигна ръка, дръпна яката на дрехата си и разкри татуирания трилиственик. — Аз съм сибила! Вижте моя знак... Аз служа вярно и честно на богинята. Името ми е Муун Даунтрейдър Самър и ще бъда ваша кралица. Пазителят на цялата мъдрост говори чрез мен на вас. Питайте и ще отговоря и никога няма да ви кажа неверни неща.

Тълпата притихна. Зимните хора бяха безмълвни от несигурност, Летните хора — безмълвни от благоговение пред неоспоримото доказателство за превъплъщението на тяхната кралица, пред символа на тяхното прераждане и божественост. С крайчеца на очите си Муун видя странния израз, който премина по лицата на чуждоземците.

От реакцията им тя не долови вина, нито уважение, нито разбиране на това, което беше казала.

Спаркс стоеше на мястото, запазено за нейния бъдещ съпруг. Червената му коса светеше като фар, лицето му беше напрегнато. Тя мълчаливо зае мястото си до него, отмести поглед от тълпата и се взря в морето, там, където все още плуваха клонките. Тълпата продължаваше да чака несигурна, мърмореща.

— Те очакват да кажете още няколко думи, господарке. — Един от семейството Гудвенчър, който беше в състава на церемониалмайсторите, се наведе към нея.

Муун кимна. Чудеше се какви трябва да бъдат думите, които ще накарат тълпата да ѝ повярва. Как човек може да се промени толкова много и все пак да съхрани тяхното доверие? Но все пак трябваше да има такива думи.

И думите изплуваха не от някое закътано пространство на ума ѝ, а от силата на собственото ѝ усещане.

— Хора на Тийумат, богинята ме благослови веднъж, като ми прати човек, който да сподели живота си с мен. — Тя погледна към Спаркс — Тя ме благослови втори път, като ме направи сибила, и трети път, като ме коронова за кралица. Аз много мислих върху своята съдба и съдбата на този свят, който е на всички нас. Аз се молих богинята да ми покаже начина, по който да изпълня нейната воля и да стана неин жив символ. И тя отговори на молитвите ми — *По начин, който никога не съм си представяла*. Муун погледна към морето и тайните, които лежах под тъмните му води. — Аз зная, че има причина, поради която тя ви се откри като сибила чрез мен. Все още не зная какво ще бъде бъдещето, но зная, че за да го създам пълноценно, ми трябва помощ... помощ от всички вас и особено от други сибилите. Лятото дойде в Карбънкъл и този град вече не е затворен за сибилите, защото сибилите принадлежат тук! Островитяни, когато се върнете по домовете си, поканете вашите сибилите да дойдат тук, ако могат... да дойдат при мен, за да научат своята задача в сътворяването на бъдещето.

Тя сиря. Напрегна се да разбере дали тълпата приема думите ѝ или не. Улови някои погледи на Летните хора на трибуната. Почувства облекчение, като видя, че те я гледат с възторжена изненада. Зимните хора щяха да възнегодуват. Тя чувстваше това инстинктивно, спомни си техния страх и презрение. Реши, че трябва да даде нещо и на тях като част от бъдещето. Погледна чакащите чуждоземци, съзнавайки

риска, който поемаше с това предложение за крехко равновесие, което трябваше да ги крепи, докато бяха на този свят.

— Ако аз... ако ви се струва, че се отклонявам от традиционните норми като Лятна кралица и навлизам в непозволени дълбочини, имайте вяра в мен. Спомнете си, че съм избрана от богинята и че само аз следвам нейната воля... — Тя най-после се почувства сигурна от мисълта, че това което им казва, беше истина. — Тя ме води, тя чертае моя курс по непознати звезди. Погледна отново чуждоземците. — Моята първа заповед като нова кралица е чуждестранните притежания на Зимните хора да не се изхвърлят в Морето. Чуйте ме! Нещата, направени от чуждоземците, обиждат водите, те задушават Морето със своята мръсотия. Нека Зимните хора сами изберат какви приношения да направят. Времето... времето ще се погрижи за останалото! — Тя усети, че укрепил позициите си срещу нарастващата ярост на Летните хора.

Долови само слаб шепот и недоумение, тук-там лек смях и ръкопляскане от някой изненадан Зимен човек. Муун пое дълбоко дъх, почти не смееше да повярва... Те ми се доверяват! *Те ме слушат, те ще направят всичко, което им кажа...* и най-после разбра онова, което знаеше Еъриенрод: колко лесно властта, подобно на огъня, може да я изпепели и да разруши онова, което градеше.

Летните хора на трибуната около нея се размърдаха в добронамерено примирение. Но Спаркс още я наблюдаваше с подозрение и безпокойство, доловил нейното усещане за власт.

Тя бързо отмести поглед и видя срещу нея да слиза премиер-министърът, за да поднесе своето последно официално признаване на нейното царуване, да ѝ отдаде лицемерна почит като държавна фигура. Докато го наблюдаваше как слиза, тя видя между членовете на Съвета Първия секретар Сирас, вперил очи в нея в колеблива поличба. Тя смушка с лакът Спаркс и насочи неговия поглед към баща му. Видя как той се бори да посрещне горчивата усмивка на баща си. Спаркс мълчаливо извърна глава към дядо си, когато премиер-министърът започна своето приветствие.

Речите на премиер-министъра, на Главния съдия на Тийумат и на половин дузина други сановници, за чиито функции тя дори не беше чувала, бяха кратки и покровителствени. Тя изслуша търпеливо всички, недосегаема за тяхната арогантност, изправила нейното тайно

познание като щит срещу подозрението и недоверието им, събудени от речта и към нейния народ. Главният съдия я изгледа твърде дълго пронизващо и оцени традицията на ритуала като плавно връщане на нейния народ към невежеството. Все пак той я призова да не стои много встрани от пътеката на традицията и да държи сметка за последиците. Муун му се усмихна.

Когато и той напусна мястото си, пред нея се доближи последният от държавниците, които трябваше да я поздравят, и тя видя, че това беше командирът на полицията. Докато Палу Тийон минаваше покрай Главния съдия, Муун видя жестока размяна на погледи между тях и съзря потиснатост в очите на Палу Тийон, когато застана пред нея.

— Ваше величество! — Палу Тийон я поздрави с уставна прецизност, а потиснатостта сякаш се усили от действителното присъствие на Муун пред нея на украсената трибуна. — Поздравявам ви. — Всяка нейна дума беше пронизана от болка.

Муун смутено се усмихна.

— Благодаря ти, командир. — Неочаквано се почувства неловко, като че ли говореше чрез устата на друг.

— Много се съмнявам в това, ваше величество. Но кой знае... — Палу Тийон вдигна рамене незабележимо и повиши глас. — Признаването ви за Лятна кралица слага край на моите задължения тук, ваше величество, както и на моята отговорност за всичко, което става на Тийумат. И за цялото официално управление от Хийгемъни в продължение на сто години, докато отново се върнем тук при следващата Промяна. Отсега нататък поддържането на реда ще бъде ваше задължение.

Муун кимна.

— Зная, командир. Благодаря за службата ти от името на моя народ... специално на Летните хора за спасяването ни от... епидемията. Аз имам дълг към теб, който не мога да изплатя... — *два дълга*. — Муун се наведе към парапета.

Палу Тийон отново сведе поглед.

— Просто изпълнявах задълженията си, ваше величество. — Но на лицето ѝ се изписа изненадваща благодарност.

— Тийумат съжалява, че загубва един такъв истински приятел като теб. Аз също съжалявам. Ние нямаме много приятели в тази

галактика. Ние се нуждаем от всички тях.

Палу Тийон леко се усмихна.

— Приятели се намират и на най-неочаквани места, ваше величество... Но понякога човек разбира това едва тогава, когато е много късно. Същото се отнася и за враговете. — Гласът ѝ притихна. — Бъди внимателна, Муун, докато и последният кораб не напусне звездното летище. Не се опитвай да накараш бъдещето да настъпи преждевременно. Не само твоят собствен народ се чуди какво си ти всъщност. Ти и до сега щеше да си в килията, ако Главния съдия не беше разбрал, че това ще предизвика бунт... Единствената причина, поради която ще мине безнаказано промяната на ритуала, е защото това нищо не променя.

Муун мигаше, отпуснала ръце покрай червената ѝ дреха.

— Какво искаш да кажеш?

— Хедж има свой начин да ликвидира техническите запаси, когато замине. Никога не подценявай това, нито за секунда. Това е най-добрият съвет, който може да ти даде сега един приятел.

— Благодаря ти, командир. — Муун изправи рамене, като се опитваше да скрие изненадата си. — Но дори и това няма да ме спре. — *Защото нимфите са истинският ключ.*

Палу Тийон понечи да се обърне към собствения си народ, но се поколеба.

— Ваше величество — отново се обърна към Муун, като говореше тихо, почти беззвучно, — вярвам в онова, което искате да направите. Вярвам, че то е справедливо. Не искам нищо да го спре. — Тя като че ли се изправи на пръсти от напрежение. — Всъщност аз искам да ви помогна то да стане — каза тя със смущаваща бързина. — Аз... ви предлагам моите услуги, моите познания, моя опит и останалата част от моя живот, ако ги желаете. Ако ми позволите да ги използвам за нещо, в което мога да повярвам.

Муун почувства как настойчивостта на Палу Тийон нарасна и достигна по-високо, по-далече, по-дълбоко отвъд нещото, за което помоли.

— Ти искаш да кажеш... че искаш да останеш? На Тийумат? — Нейният шепот прозвуча глупаво и не по царски. Спаркс гледаше и не можеше да повярва.

Но Палу Тийон, зареяна в своя вътрешен свят, не виждаше и не чуваше.

— Ти си командир на Полицията... юмрук на Хийгемъни...
Защо? — Муун поклати глава, сигурна, че Палу Тийон беше искрена.

— Това е времето на Промяната — отговори Палу Тийон просто.

— Не е достатъчно. — Спаркс се наведе над парапета. — Не, ако искаш да прекараш останалия си живот, като се бъркаш в нашия.

Палу Тийон потри лице.

— Какво би било достатъчно? Колко доказателства исках аз от теб, Даунтрейдър?

Той погледна настрана. Не отговори.

— За да ти кажа какво причини промяната у мен, ще ми трябва цял живот. Но повярвай ми, аз имам причини за това. — Тя отново се обърна към Муун, която ѝ каза:

— Ти ще трябва да прекараш тук живота си, съжалявайки за това, ако промениш решението си. Сигурна ли си?

— Не. — Палу Тийон отново погледна към чуждоземците, които чакаха на техните трибуни, на светлинни години от света, към който тя протягаше ръце. — Да! Какво, по дяволите, ще загубя? Да. — Накрая тя се усмихна.

— Тогава остани! — Муун също се усмихна. *Ако този свят те е променил, тогава той също ще може да се промени... ние ще можем да го променим... аз ще мога да го променя.* — Всичко, което можеш да ми предложиш, ще ми бъде нужно, командир...

— Джеруша.

— Джеруша! — Муун протегна ръка. Палу Тийон я стисна по обичая на местните жители.

— Няма да сваля това — каза Палу Тийон, като посочи униформата си, — докато оттук не замине и последният кораб. След това аз ще приключа с Хийгемъни и ще бъда готова да принадлежа с цялото си сърце на бъдещето.

Муун кимна.

— А сега, с ваше разрешение, ще се оттегля, ваше величество. Докато имам куража да поправа старите си грешки с нови, аз ще кажа някои неща, които трябва да бъдат казани, на един човек, който не може да говори за себе си.

Муун кимна смутено, наблюдавайки как Джеруша прекоси празното пространство и се изгуби в редиците на чуждоземните.

Студен полумрак тегнеше над доковете и кея, където зората беше видяла как Промяната дойде в Карбънкъл. Муун вървеше със Спаркс, следвана от дискретна свита, между скърцащи и въздишащи кораби и неясните, отразяващи се гласове на техните уморени екипажи. Задръстването от кораби на Зимни и Летни хора, които бяха заели всяко свободно място върху водната повърхност, вече бе намаляло, след като всички гости бяха започнали своето следфестивално напускане на града.

Летните щяха да се върнат не след дълго. За тях Промяната беше сигнал за заминаване на север, за да заемат районите на Зимните хора. Скоро Тийумат щеше да приближи Черната порта и слънчевата активност на Близнаците щеше да се засили.

Зимните хора трябваше да споделят с Летните преселението по островите из огромните простори на океана, които досега бяха само техни, както и да споделят едно ново, несигурно съществуване без чуждоземна поддръжка.

И по средата на този цикличен хаос по някакъв начин Муун трябваше да сложи нов ред. „Някога си мислех, че след като отида в Карбънкъл, всичките ми проблеми ще свършат. Всъщност те едва сега започват“ — мислеше си тя. Дори тук, докато се разхождаха със Спаркс, успокоени от присъствието на морето, тя почувства товара на бъдещето да тегне върху плещите ѝ. Тя се подпря върху посивелия от времето парапет, като гледаше надолу към студената, зелено-черна вода. Спаркс се подпря до нея мълчалив, какъвто беше през целия ден.

— Сега ти получи подкрепа. И още ще получиш. — В гласа му се промъкнаха сърдити нотки и той леко се отдалечи от нея. Всички хора, от които тя щеше да зависи, знаеха какъв е бил. И дори, ако вече не го мразеха, винаги щяха да му го напомнят, докато той сам се намрази. — Никой не управлява съвсем сам... дори и Еъриенрод.

— Аз не съм Еъриенрод! — Тя спря, давайки си сметка, че не е искала да каже това, но беше много късно. — Аз мислех, че ти...

— Аз не мислех.

— Зная. — Но знаеше, че част от него винаги ще вижда Еъриенрод, всеки път щом я погледнеше.

Нещо разкъса и прониза водната повърхност под тях. До тях достигна тихо шептене. Муун погледна надолу и видя една глава да се издига и вперва погледа си в нея. Тя почувства как дъхът ѝ спря. Чу неволния протест на Спаркс...

— Не!

— Спаркс! — Муун го хвана за ръка, когато той понечи да се отдръпне от парапета. — Почакай. Недей! — Тя го задържа.

— Муун, какво се опитваш да направиш?

Тя не отговори, а само го придърпа към себе си. После бавно протегна ръка, докато тъмният силует на нимфата се докосна до нея.

— Какво правиш тук? — Самотната нимфа я гледаше със светли, безизразни очи, като че ли не знаеше какво да отговори. Но не се отдалечи от нея. Плавниците ѝ ритмично раздвижваха замърсената вода край дока. Тя започна тъжно да пее със самотен глас напевите на изгубеното минало. *Песните... защо пееш? Има ли и други песни? Могат ли те да ти обяснят причината да съществуваш и можеш ли да ги разбереш? Вълнение пламна в душата ѝ. Енгенит. Енгенит може да ѝ помогне да се научи да разбира техния език.*

Днес го бе видяла в тълпата. Видя гордост и надежда, изписани на лицето му, но не можа да се доближи до него. Забеляза и студеният поглед, с който гледаше Спаркс. Муун импулсивно наведе Спаркс над водата. Той изстена, сякаш се беше надвесил над огън. Нимфата студено отмести поглед от нейното лице към неговото и бавно се гмурна в тъмната вода, без да се допре до него.

Муун пусна ръката му, гледаше как тя остана протегната над водата, очакваща прошка.

Зад тях се чу неспокойното мърморене на Лятната свита — вездесъщите Гудвенчър, които ги следваха неотлъчно през целия ден. До известна степен тя ги настрои срещу себе си чрез съзнателното незачитане на ритуалния обред и Муун отлично знаеше, че поради техния кралски произход те могат да бъдат опасни врагове в бъдеще. Сега, вътре в себе си, тя още повече възнегодува срещу тях, защото искаше да бъде насаме със Спаркс, който изживяваше своята мъка, Споходи я мисълта, че кралската корона не означава абсолютна свобода, а по-скоро край на свободата.

— Морето никога не забравя. Но Морето прощава, Спарки. — Муун се пресегна да помилва косата му, да целуне студеното му лице, мокро от сълзи, да почувства неговия срам като още един леден отломък от собственото си съмнение. — Трябва само време — тиха прошепна тя.

— Цял един живот няма да стигне! — Думите му я накараха да потрепери.

— О-о, Спаркс... нека Морето е свидетел, че моето сърце ти принадлежи, само на теб, сега и завинаги. — Тя произнесе предизвикателно думите на клетвата; единствените думи, които можеха да запълнят пустотата в него.

— Нека Морето е свидетел... — Той повтори думите ѝ, усетил своята съпротива сломена.

— Спаркс... денят свърши. Нека намерим място за вечерта, където ти ще можеш да забравиш, че аз съм кралица... — Тя погледна през рамо към Гудвенчър. *Но какво ще стане утре?* Утре всичко ще започне да отива на мястото си. Тя отметна назад коси и отново погледна към тъмнеещите води, в които нямаше вече никакви следи от жертвата, поднесена на Морето тази заран. Морето почиваше величествено в неговото безразличие — невъзмутимо огледало на студеното лице на универсалната истина. Тя видя бъдещето, което лежеше умиращо под тъмните му води, бъдещето, което никога няма да дойде, ако тя се провали, ако се препъне, ако за момент отслабне... Муун проплака като дете. — Спарки, страх ме е!

Той я прегърна здраво, без да каже нищо.

Джеруша стоеше на пристанищния залив под огромния чадър на висящия във въздуха дисковиден кораб. Последният кораб, който отвеждаше последните чуждоземци, напускащи Тийумат. В трескавия завършек на последните няколко дни корабите на Съвета вече бяха на планетарна орбита в компанията на други дисковидни кораби, които бяха там, за да прехвърлят товарите от совалките на твърдоглави търговци и изтощени посетители на Фестивала.

Тя стоически изтърпя инвентаризацията, проверките и справките на дати, рапорти и записи, старайки се да провери дали нещо не е забравено, дали нещо жизнено важно не е останало несвършено, спасено, неотпратено. Тя чувстваше вътрешно задължение да изпълни задачата цялостно и докрай. Джеруша направи всичко възможно, погрижи се нейните хора да не оставят нито един енергиен блок, нито една система несвалена, нито един контакт достъпен. И всичко това тя вършеше с ясното съзнание, че на другия ден ще се опитва обратно да възстанови всичко онова, което днес унищожаваше.

Но, в името на боговете, няма да допусна нещо да остане несвършено! Знаеше, че ако завърши кариерата си, която имаше толкова голямо значение за нея с един акт на предателство, впоследствие никога нямаше да може да изгради нов живот, който да има някакво значение за нея. *Нищо, което се получава лесно, няма стойност.* Корабът, товарният док зад него, пулсиращият комплекс на космическото пристанище — тя се отказваше от всичко това. За по-малко от час всичко това ще остане зад нея. Тя се отказваше от всичко това... срещу Карбънкъл! И преди последният звезден кораб да напусне пространството на Тийумат, нейните офицери ще изпратят долу високочестотен сигнал, който ще разруши всички крехки микропроцесори, заложили във всяка една апаратура, оставена по една или друга причина на планетата. Онези, които се запасяваха с техника щяха да се окажат излъгани, Тийумат щеше да се върне към точката на техническата нула. Тя си спомни с неочаквана нелепост гледката на

вятърната мелница на един самотен хълм в плантацията на Енгенит Мироу. *Няма никой толкова сяп, колкото онзи, който не ще да вижда.* Усмихна се.

— Командир? — повика я някой.

Тя се обърна назад — очакваше още едно запитване или потвърждение относно товаренето.

— Аз съм... Гъндалийну! — Той поздрави. Усмивката му озари измършавялото му лице. Униформата му висеше като взета назаем.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Дойдох да ти кажа довиждане, командир.

Тя млъкна, остави дистанционното управление на компютъра на временния док върху един празен корабен контейнер.

— О!

— Керла Тиндж ми каза... че подаваш оставка и че искаш да останеш на Тийумат. — Гласът му звучеше скептично, като че ли очакваше тя да отрече.

— Вярно е. — Тя кимна. — Оставам тук.

— Защо? И с какво предназначение? — Гласът му стана безжизнен от гняв. — От нашите хора никой не харесва това, командир.

Мога да се сетя за един или двама от държавния сектор, които са много доволни. Тя се намръщи при мисълта за клюките сред полицията относно измислената ѝ оставка поради възраст. Но Джеруша беше отказала да я обсъжда с когото и да е — било от страх, че могат да се опитат да я разубедят, било пак от страх, че няма да могат; не можеше да каже кое от двете беше по-вярно.

— Защо не ми каза?

Смръщеното ѝ лице се разведри.

— О, богове, Б.З.! Ти и без мен си имаше достатъчно неприятности, за да те товаря с още една.

— Щях да се натоваря с удоволствие, стига да не беше скрила от мен, командир. — Краят на брадичката му се изостри. — Аз зная, че ако не беше ти нямаше да имам право да нося тази униформа. А сега ти се отказваш. — Той наведе очи. — Ако можех, щях да направя всичко, за да променя това назначение. — Той гледаше ръцете си. — Аз повече не съм син на баша си. Единственото, което остана, е инспектор Гъндалийну. Безкрайно съм ти благодарен, че и това ми

остана. — Той отново я погледна. — Но единственото, което мога да направя за теб, е да те запitam защо оставаш тук. Защо на Тийумат? Не те обвинявам за оставката, но, по дяволите, всеки друг свят на Хийгемъни е по-добър, ако искаш да започнеш нов живот.

Тя поклати глава със слаба, но решителна усмивка.

— Аз не съм малодушна, Б.З. Не бих направила това, ако имах нещо по-добро, което да избира. Но смятам, че го намерих тук, колкото и това да звучи невероятно. — Тя вдигна поглед към линията от високи прозорци, откъдето Енгенит Мироу тайно следеше отпътуването на Хийгемъни, очаквайки момента, когато най-последно тя ще стане неделима част от този свят.

Гъндалийну озадачено проследи погледа ѝ.

— Ти винаги си мразила този свят, дори повече от мен. Какво откри изведнъж в него?

— Може би открих себе си. — Тя поклати глава. — И затова именно ще работя за този свят.

Той изглеждаше смутен. В очите му се долови разбиране.

— Искаш да кажеш... Лятната кралица? Искаш да кажеш Муун... ти и Муун?

— Вярно е. — Тя кимна. — Как позна, Б.З., че тя ще спечели?

— Тя дойде при мен в болницата и ми каза. — Гласът му изгуби своята изразителност. — Аз видях маската на Лятната кралица. Беше като сън. — Ръцете му се движеха във въздуха, докосваха нещо в паметта му, очите му бяха затворени. — С нея беше Спаркс.

— Б.З., добре ли си?

— Тя също ме попита за това. — Той отвори очи. — Човек без броня е незащитен, командир. — Той се усмихна смело и тъжно. — Но може би поради това той е по-свободен човек. Този свят... този свят щеше да ме унищожи. Муун ми показа, че мога да се огъна. Бях по-силен, униформата ми даваше повече, отколкото предполагах. — Той изкриви уста в стеснителна усмивка. Джеруша слушаше с мълчаливо недоверие. — За мен животът прилича на срязан кристал, командир — остър, ясен, съвършен. Фантазиите ми останаха в джоба, където им беше мястото. Но сега... — Той вдигна рамене. — Онези ясни, твърди ръбове пречупиха светлината в дъги и всичко стана деликатно и неясно. Не знам дали някога ще започна да гледам ясно. — В гласа му отново се чу тъжна нотка.

Джеруша видя очите му да се реят в безкрая на бездната, като че ли очакваше, че с този последен поглед ще може да зърне Муун.

— Не, Б.З. Тя не е тук. Звездното летище е забранена територия за нея.

Погледът му изведнъж стана по-остър и ясен.

— Да, мадам. Зная закона.

— Ще направя всичко, за да се грижа за нея вместо теб, Б.З.

Той свенливо се засмя, като ехо от милувка.

— Зная, командир. Но коя сила в галактиката е по-голяма от нея?

— Безразличието! — Джеруша се изненада от отговора си. — Безразличието, Гъндалийну, е най-голямата сила във вселената. Тя превръща всичко в безсмислица. Любовта и омразата нямат никакъв шанс пред нея. Безразличието не действа, то позволява. И това му дава огромна сила.

Той бавно кимна.

— И може би за това хората желаят да повярват в Муун. Защото за нея нещата имат значение. И когато тя се докосва до тях, знаят, че самите те имат значение. — Той отпусна ръце пред себе си, погледна белезите, които още не бяха напълно заздравили.

— Ти също можеш да останеш, Б.З.

Той поклати глава и отпусна надолу ръце.

— Имаше време... но не сега. Моят живот се промени. Аз вече не принадлежа на този свят. Не! — и той въздъхна. — Има два свята, които съвсем не очаквам отново да видя. Този и моят.

— Няма ли да се качиш на борда, за да предадеш последния си доклад?

Тя поклати глава и почувства сърцето си неочаквано притиснато от мекушавата ръка на раздвоението.

— Не. Не мога да издържа това. Ако сега стъпя на последния кораб, не съм сигурна, че ще мога отново да го напусна. — Тя му подаде дистанционното управление на компютъра. — Ти можеш да сториш това вместо мен, инспектор Гъндалийну. И вземи това — Джеруша се пресегна до яката си и свали отличителните си знаци на командир. Подаде му ги. — Гледай да не ги изгубиш. Един ден ще ти потрябват.

— Благодаря ти, командир. — Луничавото му лице се изчерви, тя се усмихна. Той стисна парчетата метал като рядко богатство. —

Надявам се да ги нося със същата чест, с която ги носи ти. — Той вдигна ръка в кареумовски поздрав. Джеруша притисна ръката си към неговата за сбогом.

— Довиждане, Б.З. Боговете да те закрилят, където и да си.

— И теб също, Джеруша. Нека твоите пра-правнуци тачат паметта ти.

Тя погледна към далечните, притъмнени прозорци, където чакаше Енгенит. Скришом се усмихна. Джеруша се чудеше какво биха й казали тези праправнуци в деня на тяхното завръщане.

Гъндалийну се надигна с мъка и поздрави според устава. Джеруша му отговори — последният уставен поздрав в нейната кариера, сбогуване с един живот и с една галактика.

— Не забравяй да изгасиш лампите. — Той тръгна към другите чакащи полицаи, които задържаха асансьора заради него. Джеруша обърна гръб и тръгна колкото може по-бързо към най-близкия изход на звездното летище.

Когато влезе в празната зала, тя намери Енгенит да я чака на входа. Отиде при него до армираното стъкло, погледна надолу към неподвижната маса на самотния дискообразен кораб, останал сам сред огромното звездно летище, така както оставаха самотни и те двамата.

— Готови ли сте, гражданино Палу Тийон? — Гласът на капитана се обърна към нея директно.

— Да. Да, готова съм. — Гражданин. Някакво неясно разочарование се породило у нея. — Всичко е готово, капитан.

— Сигурна ли си, че искаш да останеш тук?

Мироу я погледна напрегнато.

Тя пое дълбоко дъх, кимна и отговори:

— Да, сигурна съм, капитан. Благодаря за грижата.

Животът и шумът продължиха да бучат и пукат в другия край на звездното летище още няколко секунди. После радиотелефонът замлъкна. Тя остана съвсем неподвижна един много дълъг миг, преди да свали от главата си слушалките.

Под тях холограмните светлини на старта пробягнаха по корпуса на кораба. Джеруша гледаше втренчено, докато я заболяха очите.

— Виж. Издигат се.

Енергийните решетки на изтласквачите на звездното летище се включиха към хранването и корабът започна да се издига. Той се

издигаше все по-високо и по-високо към защитния купол на звездното летище, който се отвори като цвете над дълбоката, кървавочервена повърхност на звездната нощ. Корабът премина през него и се присъедини към колония от кораби, която чакаше на орбита. След няколко мига техните ядрени двигатели щяха да ги отведат до Черната порта, щяха да преминат през нея и никога повече през нейния живот нямаше да се върнат отново на този свят.

Далеч нагоре куполът отново се затвори и скри звездите.

Джеруша погледна към светещата енергийна решетка, надолу под себе си. Беше останала сама в тази тъмна, празна зала като захвърлена мебел.

О-о, богове мои... Тя сложи ръце на лицето си и се олюля.

— Джеруша! — Мироу я успокои колебливо. — Аз ти обещах, ти няма да съжالياваш.

Тя кимна и стисна устни.

— Добре съм. Или по-точно, ще бъда. — Тя пусна ръка надолу, опипа ръба на якето си. Усмихна се неуверено. Той също ѝ се усмихна.

— Ти принадлежиш на Тийумат. Знаех го още щом те видях. Но трябваше да чакам, докато и ти го научиш... Мислех, че никога няма да го разбереш. — Изведнъж той се смути.

— Защо не ми помогна да го разбера? — Гласът ѝ беше остър, почти гневен.

— Опитвах се! Боговете са ми свидетели, че се опитах. — Той поклати глава. — Но се страхувах да не ме отхвърлиш.

— Аз пък се страхувах, че може ти да ме отхвърлиш. — Тя отново погледна през прозореца. — Но аз принадлежах също и на звездното летище. Ти също... — Въздъхна и погледна назад. — Сега никой от нас не ще принадлежи на него, Мироу. По-добре да се махаме оттук, преди да ни затворят като в гроб.

Той се усмихна успокояващо.

— Това е стъпка в правилна посока. Ще приемем останалото постепенно, стъпка по стъпка. — Той тържествено се обърна към нея. — Когато станеш готова.

— Готова съм, Мироу. Каквото и да става, ще бъде интересно!

Той се усмихна, а после се разсмя с глас. Двамата погледнаха назад към изоставените зали — връщаха се в Карбънкъл, отиваха у дома.

Издание:

Джоан Д. Виндж. Снежната кралица

ИК „Бард“, София 1993

Редактор: Балчо Балчев

Коректор: Емилия Николова

Художествено оформление на корица: „Megachrom“, Петър Христов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.